

Giới thiệu Thiên Hải Nguyên Đường

Phật nói tu trăm kiếp mới có thể ngồi cùng thuyền...tu ngàn kiếp mới có thể chung chăn gối...500 lần ngoai đầu,đôi lấy một lần lướt qua nhau...500 lần kiếp trước đôi lấy một lần lướt qua nhau kiếp này...

Vậy mà nàng đã đợi chàng 200 năm dài đằng đẳng chờ đợi ngày chàng trọng sinh.Được bên chàng 5 năm ngắn ngủi...rời rời xa nhân thế.Nàng hối tiếc làm cách nào nàng được trọng sinh lần nữa làm sao để được ở bên cạnh chàng viết tiếp câu chuyện tình còn dang dở..

Mời các bạn đón đọc Thiên Hải Nguyên Đường cùng cảm nhận tình cảm sâu sắc của nàng dành cho chàng và nàng có tiếp nối được câu chuyện tình dang dở hay không

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta vì người mà vượt thời không

Duyên phận như sợi chỉ vô hình nối 2 con người ở 2 thời không khác nhau về cùng một chỗ,nghe tưởng như hoang đường nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Yêu đến thiên trường địa cửu không phải là không có, chỉ là quá hiếm hoi.

Si mê luyến ái như thế, phải chăng chính là tình kiếp, càng dây dưa lại càng trầm luân...

Cứ vài tháng nàng lại lên núi tìm cây thuốc, tuy nhà có trồng hẳn một vườn dược điền khá quy mô, nhưng có vài loại quý hiếm hình như chỉ ưa sống trong tự nhiên.

Núi Mây, một vùng rừng nguyên sinh rộng lớn, quanh năm hầu như đỉnh núi đều chìm trong sương mù, là nơi sinh sống của vô vàn kỳ hoa dị thảo. Đi loanh quanh từ sáng sớm đến xế chiều cũng hái được khá khá thứ nàng cần.

Nàng tháo giỏ mây đeo sau lưng ra, ngồi xuống một gốc cây lớn định bụng nghỉ ngơi một chút sẽ xuống núi. Tuy không phải dân bản địa nhưng ngọn núi này nàng viếng thăm vô số lần, nên dù về muộn một chút cũng không phải là vấn đề đáng lo ngại.

Đột nhiên, phía không xa trước mặt nàng hình như ẩn hiện trong đám lá cây có bóng dáng một người.

“này”.

Nàng đứng lên, lớn giọng.

“này, phía trước là vực sâu đó”.

Nhưng người kia dường như không nghe thấy, vẫn chậm rãi tiến bước. Nàng đột nhiên lo lắng cho người đó liền đuổi theo.

“có nghe thấy không, phía trước nguy hiểm đó”.

Nàng tăng tốc, phát hiện ra người đó là một cô gái, mặc một bộ váy màu thiên thanh.

“cô ơi, dừng lại, dừng đi nữa.”

Nàng vừa dứt lời thì cô gái quay đầu lại. Bàn tay nàng vươn ra không trung muốn lúu kéo người trước mặt liền cứ thế để như vậy. Dường như cả cơ thể cũng bị hóa đá mất rồi, nàng phát hiện, cô gái mặc y phục cổ trang có khuôn mặt giống nàng như soi gương nhưng ánh mắt lại vô cùng phức tạp như không phải nàng.

Trong khi nàng còn chưa hết bàng hoàng kinh ngạc thì cô gái đã lại quay người bước tiếp. Nàng theo bản năng hốt hoảng lao tới, bước chân hệt vào khoảng không.

Trong làn nước mát lạnh buả vẫy, áp lực nặng nề chèn ép lên phổi lên tim làm nàng cảm tưởng như mình sắp tắt thở đến nơi. Nhưng rồi đột nhiên cảm giác sợ hãi tột cùng đó giảm dần, nàng mở hé mắt. Một mảng đỏ như máu tươi khiến nàng sợ hãi nhắm mắt lại rồi mất một lúc lâu sau mới dám mở ra lần nữa.

Trước mắt nàng, trong mảng hồng bồng bềnh đó đến tang thương, khuôn mặt một người làm nàng ngột thở.

Khuôn mặt một nam nhân trắng bệnh xa lạ, cặp lông mày nhíu lại, đôi môi tím tái mím chặt, vừa khổ sở vừa không cam chịu, mái tóc dài đen nhánh tỏa ra xung quanh mềm mại theo sóng nước dập dềnh, bàn tay trái nắm chặt sợi dây lụa màu thiên thanh của chiếc mặt nạ bạc điêu khắc tinh tế những hoa văn uốn

lượn.Nàng lao tới,kéo người đó trôi lên...

Trôi lên được mặt nước rồi,nàng liền điên cuồng hít đầy phổi không khí,sau đó cũng chẳng dám chậm trễ diu người gặp nạn vào bờ.Phải dốc hết toàn bộ sức lực nàng mới đưa được người ấy lên,sau đó cũng nằm vật ra,xụi lơ theo....

Nàng hôn hên thờ,không biết nằm nghỉ bao lâu sau mới ý thức được tình hình...Tình hình là...đây là tiên cảnh sao?Nàng ngồi dậy mở lớn đôi mắt vốn đã rất to,vô cùng kinh hi ngấm bầu trời...có cần đẹp tới mức không bút nào tả xiết đến vậy không.

Hoàng hôn buông xuống,giáng chiều hư ảo nhuộm từng mảng màu lưu chuyển từ vàng nhàn nhạt sang cam,từ đỏ ối xuống tím hồng rồi xanh đen,từng đám mây lơ dờ buông mình một cách nhẹ nhàng,mặc cho luồng ánh sáng tô chỗ này điểm nơi kia.

Chúng nhảy nhót khắp chốn,giăng vào từng cơn gió như một tấm lụa sa tanh long lanh đến không thực,phản chiếu xuống mặt sông như rắc lên vô vàn hạt bụi ngọc.

Sóng lại không ngừng thổi,đẩy bên này xô bên kia làm cả con sông dài lấp lánh như bùng sáng.Nắng như những sợi vàng ròng không chịu yên phận,vẫn vương vãi trên một tấm lưới phủ lên khu rừng hai bên dòng sông.

Màu đỏ sống động của lá phong cộng với màu của chạng vạng như một thứ phép thuật làm mê hoặc bất cứ một người phàm trần nào.

Một luồng gió lạnh thấu xương lao tới làm nàng choáng váng,bấy giờ mới nhìn người nằm bên cạnh.Nàng lập tức vừa vỗ nhẹ vào mặt đối phương mấy cái vừa gọi nhưng người ta không có phản ứng,sau đó đặt 2 tay lên ngực làm động tác ép nước trong phổi ra ngoài.Làm được một lúc thì người ấy sặc nước tỉnh lại,nàng bắt mạch...có thể suy nhược...

Trên y phục có nhiều chỗ bị rách,lộ ra miệng vết thương,tím tái,mất máu quá nhiều e lạnh ít dữ nhiều.Người này đã gây thù chuốc oán với ai mà bị đánh tới nông nỗi này.

Giống như bị vô số người bao vây,mỗi kẻ chém một nhát,mỗi nhát đều không sâu nhưng sẽ khiến cơ thể người này cử động chậm lại.Mỗi nhát chém,nạn nhân lại phản ứng chậm lại một chút,giống như đang bị tra tấn,để kẻ này từ từ nếm mùi vị đau đớn thống khổ ,bị dày vò cho đến chết.

Nhưng người này mạng cũng quá lớn đi,rõ ràng thể trạng thê thảm tới vậy thế mà vẫn chạy thoát được.Là do bọn truy sát toàn một lũ bất tài vô dụng hay là do kẻ này quá nguy hiểm.Đã thế rơi xuống nước còn may mắn được nàng vớt lên,nếu giờ mà bỏ mặc cái cục nợ này,hẳn là người ta cảm chắc cái chết.

Một luồng gió khác lại phóng tới,rét buốt tới mức khiến nàng xây xẩm mặt mày.Nàng diu người đó đứng dậy,cả cơ thể nam nhân to cao đều đổ vào nàng như không còn chút xíu khí lực.Nàng nhìn quanh,cảm thấy nơi này vừa giống khung cảnh non nước núi Mây lại vừa chẳng giống.

Còn nữa,dù nàng bị ngâm nước sông,lại hứng chịu từng trận gió đêm nơi núi cao rừng thẳm,nhưng cái nhiệt độ này cũng quá không thích hợp cho tiết trời mùa hạ.Lá phong,thông đỏ...chẳng lẽ bây giờ là mùa thu...

Trong lúc nàng còn đang hoài nghi thì phát hiện ra một cái hang cách đây không xa ,trước cửa hang cao gần 1 trượng và rộng khoảng 2 trượng có mấy cây chuối che chắn.

Nàng lại một phen khó nhọc ,vắt vớ diu cái người nặng gần gấp đôi mình,đi cẩn trọng từng bước.Quãng đường ngắn ngủi bình thường đi mất 5 phút nhưng giờ để đến được đó lại là cả một vấn đề nan giải.

Đặt người đó cẩn thận ngồi dựa lưng vào vách hang,nàng cũng ngồi bệt xuống theo,vừa hôn hên thờ gấp gáp vừa nhìn người ta chăm chăm.Nàng nhìn nhìn bàn tay trái của đối phương đã buông ra sợi dây lụa xanh lơ của chiếc mặt nạ,rồi nhìn mu bàn tay phải có 3 vết thương...

Bớt một nàng vội vàng đi tìm một đồng lá khô,mấy cành cây nhỏ,đá đánh lửa,rồi một phen vô vùng khổ sở mới nhóm được,lại tất tả chạy đi ôm về một đồng cành cây to lớn giúp duy trì sự cháy.

Chưa hết ,may trong hang có sẵn đồng đá ,nàng chỉ cần lần chúng lại để cố định 2 cành cây cao có chạc đặt ở gần đồng lửa đối diện cửa hang tiện tránh gió,trên đó có đặt một khúc cây. Nàng cởi chiếc áo sơ mi ca rô khoác ngoài ra phơi,bên trong có mặc áo phông ngắn tay.

Ngoài kia đã tối trời,từng trận gió thổi vù vù như quần thảo khiến đám lá cây kêu gào,trong hang,nhờ có đồng lửa nên xua tan bớt cái lạnh lẽo.Nàng ngồi trên phiến đá,vừa hơ lửa vừa nhìn người ta ,thăm nghĩ tiếp theo phải làm sao đây?

Đột nhiên từ phía sâu trong hang phát ra âm thanh như tiếng nước chảy,Nàng nghiêng tai lắng nghe kỹ thêm chút nữa,sau đó quay ra nhìn nam nhân y phục đỏ như máu đang ngồi thờ thoi thóp kia.

Nàng đứng lên,từ trong đồng lửa rút ra một cành cây,rồi mới bước về phía sâu trong hang.Tuy ánh sáng leo lắt nhưng có vẫn hơn không,cũng chẳng quá sâu như nàng tưởng thì bất gặp một hồ nước nhỏ.Hơi nóng tỏa ra mang theo từng trận ẩm ướt ẩm áp,phía trên cao uốn lượn một dòng suối nước nóng len lỏi qua những phiến đá từ đáy chảy vào lòng hồ.

Nàng vui mừng hớn hờ,cắm cây đuốc dựa vào tảng đá bên hồ rồi quay ngược trở ra. Nàng ngồi xuống,nhẹ giọng gọi.

“bên trong có suối nước nóng,ta diu người vào ngâm một chút để miệng vết thương chóng lành...”

Nói xong nàng chăm chú nhìn động tĩnh người ta. Nàng đưa ngón trỏ, chọc chọc vào má đối phương, bấy giờ người ta mới có phản ứng. Đôi mắt nam nhân từ từ hé mở nhìn nàng. Nàng nhìn một chút đôi mắt đối phương rồi lặp lại câu nói ban nãy.

Đôi mắt người ta nhắm một chút rồi mở ra, coi như đã trả lời, nàng nhận được sự đồng ý liền vòng 2 tay xuống nách đối phương, mím môi dốc sức diu người ấy đứng dậy.

Lúc đứng lên, 2 người trong tư thế ôm sát đối diện, tìm đánh thạch một cái làm nàng hoảng hốt vội ngược mắt nhìn đối phương vừa hay nam nhân cũng cúi đầu xuống. Nhưng ngay giây sau nàng liền trấn tĩnh, một tay ôm hông đối phương, một tay giữ lấy cánh tay người ấy khoác lên vai mình rồi thận trọng bước đi.

Nàng chỉ chăm chú nhìn đường cho đến khi ánh sáng của cây củi cắm gần hồ lơ mờ soi khoảng không gian trước mặt thì từ tốn buông đối phương ra.

“ngươi tự coi đồ xuống tắm được chứ? không cần ta giúp đúng không?”

Đối phương chớp mắt một cái nhìn nàng, chẳng rõ ý tứ, hình như nửa cần trợ giúp nửa không. Nhưng nàng không muốn hiểu, liền xoay người rời đi, còn người ấy thì bắt đầu chậm rì rì coi đồ.

Nhưng mà nàng nghĩ sao lại dừng bước, đứng nhìn đối phương từng chút từng chút một cúi bỏ một cách khó khăn chật vật. Nhờ ánh sáng leo lắt của ngọn đuốc, nàng cũng chẳng thấy rõ thứ gì, chỉ lơ mờ thấy một bóng dáng thon dài. . .

Những bước chân của đối phương khó nhọc đi về phía hồ, rồi chạm vào mặt nước, cả cơ thể đổ ảm một cái. . . nàng hoảng hốt lao xuống, kéo đối phương lên, cơ thể người ta đổ cả vào người nàng như không còn chút khí lực. . . thực sự đã làm khó người ta rồi.

“ngươi sao rồi? không sao chứ?”

Đối phương hé mắt nhìn nàng rồi mệt mỏi nhắm lại. Nàng đẩy người ta ra nhưng đối phương lại như không xương dán cả vào. Nàng cũng đành bất lực thờ dài.

Một lát sau, người ta cũng tự động tách ra, đứng dựa lưng vào thành hồ, mực nước cao ngang vai, hơi ẩm lượn lờ khiến nam nhân suy yếu tựa mộng ảo. Nàng thừ ra một lúc xong cũng rất nhanh chóng leo lên hồ.

Ra vật một đồng lá chuỗi mang vào trải xuống đất thành cái giường lớn, nhặt chiếc mặt nạ lên đặt cẩn thận xuống, rồi rút một khúc củi lửa đi về phía hồ. Vừa vào đến nơi lại thấy cái đầu người ta chìm xuống mặt nước, nàng đặt vội khúc củi lửa dựa vào một tảng đá gần đó rồi lao xuống hồ ngay.

Kéo được người đó lên rồi nhưng đối phương lại chủ động đứng cách xa nàng. Nàng nhìn người ta không biết phải nói gì, ngấm một lúc, thờ dài một cái rồi leo lên bờ, mang chỗ y phục của đối phương và qua loa trong nước hồ rồi quay ra chỗ phơi đồ.

Ban nãy trong đồng đồ nàng thấy có một thẻ mộc bài dài 3 thốn rộng 5 phân điêu khắc một bên mặt những đường hoa văn uốn lượn tinh xảo, một bên khắc chữ “giáo chủ” liền để cùng chỗ với tấm mặt nạ bạc.

Vừa thần thờ phơi đồng y phục của đối phương vừa suy nghĩ mông lung, cuối cùng mới phát hiện cả cơ thể ướt sũng. Nàng cầm lấy chiếc áo sơ mi ca rô hơi khô vừa quay ra định bước về phương hồ thì trông thấy đối phương đi về phía mình. Nàng vội quay người đi, đưa chiếc áo về phía đối phương, thấp giọng nói.

“đắp tạm đi”.

Người ta nhìn nàng một lúc lâu mới đưa tay cầm lấy rồi đặt chân vào chiếc giường lá chuỗi từ từ ngồi xuống dựa lưng vào vách hang, chiếc áo phủ lên thân dưới.

Nàng quay ra nhìn người ta rồi ngồi xuống bên cạnh, vươn tay bắt mạch. Mạch đập vẫn còn rất yếu nhưng đã ổn định, do mất quá nhiều máu thôi, cần nghỉ ngơi tắm rửa là được. . . Nàng nhìn người ta, đối phương lặng lẽ nhìn lại. . .

Người này trên cổ có đeo một sợi dây lụa màu thiên thanh xuyên qua một cái khoen bạc giống như cái đài hoa bọc phần đầu viên hắc ngọc hình quả lê với vô số mặt cắt vô cùng tinh tế tự phát quang lấp lánh ánh tím tím.

Nàng mỉm cười thân thiện, nhìn cơ thể đối phương đầy những vết thương nhưng đã khép miệng, cảm thấy tốc độ hồi phục cũng quá nhanh đi, rồi đứng lên đi về phía hồ. Nàng coi đồ, vắt hết áo quần vào hồ nước bấy giờ mới phát hiện trên cổ cũng đeo một miếng hắc ngọc hình quả lê với vô số mặt cắt tinh tế.

Này được nha, giống y chang như là một cặp với viên mặc ngọc người ta đeo. Nàng chắc chắn trước đây mình không hề có nó, cũng chẳng rõ đã đeo nó từ lúc nào, kỳ quái. Nàng nghĩ người một lúc rồi cũng bước xuống, cảm thấy nếu nó tự động ở trên người mình vậy thì cứ thế là của mình thôi.

Vò vò một lượt qua loa áo quần rồi đặt tạm lên mặt tảng đá ngay cạnh hồ, bấy giờ nàng mới nhắm mắt lại thư giãn. Tâm trí nàng trống rỗng, không nghĩ ngợi gì cả, chỉ tập trung ngâm mình một lúc.

Đột nhiên cảm thấy một dòng khí kỳ lạ xâm chiếm cơ thể, khiến toàn thân vô cùng dễ chịu, thoải mái khó nói nên lời, chỉ nghĩ đơn giản là do tác dụng của việc ngâm nước nóng ngâm mang lại. Nàng mở mắt ra liền thấy cả vùng nước nóng như phát quang, thứ ánh sáng trắng ánh tím từ viên mặc ngọc lan tỏa ra rồi chay vào cơ thể nàng. . .

Ngẩn ngơ nhìn nhìn hồi lâu cho đến khi nó tự tắt...

Rút rè và thận trọng bước về phía ánh sáng, nàng nhìn nam nhân đang nằm thẳng lưng trên chiếc giường lá chuối chài trên mặt đất một lúc mới bước về phía cây phơi đồ. Thu gọn y phục của đôi phương một chút, nàng phơi tạm đồ của mình lên, sau đó ngồi xuống tảng đá đặt cạnh đồng lửa, bấy giờ mới suy nghĩ miên man.

Như vậy là xuyên không thật rồi, là người con gái giống nàng như soi gương đó đã mang nàng tới thời đại này? Nếu tìm thấy nàng ta, liệu nàng ta có giúp nàng trở về thế giới cũ? Rốt cuộc thì vì lý do gì mà nàng ta lại đưa nàng tới...

Rồi sau này mọi chuyện sẽ như thế nào? Liệu mình có sống được ở thời đại này không? Nếu không trở về được thì ông bà nội sẽ ra sao đây? Bấy giờ ông bà nội hẳn đang đi tìm nàng...

Bố mẹ mất trong một vụ tai nạn khi nàng mới 4 tuổi, lúc đó còn nhỏ xíu nên ông bà nội chỉ nói 2 người đó đến một nơi rất xa, một nơi rất xinh đẹp, yên bình cùng với rất nhiều người thân quen. Nàng nói cũng muốn tới chốn đó, ông bà nội lại bảo, hiện giờ không đến được.

Nàng lại hỏi khi nào thì mới được gặp, ông bà nội trả lời, đợi mai sau nàng khôn lớn trưởng thành, lập gia đình, sinh con. Đợi ông bà nội đi gặp trước, đợi nàng già hơn ông bà nội. Nàng nghiêng đầu, suy nghĩ rất lâu, mấy hôm sau nàng mới lại hỏi, thế thì lâu quá, nàng rất nhớ họ, muốn gặp họ thì phải làm sao. Tại sao họ lại tới nơi đó, tại sao họ không mang nàng theo, tại sao phải đợi thật lâu mới được gặp...

Mỗi lần nhớ bố mẹ nàng thường khóc rất lâu, về sau thì không như thế nữa, lại cứ nói chuyện với đám cây cỏ khiến cho lũ bạn mẫu giáo sợ hãi mà tránh xa.

-bạn nói, giờ bố mẹ mình đang làm gì? Có phải là đang bốc thuốc hoặc đang châm cứu, hoặc đang bắt mạch... ừm, phòng khám không có bố mẹ phụ giúp, rất đông bệnh nhân... ông bà hình như rất bận rộn...

-Đường đường, bạn đang chơi với ai vậy? bạn lại nói chuyện một mình à?

-không, mình nói chuyện cùng thảo thảo.

-thảo thảo nào?-nhỏ bạn ngó quanh.

-đây chính là thảo thảo-nàng gờ nhách cổ lên cho bạn nhìn.

Nhỏ bạn nhìn nàng một chút rồi xoay người bỏ chạy, la toáng lên.

-cô ơi, cô ơi! đường đường lại nói chuyện một mình với cây cỏ, kỳ cục quá!

Nàng mặc kệ, tiếp tục quay ra nói với ngọn cỏ.

-bạn nói, nếu có bố mẹ mình phụ giúp giống như lúc trước hẳn ông bà sẽ có thời gian cười đùa với mình... ừm, nếu mình cũng giỏi giang như bố mẹ thì tốt biết mấy... nếu mình cũng biết bốc thuốc, biết châm cứu, biết bắt mạch... nếu mình biết tên của rất nhiều cây thuốc, trị bệnh cho rất nhiều người... ừm, nếu mình cũng trở thành thầy thuốc, giống bố mẹ, giống ông bà... hẳn là họ sẽ rất vui... mình cũng sẽ rất vui...

-thảo thảo, thật ra bạn có phải là một cây thuốc không?... bạn có tác dụng gì? ừm... nhà mình có rất nhiều sách thuốc, nếu mình đọc chúng, mình sẽ biết được ngay... nếu mình chăm chỉ học không biết bố mẹ có trở về gặp mình... mình muốn sớm được gặp họ...

Nàng từ nhỏ vốn học chẳng giỏi bất kỳ một môn gì, không những thế càng chẳng khá giao tiếp, một phần từ vô cùng mờ nhạt trong lớp. Nàng chăm chỉ càn cù siêng năng học y có lẽ ban đầu cũng không hề thích thú, nhưng sau khoảng thời gian dài tự ép buộc bản thân dần dần lại tìm thấy một sự lôi cuốn khó lý giải.

Ở lớp thì thu mình lại, giấu sau tấm kính vô hình, ngăn cách với các bạn, về nhà thì chui tọt vào thư phòng, hoặc chạy ra vườn được điền, hoặc tự nhốt trong phòng chế thuốc...

Sau này, dù trải qua 5 năm đại học y được cổ truyền thì nàng vẫn không hề có một người bạn thân thiết, đã như thế thì đào đâu ra bạn trai...

Cho nên, sau khi tốt nghiệp xong, mặc ông bà nội ra sức vun vén giới thiệu hết mối xa đến mối gần, việc không thành vẫn không thành...

Bây giờ nàng đã 27 rồi, đừng nói nọ hôn đầu, đến cả cái nắm tay cũng chẳng có... tuổi thanh xuân tươi non mơn mẫm của nàng sao lại nhạt nhẽo khô khan tới vậy. Lúc đó thì chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cũng không nghĩ được nhiều.

...nhưng tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, nàng vẫn luôn để mọi việc diễn ra theo tự nhiên... sau này cũng thế.

Nàng mở mắt ra, thờ dãi một hơi rồi quay ra nhìn nam nhân đang ngủ có vẻ say sưa. Có lẽ nàng đã ngủ ngật được một lúc, không biết bao lâu và giờ là lúc nào? Người nam nhân đó chẳng biết lai lịch ra sao, liệu cứu người ta có mang phiền phức lại cho nàng không?

Nếu là lúc trước nàng chẳng bao giờ phải đắn đo suy tính việc có nên cứu người hay không. Nhưng nàng lại xuyên không về thời đại xưa thật là xưa, nhờ chẳng may đây là kẻ đại gian đại ác đang bị một đám võ lâm chính phái vây bắt.

Sau này bọn họ biết, không phải là nàng sẽ trở thành kẻ thù chung của cả giang hồ đấy chứ, rồi sẽ bị truy sát, chốn đông tránh tây.

Không thể thâm tới vậy chứ, chẳng lẽ bắt nàng phải rời xa ông bà thân yêu, ngôi nhà thân yêu, công việc thân yêu chỉ để chịu tội sống cảnh hôm nay không biết có qua được ngày mai?

Nhưng cái người thân thể mang nhiều thương tích thể kia có trông giống một người thật thà lương thiện không?

... không biết cái người thân thể bí ẩn này đã phải sống những tháng ngày như thế nào?... đau đớn... khổ sở... mệt mỏi... chịu đựng... nhẫn nhịn... uất hận... căm thù... cô đơn...

Nàng đứng lên, sờ thử áo quần, thấy đồ của đối phương đã khá khô, liền khoác lấy chiếc áo to dùng màu đỏ dài gần đầu gối, chắc đối phương mặc vào chỉ dài qua hông, 2 cánh tay áo bó gọn xắn lên một chút là được, hẳn là trung y, rồi lấy cả chiếc đai lưng cột lại.

Còn 2 chiếc áo, một màu trắng ngắn hơn là nội y và một màu đỏ dài hơn là ngoại y với 2 cánh tay áo rộng thùng thình, thấy là bất tiện rồi, thật không hiểu nổi người xưa xoay sở thế nào. Nàng thấy đã khô liền thu lại rồi kéo y phục của mình ra.

Nàng bước tới chiếc giường lá chuối, ngồi xuống, quay mặt đi, vươn tay, vắt chiếc áo che thân dưới ra rồi khoác 2 chiếc áo của đối phương lên. Nàng quay đầu lại, chỉnh trang lại 2 chiếc áo coi như là tẩm chăn đắp, sau đó cầm lấy chiếc áo mà mình vừa vắt ra, đứng lên, đi về phía hồ nước, giũ sơ qua rồi quay lại phơi áo lên.

Xong xuôi bấy giờ nàng mới nằm xuống chiếc giường lá chuối, cách đối phương một khoảng. Ngủ say rất an phận, nhưng khi trời gần sáng, đông củi lửa tắt ngấm từ lâu thôi không tỏa nhiệt, nàng theo bản năng tiến lại gần đối phương để tìm hơi ấm.

Cuối cùng, khi mặt trời lên cao, có lẽ như mọi khi thì nàng hẳn thức dậy rồi, nhưng vật lộn với “cục nợ” đến nửa đêm mất quá nhiều sức lực khiến nàng vô cùng mệt mỏi, cứ nằm ôm ngon lành bên cạnh trông thật thoải mái.

Nam nhân đột ngột mở bừng mắt, cả người đều cảm thấy mọi mệt mỏi đã tan biến. Toàn thân mồ hôi tuá ra đầm đìa, hơi thở dồn dập, khó chịu, bức bối như vừa trải qua cơn ác mộng...

Chàng chỉ cảm thấy giấc mộng cực kỳ chân thực, cảm xúc mang đến rất rõ ràng nhưng sau khi thức giấc thì mọi thứ lập tức trở lại mơ hồ, càng lúc càng nhạt nhòa cuối cùng hoàn toàn chẳng đọng lại gì hết...

Thật kỳ lạ, chàng nghi hoặc nhìn đồng hồ phơi phía trước, cảm thấy hoang mang, nhìn hồi lâu thì đột nhiên cảm thấy phần ngực tung tức, như có vật gì đè lên liền đưa mắt xuống nhìn. Một cánh áo đỏ quen thuộc, nhưng cánh tay trắng muốt nhỏ nhắn thò ra thì hình như không phải của mình.

Nhìn hoài nhìn mãi cuối cùng chàng mới từ từ quay đầu sang bên cạnh. Giường mặt nữ nhân xa lạ nhưng lại rất đối thân quen một cách khó hiểu kẻ cận trong gang tấc, hơi thở nhẹ nhàng của nàng đều đặn lan tỏa, vẫn vương nơi chóp mũi khiến chàng đột nhiên thấy bình tâm, an ổn.

Chàng nhìn đến thất thần, cho đến khi tự giật mình phát hiện ra có gì đó không đúng lắm, chính là chàng chưa từng để nữ nhân nào tiếp cận mình gần đến thế. Vì mùi hương trên người nữ nhân luôn khiến chàng chán ghét, nhưng thiếu nữ này có gì đó khiến chàng quyến luyến. Chàng nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Con đường đế nghiệp.

Giang sơn như họa mỹ nhân như thơ,

Tự cổ chí kim, có nam nhân nào không điều đứng vì 2 lẽ ấy.

Cách đây rất lâu, rất lâu, sau khoảng thời gian dài lục quốc già vờ hòa hảo liền bắt đầu xuất hiện những cuộc chiến khơi mào náo náo. Mà những nạn này lại được bắt nguồn từ một nữ tử. Một nàng công chúa, dung nhan họa thủy, khuynh đảo hồng trần.

Chiến tranh liên miên 20 năm rốt cuộc cũng chấm dứt. Lục quốc thống nhất, vị hoàng đế đầu tiên đặt tên nước là Đông hải, lấy niên hiệu là AN LẠC. An lạc để không những giới dùng binh còn giới trị quốc, trong những năm tháng sau này ngài thực sự đã mang lại một cuộc sống ấm no yên ổn cho bách tính.

Cảnh thái bình thịnh vượng kéo dài 50 năm ngắn ngủi, ngài được trăm họ hết lời ca ngợi, để lại tiếng thơm muôn đời, lưu danh sử sách.

Nhưng cũng như bao triều đại khác, thời kỳ vàng son sớm tắt, con cháu của ngài sau này lại không kế thừa được khí chất minh vương, chỉ ngày càng lụi bại, mục rữa.

Các hoàng đế về sau vì được hưởng sẵn những gì tốt đẹp nhất từ trong trứng nên không biết quý trọng, suốt ngày chỉ biết chìm đắm trong những lời ngon

ngọt, trong rượu thơm và giai nhân, không cần biết tới dân chúng đang sống trong cảnh khốn khó ra sao.

Hơn trăm năm trôi qua với nhiều cuộc tranh đấu dữ dội giữa các phe phái, đế quốc Đông hải hùng mạnh cuối cùng cũng bị phân chia làm tứ quốc. Vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông hải gieo quẻ tiên đoán. Gần 200 năm sau, tứ quốc lại hợp nhất, một vị hoàng tử kiệt xuất của Đông hải sẽ ra đời để hoàn thành điều đó.

Tứ quốc, hiện giờ hùng mạnh nhất là Đông hải, 4 mùa luân chuyển, phía bắc giáp Bắc kỳ giá lạnh, phía tây giáp Tây hoàng khô nóng, phía nam giáp Nam hoa ôn hòa, phía đông là vùng biển rộng lớn.

Đông hải quốc với diện tích 25 ngàn 6 trăm lý, có 40 thành trì, quốc gia chú trọng binh lực, trong đó bộ binh 30 vạn, kỵ binh 20 vạn, thủy binh 15 vạn.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đầy đủ cả, chỉ chờ gió đông nổi lên nữa thôi.

Thái tử Thiên Hạo là nhị hoàng tử, lên ngôi kế vị khi 27 tuổi lấy niên hiệu là Cảnh đế. Thái thượng hoàng Cảnh Khang tròn ngũ tuần lui về sống ở cung Viên nguyệt.

Đây là cung của Nguyệt quý phi sống lúc trước, từ lúc nàng mất, nơi xinh đẹp ngập tràn hoa thơm này tuy được để trống nhưng vẫn có cung nữ chăm sóc cẩn thận.

Thái thượng hoàng Cảnh Khang là hoàng tử út Thiên Sơn, từ năm 14 tuổi ngài đã biết lợi dụng những mối quan hệ để củng cố thế lực. Trong những đối tác tiềm năng đó, người có công lớn nhất phải kể đến là Nam cung Việt.

Đó là một thương gia tài giỏi, với hệ thống trà quán từ lâu mang tên Thiên ý trải rộng khắp Đông hải, cung cấp và thu tóm cả đồng nguồn tin tức, giúp cho ngài dù bị giam lỏng trong cung vẫn nắm bắt mọi tình hình.

Năm 20 tuổi ngài lấy em gái của Nam cung Việt là Nam cung Viên nguyệt, cũng tức là mẫu phi của thái tử Thiên Hạo sau này, phong chức quý phi.

Vốn ngài muốn tặng danh hiệu hoàng phi nhưng đám văn võ cương quyết không chịu nhượng nói con của thương nhân mà được tại chức phi đã là quá rộng lượng.

Cũng trong năm đó, ngài lập ra Thiên Địa cung, chuyên đi thu nhập trẻ mồ côi về để huấn luyện trở thành sát thủ.

Sau nhiều năm ẩn nhẫn giả vờ ngoan hiền, khù khờ, một chân cũng không dám bước ra khỏi phủ. Chỉ ở trong bóng tối ngấm ngấm tạo ra mâu thuẫn giữa 3 vị huynh đệ, để họ tự đầu đá cắn xé lẫn nhau, cuối cùng ngư ông đắc lợi.

Nhị hoàng tử tâm không cam tình không nguyện nhưng vẫn phải ngoan ngoãn ra vùng biên cương phía bắc quanh năm giá lạnh trần trụi, không có lệnh tuyệt đối không được tự ý rời khỏi vùng đất, nếu làm trái là phạm tội kháng chỉ, toàn quân bị diệt.

Tam hoàng tử trầm tính ngàn tính cũng không ngờ cái kế mình tâm đắc dần dần bắt tay cùng nhị ca lại chính là cái huyệt tự đào. Tội ám sát thái tử, bị giam cầm trong phủ, tước bỏ phẩm vị giáng làm thứ dân, chỉ cho giữ lại 1 người hầu hạ duy nhất, ngân lương chu cấp cũng bị cắt giảm tới mức đáng thương hại.

Thái tử quả nhiên là cáo, có điều, hồ ly thành tinh thật sự lại là tứ đệ bất tài vô dụng, lúc nào cũng làm ra cái vè ngu ngốc khờ khạo, không quan tâm đã động một chút nào đại sự cũng như tiểu sự.

Khôn ngoan tới mức đáng sợ.

Cứ tưởng mọi kế hoạch của thái tử chu toàn cặn kẽ mọi bề, không chút sơ hở, có ngờ đâu, tất cả đều nằm trong tính toán của tứ đệ.

Đến phút cuối mới biết, thì ra mọi đường đi nước bước đều đã được sắp đặt sẵn, tất cả đều là bẫy, không từ thủ đoạn để đạt mục đích thắng lợi.

Thái tử với tội danh mưu phản bị đày ra vùng biên ải phía tây quanh năm nắng nóng như thiêu như đốt, cầm tù trong một ngục thất tối tăm, ánh nắng mặt trời không rọi tới nổi.

Rốt cục là ai đúng ai sai, là ai dối gạt lừa lọc ai, là ai cười ai khóc, ai hạnh phúc ai bi ai. . .

Sinh ra trong hoàng tộc, tình huynh đệ chỉ là vật cản đường.

Hoàng tử Thiên Hạo sau này cũng vậy, nhưng giả tâm của người còn bộc lộ sớm hơn.

Hoàng tử Thiên Sơn kế vị năm 28 tuổi, lấy niên hiệu là Cảnh Khang trị vì 22 năm thì nhường ngôi cho vị hoàng tử duy nhất có đủ năng lực và tài trí, chính là hoàng tử Thiên Hạo, là Cảnh đế sau này.

Không tính các nàng công chúa thì ngài có 5 vị hoàng tử, nhị hoàng tử là con của quý phi, đây là vị phi tử được đặc sủng nhất hậu cung. Cho tới tận lúc nàng tạ thế đến sau này cũng không có vị nào thay thế nổi, không một giai nhân nào sánh bằng từ vẻ đẹp tiên thiên đến phẩm hạnh đức độ.

Hồng nhan bạc mệnh, năm hoàng tử Thiên Hạo 7 tuổi thì từ trần, cũng trong năm đó hoàng cung xảy ra vô số chuyện tang thương, vô số vấn đề kinh thiên động địa.

Đầu tiên là hoàng hậu, nhân dịp đại hoàng tử của nàng tổ chức tiệc sinh thần, nàng cho người tìm về một vị đạo sĩ.

Vị đạo trưởng này ngoài 60 lấy pháp hiệu là Thiên cơ, coi như cũng có chút danh tiếng trong chốn võ lâm. Một buổi lễ cũng khá long trọng rườm rà, diễn ra từ buổi trưa, lập đàn cầu trời Phật mong một năm mưa thuận gió hòa mùa vụ bội thu, cầu cho quốc thái dân an, vân vân và mây mây đến tận xế chiều mới vào tiệc chính.

Đại hoàng tử 12 tuổi tên Thiên lang, tướng mạo khôi ngô, khí khái bất phàm, tuy chưa được sắc phong nhưng hầu như ai cũng cung kính xem như là thái tử.

Thứ nhất thế lực của hoàng hậu không thể xem nhẹ, thứ 2 đại hoàng tử là con trưởng, thứ 3 tuy tuổi còn nhỏ nhưng khí chất đế vương vô cùng rõ ràng mỗi cử chỉ lời nói đều khiến cho người nghe bất giác tuân theo.

Thế nhưng cái tên dưới tường địa lý trên thông thiên văn kia lại gieo quẻ phán một câu hung hồn xanh ròn.

“Đại hoàng tử là sát tinh chuyển thế, nhất định từ bây giờ phải đưa vào chùa sinh sống, nếu không sẽ có rất nhiều tai ương xuất hiện. Nhất định phải xuất gia, để sự thanh tịnh nơi đất Phật gội rửa mọi chướng khí không sạch sẽ của đại hoàng tử, có như thế Đông hải quốc mới hưng thịnh”.

Đương nhiên là đạo sĩ bị tổng vào ngục, chẳng lẽ lão lại hồ đồ tới mức không biết sau khi nói ra những lời ngu xuẩn đó còn có thể toàn mạng. Nhưng lão lại không thể không làm thế, rất đơn giản bởi vì lão đã bị người khác thao túng. Ai bảo cái mạng nhỏ của lão lại nằm trong tay người ta.

Ngay tối hôm đó, hoàng hậu nhận được một bức mật thư, trong thư viết.

“sau một tháng nhất định phải đưa đại hoàng tử vào chùa AN phước, nếu không đại hoàng tử sẽ chết mà cả hoàng hậu cũng sẽ không toàn mạng. Hiện giờ người đang trúng độc, sau 3 ngày không giải cơ thể sẽ bị phân hủy từ từ đau đớn thống khổ đến chết. Nếu người đồng ý, hãy thả lão đạo sĩ”.

Hoàng hậu lập tức cho người truyền gọi tất cả các ngự y trong cung tới xem bệnh, ai cũng chẩn đoán ra nàng bị trúng độc và có triệu chứng chết kinh khủng như thế nhưng lại không ai giải được độc này.

Trong 3 ngày tin tức hoàng hậu bị trúng độc không rõ nguyên nhân lan truyền, mọi danh y tới bắt mạch nhưng đều lắc đầu bó tay. Hoàng hậu suy sụp thấy rõ, vô cùng tiêu tụy cuối cùng đành phải thả đạo sĩ.

Ngay tối đó giải được được đưa tới, có điều đó cũng chỉ là giải được tạm thời, cứ một tháng phải uống một lần. Hoàng hậu hoàn toàn không còn sức phản kháng.

Sau khi cất đũa đuôi theo dõi thủ vệ của hoàng hậu, lão đạo sĩ được bí mật đưa tới gặp một người. Một tiểu hài tử 7 tuổi y phục sang trọng mà quý khí ngồi trên ghế gỗ điêu khắc cầu kỳ nghịch một đám ngựa hắc ngọc bóng loáng trên chiếc bàn dài.

“quỳ xuống”.

Một trong 2 tên thuộc hạ to cao bậm trợn mang lão đến, đứng ở 2 bên giữ giọng nạt nộ. Không đợi nói đến câu thứ 2 lão thức thời làm theo, kẻo có thể đối đầu với hoàng hậu há có thể là hạng tầm thường.

Sau đó một vị phu nhân xinh đẹp mỹ miều hoa phục như lửa tuổi ngoài 20 vén rèm bước ra, đặt vào tay lão một bình sứ nhỏ.

Nàng mỉm cười nhã nhặn nói.

“đây là giải được”. sau đó vui vẻ lui về bên cạnh tiểu hài tử.

Lão đạo sĩ chưa chút nói.

“uống hết chỗ thuốc này thật sự có thể giải được hết sao? ta nói này Cẩm cô nương, lão Quai độc tiên y vẫn mạnh khỏe chứ? có thể nể mặt sư phụ ngươi tha ta một con đường sống không?”.

Vừa thành khẩn nói lão vừa đưa ra một sợi dây đeo hắc ngọc.

Về mặt của vị phu nhân tỏ ra bất ngờ khi nhìn thấy, xong tâm tình nhanh chóng thu lại. Nét mặt của tiểu hài tử có chút non nớt thơ ngây kia cũng thoáng hiện qua vẻ tò mò.

Đó là miếng hắc ngọc hình lăng trụ lấp lánh ánh xanh dương, chẳng hề có bất cứ đường chạm khắc, nhìn thoáng qua như hàng hạ phẩm.

“Đó là gì? ...?”

Một giọng con trẻ vang lên, hồ hăng lạnh nhạt.

Nàng nhanh chóng trả lời thay lão.

“sư phụ thần có một sở thích, chính là thích mấy thứ đá lạ, sau đó đem tặng bằng hữu...”

Thật ra vật này không chỉ đơn giản là sản phẩm cá nhân bình thường.Những người được sở hữu vật này rất ít và nó có quyền lực nhất định đối với người của Huyền hải giáo.

Tất cả môn đồ của Huyền hải giáo khi nhìn thấy vật này đều phải cung kính xem trọng và bảo vệ người được thừa hưởng.Đây là một loại đá không chỉ cực quý mà còn cực hiếm,cho nên rất ít người biết được công dụng kỳ diệu của nó.

Mang nó bên người không chỉ phòng tránh được các loại khí xấu khiến chủ nhân chẳng bao giờ phải lo lắng mắc ba thứ bệnh tật vật vẩn.Còn khiến tinh thần luôn thanh tịnh,dung nhan luôn tươi tắn,đặc biệt là khi ngâm nó trong nước nóng một lúc rồi uống thì có thể giải được trăm thứ độc.

...So với các loại ngọc khí khác thì hiệu quả mà nó mang lại chính là trân bảo.

Bảo vật quý giá như vậy đương nhiên nó là thuộc về thánh nữ,nàng vẫn thường hay mang một ít bên người sẵn tiện gặp ai thấy thuận mắt thì đem biếu đem tặng,rồi chỉ đơn giản nói là nên luôn mang theo bên người,khi nào có việc cần người Huyền hải giáo giúp đỡ thì chỉ việc gọi nó ra.

Quái độc tiên y có một cái và nàng cũng có...

“...vậy người muốn xử trí sao?”.tiểu hải tử lơ đãng hỏi.

“lão cũng cao tuổi rồi,chắc chỉ sống thêm mấy năm nữa thôi,chỉ cần lão không thể nói được,không thể nhìn thấy...hắn là ổn chứ?”.nàng từ tốn dò xét ý tứ thâm sâu của tiểu hải tử.

“...cho lão 10 ngày chạy chôn,sau đó chúng ta thông báo cho môn hạ hễ ai nhìn thấy lão thì lập tức giết không tha...”.nàng bình thản gợi ý thêm.

“lão quý mộc y đó mặc dù tính khí cổ quái tà dị nhưng cũng chưa bao giờ hại người vô tội,cũng chưa bao giờ cúi lưng phụng sự cường quyền,a đầu nguoi là học trò duy nhất của hắn,sao lại tệ hại thế này...”.lão ai oán.

“thế này thì không tốt sao?ta thích thế nào thì chính là thế đó,lại còn phải cần lão khen ngợi”.nàng nhẹ giọng thốt ra.

“Người thật sự có thể nhìn ra thiên cơ?”

Tiểu hải tử chẳng rõ tâm tình cất giọng chuyên đề tài.

Lão lắc lắc đầu,buồn bã thốt ra bi phẫn.

“thiên cơ!thiên cơ!ta thật sự phải chết trong tay ngài,nhị điện hạ,ngài mới thực sự là sát tinh chuyển thế,là tướng mệnh phá hoại”.

“to gan”.

2 tên thuộc hạ hoảng hốt kêu lên,nhưng vẻ mặt của tiểu hải tử vẫn bình thản vô ba,cất giọng lơ đãng.

“ừm...ngươi thử đoán xem,tương lai Đông hải quốc sau này thế nào?”

“thống nhất tứ quốc”.lão trả lời ngay.

“ừm”nhị hoàng tử gật nhẹ,hỏi tiếp.

“là ai lên ngôi cửu ngũ chí tôn?”

Giọng điệu vẫn hết sức đều đều,nghe không ra tâm tình,vẫn mãi mê chơi đùa với mấy con ngựa ngọc.

Nhị hoàng tử đợi một lúc cũng không thấy lão đáp lời thì đành quay ra nhìn,ánh mắt thăm tới giá lạnh nhìn không ra là của một tiểu hải tử 7 tuổi.Lão bất giác không tự chủ được rung mình một cái,cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

“ta sẽ xoay chuyển càn khôn,sửa đổi thiên mệnh”nhị hoàng tử nhàn nhạt lên tiếng,quay trở lại nhìn mấy con ngựa quý.

“ngài không sợ bị trời trách phạt sao?”.lão run rẩy

“ừm...ta chỉ sợ thiên hạ thái bình quá ắt sẽ nhàm chán,cửu nương,người nói thử xem đại loạn một chút có phải chơi sẽ vui hơn?”.

Nàng cười cười.

“từ xưa loạn thế xuất anh hùng,các giai thoại hào sảng kinh điển cũng từ đó mà ra đời.Ngươi nghĩ coi,có vị hoàng đế nào bước đi trên con đường bá nghiệp 2 tay lại không nhuốm máu,không làm những chuyện xấu xa?Lại còn phải quan tâm trong mắt người thiên hạ nghĩ gì?cái gì mà thế tục khó dung... Những kẻ ưa náo nhiệt như chúng ta thích nhất chính là nghịch thiên.”nàng nhẹ nhàng thốt ra.

Lão thờ người ra mắt một lúc rồi mở miệng than thầm.

“giang sơn dễ đổi,hưng thịnh rồi suy đồi,tan tan hợp hợp một vòng luân hồi.

Sau đó lão quả thật đã biến mất khỏi thế gian,chẳng qua là,bên phía sát thủ Thiên địa cung khẳng định không tìm thấy lão.Không có lý nào một kẻ chân yếu tay mềm lại chạy thoát được,cũng không rõ là thể lực nào giúp sức.

Dù sao giờ lão cũng chỉ là một kẻ tàn phế,sống hay chết cũng chẳng quan trọng. . .quan trọng là,kẻ nào qua mặt được Thiên địa cung,điều này,các chủ của họ lại rõ hơn ai hết.

Giao hẹn bí mật chấp nhận một tháng sau đưa đại hoàng tử tới một ngôi chùa nhỏ bé tiêu điều,vô cùng vô cùng xa kinh thành,xong trong khoảng thời gian eo hẹp và chưa được công bố này cũng đủ để xảy ra một vài vụ việc khiến cho người ta càng tin chắc vào lời đạo sĩ.

Tiếp theo là tam hoàng tử Thiên nguyên 5 tuổi con của Đường nguyên phi.

Tam hoàng tử thể trạng từ nhỏ đã yếu ớt hay đau ốm,nàng lại sùng đạo vì thế rất hay đi chùa gần hoàng cung để cầu bình an .Sau sự kiện huyền ảo về hoàng hậu và đại hoàng tử nàng lại càng lo lắng liền xin phép đi dâng hương.

Mọi khi nàng rút được cũng chỉ là các thẻ mang tính chất chung chung không tốt cũng chẳng xấu,nhưng lần này lại xin được quẻ đại hung,chuyện này làm nàng hoảng sợ.Xin xăm 3 lần thì cả 3 đều là quẻ hạ,khiến nàng một phen xanh mặt liền đi gặp chủ trì. Vị chủ trì nói.

“tam điện hạ khí chất mới sinh đã không tốt vốn không thích hợp ở trong cung,giờ sao sát tinh lại thức tỉnh nếu còn cố ép ắt không qua khỏi trong năm nay”.

Hòa thượng vừa dứt lời thì nàng liền bang hoàng ngã quỵ xuống may mà có cung nữ thân tín đứng bên cạnh vội đỡ.Hòa thượng nói tiếp.

“xin nương nương an tâm,chỉ cần đưa tam điện hạ vào một môn phái nào đó trên núi cao học cách điều hòa âm dương không chế ngũ hành tức khác sức khỏe sẽ cải thiện dần dần.”

“đại sư,ta nghe nói hoàng hậu vì sức khỏe của bản thân mà buồn rầu e là rất nhanh thôi sẽ đưa đại hoàng tử xuất gia,nếu đã thế ta chỉ cần mời một võ sư tới dạy chẳng phải là được rồi?”

“nương nương ,cái chính là tiên khí nơi núi cao như núi võ đang hoặc côn luân sẽ thanh tẩy uế khí của tam điện hạ.Nương nương nếu ngài không tin thì trong vòng một tháng nữa thôi sức khỏe của tam điện hạ sẽ suy giảm thấy rõ.”

Và quả thật chỉ một hai tuần sau sức khỏe của tam hoàng tử chuyển biến tồi tệ,dù thuốc thang thế nào cũng không thấy đỡ.

Lại nói thêm 2 vị hoàng tử khác,một người là con của Hiền phi,tứ hoàng tử Thiên giang 4 tuổi .Vốn là một tiểu hài tử vô cùng thông minh lanh lợi,nhưng không hiểu sao sau một trận cảm mạo thông thường lại trở nên ngu ngốc đần độn.

Điều kinh khủng này đã khiến cho Hiền phi khóc một trận vô cùng thương tâm ,khóc nhiều quá tới mức 2 mắt dần dần mờ đi.

Vị hoàng tử cuối cùng,ngũ điện hạ 3 tuổi Thiên mộc cực kỳ khả ái đáng yêu,người gặp người thích người gặp người thương lại khi không mắc một căn bệnh lạ toàn thân nổi nên những cái nốt màu đỏ cái to cái dài loang khắp cơ thể bao gồm cả mặt,dung mạo bị hủy hoại khiến người ta kinh hoàng không dám tin.

Đức phi vì hài tử như thế mà đau lòng sinh bệnh,cuối cùng lo nghĩ tới mức mái tóc xanh mượt bạc trắng.

Hoàng đế Cảnh khang vẫn rất thương tâm chuyện Nguyệt quý phi ra đi,tuy đã nhiều tháng rồi nhưng dường như ngài còn suy sụp nhiều lắm.

Ngài giống như một cái xác di động,mọi việc lớn bé trong triều các vị đại thần hầu như đều phải tự thương lượng bàn bạc với nhau,đương nhiên người tạm thời có sức nặng lời nói quyết định cuối cùng chính là 2vị trọng thần.

Một người là quan văn,thừa tướng đầy uy quyền dưới 1 người trên vạn người,phụ thân của Đường nguyên phi,Đường uyên hải.Một người khác là quan võ,đại nguyên soái Lý lâm sơn,phụ thân của hoàng hậu,trong tay nắm binh phù điều khiển 30 vạn đại quân.

Việc đại hoàng tử xuất gia là chuyện lớn,sau kỳ hạn một tháng hoàng hậu dâng tấu,Lý nguyên soái tuy rất kịch liệt phản đối nhưng sau khi biết nguyên nhân cũng đành đau lòng ưng thuận.

Một là số mệnh nàng hiện giờ vẫn đang nằm trong tay kẻ núp trong bóng tối,2 là nếu không nghe theo chẳng những nàng thiệt mạng mà thậm chí đại hoàng tử cũng khó bảo toàn,3 là giờ trong cung xảy ra những chuyện đau lòng thương tâm như thế e là không làm theo không được.

Triệu tổng quản thái giám luôn túc trực ở bên cạnh hoàng thượng từ lúc Nguyệt quý phi tạ thế,chứng kiến tâm tình ngài đau khổ tột cùng,đờ đẫn bản thân như kẻ mộng du,như một nửa linh hồn cũng đã đi theo.

Không biết phải nói lời an ủi ra sao,chỉ lặng lẽ bên cạnh như một cái bóng,nhưng giờ,chuyện đại sự này có ảnh hưởng tới xã tắc,lão chẳng thể không nói.

“hoàng thượng,đại hoàng tử xuất gia,người nghĩ sao?”lão thận trọng nói.Hoàng đế vẫn ngăn người trong căn phòng của ái phi,nhìn bức tranh vẽ nàng trước mặt.

“hoàng thượng,tứ điện hạ trở lên ngóc ngách,ngũ điện hạ lại đột nhiên xấu xí,ngự y cũng đành bó tay...”.

lão dè dặt nói thêm,thanh âm vô cùng rầu rĩ ảo lão,hoàng đế bấy giờ mới rời mắt khỏi bức tranh giai nhân,nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì.

“hoàng thượng,tam điện hạ sức khỏe ngày càng kém,đã xấu tới mức như ngọn nến trước gió,dường như lúc nào cũng có thể ra đi...ngài...ngài còn không mau tỉnh lại,không mau đi thăm chúng...”.

lão ghen ngào nói,nước mắt đã trực dâng trào.

“nhị điện hạ cũng đang tự nhốt mình cả ngày trong phòng mấy tháng nay...ngài định cứ như vậy mãi sao?bỏ mặc các hoàng tử,bỏ mặc giang sơn Đông hải...”

Nước mắt lão tuôn rơi là chắt,lão là người thân cận với hoàng đế từ nhỏ,nhìn ngài khôn lớn trưởng thành,nhìn ngài ngồi trên ngai vàng leo lải đất nước,coi ngài còn quan trọng hơn cả sinh mạng.Giờ nhìn ngài ra nông nổi này,lão đau đớn vô cùng,hận không thể chia sẻ được sự khổ sở cho ngài.

Hoàng đế nhắm đôi mắt thâm quầng lại hồi lâu,2 hàng lệ âm thầm chảy xuống.

“đỡ ta”.

Đây là câu nói đầu tiên ngài khó nhọc thốt ra trong mấy tháng qua ,cơ thể gầy yếu phải dựa vào Triệu công công mới đứng vững.

“ta trăm mê cũng đủ lâu rồi...”

“...hoàng thượng...hoàng thượng...”lão vui mừng run run nói.

“nguyệt nhi,tạ đành phải làm trái với mong muốn của nàng,phong hài tử của chúng ta thành thái tử...đợi sau này Hạo nhi có thể gánh vác được giang sơn,tạ sẽ thoái vị,sống trong cung Viên nguyệt này chờ đợi ngày nàng tới đón ta...”

“...lặng lẽ tra cho ta...chuyện của các hoàng tử...ta không tin cái gì mà sát tính chuyển thế,nhất định có kẻ chủ mưu đứng đằng sau...”

“hoàng thượng anh minh,nô tài nhất định...”

Có ai ngờ,hung thủ lại là nhị điện hạ mới 7 tuổi,có ai ngờ đồng phạm lại là các chủ của Thiên địa cung,dùng chính những thuộc hạ thân tín của chủ nhân để hại người thân của chủ nhân,lại dùng chính những thuộc hạ mà mình tin tưởng để đi tra xét...thì có thể tra ra chân tướng sự việc như thế nào?

20 năm sau,tứ quốc lại vì một mỹ nhân mà tranh tranh đoạt đoạt,hồng nhan họa thủy,chỉ một nụ cười kiêu mỵ cũng đủ làm cho chúng sinh điên đảo,ngay cả bậc đế vương cũng bị ánh mắt câu hồn nhiếp phách đoạt lấy.

Một cái ngoái đầu liếc nhìn càng khiến cho người ta như mị như mê,như si như túy,là cam tâm ,là tình nguyện,để nàng thao túng ,để nàng dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thiên địa cung vây bắt tiểu hoàng tử

Thiên địa cung do hoàng tử Thiên sơn tức là thái thượng hoàng Cảnh khang sáng lập trong bí mật,mà nguồn cung cấp tiền tài là từ sơn trang nhà họ Nam cung,huynh đệ kết bái thương gia Nam cung việt.Với một hệ thống trà quán tửu lâu Thiên ý trải rộng khắp Đông hải quốc,nắm bắt và thu tóm thông tin từ cung đình lẫn giang hồ.

Các chủ do Cẩm lệ chỉ đảm nhận,nữ đệ duy nhất của quái độc tiên y,từ tính tình đến năng lực đều không khác sư phụ là mấy.

Nàng chính là người dùng mạn độc hại chết phụ hoàng của hoàng tử Thiên sơn sau đó đổ hết mọi tội lỗi lên người thái tử.Đương nhiên mọi kế hoạch từ a đến z nhất nhất đều làm theo từng đường đi nước bước do hoàng đế Cảnh khang sau này vạch sẵn.

Ban đầu Thiên địa cung chỉ là một đội quân bình thường của sơn trang Nam cung,sau đó Nam cung việt cho xây dựng một cung điện trên một hoang đảo cách rất xa đất liền làm nơi đào tạo sát thủ và điều chế được.

Hòn đảo nhỏ,chính giữa có một ngọn núi lửa đã ngủ cả ngàn năm,diện tích rừng bao phủ gần hết bề mặt với vô số hoa thơm cỏ lạ cùng vô vàn động thực vật độc,thực sự rất lý tưởng.Có điều xung quanh đảo chẳng có tuyến phòng hộ tự nhiên nào,chỉ có dải cát trắng mịn tuyệt đẹp ôm lấy,lên phải luôn có đội quân tuần tra.

Song song với việc xây cung điện thì Nam cung việt cũng cho người đi lùng bắt những nam hải tử tầm từ 5 đến 7 nhốt tạm chúng vào địa lao của sơn

trang.

Mỗi nhóm 5 đứa, mỗi ngày cho ăn một bữa, mỗi bữa chỉ 2 khẩu phần thức ăn, trong đó ăn luôn cho một ít thuốc tẩy não. Theo thời gian toàn bộ ký ức về bản thân sẽ dần dà biến mất và tính cách cũng đổi thay theo chiều hướng thiếu chiến, khát máu...

Giờ ăn lúc thì sáng sớm tinh mơ, khi lại nửa đêm, đứng trước cửa mỗi phòng giam có một nam nhân đứng quan sát. Gã bảo 5 đứa trẻ tự đấu đá với nhau cho đến khi có 3 đứa bị đánh tới mức phải lên tiếng xin thua để cho 2 đứa còn lại được đi ra ngoài ăn uống tắm rửa.

Cứ tự đánh đấm lẫn nhau như thế cho đến khi mỗi phòng loại 3 đứa chỉ còn 2, những đứa trẻ sống sót sau thảm kịch tự giết hại lẫn nhau đã hoàn toàn lột xác. Chẳng còn chút non nớt thơ ngây vụng dại, tất cả đều là những hạt giống ươm thành những sát thủ tương lai mai sau giết người không chớp mắt ghê tay.

Sau khi trải qua vòng loại đầu tiên, chúng bảy giờ mới được đưa tới căn cứ của Thiên địa cung, lại sống 10 năm như địa ngục, những tháng ngày huấn luyện gian khổ, thấm đẫm máu và máu.

Để bảo đảm sự trung thành, sau khi chúng vượt qua kỳ khảo hạch hoàn toàn trở thành những sát thủ một địch 10, chúng lại được cho uống một loại chất độc chỉ có thuốc giải ức chế tạm thời với chu kỳ phát tác mỗi tháng diễn ra một lần vào ngày trăng tròn.

Trên con đường nhỏ huyện Ly Sơn, nắng chang chang như vẩy lửa chạy ngang qua khu rừng 2 bên vắng lặng có một cỗ xe 2 ngựa kéo bị một tốp người áo đỏ chặn lại. Người điều khiển xe đã chết, từ trong cỗ xe bước ra 2 nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh mặc y phục của một môn phái, đứng ở giữa là tiểu hải tử độ 5 tuổi xanh xao gầy gò khoác trang phục phú quý.

2 người nhìn một đám hồng y tay lăm lăm kiếm sắc, tự hỏi, này là chuyện gì? Một trong 2 người lên tiếng.

“các ngươi có phải tấn công nhầm người rồi không? chúng ta là người của Côn Luân phái, đừng cản đường chúng ta đi làm nhiệm vụ. Còn không mau tránh thì đừng trách chúng ta...”

Còn chưa dứt câu thì 1 trong 5 tên cất tiếng cướp lời.

“chỉ bằng 2 người các ngươi, thật quá ngạo mạn”.

Câu nói vừa hết thì 2 tên sát thủ lao tới giao chiến.

Những đệ tử được xuống núi đi làm nhiệm vụ hẳn đều là những kẻ đã học được hết mọi công phu của môn phái, hơn nữa 2 kẻ này xem phong thái thì có vẻ rất tự tin.

Thế nhưng sau một hồi giao chiến thì rơi vào thế hạ phong, sắc mặt cả 2 liền trở lên trầm trọng, tự hỏi đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, đấu với khá nhiều kẻ nhưng chưa từng chật vật như lúc này.

Dù đã dốc hết sức lực nhưng 2 kẻ kia luận về công phu thì ngang bằng mà luận về kỹ năng giết người thì hơn không chỉ một ít mà là một cấp bậc.

“các ngươi rốt cuộc là ai? tại sao lại muốn diệt chúng ta?”.

“nhiệm vụ của các ngươi là mang đứa nhỏ kia về môn phái của mình thì nhiệm vụ của chúng ta cũng vậy và dù cho các ngươi giao hay không giao thì đều sẽ chết.”

“nó chỉ là một tiểu hải tử có thâm thù đại hận gì tới mức không thể buông tha chứ?”

“chúng ta chỉ biết thi hành nhiệm vụ, những điều khác đều không quan tâm”.

Dứt lời 2 tên lại xông đến tấn công tới tấp dồn dập, qua 20 chiêu thì 2 đệ tử phái Côn Luân bỏ mạng, 5 tên sát thủ nhìn đứa trẻ gầy gò ốm yếu, còn tiểu hải tử đang tot cùng kinh hãi nhìn 2 xác chết máu me đầm đìa mà mới ít phút trước bọn họ còn trò chuyện thân thiện trong cỗ xe ngựa.

Một tên đi về phía hải tử, khi còn cách một bước chân thì đột ngột từ trong rừng một mũi tên lao ra như xé gió găm vào giữa ngực hắn. Ngay sau đó liên tiếp 2 mũi tên khác phóng tới cũng găm trúng ngực khiến hắn phun ra một búng máu đỏ tới nhức mắt rồi ngã lăn xuống đất chết.

4 tên sát thủ đồng loạt rút kiếm lao ra nghênh đón 1 nhóm người từ trong rừng phóng tới.

4 tên sát thủ hồng y cùng lúc giao đấu với 4 người mặc y phục màu xanh dương trên nền vải trắng tuyết.

Trong lúc hỗn loạn đao kiếm vung lên không chút khoan nhượng thì một bóng người lấy đứa trẻ lao đi. Một tên sát thủ đứng gần đó liền vội vàng lao theo nhưng bị một người áo trắng viền xanh chặn lại.

4 tên sát thủ bị 4 tên mới tới võ công khá cao cản đường liền đưa mắt ngẫm ngợi. Rất nhanh liền thấy một tên lấy từ trong người một vật gì đó vung tay lên trời, chum pháo sáng nổ tung hình hóa sen đỏ lấp lánh hồi lâu rồi mới tắt.

Tức khắc ánh đao mạnh mẽ vung lên giao thoa sắc bén với ánh kiếm, màu đỏ như máu của y phục như một con trăn hung dữ uốn lượn muốn bóp chết y phục màu thiên thanh. Chất liệu vải trắng tinh khôi với những đường viền xanh dương chuyển màu mềm mại tựa như một tấm áo thiên thanh nhẹ vương

theo gió,nhẹ buông theo màu đỏ hung tàn sắc lạnh.

Những luồng kiếm khí và đao khí bá đạo vung lên va vào nhau tạo ra những âm thanh vọng hết không gian.Lại một đợt pháo sáng phát ra,hình hoa sen đỏ rực rỡ.

Nam nhân đeo chiếc mặt nạ màu đen che nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra tuổi còn khá trẻ chỉ ngoài 20,một thân thon dài thẳng tắp đầy khí phách.Y phục gọn gàng màu trắng in chìm những cánh hoa bằng bạc làm nổi bật những họa tiết hoa văn đường kỳ hà màu xanh lam thẫm ở các đường viền tay và vạt áo.

Thanh đao đen tuyền cột ở sau lưng không ngừng tỏa ra hàn khí bức người dường như rất muốn lao ra chém giết.Đứng bên cạnh hắn là một tiểu hài tử gây yếu khoảng 5 tuổi gương mặt tái xanh im lặng không dám nói gì,xa hơn chút nữa là mấy con ngựa đứng thong thả gặm cỏ.

Nam nhân nhìn về phía đồng bọn đang chiến đấu,vốn định phóng lên ngựa cùng tiểu hài tử,nhưng khi chùm pháo sáng thứ nhất lóe lên thì hắn dừng lại.Việc di chuyển bằng ngựa đương nhiên nhanh hơn là dùng khinh công lại đỡ tốn sức nhưng sẽ để lộ dấu vết rõ ràng.

Tiếp viện của bọn hồng y muốn tới cũng cần một khoảng thời gian bởi vì chúng không ngờ rằng đi cướp một đứa trẻ lại tốn công tới vậy lên chỉ cử 5 người cho rằng là quá nhiều.

Nhưng cũng không ngờ rằng,việc còn con này thánh nữ lại bảo đích thân hắn đi làm,thì ra đối phương chính là bọn Thiên địa cung.Vốn tưởng hắn chỉ việc cướp người mang đi còn bọn lâu la sẽ để đồng bọn thanh toán dễ dàng,thật không ngờ,bên hắn thiệt mạng 2 người và bên đối phương cũng vậy.

“nhóc con,nếu muốn sống thì đứng nguyên tại chỗ này,làm được không?”

Từ trên cao giọng nói mềm mỏng nhưng đầy khí lực vọng xuống,tiểu hài tử gật đầu theo phản xạ.Nam nhân lao ra chỗ đồng bọn,đao ra khỏi vỏ,giọng hét lớn.

“giết”.

Tức thì 2 thanh y phóng đi nhường lại 2 địch nhân.2 địch nhân vốn trước đó đã tổn không ít sức lực nên luận về sức mạnh,tốc độ ,phản xạ đều chậm hẳn so với bản thân lúc đầu.Nhưng dù cho có giao chiến lúc sung mãn nhất thì cũng không thể chống chọi nổi,cái kẻ được võ lâm minh chủ Hồng môn phái thừa nhận là thiên hạ đệ nhất ma đao Vô huyết.

Trên nền đất ngồn ngang thi thể và những vết máu tanh tươi,Vô huyết tra đao vào vỏ,nói với môn hạ.

“2 người các người dùng 5 con ngựa mang theo 2 người thiệt mạng của chúng ta về quê họ an táng,dùng pháo hiệu để gọi thêm tiếp viện có thể dụ được bọn Thiên địa cung theo xa bao nhiêu thì càng tốt,sau đó mới trở về giáo phái.Còn ta sẽ mang theo đứa nhỏ này chạy về hướng khác...”

2 người làm theo,mỗi người đặt một đồng bọn nên con ngựa của hắn,còn bản thân sẽ nhảy lên con ngựa của mình.Một tay cầm dây cương ngựa mình,một tay cầm dây cương ngựa của đồng bọn cùng lúc điều khiển,phóng về một hướng không nhanh không chậm.

Vô huyết ôm lấy cậu nhóc đi theo hướng ngược lại,có thể chạy được bao xa thì chạy.

Tối trời,Vô huyết dừng chân trong một cái hang đá nhỏ,sau khi nhóm lửa lên liền bắt đầu xem tình hình sức khỏe của cậu ta.Cơ thể vô cùng yếu ớt,cứ như một ngọn nến sắp cháy hết,hắn tự hỏi không hiểu Thiên địa cung và Huyết hải giáo vì lý do gì lại muốn tranh giành một đứa nhỏ vô dụng thế này.Tóm lại,đứa nhỏ này có lai lịch thế nào...

Vô huyết dựng đứa nhỏ ngồi dậy,cho 2 chân xếp gọn,mình ngồi phía sau cũng xếp gọn 2 chân,bắt đầu vận khí đã thông kỳ kinh bát mạch cho đứa nhỏ ốm yếu.Công việc chậm chãi,tỉ mỉ,cẩn thận và tốn nhiều nguyên khí kéo dài tới 1 canh giờ...

Sáng sớm hôm sau,lại quá trình thi triển khinh công tới xế trưa thì đặt chân vào một thị trấn nhỏ bé.Vô huyết tạt vào quán ăn Thiên ý,gọi mấy món đơn giản từ tốn ăn cơm và nhìn đứa nhỏ hôm nay đã có chút sức sống.

”có phải quen ăn sơn hào hải vị rồi lên không thích mấy món thường dân này?”

Hài tử ngẩng đầu nhìn nam nhân rồi lắc nhẹ.

“vậy thì cố ăn nhiều một chút,nếu không sẽ chết và không được gặp lại người thân đâu.”

“nhưng ăn vào rất đau bụng...”

“ta biết,ta sẽ từ từ giải độc cho. “

“thức là thần y à?”

“không,nhưng độc này ta có thể giải được”

“lạ thật đó,thế mà ngư y trong cung lại không giải được...”

“...ừm...nhóc là ai?”

“thế thúc là ai?thúc muốn mang ta đi đâu?mấy người áo đỏ sao lại muốn bắt ta?mẫu phi nói ta phải tới côn luân phái thì sức khỏe mới khá lên được...”

“ừm,đầu tiên,côn luân phái không bảo vệ được nhóc,càng chẳng biết giải độc đâu.Mấy người áo đỏ là bọn sát thủ Thiên địa cung,vì sao muốn bắt nhóc thì ta chịu,có thể là vì muốn đào tạo nhóc trở thành sát thủ,bọn chúng vốn vẫn hay đi bắt hài tử về huấn luyện mà,nhưng chắc không phải tới mức giết người rồi truy đuổi tới cùng chứ?...”

Nam nhân híp mắt nhìn lom lom hài tử,nhóc ta cũng mở to cặp mắt không hiểu nhìn lại.

“Nhóc là hoàng tử ah?”

Hài tử gật nhẹ xác nhận.

“mẫu phi là...?”

“mọi người gọi là Nguyên phi ạ...”

“ngoại công là thừa tướng Đường uyên hải,còn nhóc là tam hoàng tử ?

“đúng ạ”

Nhóc gật nhẹ.Vô huyết thử người ra mắt một lúc như suy nghĩ gì mông lung lắm.

“được rồi,phải ăn no mới có sức chạy”.

Vô huyết kết thúc,bắt đầu ra sức và cơm ăn,nhìn lại thấy hài tử vẫn cứ mở to cặp mắt đăm đăm nhìn mình,hắn dừng lại đưa mắt ý hỏi.

“sao?”

“thúc vẫn chưa trả lời,thúc là ai?sao lại muốn bắt ta?”

Hắn đặt bát đĩa xuống,nhai nốt chỗ cơm rồi húng hắng giọng trả lời.

“mọi người gọi ta là thiên hạ đệ nhất đao ma đao Vô huyết .”

Hắn lôi thanh đao to đứng phía sau lưng ra,hươ hươ trước mặt nhóc,về vô cùng hào hứng khoe.

“Hắc long nha,người anh em của ta”.

Nhóc nghiêng nghiêng cái đầu nheo nheo mắt nhìn thanh đao huyền thiết có chuôi hình đầu rồng được trạm trổ vô cùng sắc nét,sóng động,miệng ngậm một viên ngọc lớn sáng bóng màu lục,bên trong hình như có nước lay động,còn có cả côn trùng.

Hai con mắt là 2 viên hồng ngọc đỏ như máu tươi rực sáng rất linh khí,bao là thân vậy uốn lượn kéo dài tới hết mũi là đuôi,bốn cái chân sắc móng đặt trên bốn đám mây,,một dòng chữ cổ nhỏ Hắc long nha khắc lên đó...

Nhóc vỗ tay mấy cái,về mặt biểu lộ vui vẻ,cũng chẳng rõ nguyên nhân gì nhưng nhìn thấy thanh đao đó hài tử cảm thấy vô cùng thân thiết.Có một sự xúc động không cắt nghĩa cứ dâng lên khiến hài tử muốn chạm vào vô cùng.

“rất đẹp”.Nhóc thật tâm khen ngợi.

Vô huyết cất thanh đao ra sau lưng.

“có người nhờ vả ta phải đích thân lo liệu chuyện của nhóc...”

“ai ạ?”

“Khi nào cắt đuôi được bọn Thiên địa cung sẽ cho nhóc gặp người đó...”

“ta có biết người đó không ạ?”

“...không.”

“thế sao phải gặp người đó?”

“ừm...cái này thì phải đích thân hỏi người đó nhé,người ta rất muốn gặp nhóc đó?”

Sau khi nạp đủ năng lượng, Vô huyết mua một con ngựa,từ tốn thong thả đi một chặng đường vòng vèo về căn cứ của Huyết hải giáo ở gần biên giới Tây

hoàng.

Ban ngày rong ruổi như đi ngao du thiên hạ, không gấp gáp không vội vã, buổi tối nếu may mắn thì dừng chân trong thị trấn, thuê một căn phòng nhỏ, ngồi truyền chân khí đã thông kinh mạch đồng thời giải trừ độc tố một canh giờ cho hài tử.

Không may thì chất đông củi lửa giữa núi rừng hoặc đồng hoang, bắt con thú nhỏ, ôm Hắc long nha ngủ ngồi dựa lưng vào một thân cây còn hài tử thì gối đầu lên chân hân, đương nhiên cũng là sau khi ngồi truyền chân khí đã thông kinh mạch giải trừ độc tố.

Trong khi đó, đồng bọn ở hướng ngược lại sau khi chạy được một ngày thì bị bọn Thiên địa cung đuổi kịp, 2 người khỏe mạnh và 2 người thiệt mạng đầu với 10 sát thủ áo đỏ.

“đứa nhỏ kia đâu?”

Người đứng đầu lên tiếng, âm vực đều đều không cảm xúc, khuôn mặt lạnh lẽo như được đúc ra từ băng, bao vây cả cơ thể to lớn cảm thanh đại đao là luồng từ khí ma quái.

Hai thanh y tuốt đao, không nói một lời lao tới, kẻ đứng đầu điềm nhiên đứng nhìn, những sát thủ phía sau hân không vọng động.

Hân hươ thanh đại đao cùng lúc đỡ đòn, những sát thủ khác lập tức tản ra.

Trận chiến 2 đánh một kịch liệt, dư dội diễn ra trong cơn lốc gió khí khiến đám lá khô vốn nằm im lìm an phận trên mặt cỏ bị cuốn vào, đám lá xanh thì không ngừng xô xao như rên la, một vài gốc cây ở gần bị vạ lây, gốc một nơi thân một nẻo...

Biết là kẻ địch vô cùng khó đối phó lên cả 2 đều dốc hết công phu quyết đấu một trận tử chiến cùng đồng vu quy tận, nhưng dù là thế, qua 50 chiêu cả 2 đều tử bại mà đối phương chỉ lĩnh có mấy vết tích còn con không đáng.

Sự chênh lệch thật không nhỏ, xem ra cả 2 chỉ là công cụ giúp hân khởi động nóng người thôi. Nhưng trận chiến vừa dứt thì một loạt mũi tên phóng tới, sau đó là một nhóm cũng 10 người lao đến tuốt đao tấn công luôn.

Trận kịch chiến diễn ra dai dẳng, kéo dài suốt 1 canh giờ, cả hai bên đều vô cùng ngoan cường, cũng rất có thực lực, khiến cho cả một vùng cây rậm rạp gãy đổ ngổn ngang như bị một cơn bão tàn quét.

Trận kịch chiến gây ra tiếng động lớn thu hút nhiều kẻ, đối với những người hay đi lại trên giang hồ, không một ai là không biết tới mấy người mặc y phục màu thanh thiên.

Bọn chúng tuy ít khi xuất hiện nhưng không kẻ nào không rõ, mấy tên trộm này thường là cướp của của quan tham hoặc gian thương, sau đó dùng để cứu tế dân chúng, chưa từng gây chiến với bất kỳ môn phái nào, rất có địa vị trên võ lâm.

Là Huyết hải giáo có lịch sử gần 2 trăm năm được ngũ đại môn phái cực kỳ nể trọng, nghe nói võ lâm minh chủ Hồng môn và giáo chủ của Huyết hải giáo là bằng hữu.

Thiên địa cung tuy mới xuất hiện nhưng nhanh chóng tạo ra nỗi khiếp sợ bất an, ở đâu xuất hiện bọn y phục đỏ là nơi đó có chết chóc, nghe đâu chỉ cần trả đủ tiền thì dù giết quan hay tướng cũng không thành vấn đề, chưa từng thấy thất bại.

Nhưng kỳ lạ là triều đình chưa từng có ý định vây bắt bọn này, song lại cực kỳ đối nghịch với Huyết hải giáo.

Từng một lần điều động quân đội số lượng lớn tới vùng hoang mạc phía tây, sau một tháng bao vây thì quân số thất thủ tới mức thảm hại, nghe đồn quân đội bị vây hãm trong thạch trận, ngay đến bóng dáng bọn thanh y cũng chẳng nhìn thấy mà cứ thế tự chém giết lẫn nhau.

Với lại Thiên địa cung và Huyết hải giáo cũng chẳng biết là bắt nguồn từ nguyên nhân nào, hễ gặp nhau là xảy ra kịch chiến như có hận thù. Vì thế nhân sĩ võ lâm chỉ đứng xa xa ở ngoài như khán giả, được miễn nhìn xem các cao thủ kịch chiến.

Cuối cùng bên Huyết hải giáo toàn giết, Thiên địa cung chỉ còn sót duy nhất một người, chính là một trong ngũ cung chủ quỹ đao Phong cuồng mặt lạnh như hàn băng tuổi gần 40.

Hân tá túc tại một quán trọ của Thiên ý, rồi viết một lá thư nhờ người giao cho các chủ, đại để trong thư cần người vẽ tranh chân dung của kẻ cần tìm về và phát cho tất cả Thiên ý quán trong phạm vi các châu phủ xung quanh huyện Ly Sơn.

Sau 2 ngày thì có tin hồi âm, tại một Thiên ý quán ở huyện Khúc bạch nhìn thấy một kẻ đeo mặt nạ đen mặc y phục thanh thiên dẫn theo một đứa bé trai tầm 5 tuổi rất giống với người trong hình vẽ.

“mặt nạ đen...ma đao Vô huyết...”

Trong khi đó Vô huyết đang ở trong một được quán tên Tâm ý, chính là hệ thống sinh ý của Huyết hải giáo, hôm nay là ngày thứ 5 kể từ khi bỏ trốn cùng cậu bé, cũng là ngày cuối cùng giải xong hoàn toàn độc tố và đã thông hết kỳ kinh bát mạch.

Sau khi lấy xong một ít thuốc bổ và ngân lượng thì nhận được tin, Thiên địa cung đang ngược đường truy tìm, giáo phái sẽ cử thêm người trợ giúp. Vô huyết liền tìm mua một con ngựa tốt chút, sau đó thì phóng đi nhanh nhất có thể.

Bây giờ sức khỏe của hải tử đã khá hơn rất nhiều, có thể chịu được tốc độ bạt mạng như lúc này, liền chạy một hơi 6 canh, tới tận khi vầng trăng non treo lên hồi lâu thì tới một vùng hoang mạc nhưng vẫn còn cách đây Bạch liên sơn khoảng 2 ngày đường.

Sau một hồi loay hoay cũng nhóm được đồng lửa, 2 người vội vội ăn lương khô và uống nước cho bụng đỡ kêu réo.

Nhiệt độ về đêm nơi hoang vu luôn thấp hơn rất nhiều so với ban ngày, hải tử nằm ngồi đầu lên đùi Vô huyết, còn hắt ngồi khoanh chân ôm Hắc long nha bên cạnh đồng lửa bập bùng lan tỏa mùi cỏ cây hăng hắc ngái ngái.

Trên cao, muôn sao thi nhau nhấp nháy, nhiều chi chít như thế đêm ngàn vì tinh tú hội tụ, trải dài rộng khắp vòm trời quang đặng, thi thoảng những áng mây mỏng tanh như tấm khăn voan lại dịu dàng vuốt ve chúng.

“biết tại sao thức lại phải đeo mặt nạ rồi...”

“.....?”

“vì thức quá tuần tứ”.

Nghe câu nói của hải tử mà hắc cười ngắt, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“thức có một bằng hữu, người ấy tặng thức chiếc mặt nạ bằng hắc thạch này để dùng khi hành tẩu trên giang hồ cho thuận tiện... bởi vì quả thật trước đó đã xảy ra rất nhiều phiền phức... nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó mà thức quen được người ấy, vừa vô cùng tài giỏi lại rất đáng khâm phục... ban đầu 2 thức là đối thủ của nhau, hề gặp mặt thì không đánh cũng đấu khẩu... lâu dần lại rất hiểu nhau... quen nhau từ lúc thức 18 đến giờ cũng được 20 năm rồi... tuần sau chính là sinh thần của người ấy...”.

Nói xong thì đứng lên, rút đao ra khỏi vỏ, vút một cái liền cách xa 3 trượng, hải tử cũng ngay ngắn ngồi lại, chăm chú nhìn hắc múa đao.

Đêm khuya thanh vắng, nơi đại mạc hoang vu lạnh lẽo chỉ có gió vi vu thổi cùng bóng tối bao trùm và ánh lửa ấm áp nhảy nhót hòa với tiếng còi kêu lách tách được chứng kiến vị thiên hạ đệ nhất ma đao Vô huyết biểu diễn.

Đao là cương, thế là nhu, mỗi chiêu mỗi thức đều thuận theo gió, nương theo mây. Ánh đao trắng muốt, sắc lạnh, mỗi lần vung lên vẽ một đường cong tuyệt mỹ, nối tiếp không ngừng, bất tận miên man như dòng chảy của nước. Lúc cuộn cuộn mạnh mẽ, cán phá mọi trường ngại, khi lại dịu dàng êm ả nhu mỳ mềm mại.

Đao xé gió chém vào khoảng không, vung lên, gạt ngang, xoáy ngược, xoay tròn, lúc nhanh lúc chậm, tiết tấu thả lỏng tựa như không theo phép tắc. Khi cương khi nhu, tùy tâm sở dục...

Vô huyết tra đao lại, quay ra nói với hải tử.

“cảm thấy sao?”

Hải tử nghiêng đầu, mắt đảo một vòng rồi hăm hở nói.

“thức nhận ta là đồ đệ được không?”

Vô huyết cười hiền lành, cúi xuống xoa đầu nhóc rồi thoải mái ung thuận. Tiếp đó hắc xoay hải tử lại, còn mình ngồi xuống phía sau.

“ta sẽ truyền ít chân khí nhằm bảo vệ kỳ kinh bát mạch của nhóc, sau này học đao pháp sẽ thuận...”

Nửa canh giờ sau, một phía xa xôi của hoang mạc vang lên tiếng vó ngựa chạy dồn dập, bụi tung bay mờ mịt chẳng mấy chốc đã bao vây 2 thức cháu. Vô huyết dừng tay đứng lên nhìn nhóm người áo đỏ, bọn chúng cũng lần lượt xuống ngựa. Tên mặt lạnh như đóng băng, quý đao phong cuồng nhàn nhạt thốt ra lời.

“thù mới nợ cũ, cùng thanh toán một lần dứt điểm nào Ma đao.”

“chắc các người không định 10 đánh 1 đấy chứ?” Vô huyết cười tựa vân đạm phong kinh.

“không đâu, 9 đấu 1 thôi”. Quý đao đáp.

Dứt lời, cả lũ cùng vung vũ khí lao vào quần chiến, hải tử vội vã chónh sau tảng đá lớn nhưng vẫn đưa mắt theo dõi, quý đao phóng ra xa, đứng trầm ngâm nhìn kẻ mình vô cùng không ưa.

Cách đây 10 năm, giang hồ chỉ biết tới quý đao phong cuồng, ở đâu hắc xuất hiện là ở đó có xác chết, bất kể là ấu, lão, bệnh tật hay thương tật, hề dính dáng đến hắc đều khó toàn mạng.

Nhưng Vô huyết xuất hiện, luôn đối nghịch với hắc, cướp đoạt hết khí thế của hắc, hết lần này đến lần khác cùng với cái tên a dua Hồng môn nữa.

...Thù này hận này... trước mắt cứ diệt người cái đã... đêm nay chính là giờ tử của người... lần này đừng hòng thoát... Hắc cười khoái trá trong lòng

nhưng gương mặt vẫn lạnh lẽo, nhìn thật quý dị.

Hắc long nha sáng bóng vung lên, vẽ một đường đao khí như long gầm, chém vào đối phương dù thấy cũng không chống lại nổi. Đao khí lúc xảo diệu tựa điệu múa đẹp mắt nhưng khi tới gần kẻ địch lại mạnh mẽ áp chế, vững chắc, bình ổn tựa như núi.

Rõ ràng cảm thấy có thể đỡ được nhưng khi vung vũ khí lên mới biết hóa ra sự chênh lệch thực lực lại xa tới vậy, giữa cái người được giang hồ phong tặng thiên hạ đệ nhất đao quả nhiên là một cấp bậc không thể với tới, khó so bì...

Mỗi lần vung đao, đao khí cọ sát với không gian xung quanh tạo ra vô vàn lưỡi đao gió sắc bén, oanh tạc mọi chướng ngại vật, không gì cản nổi... không gian tràn ngập mùi máu tươi tanh tươi, ngồn ngộn những thi thể còn ấm nóng bị mất tứ chi hoặc cụt đầu... trên cao muôn sao cũng ảm đạm vì thất kinh.

Vô huyết vung đao lần cuối, vẽ ra một đường huyết sắc đỏ đến ma mị, những giọt máu bay khỏi lưỡi đao, rơi xuống mặt cát hòa cùng dòng huyết nhục mờ hồ. Hắc long nha dường như còn tỏa sáng mạnh hơn lúc trước, tựa rất hài lòng, mũi đao chỉ vào Phong cuồng đang một tay túm lấy tiểu hài tử bị điểm huyết cứng đờ người...

“ngươi sao lại khó ưa tới vậy chứ...” hân hoan giọng cảm râm râm nhưng vô cảm.

“nói nhảm, ngươi còn khó ưa hơn ta gấp trăm ngàn lần, còn xấu xa bỉ ổi, vô liêm xỉ, ti tiện đê hèn, chính là ngươi đó tên quỷ đao phong cuồng biến thái kia”. Vô huyết tuôn một tràng vô cùng trơn tru, như thể chửi rất thuận miệng.

Phong cuồng một tay cầm đại đao, tay còn lại vác thêm đĩa nhỏ nhưng hành động vẫn vô cùng nhanh nhẹn chuẩn xác, đầy uy vũ cùng nham hiểm. Hắn dùng hải tử làm lá chắn khiến Vô huyết không thể tùy ý vung đao, giao chiến mà tâm tư lo lắng bất an, cảm thấy cực kỳ chật vật.

Đây không chỉ đơn giản là người cần mang về cho thánh nữ mà còn là đệ tử tâm đắc yêu quý trong tương lai, cái tên hạ lưu đáng chém ngàn đao cho cá ăn kia lại mang ra làm tấm khiên...

Cực kỳ đáng căm giận, đã thế còn rất khó đối phó, công phu hơn hẳn bọn tôm tép kia, mà từng chiêu từng thức đều là đòn người ta vào từ địa...

Trên cơ thể của Vô huyết dần xuất hiện mấy vết xước, cũng bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn... Vô huyết lập tức lấy trong người ra một lọ thuốc giải, uống mấy viên...

Phong cuồng dễ yên, còn tốt bụng nhìn hân điều hòa khí tức, một lúc sau thử vận nội công không ngờ liền thổ huyết phun ra một búng máu thẫm, gần như đen khiến Vô huyết giật mình kinh hãi...

“ngươi tưởng lần này thuốc giải của thanh y thánh cũng có tác dụng... độc này không giống mấy lần trước... đến cung chủ của ta cũng chưa chế ra được giải được đâu... là ta cố tình trộn đi để chuẩn bị sẵn cho người thường thức đó... thấy sao hả? có phải đau đớn tới mức muốn tự tay kết liễu... từ bây giờ sẽ không còn thiên hạ đệ nhất ma đao Vô huyết ngươi nữa... chỉ còn ta, quỷ đao phong cuồng...”

Sau tràng cười dài, hân biến mất cùng hải tử, dĩ nhiên là không quên lấy đi cả thanh đao Hắc long nha mà hân khao khát từ lâu... không để mất tới một góc mọt bài đại diện cho thân phận giáo chủ lộ ra khỏi ngực áo...

Thế xác không hề cảm thấy một chút đau đớn nào, thật kỳ lạ nhưng cơ thể xụi lơ vô lực như thể sinh khí trong phút chốc bị rút đi cạn kiệt. Hân ngồi dựa lưng vào tảng đá, đôi mắt cố gắng hé mở, tuy đã mất đi tri giác nhưng ý thức lại thanh tỉnh rõ ràng.

Đây là độc gì, sao không gây chút cảm giác gì hết ngoại trừ sự mệt mỏi không cách gì kìm hãm... là độc gì mà ngay đến giải được bách độc của thánh nữ cũng không cách chi không chế...

Ta không cam tâm cứ thế ra đi... thật sự không cam tâm rời xa một người...

Đột nhiên hiểu ra rằng cái chết chẳng ghê gớm đáng sợ tới mức thiên hạ vẫn đồn thổi, mà cái đáng sợ đến tột cùng ở đây có chăng chỉ là sự tiếc nuối vô hạn... Một cái gì đó cứ lớn dần rồi bành trướng chiếm hết tâm trí Vô huyết...

Hình ảnh cái được gọi là hạnh phúc mong manh... sợi chỉ quyền tuyến nối với ký ức một người... Trong đôi mắt dần mất đi ánh sáng ẩn chứa tình cảm sâu đậm, thắm kín từ lâu lắm trước cả khi Vô huyết kịp nhận biết... thì ra đơn giản đó là yêu...

Nếu có kiếp sau... hãy cho ta bồi bên cạnh người... sẽ không phụ người... sẽ chẳng phụ ta...

Phía chân trời, bình minh thức giấc, ánh dương ấm áp xua tan bóng đêm kinh hoàng mang lại sự sống và hi vọng... chiếu lên hình hài một nam nhân toàn thân y phục đen tuyền, cười một hắc mã to lớn cường tráng đang điên cuồng lao tới, mái tóc dài buông xõa của chàng tùy ý tung bay, ẩn hiện một khuôn mặt tuấn tú bất phàm... ở một phía xa xa khác, bụi cát tung bay bởi một nhóm người cười ngửa mặc thanh y...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thanh y thánh

Huyết hải giáo ra đời cách đây gần 200 năm, do vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông hải quốc sáng lập. Ngài là vị quốc sư tồn tại từ lúc Đông hải quốc thống nhất lục quốc cho đến khi lại chia làm tứ quốc.

Chứng kiến đế quốc Đông hải từ lúc hưng thịnh đến suy tàn, tuy nước nhà vẫn còn nhưng giờ ngài lại từ chức về ẩn cư tại một vùng hoang mạc gần biên giới Tây hoàng cùng một tiểu công chúa mới 5 tuổi và đội quân hộ vệ của riêng ngài đào tạo.

Vị quốc sư gieo quẻ tiên đoán, gần 200 năm sau hậu triều Đông hải quốc sẽ sinh ra một vị hoàng tử tài ba có khả năng thu tóm thiên hạ, quy về một mối, từ đây cho đến cả ngàn năm sau đều yên ổn thái bình, là thời kỳ thịnh trị vàng son cùng lâu dài nhất trong lịch sử.

Là 1 trong các vị hoàng đế được muôn dân tôn sùng và ca ngợi nhiều nhất. Nhắc tới những truyền kỳ về ngài thì không thể bỏ qua vị hoàng hậu bí ẩn có công lớn trong việc thu phục lòng người.

Có câu dân là nước, quân là thuyền, nước lên thì thuyền lên, nước có thể đưa thuyền đi cũng có thể khiến thuyền bị lật, một vị quân vương tài giỏi là người biết cách khôn ngoan lợi dụng sức mạnh của nước để đưa thuyền tới mọi nơi mình muốn, có được lòng dân thì để vị tất vững chắc.

Khu vực ngài cho xây dựng căn cứ địa của Huyết hải giáo là một lòng chảo rộng lớn như một ốc đảo thiên đường giữa hoang mạc khô nóng.

Xung quanh ốc đảo được bao bọc bởi vô vàn dãy núi đá bảo vệ, chúng vừa cao vừa hiểm trở, địa thế dễ thủ khó công, hơn nữa bao vây dãy núi đá trùng điệp chính là vùng hoang mạc rộng lớn không một bóng người định cư, bao gồm không nước, chỉ có mấy loài thực vật và động vật thưa thớt nghèo nàn.

Đường vào duy nhất vô cùng nhỏ hẹp chỉ đủ rộng cho 5 người cưỡi ngựa đi hàng ngang xuyên qua 2 dãy núi đá, mà trên mỗi đỉnh ngọn núi đá có một chòi canh gác, từ trên cao dễ dàng phát hiện ra kẻ xâm lược, có thể tập kích thuận tiện bằng tên hoặc đá tảng.

Cho nên sau này tuy bị quân binh triều đình Đông hải tấn công nhiều lần với số lượng lớn nhưng vẫn luôn đứng vững vàng.

Quốc sư trở thành giáo chủ đời đầu tiên cho tới khi tiểu công chúa tròn 15 thì qua đời.

Suốt 10 năm qua, ngài một mặt phái thuộc hạ đi khắp nơi thu thập trẻ mồ côi hoặc nghèo khó về huấn luyện, một mặt cũng ra sức đào tạo tiểu công chúa bé bỏng trở thành vị thánh nữ đầu tiên đồng thời cũng sẽ là duy nhất, tồn tại mãi mãi tới gần 200 năm sau.

Nàng phải học rất nhiều thứ, đặc biệt là những thứ tương lai sẽ giúp Huyết hải giáo có một chỗ đứng không thể lung lay trong võ lâm. Cũng là giúp cho Đông hải quốc sau này thống nhất tứ quốc.

Nàng đọc binh thư, học về cách bày binh bố trận, về kỳ môn độn giáp, về trận đồ bát quái, học về tâm kế, lợi dụng yếu điểm đối phương để trị đối phương. Hiểu biết rất nhiều về tinh tượng, phong thủy, đặc biệt là y thư ...

Quốc sư căn dặn: "mọi sự tùy duyên, có những thứ không thể cưỡng cầu, có những việc phải đi theo thiên mệnh. ... đến lúc cần phải buông bỏ thì không nên chấp nhất. ..."

Nàng dùng hơn trăm năm làm được rất nhiều việc cũng học được rất nhiều thứ. ... mà việc nàng phải chứng kiến nhiều nhất chính là nhìn mọi người chết đi.

Nàng nhìn sư phụ ra đi trong một hang động tự nhiên ở gần đỉnh một ngọn núi đá khá cao. Hang thoáng rộng, khô ráo, xung quanh tường vẽ rất nhiều những bức bích họa nối tiếp nhau như kể một câu chuyện.

Đó là những bức họa do chính tay ngài tự phác họa, tô màu, từng đường nét từng màu sắc vô cùng chăm chút, cầu kỳ. ...

Trong suốt 10 năm, ngài luôn ở trong cái hang này, chỉ đạo mọi việc cho thuộc hạ thân tín làm, cùng là nơi nàng tới nghe

giảng.

Mỗi ngày lại được nhìn thấy bức tranh dần dần được sinh ra, cuối cùng nàng cũng hiểu, sư phụ đang kể về câu chuyện của ngài ... sau khi dùng toàn bộ sức mạnh của mình truyền lại cho nàng. ... ngài ra đi thanh thản, yên bình. ...

Nhìn lại toàn bộ số lượng tranh vẽ tường khổng lồ và đồ sộ, nàng cảm thấy sư phụ chẳng giống một con người chút nào. Ngài không thể hiện nhiều hi lộ ái ố, ngài cũng chẳng sân si tham thâm và ngài dường như quá hoàn hảo. ...

Có lẽ bởi vì ngài nghĩ mọi chuyện đều phóng khoáng hào sảng hơn người thường ... ngài vốn xem nhẹ mọi thứ. ... hoặc là chẳng có gì khiến ngài phải bận tâm. ...

... Bức vẽ ngài ly biệt người thân theo sư phụ. ... gương mặt hải tử non nớt với đôi mắt có vẻ hơi buồn. ...

bức vẽ ngài từ biệt sư phụ đi theo quan binh. ... gương mặt niên thiếu. ... bình thản vô ba. ...

Bức vẽ ngài chủ trì làm một buổi lễ lớn, có binh lính, quan viên, hoàng thất và nhà vua trẻ tuổi. ... nhưng gương mặt cả ngài vẫn bình thường như thể đã từng làm việc này rất nhiều lần rồi. ...

Và rất nhiều rất nhiều bức khác đều là cảnh ngài đối diện với nhà vua, biểu tình không cao ngạo không xiểm nịnh... Nhà vua già dần mà dung mạo của ngài vẫn như xưa... Tính cách đó, cử chỉ đó, khí chất đó... vẫn chẳng hề lung lay thay đổi...

Dù đứng trước thần dân bá tánh chỉ đạo họ trị thủy, hoặc đứng trong bầu không khí của dịch bệnh hoành hành... cùng những lương y khác bắt mạch, bốc thuốc... hoặc đến nơi thiên tai đói kém phát lương thực cứu đói...

Dù là trước tình huống gì, hoàn cảnh nào ngài cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc... Vì ngài cho rằng, cảm xúc giống như một tấm màn sương mù, khiến ta nhìn mọi thứ một cách thiên cận, chỉ thấy được cái vỏ bọc, còn bản chất thật sự lại bị che mất...

Hồng trần là bể khổ... con người sinh ra vốn là tiến gần đến cái chết... có sinh ắt có diệt đó là lẽ vô thường... kiếp này thật ra đều là nhân quả của kiếp trước... đời người ngắn ngủi, sao lại phải điên đảo vì quá nhiều thứ...

Nàng nhớ, một năm trước khi sư phụ từ trần, dung mạo ngài bắt đầu thay đổi, trông già đi một chút, nhất là mái tóc, dần dần bạc rồi trắng hết cả đầu.

Một sáng như nhiều buổi sáng khác, nàng lại chạy lên ngọn núi đá cao nhất có hang động vẽ bích họa, nơi ở của sư phụ, để nghe giảng.

Ngài đứng quay lưng lại, mặt đón nắng sớm mai, nàng ở phía sau lặng lẽ hít thở theo. Đây vốn là hành động bình thường vẫn diễn ra đầu tiên trong ngày nhưng không hiểu sao từ lúc dung nhan ngài bắt đầu già đi, thì tâm tư của nàng cũng theo đó bất an tăng dần...

Đứng từ phía sau nhìn, cảm thấy dường như tùy thời ngài đều có thể từ từ tan biến, hòa vào nắng làm một...

“tuyệt nhi, ta có vật này tặng con.”

Ngài ôn nhu nói, đôi mắt ngập tràn ấm áp, dứt lời liền đưa tay lên rồi vòng qua cổ nàng. Nàng cúi đầu nhìn liền phát hiện đây là một viên đá hắc ngọc hình quả lê ánh tím phần đầu được bọc lại bằng cái khoen bạc hình đài hoa với một sợi dây màu thanh thiên xỏ qua.

Nàng ngậy ngốc nhìn nó, cảm giác rất thích.

“từ giờ con đã có thể đeo nó được rồi.”

Ngài hiền hòa nói, tiếp theo lại đặt vào lòng bàn tay nàng một sợi dây khác y đúc như thế, nói thêm

“giữ tạm dùm ta... sau này nếu gặp được người hữu duyên thì tặng đi...”

Nàng không hiểu nhưng vẫn cất tạm nó vào ngực áo, tiếp đó sư phụ cầm lấy 2 bàn tay nàng, lòng 2 bàn tay đối diện nhau, từ đấy một luồng chân khí thanh thuần thông thả chảy vào cơ thể nàng.

“nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, để luồng khí có thể tự do chạy khắp cơ thể con...”

Ngài nhẹ giọng hướng dẫn, nàng liền ngoan ngoãn làm theo, phó mặc cho dòng khí luân chuyển nhiều vòng đại chu thiên sau đó tất cả hội tụ ở vùng đan điền.

Nàng chỉ cảm thấy dòng khí chảy vào cơ thể vô cùng cuộn cuộn tưởng chừng như sẽ chảy mãi không ngừng. Cảm giác rất thư thái, dễ chịu...

“tuyệt nhi...”

Ngài gọi tên nàng âm thanh như gió mát cứ lưu chuyển bên tai nàng. Đôi mắt nàng hấp háy như muốn mờ, tiếng ngài lại vang lên, nghe có chút mõi mệt, có chút buồn buồn...

“đừng mờ mắt...”

“tuyệt nhi...”

“sư phụ?... ”

“... tuyệt nhi... sau này con không nên nảy sinh tình cảm luyến ái... ta và con thiên mệnh định sẵn cả đời cô đơn... ái tình... đối với cả ta và con đều không khác gì độc dược... tình càng đậm... độc càng sâu... cuối cùng sẽ hóa thành cát bụi... con... hãy ghi nhớ lấy...”

Dứt lời, một luồng gió ấm áp nhẹ bao lấy cơ thể nàng, sự ấm áp này, nàng cảm thấy rất đối thân quen, tựa như giọng nói, tựa như ánh mắt một người quan trọng khiến nàng giật mình mở bừng mắt...

Xung quanh nàng đâu còn ai... chỉ có 4 bức tường đá bích họa, lạnh lẽo... trống vắng... lẽ... bất tri bất giác tuôn rơi...

Sau khi sư phụ mất, những vị giáo chủ kế nhiệm tiếp theo được tuyển lựa từ 10 người tài giỏi nhất trong số cả mấy trăm người. Rồi từ trong số đó dựa vào một cuộc nói chuyện cùng lúc, nàng tinh tế khéo léo đặt những câu hỏi và chọn ra được vị giáo chủ tiếp theo.

Những người còn lại sẽ trở thành trưởng lão, còn vị giáo chủ cũ sẽ trở thành hộ pháp của riêng nàng, nhưng hiện giờ nàng chọn từ trong số các trưởng lão.

10 người này sẽ được ban cho một miếng hắc ngọc hình lăng trụ lấp lánh ánh xanh dương, một đầu có bọc miếng khoen bạc như cái đài hoa là nơi xỏ sợi tơ xanh lơ, ban đầu nhìn sơ qua trông vô cùng tầm thường coi như miếng ngọc đeo trên cổ và nó có tính chất truyền thừa cho người kế vị sau.

Trong suốt hơn trăm năm dài đằng đẵng, nàng đi rất nhiều nơi, gặp đủ mọi loại người, thấy đủ mọi loại chuyện, đã ngộ được những điều trước đây không hiểu... cảm thấy kiếp người như cỏ dại vừa tham lam lại kiên cường...

Chính trong những chuyến đi thực tế đó nàng dùng tài năng cứu giúp cho vô số lão bá tánh khốn cùng, nhân tiện giải quyết tham quan hoặc ác phú, chỉ là chút trừng phạt nho nhỏ, đại loại là hạ cổ trùng, bảo họ sống biết điều một chút nếu muốn có giải được.

Danh tiếng vang vọng khắp nơi, triều đình đau đầu cho rằng nàng là yêu nữ mê hoặc dân chúng, nhiều lần vây bắt không thành bị nàng đùa bỡn quay mòng mòng, nhân sĩ chôn vùi lâm kính trọng nàng, lão bá tánh biết ơn nàng, trăm họ gọi nàng là thanh y thánh.

Có một lần đi ngang qua thôn nhỏ, nơi đây xảy ra trận dịch mà bao đại phu đều không chữa ra căn bệnh. Nàng cũng lao tâm khổ tứ mãi cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân, chính tại nơi đây nàng nhận một cậu bé làm học trò.

Hải tử 10 tuổi, sớm không còn người thân, sống và theo học y của một đại phu trong làng từ nhiều năm trước, nhưng tư chất tiếp thu hơn người, tính cách lại ham học hỏi, rất có nhiệt tâm, nàng nhìn thấy cũng thuận mắt lên thu nhận.

Từ đó, ngoài vị hộ pháp luôn kề kề bên cạnh một bước không rời cùng 4 ân vệ làm chân sai vặt ra giờ có thêm một cậu nhóc làm phụ tá cũng không tệ.

Nàng lang bạt từ năm 15 tuổi, sau 50 năm vẫn chưa từng về lại bản giáo, đi khắp thiên sơn vạn thủy, để lại tiếng thơm vang dội tứ quốc. Những địa phương lưu lại, nàng lại mở một được quán, đặt tên là Tâm y, nhưng chuyện này là bí mật, lão bản trên danh nghĩa là những thương nhân chịu ơn nàng đứng ra cai quản.

Nàng đã ngoài lục tuần nhưng dung nhan vẫn như xưa song mọi vật đều đổi khác, vị hộ pháp từ khi niên kỷ tứ tần đi theo nàng giờ cũng đã về trời, hải tử thông minh lanh lợi thừa nào giờ cũng đã trở thành nam nhân có thể nhờ vả tin cậy.

Tuổi ngoài 20 song danh tiếng y thuật của người này cũng vang xa không kém cạnh sư phụ, nhưng tính cách cổ quái khó hiểu khiến nhiều người ghen ghét, nên mọi người gọi hắt là Quái độc tiên y.

Từ lúc nàng thoát ải giang hồ, lại lui về sống những tháng ngày trong cấm địa của bản giáo, cô độc một mình, ngoại trừ gặp hộ pháp, giáo chủ và các trưởng lão.

Thú vui tẻ nhạt của nàng thường là đọc sách và đọc sách, thỉnh thoảng lại tự chơi cờ hoặc đi bày trận đồ... nghe tai tiếng về cậu học trò giờ không có nàng kim chế tha hồ mà bộc lộ bản tánh vừa xấu xa vừa cần quấy.

Dù sao mỗi năm đến ngày tết hắt đều trở về bản giáo mấy bữa, biểu nàng đủ thứ kỳ quái, cũng kể cho nàng nghe những chuyện hắt trải qua. Được cái tên này là một kẻ ưa hóng hớt thích xem chuyện bao đồng, nên có nhiều thứ để khoe, đi đến đâu cũng gây sóng gió thị phi, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn...

Lần này hắt không về một mình, mang theo một bé gái khoảng 10 tuổi, trông rất khả ái, ngoại hình tuy chẳng giống lắm nhưng tính cách cứ y như là đúc ra từ một khuôn. Nàng lần lượt nhìn cách cười của 2 người rồi bình thần phán.

“chắc hải tử giống mẫu thân, vậy thế tử mới của ngươi đâu, sao giấu lâu thế?”

Lão nhân trăm tuổi râu tóc lốm đốm sợi bạc, đôi mắt sáng quắc tinh anh, khuôn mặt đầy tiểu ý, mặc bộ thanh y tà áo nhẹ lay nhìn qua trông cũng có vẻ mang dáng dấp của tiên nhân.

Lão lâu bầu: “sư phụ, đồ nhi chỉ có một ái thể, nàng ấy mất 50 năm rồi thì làm gì có hải tử, đây là đồ đệ mới thu nhận. Nó không phụ không mẫu, tính cách lại hợp ý nên ban đầu nhận nuôi để đó, về sau lại thấy tư chất học y được thông minh lanh lợi chẳng kém đồ nhi hồi nhỏ nên quyết định mang về ra mắt sư phụ. Chỉ nhi, con mau quỳ xuống vái lạy sư tổ.”

Hải tử liền ngoan ngoan vui vẻ làm theo, cất giọng lanh lảnh trong veo veo.

“Đồ tôn Chi nhi ra mắt tổ sư”.

“đường như sư phụ con đã kể về ta cho con hay nên trong biểu cảm của con không quá sùng sốt...”

“vâng đúng ạ, người kể rất nhiều rất nhiều truyền kỳ về ngài...”

Nàng gật nhẹ hải tử với biểu cảm của đồ tôn, rồi quay ra nói với lão nhân.

“Mộc nhi, con có tuổi rồi, đi cũng nhiều rồi, dừng chân được chưa?”

“sư phụ, đồ nhi cũng tính ở lại đây với ngài 1 năm, tiện thể nhờ ngài chỉ bảo Chi nhi thêm, sau đó đồ nhi sẽ cùng Chi nhi về núi Mây, ở đó còn căn nhà mà từ khi nàng ấy không còn, đồ nhi cũng chẳng dám ở lại, chắc phải nhờ người tu sửa lại từ bây giờ...”

“ừm, cứ theo ý Mộc nhi đi...”

Nàng thoải mái đáp ứng, tuổi thật của nàng đã 145 rồi, nhưng dung nhan vẫn chỉ như hơn trăm năm trước, không chút biến hóa, duy có tính cách thì càng lúc càng thông dong điềm đạm.

Giờ có thêm một lớn một nhỏ ở bên cạnh không ngừng hoạt động, không gian khu cấm địa vốn tĩnh mịch u lạnh như có thêm sinh khí cho đến ngày 2 người họ ra đi, nàng lại phải tiếp tục chờ đợi, chờ đợi một người cả trăm năm sau mới ra đời.

Việc chờ đợi đó tịch mịch ra sao thì chỉ có nàng biết, việc chờ đợi đó ý nghĩa thế nào cũng chỉ nàng hiểu... Cho nên ban đầu nàng còn hứng thú thử hình dung xem người đó dung mạo ra sao, bản tính thế nào, sẽ gặp gỡ trong khung cảnh ra sao, nói những gì... dần dà nàng thôi tưởng tượng.

Bởi vì nàng chợt nhận ra nghĩ ngợi quá nhiều về một người còn chưa gặp khiến tâm tình không thanh tịnh, những lúc bất ổn như thế thì lại nhớ tới sư phụ... Vì sư phụ dung mạo và khí chất như thiên tiên, thần bí và cao xa, nhưng luôn mang một vẻ thanh thần nhàn nhã.

Ngài vẫn thường lặng lẽ đứng phía ngoài cửa hang bí động ngắm mặt trời lúc sáng sớm tinh mơ hoặc khi trời chiều chạng vạng... Còn nàng thì đứng ở phía sau ngắm bóng lưng ngài...

Vốn lúc người đó được 5 tuổi đã vô cùng muốn mang về bản giáo nhưng định mệnh lại chẳng chiều lòng... Nàng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn thêm 10 năm nữa...

10 năm sau, nàng đứng trên đỉnh núi cao nhất dãy Bạch Liên sơn, bên mép cửa bí hang, phóng tầm mắt ra xa xa nhìn một nhóm người áo đồ nho nhỏ như một đàn kiến lửa tập trung ở giữa lòng hoang mạc. Bấy giờ nàng đã 165 tuổi rồi... mà số tuổi của người ấy còn không bằng số lẻ của nàng.

...chờ đợi một lần, chờ hơn trăm năm...

Một tháng trước, tại thư phòng của thái tử, ngài đang ngồi chơi cờ với một vị phu nhân xinh đẹp hoa phục như lửa.

Thái tử 17 tuổi dung mạo phong hoa tuyệt đại, mặc cảm y một thân quý khí, mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân đều toát lên cốt cách quân lâm thiên hạ khiến người khác càng không dám vọng tưởng.

Vị phu nhân kiều mị đánh cờ ngồi ngang hàng đối diện, ung dung tự tại không hề bị ảnh hưởng bởi cái khí chất cao cao tại thượng, thỉnh thoảng nàng lại nhấp một ngụm trà, thỉnh thoảng lại phe phẩy quạt lụa rõ ràng thoải mái như ở nhà mình vậy.

Thái tử hạ một quân cờ mặc ngọc, âm thanh thanh tú nhẹ vang lên vui tai.

“kỳ khảo hạch thế nào?”

“rất tốt a, tất cả đều hoàn thành, hơn 50 tân sát thủ, trong đó có một người duy nhất đoạt được mộc bài cung chủ!”

“sẽ không là hấn chứ?”

Nàng gập quạt lại giả vờ ngẫm nghĩ.

“hình như đúng là người đó đấy ă!”

Thái tử ngược cặp mắt phượng, chờ đợi nàng nói thêm.

“giống như là đang phát tiết vậy... vị trí đứng đầu thuộc về hấn...”

Nàng nhẹ nhàng thông báo. Thái tử không nói gì cả, như ngẫm nghĩ song vẫn hạ cờ bình thường, một lúc lâu mới nhàn nhạt hỏi.

“lúc trước triều đình từng 2 lần vây đánh Huyết hải giáo nhưng đều đại bại, phần lớn là do không cách nào phá được thạch trận. Sư tổ của người không phải chính là thanh y thánh của Huyết hải giáo sao? Chắc hẳn người biết đường vào?...”

“ừm, chuyện này, thần lúc 10 tuổi quả thật có được sư phụ dẫn tới bãi kiến sư tổ một lần, lúc đó có người ra dẫn đường, chính là con đường độc đạo duy nhất đó, nhưng vì lúc ấy còn nhỏ lại là chuyện xảy ra cũng khá lâu rồi, tha lỗi cho thần hồi ấy lại không chịu ghi nhớ...” Nàng bình thản đáp lời.

“vậy sao?... huyết hải giáo là một nơi như thế nào?”

“rất đẹp” nàng trả lời ngay. “tổ sư cũng rất dễ gần...”

“huyết hải giáo cướp bóc hơn trăm năm qua hấn kim lượng chất cao thành núi...”

“đúng thế ă”. nàng gật gù, thành thật đáp. “thần được sư tổ đích thân dẫn đi xem.”

“nếu có được... đội quân Hắc phong kỳ mới thành lập của ta hẳn không cần lo lắng nhiều...”

“quả thật có thể yên tâm về kinh phí...” nàng lại gật gù sau đó gọi ý.

“thái tử, chẳng phải ngài ngày đêm vẫn mong muốn tiểu tử đó sớm chết... chỉ bằng ta phải hãm đi...”.

Thái tử chậm rãi nhìn nàng hồi lâu, nàng điềm nhiên đón nhận ánh nhìn thâm thúy, rồi đột nhiên.

”chiếu tướng”.

Thái tử đổi đề tài có nghĩa là chuyện đó cứ theo vậy đi...

“ai da, ngài để ta thử chút coi”. nàng vội vàng giơ giọng ca thán, nhưng vẫn đặt cờ hóa giải vô cùng tài tình.

“tài đánh cờ của người học được từ ai vậy? Nghe nói Quái độc tiên y chơi cờ dờ tẹt mà...”

“đúng rồi, khi ấy thần được bồi cờ mấy lần với sư tổ...” nàng không chút che giấu.

“tính ra thanh y thánh bây giờ cũng phải hơn 150 tuổi. Vẫn chưa quy tiên à? hay là đã đắc đạo phi thăng thành thần tiên luôn rồi?”

“thần đã cắt đứt liên lạc với huyết hải giao gần 20 năm. Giờ thần là các chủ của Thiên địa cung, chỉ phụng sự cho ngài thôi. Mà sư phụ của thần cũng thế, quy ẩn nơi núi cao rừng hiểm, không màng thế sự... ài, ngài ấy chỉ chờ ngày sư nương tới đón đi...”.

Một lát sau thái tử hỏi tiếp. “Còn cái người sống ở chùa An phúc thì thế nào rồi?”

“còn có thể thế nào, mất mũi miệng cảm... rất tu tâm dưỡng tính, hằng ngày ngồi gõ mõ và quét sân chùa...”

Trung bình 2 tháng một lần Nam cung phu nhân mới lại tới thăm Thái tử hoặc công khai dưới thân phận họ hàng hoặc bí mật khi đêm hôm tối, diện kiến thánh chủ xong thì tiện thể tạt té vào chào hỏi luôn, bẩm báo chuyện này chuyện nọ chuyện kia, vân vân và mây mây.

Mặc dù thái tử vẫn có cả đông tên mật thám tới tường trình đủ thứ vụ việc trên trời dưới biển... nhưng ngài vẫn muốn đích thân nàng tới... chỉ là rất ít người không bị căng thẳng dưới sự uy áp của ngài... có thể bình thần nhìn vào mắt ngài, đối đáp không e dè câu lệ, đặc biệt là chơi cờ chẳng hề nhân nhượng chẳng chừa chút mặt mũi nào cho ngài.

Trở lại hiện trường một tháng sau.

Một nhóm hồng y 50 người cưỡi ngựa tới bên ngoài con đường duy nhất có thể vượt qua dãy núi đá Bạch Liên son để tiến vào Huyết hải giáo thì xuống ngựa.

Hầu hết trông ai cũng còn khá trẻ tuổi nhưng toàn thân gọn gàng lại lộ ra khí chất nguy hiểm, giống như bầy thú đang chuẩn bị sẵn sàng săn mồi.

Con đường trông vừa nhỏ hẹp lại ngập tràn hắc ám đối với một đội quân, nhưng với một nhóm cao thủ thì không biết có mấy phần đe dọa.

Hoàng hôn hư ảo dần buông xuống phía sau lưng một thiếu niên đứng tách ra khỏi đàn như con thú linh đang quan sát hang ổ con mồi, khiến y phục đỏ tựa máu nhẹ lay động theo nhịp gió vi vu như được phủ lên một sắc thái ma mị.

Mái tóc dài đen tuyền, buông xõa tự do, tùy ý tung bay như giỡn cùng thứ ánh nắng vừa huy hoàng lại u lãnh. Tạo ra cái bóng tối tăm in trên mặt cát sinh động như một thực thể.

“ta sẽ vào thám thính trước”.

chàng đột ngột thốt ra, người phía sau cách một chút chăm chú lắng nghe.

“bình minh ngời dẫn bọn họ tấn công”. chàng nói thêm.

“chủ nhân...” giọng lo lắng vang lên ngay.

Chàng giơ cánh tay ra, chặn lại, kết thúc.

“yên tâm”.

Sau đó tức tốc lao vào chẳng chút chần chừ.

Con đường như bị bóng đêm trùm kín bởi 2 vách núi đá dựng đứng, cao chót vót, âm u và lạnh lẽo như muốn nuốt chửng vạn vật. Từ trên cao vút vút tiếng động xé gió lao tới như vũ bão.

Đôi mắt tuy đã quen với bóng tối nhưng để tránh được trận mưa tên như trút nước thế kia thì dù là ban ngày sáng trưng cũng khó. Nhưng đối với người được huấn luyện để trở thành sát thủ từ nhỏ thì đó cũng chỉ đơn giản như bài thi mà chàng đã xuất sắc vượt qua vừa rồi.

Đôi mắt của con người vốn không có mấy tác dụng trong đêm đen, đôi khi còn cản trở trong luyện công, bởi vì trong thực chiến quan trọng nhất là khả năng đọc khí của đối phương.

Cho nên sau này chàng có quen biết một người mù nhưng công phu võ học lại đạt tới trình độ không tưởng chính là người duy nhất có thể đấu ngang ngửa mà chàng xem là đối thủ.

Thường thì người ta sẽ dừng bước chạy để tập trung đối phó cả trăm mũi tên phóng tới cùng lúc, sau này liệu có ai có đạt tới trình độ vừa thi triển kinh công vừa gạt được trận mưa tên. . .

Đao pháp mà chàng sử dụng vận dụng triệt để nguyên lý đường cong để tạo ra một kết giới gió đánh bật mọi vật xâm phạm. Chính là đao pháp tuyệt mỹ mà chàng được tận mắt chiêm ngưỡng một lần cách đây 10 năm. Ấn tượng lần đó quá sâu sắc lên hình ảnh đã tự động khắc vào tâm trí chàng như một bản năng cho dù sau đó bị cho uống thuốc xóa bỏ ký ức.

Cứ chạy được 3 thước lại nghênh đón một đợt tấn công ồ ạt kéo dài gần một khắc, lần lượt 5 lần như thế tạo ra 5 đồng mũi tên gãy văng nằm ngổn ngang xung quanh cách chàng một khoảng và nó chứng minh cửa ải đầu tiên của Huyết hải giáo đã thất bại.

Chàng tỉnh nguyện tiên phong, phá tất cả mọi chướng ngại vật nếu gặp. Để xem rốt cuộc thì con đường độc đạo này gây khó dễ tới mức nào mà có thể cản phá được 2 đợt tấn công của quân lính triều đình. Cũng là muốn thể hiện chút gì đó cho bọn thuộc hạ mới được ban tặng kia thấy bản lĩnh của chủ tử họ tuy trẻ tuổi nhưng xứng để phụng sự.

Chàng lại lao tiếp, trước mặt con đường dài 1 dặm trở thành một cái hố sâu khoảng 1 trượng cắm chi chít chông gỗ vót nhọn.

Chàng không chút nao núng nhảy vào con đường, chân vừa chạm nhẹ vào cọc nhọn liền mượn lực tạo sức bật phóng ra xa hơn 2 trượng. Chẳng những thế, một loạt luồng tên theo gió lao tới vun vút, đao pháp thi triển, mạnh mẽ và nhanh chuẩn, dễ dàng gạt văng mọi hiểm nguy không chút chệch vật.

Thử hỏi thiên hạ liệu có mấy ai mới 15, 16 tuổi lại đạt được trình độ khinh công thượng thừa tới vậy, đao pháp sử dụng lại uy lực bá đạo như thế.

Một phần là do tu luyện từ nhỏ, hai phần là do tư chất linh hội hơn người, ba phần là do chế độ luyện tập khắc khổ nghiêm ngặt, cuối cùng bốn phần là do ý trí kiên định quật cường, điên cuồng lao vào bất chấp mọi thử thách mọi giới hạn. . .

Sống 10 năm như vậy, ngập tràn trong mùi máu hôi tanh, có ai nguyện ý một cuộc đời như thế. . .

Nhẹ nhàng như một chiếc lá mượn sức gió thổi đẩy đi xa, gương mặt thiếu niên cương nghị mà bình thản, tĩnh lặng như thể đạp trên những ngọn cỏ hiền hòa nên chưa vương chút mồ hôi.

Mái tóc dài tùy tiện buông thả, hòa nhịp nhàng cùng tà áo, vui vẻ giỡn cùng đám gió theo mỗi bước lên xuống, theo mỗi đường vung đao.

Khi ẩn khi hiện như một yêu nghiệt dễ dàng thao túng vạn vật. . . bóng đen như làm nền cho sắc đỏ ma mị, không gian im ắng làm nổi bật âm thanh mỗi đường đao, cả khu vực như chìm trong mộng cảnh chỉ còn lại ánh đao lóe lên vun vút. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chủ nhân của Huyết hải giáo

Vượt qua ải tiếp theo, giờ trước mặt chàng là một khoảng đất rộng rãi có sức chứa cả ngàn quân với vô số đá to đá nhỏ đứng nằm ngổn ngang như thế tùy ý.

2 bên trái phải là cánh rừng ôm lấy rồi chạy tới sát chân núi đá, khung cảnh tối tăm vẫn im lìm kỳ lạ như thể không có hơi thở con người. . .

Chàng thở ra một ngụm khí dài rồi hít vào một hơi sâu, ngẩng đầu, ngược mắt nhìn ánh trăng sáng vàng vạc. Thì ra này giờ là do mây che sao? . . .

Đột nhiên một bóng người thình lình xuất hiện phía trước mặt, đứng trong đám đá im lặng chẳng biết là từ khi nào. Chàng lao tới không chút suy nghĩ, đặt chân vào vùng thạch trận đã từng 2 lần vây khốn mấy ngàn quân lính khiến họ không có nẻo trở về.

Cái bóng phóng đi ngay luôn lách lẹ lừng lừng như thể đã từng đi lại vô số lần và chàng bám theo chẳng mấy khó khăn. Kẻ này từ đầu tới cuối chưa từng có biểu hiện gì chỉ lo bỏ chạy, chàng cũng không mấy nóng vội để xem định dân dụ đi đâu.

Chàng để ý thấy, thình thoảng cái bóng lại đặt tay lên một tảng đá, tức thì vùng tiếp xúc lóe sáng ánh xanh lam kỳ dị vài giây sau mới tắt. . . như thể hắn đang tạo ra kết nối gì đó. . .

Được một lúc cũng thoát khỏi vùng đất đá cổ quái kỳ dị. . . cái bóng chạy vào một tòa lầu cao khoảng 4 tầng chia làm 2 tầng, rộng 8 trượng và có vẻ khá sâu. Chàng dừng lại nhìn tòa lầu bề ngoài bình thường bằng đá một chút rồi cũng lao theo.

Âm thanh của tiếng bước chạy nhẹ thôi nhưng trong không gian tĩnh mịch bức này vang lên hết sức rõ ràng có lẽ còn do tòa lầu được dựng lên hoàn toàn từ đá.

Một loại đá lạ lùng, chàng dừng chạy, nhẹ bước ngắm nghía hành lang rộng 2 trượng với những hoa văn phát ra thứ ánh sáng lân tinh xanh lam mà quái vờn ra loang lổ trên khắp tường và trần.

Đưa tay lên sờ thử, cảm thấy trơn nhẵn mịn màng kèm sự mát lạnh truyền đến cùng một thứ gì đó khác nữa, chàng không biết nhưng thấy cũng hay.

Có lẽ phía sau bức tường đá dày dặn chắc chắn này là những căn phòng có người ở, thế nhưng cho đến tận giờ phút này chàng vẫn chẳng hề cảm thấy chút sinh khí nào tồn tại...

Cuối hành lang, cái bóng đứng đó như đợi chàng từ lâu, phía sau là cánh cổng cao chạm trần, nguồn phát sáng duy nhất vẫn chỉ là đám hoa văn uốn lượn ngoằn ngoèo khiến không gian hư ảo ma mị...

Cái bóng xoay lưng lại, đưa 2 tay đặt lên 2 phiến cửa, hoa văn lập tức lóe sáng theo một nguyên lý nào đó rồi tạo ra một ký tự trận đồ.

Cánh cửa đá nặng nề hé mở khoảng 1 trượng, hần lẩn vào, phía trong hình như phát ra thứ ánh sáng lấp lánh đầy vẻ quyến rũ, chàng hơi nhíu mày song vẫn lao theo.

Cánh cửa lại từ tốn chuyển động đóng lại nhưng hiện giờ chàng chẳng buồn quan tâm, mà bất cứ một ai khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng sẽ trấn động tới mức chẳng còn thiết tha đề ý thứ gì khác.

Đạp vào mắt chàng là đúng nghĩa của từ núi vàng biển ngọc. Một căn phòng to cao rộng lớn nhưng lại tựa như chật chội bởi một núi lớn vàng khối chất thành đồng ở chính giữa.

Cái núi vàng chói mắt này nằm gọn trong một cái hồ, không biết là nông sâu thế nào bởi nó còn được một đồng đủ các loại đá quý cẩm thạch nằm đan xen lẫn lộn che kín mít.

Trong này, ngoại trừ thứ ánh sáng hư ảo huyền hoặc từ những hoa văn trên khắp tường và trần ra còn từ cửa vô số dạ minh châu.

Rất nhiều cây phát quang ra thứ ánh sáng lấp lánh của châu báu đặt xung quanh cái hồ. Thì ra đó là những cái cây hoàn toàn được gắn ghép từ vô số ngọc ngà trở thành thân, cành và lá, còn quả thì chính là những viên dạ minh châu trân quý.

Nhìn lại một lần nữa liền ngẩn ngơ cả người, tựa một cái vườn đến cả trăm cây ngọc thì đua tỏa sáng long lanh mê ly hư ảo. Những luồng ánh sáng phản xạ lẫn nhau tỏa ra vô số sắc màu lung linh kinh diễm hút hết hồn phách người ta.

Nhưng rồi cảm nhận được một ánh mắt sắc bén, chàng quay đầu nhìn về hướng đó, liền phát hiện cái bóng đó chắc đã đứng ở đấy lặng lẽ nhìn hồi lâu rồi...

Cái bóng bất ngờ xoay người 1 tay đặt lên bức tường phía sau lưng, cánh cửa mở ra, hần liền mất hút. Chàng đuổi theo bản năng, vừa vụt qua thì cánh cửa đá nhỏ nhắn đóng lại...

Nghĩ thử, nếu chàng không thanh tỉnh nhanh, có lẽ sẽ bị nhốt mãi cho đến khi chủ nhà tới vây bắt... Ai mà biết được nguyên lý hoạt động của cánh cửa đá đó thế nào...

Phía sau cánh cửa là bậc thềm dẫn tới lối nhỏ hướng tới một khu vườn mà cây gỗ lớn trồng chẳng theo một hàng lối, tùy ý mà lại như cố ý.

Đêm hôm khuya khoát, trên cao trăng tròn vành vạnh tỏa ra thứ ánh sáng êm dịu, không gian dưới mặt đất lại thanh tịnh mà im ắng bao phủ vạn vật. Chỉ có gió lùa qua những tán cây tạo ra thứ âm thanh xôn xao vui tai.

Chàng lặng lẽ đi qua những hoa thụ rồi phát hiện những đóa hoa như cũng phát sáng... thứ ánh sáng mờ ảo nhạt nhòa. Nhưng vì được tụ tập lại một chỗ lên cả khu rừng đột nhiên trở lên vô cùng sống động kỳ diệu...

Chàng hít lấy một hơi thật sâu, cảm nhận hương hoa thanh lành êm dịu tràn ngập trong không gian...

Thế rồi bất ngờ 10 cái bóng cùng đồng loạt xuất hiện, vây quanh chàng, ở khoảng cách gần mặt đối mặt đã có thể nhìn rõ ràng một chút. Họ mặc y phục màu trắng làm nền, lấy sắc thiên thanh làm điểm nhấn ở vạt và tay áo, lại thêm chút xanh dương ở quần và thắt lưng, đây chẳng phải chính là đồng phục của Huyết hải giáo.

Gương mặt bọn họ đều trong khoảng 14 đến 28, có nam lẫn nữ dáng đứng thẳng lưng, tay cầm vũ khí, toàn thân tươi trẻ lại tỏa ra nguồn nội lực thâm sâu bức người...

Đột ngột một người bất thình lình lao lên, người này là một nữ nhân, dung mạo thanh tú sử dụng kiếm mềm linh hoạt như một con bạch xà. Niên kỷ trông khoảng 20 nhưng khí chất người này tỏa ra khi thực chiến lại có cảm giác trầm ổn nội liễm như của người trung tuần.

Mỗi chiêu mỗi thức nữ nhân này xuất ra đều cực kỳ ảo diệu, biến hóa khôn lường khiến chàng không dám xem thường. Thế tấn công nhanh mà chuẩn, lại vô cùng linh hoạt như thể thanh kiếm không phải là vật vô tri, nó tương thông với tâm ý nàng, tùy thời đều có thể xoay chuyển làm chàng rất hứng thú.

Trong lúc say sưa giao đấu, đột nhiên nữ nhân tách ra, lui về sau, đứng xa xa rồi quỳ một chân xuống như hành lễ trọng.

“Mặc liên”.

Nàng nhẹ giọng thốt ra, có phần cứng nhắc.

Trong khi chàng còn chưa kịp hiểu tình hình thì 2 người khác đã xông lên. Người đến là cặp sinh đôi giống nhau như 2 giọt nước, mặt vuông, mày rậm, mắt híp lại cong cong như vầng trăng non, một thân to cao, tay cầm trường côn tuổi tầm 28.

Hai người cũng chẳng nói năng gì cứ thế xông lên cùng giao chiến.

Bọn họ cùng liên thủ, hành động lại cực kỳ nhuần nhuyễn ăn khớp, rất có bài bản như thể đã từng hợp tác với nhau vô số lần, cũng có thể do họ là anh em sinh đôi nên tâm tư tương thông.

Kẻ công người thủ, kẻ lùi người tiến, kẻ đánh trái người đánh phải, kẻ đánh trên người đánh dưới, cùng lúc phải đối phó với 2 cao thủ còn pháp sử dụng lại biến hóa khôn ảo, chàng cảm thấy có sự áp bức buộc phải vô cùng thận trọng, cũng là kích thích...

Ban đầu chàng có phần lúng túng dần dà theo kịp nhịp điệu và tiết tấu trận pháp thì lại cảm thấy thú vị... Nhưng ngay khi chàng tỏ ra như thế, 2 người bọn họ lại nhảy ra xa, cùng quỳ một chân xuống hành lễ trọng.

“Huyết Mộc, Dạ Nguyệt”.

Cả 2 đồng thanh nói, giọng hào sảng đầy khí khái.

Lần này chàng hiểu ngay là bọn họ xưng danh tính, nhưng chàng không có hành động gì cả, cũng chẳng biểu lộ gì hết.

Một luồng gió vọt tới, chàng lập tức ứng chiến, người đến là một thiếu niên tầm 14, gương mặt trắng trẻo hồng nhuận, ngũ quan tinh tế, trong vẻ đẹp mềm mại lại lộ ra nét sắc sảo, trong sự non nớt chưa trưởng thành lại có ánh nhìn nghiêm túc cần thận.

Rõ ràng trông như một mỹ thiếu niên lên xe xuống kiệu lại có tư thái anh khí bức người khiến người ta không thể xem thường.

Thiếu niên sử dụng một cây cung bằng ngà voi làm vũ khí tấn công ở khoảng cách gần, nó thon thả trơn bóng với 3 đoạn cong tuyệt đẹp, dài hơn cả chiều cao của chủ nhân, ở khoảng cách lùi ra xa một chút mà xạ tiễn bằng thân tên gỗ thông bá hương.

Phản xạ cực nhanh, cũng cực linh hoạt, có thể ở cự ly gần lấy đại cung làm vũ khí đánh cận chiến vô cùng tài tình. Ở khoảng cách xa giương cung ngắm bắn chuẩn xác bằng loại cung dài, lại có thể một lần bắn ra 5 tên.

Thần thái an tĩnh, ứng phó xảo diệu, vẫn là lần đầu tiên chàng gặp một thiếu niên bán lĩnh tới vậy, vô cùng thương thức mà linh giáo. Nhưng trên gương mặt lạnh nhạt cố hữu chàng chẳng tỏ vẻ gì hết...

Mỹ thiếu niên lùi lại, quỳ một chân xuống.

“Huyết hoa”.

Giọng nói cất lên, trong vắt như chuông đồng ngân xa xôi vọng lại, cứ thế thấm thấu vào lòng người.

Còn chưa hết cảm thán thì một loạt luồng khí sắc bén lạnh lẽo lao tới.

Người đến tuổi khoảng 25, gương mặt tuấn nhã thần thái an nhàn, một thân thanh phục phiêu dật trong gió, chạy xung quanh chàng không ngừng phóng ra ám khí.

Ám khí phóng ra thập phần hiểm nguy, chúng lao tới mạnh mẽ và chuẩn xác, thậm chí còn nhanh tới mức khó tin.

Kẻ này tốc độ di chuyển quá nhanh, tới mức gió và hấn như nhập làm một, chạy vòng vòng xung quanh tạo ra một vòng gió màu thiên thanh từ đấy ám khí phóng ra ào ào như lốc tố không cách gì đến gần đối phương chỉ có thể dùng ám khí đánh trả lại.

Lần phản công này chàng cảm thấy còn khó đối phó hơn lần bị cả mấy trăm mũi tên tấn công dồn dập lúc đầu. Ám khí đồng loạt lao tới sắc bén đầy uy lực, đánh qua phóng lại một hồi chàng thành thật cảm thán, kẻ này rất mạnh cũng rất khó đối phó.

Nãy giờ chàng có cảm giác như kẻ này vẫn chưa dốc hết toàn lực, chỉ là đang chơi đùa. Công và thủ hoàn hảo như thế thật sự khiến người ta ngưỡng mộ...

Thế nhưng chàng cũng đâu dễ cho kẻ đó gây tổn thương may may, dù ở trong trận mưa ám khí chàng vẫn đối phó đâu thấy chật vật. Ấy là chàng mới hơn 15 tuổi, 10 năm sau thành tựu của chàng còn tiến xa thế nào...

Gió nhanh chóng giảm dần rồi dứt hẳn, cùng những cánh hoa xanh lơ nhẹ bay lác đác để lộ ra nam nhân dung mạo tuấn dật, khí chất nho nhã mà điềm đạm nhìn vẻ an tĩnh giống như nắng thu của hấn khiến cho người ta bất giác lòng cũng yên ổn... thật kỳ lạ.

Hấn từ tốn quỳ một chân xuống, lưng thẳng tắp, hơi cúi đầu, cử chỉ giờ tay nhắc chân có phong phạm như của một thi nhân nho sĩ, tao nhã mà cao quý, cũng thật... lạ kỳ.

“Huyết vân”.

Giọng nói mượt mà thanh âm vắng vắng lan truyền như gió xuân khiến người ta lại muốn thân cận.

Một luồng kinh phong ập tới, chàng lập tức nhảy ra xa thành công tránh được mũi roi như yêu xà lao đến.

Người đến là một nữ nhân tầm 26, khuôn mặt kiều mị, nét đẹp thanh thực thể hiện ở đôi mắt sáng sảo lộ nhu tình, ở khóe miệng đỏ mọng hơi hé mở đầy dụ hoặc, ở bộ ngực vun cao hút ánh mắt, ở eo nhỏ nhắn tôn cặp mông tròn trịa...

Từ đầu đến chân đều là đáng về lưới biếng thả lỏng, nàng đứng đó tay chống hông cầm roi da trâu, tà nghệ mà đánh giá chàng lộ liễu.

...Sau đó nàng nở nụ cười, thật sự là phong tình tận xương, đồng thời tay vung lên, roi da như trăn lao đi. Roi da dài khoảng 2 bộ tính từ đoạn tay cầm đến đuôi rồi nối với một mũi sừng trâu cong cong hình trăng khuyết, nó uốn lượn linh hoạt và mạnh mẽ, những nơi đi qua đều để lại thương tổn sâu sắc.

Tư thế mỗi lần tấn công đều bộc lộ hết nét đẹp hình thể đầy gợi cảm của nàng, nếu chỉ có vậy mà đã ngán ngại thì hậu quả gánh lấy chính là vết roi vô tình kia để lại trên da thịt đau đớn tới tận xương tủy.

Mỗi lần chàng tránh được thì roi da kia lại tiếp xúc với mảnh đất xinh đẹp, nó bị quật tung lên, cò dại và lá khô cũng theo đó bị đập cho tơi tả. Nếu vụt vào thân cây lớn thì để lại vết thương vừa dài vừa sâu, lớp vỏ cây bị vỡ để lộ lớp gỗ non mềm từ đây nhựa rỉ ra óng ánh như máu tươi hoặc vụt vào cành hoa thụ, cứ thế gãy vụn mà roi xuống đất.

Xung quanh đều là hoa thụ, cả một khu vườn rộng lớn chỉ trồng duy nhất một loại cây có những bông hoa li ti xanh lơ mọc thành từng chùm tỏa ra thứ ánh sáng lơ mơ hư ảo.

Nàng như một cánh bướm yêu kiều mà nhảy lùì ra xa phía sau cũng quỳ một chân xuống hành lễ.

“Mặc hoa.”

Nàng dịu dàng nói, âm thanh như tấm mật lại là lướt cứ thế đi vào tai chàng.

Mỹ thiếu niên Huyết hoa thì thầm gì đó vào tai nàng, lập tức về mặt liền trở lên căng thẳng, ánh mắt cứ thế nhìn vào vết thương trên cây và mấy cành bị gãy, hết sức bí ai.

Người kể, lặng lẽ đứng nhìn chàng chăm chú, âm thầm đánh giá cẩn thận từ đầu đến chân, về mặt ý đầy tiểu ý, 2 khóe môi mông khê nhếch, cặp mắt cong cong lại sáng quắc... khiến chàng cũng không biết phải làm sao.

Y khoảng 27, một thân thon dài gọn gàng, mái tóc búi cẩn thận bằng ngọc quan không có một sợi lông xòa.

Nổi bật trên gương mặt tuấn mỹ vô trù là ánh mắt có cái nhìn đầy ma lực như hút đối phương vào. Nụ cười của y cũng vô cùng ấn tượng, nó tự tin, như thể đó là lẽ đương nhiên, giống như áng mây vừa lơ đãng lại cao ngạo.

Tay cầm trường kiếm, y đi một vòng quanh chàng, cặp mắt sắc sảo đầy mị hoặc như hồ ly nhìn đầy vẻ hứng thú. Y cứ cười ranh mãnh tinh quái nhưng chàng đáp lại chỉ là nét mặt ngàn năm tĩnh lặng.

Trường kiếm huơ lên về một đường cung khí sắc bén bắn về phía chàng, liên tiếp, dồn dập, kiếm phong cứ thế ập lao đi không gì cản phá. Mỗi một chiêu một thức xuất ra đều tạo lên một độ cong kiếm khí uy lực như vũ bão, chuẩn xác nhắm hướng chàng oanh tạc

Tấn công tới tấp, khí lực sung mãn, y cứ thế tạo ra lớp phòng thủ bá đạo nhất.

Đao khí và kiếm khí va vào nhau tàn phá mọi vật cản, âm thanh nổ tung kinh tâm động phách. Ánh đao ánh kiếm cọ sát, tóe lửa, mỗi thế mỗi đòn kẻ công người thủ kẻ cản người phá, cao thủ so chiêu không còn biết đến thế giới xung quanh.

Nét mặt y tà cười, cái nhìn lại thâm thúy, chiêu thức hung hiểm, lạnh lẽo mà vô tình. Kiếm pháp vận dụng biến hóa khôn ảo, tùy hứng lại đầy uy áp, lấy tấn công làm phòng thủ lấy vô ý làm hữu tình. Tâm là kiếm, kiếm là ý, tùy thời đều có thể vận dụng, không theo khuôn phép lại có thể quét ngang thiên hạ.

Kiểm thì vô tình người cũng vô tâm, không yêu không hận, không tham không thâm. Tâm phải vô kiếm phải tĩnh, trong vô là hữu trong tĩnh là động... kiếm pháp của y rất giống với... không, đây chẳng phải chính là đao pháp của ma đao Vô huyết và chàng vẫn dựa theo đó mà luyện tập...

Y nở nụ cười nhẹ như gió lùa, rồi bay về phía sau, ung dung quỳ một chân hành lễ.

“Dạ Vũ.”

Y thốt ra, giọng nói thanh thanh lành lạnh, ánh nhìn tà mị, toàn thân vẫn tỏa ra thần thái ung dung cao xa, tựa như kẻ ngoài cuộc lảng lảng theo dõi hồng trần vạn dặm...

Đột nhiên Huyết vân lại gần, hần nhẹ nhàng nở nụ cười an nhiên nhưng không biết thì thầm gì lại khiến y tối sầm mặt lại...

Người kế,nàng tầm 24, gương mặt khá ái,nụ cười hiền lành,ánh mắt trong sáng,toàn thân mang lại cảm giác nhu mì tuy 2 tay cầm song đoản kiếm cũng không hề phá bỏ được nét đẹp có phần khuê nữ của nàng...thật thú vị.

Chiêu thức nàng sử dụng công thủ đều hoàn hảo thực sự khó đối phó y như với cặp sinh đôi Huyết mộc Dạ Nguyệt.Trái phải,trên dưới vận dụng nhuần nhuyễn tài tình.Mỗi chiêu mỗi thức nàng xuất ra bổ sung và tương trợ lẫn nhau,rất linh hoạt.

Tốc độ ra đòn nhanh nhẹn biến ảo,trong giao đấu có sự trầm ổn nội liềm giống với Mặc liên...

Nữ nhân nhìn yếu điệu như tiểu thư được giam trong phủ quyền quý lại có một vẻ từng trải như thể đã kinh qua trăm trận thực chiến...

Nàng lùi ra xa rồi quỳ một chân xuống hành lễ.

“Mặc vân.”

Giọng nói nhỏ nhẹ,toàn thân toát ra sự quy củ mực thước cũng lộ cả chút tùy ý.Như nhanh liễu,xinh đẹp trong sắc xuân,đương liễu cũng muốn đuổi theo sự lấp lánh của nàng,cũng muốn chạy theo con gió ngấp trăn khoái hoạt...

Nhưng lại chỉ có thể đứng nhìn và mỉm cười,không bác bỏ không phủ nhận...một tiểu cô nương mới đôi mươi lại có một cặp mắt như thấu hiểu bề khô nhân gian...

Người tiếp,khoảng 22,mi mục như họa,ngũ quan như tạc,khuôn mặt tinh xảo không chút tí vết,nước da trắng mịn ánh hồng tựa cánh phù dung.Bộ thanh phục tao nhã cũng không thể che giấu hết vẻ mỹ lệ khiến hoa tươi cũng phải kém sắc,trăng sao cũng phải lu mờ.

Người này chỉ đơn giản đứng đó,tùy ý cho gió thổi bay mái tóc dài đen nhánh óng mượt,tùy ý để tà áo rộng rãi phiêu dật,tùy ý để chàng đánh giá.Gương mặt đẹp thần nhiên,diện vô biểu tình...

Người này sử dụng song đoản đao,kao lên tấn công nhanh nhẹn dứt khoát.Song đao vận dụng đã đạt tới trình độ hoàn hảo...khiến chàng cực kỳ kinh ngạc...

Không bàn đến dung mạo đẹp tới mức không còn thiên lý,khí chất người này phát ra giống như tạo thành 1 lớp kết giới cản lại tầm mắt dung tục của phàm nhân.Nội lực thực sự thâm hậu ổn trọng,thậm chí còn sâu xa khó dò hơn cả Mặc liên.

Đao pháp sử dụng cân bằng nhu cương,tiến lùi tựa như tùy ý lại nhuần nhuyễn,công thủ phối hợp lẹ làng như giao chiến với 2 người...

Tốc độ phản xạ linh hoạt biến ảo tài tình,giống như một con gió,vừa chạm vào là biến mất,giống như gần giống như xa,khó xác định khó nắm bắt.Đao pháp nhanh như thể,uy lực nó tạo ra cũng bá đạo không kém kiếm khí của Dạ Vũ...

Trên gương mặt tinh mỹ vừa có sự hoa diễm rực rỡ như ánh dương,lại có nét thanh đạm,tĩnh nhiên,cao cao xa vời tựa mây trắng lơ đãng trôi.Đôi mắt đầy linh khí giống như nhìn thấu quy luật nhân quả của chúng sinh nhưng lại bàng quan,tiêu sái thoát tục không ưu không sầu,không cầu không ước.

Khí chất thanh cao vô khuyết,phong hoa tuyệt đại như thể bản chất trời sinh,này sóng mắt khẽ đưa,môi kia khẽ mở đã tạo ra mê lực câu hồn đoạt phách.

Nhưng lạ lùng thay trong nét an tường đạm nhiên lại ẩn chứa cả sự quý khí của bậc vương tôn công hầu,lại có cả ngạo khí bức người như danh tướng lão luyện...Nhân thế lại có một người khinh tài tuyệt diễm tới vậy...

Người này thu đao lại,tùy tiện quỳ một chân xuống hành lễ.

“Mặc phong.”

Giọng nói trầm thấp,giống một tia nắng ấm áp chiếu lên.

Chàng nhìn lại thanh đao,trải qua 9 trận giao chiến đã không còn lạnh lặn,bị mẻ và nứt.Tuy không phải là thanh bảo đao nhưng dù gì nó cũng đã gắn bó với chàng lâu năm,cũng nảy sinh chút tình cảm.Một thanh đao coi như khá tốt thế nhưng hôm nay đành phải bỏ mạng...

Kẻ cuối cùng tiến lên so chiêu niên kỷ 29,nam nhân gương mặt tuấn tú,toàn thân cao thấp lan tỏa khí chất khảng khái chính trực.

Người này khí chất trầm ổn,tư thế đứng hiên ngang,vững vàng,lưng thẳng tắp kiên định,ánh nhìn trực diện,sâu xa và bao quát.Người này cư nhiên tỏa ra cỗ uy áp giống như bậc trưởng bối quan sát hậu bối,ánh nhìn nghiêm khắc và công minh...

Và chàng nhận ra,caí bóng dẫn dụ mình chính là kẻ này...

Kẻ này từ từ tiến lại gần chàng,những người khác cũng đồng loạt làm theo,vòng vây siết lại... Tâm tình chàng trong lòng dâng lên chút kỳ quái,ngoài mặt vẫn là thâm sâu khó dò.

Rồi đột nhiên bọn họ cùng quỳ một chân xuống,kính cẩn hành lễ,cất cao giọng hô vang.

“cung nghênh tân giáo chủ của Huyết hải giáo,chúc giáo chủ sớm thống nhất tứ quốc.”

"cung nghênh tân giáo chủ của Huyết hải giáo, chúc giáo chủ sớm thống nhất tứ quốc."

"cung nghênh tân giáo chủ của Huyết hải giáo, chúc giáo chủ sớm thống nhất tứ quốc."

Gi?chàng nhất thời không tiêu hóa được... này được nha, tình huống bất khả tư nghị như vậy mà cũng có thể xảy tới với chàng được sao?

Trong lúc chàng không biết phải xử trí như thế nào cho ổn thỏa thì bọn họ tự động nhất loạt đứng lên. Kẻ thần thái trông như thủ lĩnh phát tay áo như râm hiệu và 9 người ngay tức thì mất hút, vô thanh vô thức, khinh công thật thượng thừa...

Kẻ này lại ôm quyền thi lễ, cung kính nói.

"Thuộc hạ là Huyết vũ, từ giờ trở thành hộ pháp của thánh nữ."

Nói đến đây thì dừng lại, lấy ra một thẻ bài 2 tay dâng lên về phía chàng.

"thẻ mộc bài này thuộc hạ không cần dùng tới nữa, nó là của người, giáo chủ của Huyết hải giáo."

Chàng hết nhìn mộc bài dài 3 thốn rộng 5 phân điêu khắc những đường hoa văn tinh xảo, lại nhìn biểu tình rất mực thành kính kia, nhìn đi nhìn lại một hồi cuối cùng cũng vươn tay ra chậm rãi đón lấy.

Huyết vũ đứng thẳng lại tấm lưng thon dài, nói tiếp.

"9 người ban nãy là 9 trưởng lão của bốn giáo, sau khi người lần lượt so chiêu thành công với bọn họ, chính là lúc bọn họ ngầm thừa nhận người có đủ tư cách trở thành chủ nhân tùy thời đều có thể thao túng sai khiến..."

Ngừng lại một chút, Huyết vũ nhìn chàng vài giây rồi mới bổ sung thêm.

"thánh nữ đang đợi người... tòa lâu của ngài ở phía trước."

vừa nói hần vừa vung tay chỉ hướng.

"thánh nữ?"

Chàng buộc miệng thốt ra rồi nhìn về hướng tay hần chỉ, lúc quay lại thì kẻ đó cũng biến mất rồi.

Chàng chậm chạp bước đi, trong lòng không hiểu vì sao sinh ra chút căng thẳng hồi hộp nên dừng lại hít một hơi thật sâu. Những gốc cây hoa thụ rì rào trong gió thổi từng đợt là âm thanh duy nhất trong đêm khuya thanh vắng tĩnh mịch.

Trăng vẫn dịu dàng như nước trên cao, an an nhiên nhiên mà coi xét bóng tối, chiếu lên những chùm hoa li ti màu xanh lơ như dát lên một tầng ngân quang hư ảo.

Một cơn gió mạnh quét tới khiến đám hoa nở trĩu nặng tung bay phát phối, không gian ngập tràn trận mưa màu xanh lơ lại lấp lánh ánh bạc, hương thơm thanh lãnh không ngừng bủa vây lấy chàng.

Trước mắt là tòa lâu nhỏ bằng đá phát ra thứ ánh sáng xanh lơ dịu nhẹ, thật giống một viên lam ngọc quý hiếm không lồ. Đến gần hơn chút nữa liền phát hiện, dưới tán cây hoa thụ to tới chục vòng tay người ôm và cao ngút tầm mắt kia có một dáng lưng đang ngước nhìn.

Chàng dừng chân, hít nhẹ một hơi hương hoa êm dịu, tâm tình bình lặng một chút rồi mới lại đảo bước lên chiếc cầu cong cong. Cây cầu ngắn ngủn bắc qua một hào nước vây lấy khoảng đất có trồng gốc đại thụ.

Con hào này chạy song song với con đường nhỏ dài đá sỏi chạy uốn lượn khắp khu vườn, cứ cách 6 tấc lại có một cây cầu nhỏ. Phía dưới đàn cá nhỏ cũng lấp lánh lân quang ánh xanh dương tầng tầng bơi lội.

Mỗi bước gần hơn chàng lại càng cảm thấy bồn chồn bứt dứt chẳng hiểu ở đâu cứ dâng lên. Khi còn cách độ 5 bước chân thì chàng dừng lại cả cơ thể không tự chủ được đều bất động căng cứng... Thiếu nữ mặc thanh phục bấy giờ mới từ tốn quay lại nhìn chàng, sau đó là quay hần người.

Nghe tiếng nhá đầu nhà Nam cung kia cung cấp thì thánh nữ hần phải hơn trăm tuổi, là sư tổ của các chủ chắc tính tình cũng khó chiều...

Tiểu cô nương tú lệ này chắc chỉ đơn thuần là tì nữ thôi...

Nàng khoảng 14, 15 tuổi, đôi mắt to tròn nhìn chàng thập phần chuyên chú, ánh nhìn sáng trong rõ ràng mê mẩn là thế nhưng vẫn hết sức thanh tịnh. Máu quang trong veo, lại vô cùng thuần khiết, phản chiếu nơi đáy mắt chính là dung mạo của chàng.

Nàng có một cặp mắt linh động không chút tạp chất như thể chỉ là một tiểu cô nương tâm hồn đơn thuần. Giống như một viên ngọc luôn được nước hồ Thiên trì ngọt rửa khiến cho người khác chỉ có thể xa xa ngắm nhìn, không dám có nửa điểm bất kính...

Nụ cười của nàng lại hiền hòa, ôn nhu như tắm trong nắng ấm mùa xuân, chỉ đơn giản là được xuất phát từ nội tâm, chân thành nở ra... Nàng yên tĩnh ngắm chàng, như ngọn gió mát lịm mùa hạ bị chàng thu hút, quần quanh vẫn vương chẳng rời đi... Viên ngọc quý giá như vậy há có thể chỉ là một tì nữ nhỏ

nhoi...

4 mắt nhìn nhau như kẻ say rượu mà càng uống lại càng thanh tỉnh, hồi lâu sau nàng mới chủ động tiến về phía chàng cho đến khi chỉ còn cách một bước chân. Nụ cười của nàng lại càng rực rỡ, ngọt ngào như tâm mật, trong ấm áp vô hạn có dịu dàng cực điểm.

Từ phía nàng một hương thơm thanh lãnh êm dịu bay tới, giống như mùi của các gốc hoa thụ کیا hay vốn dĩ đó chính là mùi thuần túy từ cơ thể nàng...

Người này rốt cuộc là cao nhân phương nào, sao chàng thấy bản thân đột nhiên trở lên có phần ngốc nghếch tri độn...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thảm sát ngự lâm quân.

Cách đây một tháng Vô danh nhận mệnh lệnh trực tiếp từ các chủ, hạ sát một vị quan lớn.

Từ khi các hoàng tử gặp kiếp nạn cách đây 20 năm và nhị hoàng tử chính thức kế vị thái tử, mọi chuyện sau đó diễn biến đều rất xuôi chèo mát mái. Con đường đi lên ngôi báu chẳng hề có bất kỳ trắc trở, trong triều các vị đại thần vô cùng an phận thủ thường, nhất nhất đều cung kính thái tử hết mực.

Thái tử từ năm 17 tham chính càng bộc lộ tư chất để vương rõ ràng, mỗi cái nhìn mảy may nhếch nhếch không gian tự uy, đều khiến người khác âm thầm lo lắng run sợ, không hiểu đã đắc tội chỗ nào.

Từ phong thái thâm trầm tĩnh lạnh, dáng người uy vũ cao sang, đến cử chỉ giờ tay nhấc chân tôn quý lại ngạo khí tự nhiên tạo ra áp lực ngàn cân chèn ép lên tim gan phổi phèo khiến kẻ khác chẳng dám đối mặt nhìn thẳng, phải cúi đầu khom lưng.

Cũng trong năm đó người bắt đầu chọn lọc lấy lính tinh nhuệ từ bộ binh ra 1 vạn và kỵ binh ra 1 vạn, rồi lại điều động mấy vị cung chủ của Thiên địa cung tới huấn luyện. Giờ người là vị hoàng tử duy nhất có năng lực, cũng là vị thái tử quyền cao chức trọng nhất Đông hải quốc, ai dám không nghe theo.

Đội quân 2 vạn lính tinh nhuệ dễ dàng 1 địch 10 này được đặt tên là Hắc phong kỳ, không nghe lệnh của bất kỳ danh tướng nào, mục đích phục vụ duy nhất là tuân theo thái tử.

Nửa năm sau, giang hồ hay tin động trời Thiên địa cung đã xóa bỏ được Huyết hải giáo, nghe nói cung chủ trẻ tuổi nhất của Thiên địa cung mới 15, 16 gọi là Vô danh dẫn theo 50 sát thủ kịch chiến 3 ngày 3 đêm trong thạch trận.

Lại nghe nói trong trận huyết chiến đó một mình vị cung chủ đó đã hạ sát non nửa môn hạ của Huyết hải giáo, còn tiện tay giết luôn cả thánh nữ...

Chỉ còn lại 10 sát thủ sống sót, bọn họ lại bị khủng hoảng tinh thần một thời gian ngắn... Sự việc kinh thiên này được nhân sĩ võ lâm bàn tán xôn xao mãi, bọn họ cứ thắc mắc.

Rốt cuộc trận thảm sát đó kinh hải thể tục tới mức nào mà có thể khiến cho những sát thủ với thân kinh thép còn sống sót phải điên loạn mấy ngày... Chỉ biết là từ đó về sau trên giang hồ không còn bóng dáng thanh y nữa.

Cũng không biết tin tức thất thiệt này ai đã tung ra để rồi kéo theo hệ lụy phiền toái sau này... nhưng nếu như sự thật được tiết lộ thì cũng không ổn.

Chuyện này vốn ngoại trừ 11 người bên Huyết hải giáo biết rõ nội tình nhưng dĩ nhiên là không phải đám người đó. Toàn bộ môn hạ khác thì đã sớm di tản tới các y quán và bên Thiên địa cung cũng chỉ còn 11 người sống sót bao gồm cả Vô danh. Sinh tử chi giao tuyệt không có nội gián được...

Là ai thần thông quảng đại tới mức có mặt ở hiện trường lại không khiến bất cứ cao thủ nào phát giác? hoặc có thể đơn giản là hấn đứng ở ngoài phạm vi phát hiện...

Nhưng hấn lại xuyên tạc sự thật, hay chính xác hơn là hấn trộn 7 thật 3 giả rồi lan truyền ra võ lâm với mục đích gì?

Có lẽ đây chính là mục đích chẳng?

Sự việc lần đó đã dẫn tới luồng sóng cảm phần oán hận của toàn nhân sĩ võ lâm đối với Thiên địa cung, những người có địa vị trên giang hồ hầu hết từng trước đây chịu ơn Huyết hải giáo, đặc biệt là ngũ đại tông phái.

Đối với ngũ đại tông phái, Huyết hải giáo chính là cái địa phương vô cùng được coi trọng, các sư tổ của ngũ đại trường môn đều từng là bằng hữu chi giao với thánh nữ được nâng tặng mặc ngọc...

Bây giờ nhìn Huyết hải giáo sụp đổ, có lý nào lại khoanh tay đứng nhìn... Vì thế một thời gian sau giang hồ đồng lòng cùng vây đánh Thiên địa cung... đó là khoản thời gian vô cùng sinh long hoạt hổ mà chàng lại được lệnh trà trộn vào, cùng tham dự cho thêm phần hồ nháo...

Nhưng chuyện này hồi sau mới nhắc tới.

Số ngân lượng vẫn để ở đó, Vô danh ở đây trông coi 5 năm, mỗi tháng theo lệnh của các chủ lại bí mật chuyển đi một ít tới Nam cung sơn trang. Sau đó Nam cung viết sẽ dùng tiền tài này để sắm sửa mua bán mọi vật dụng cũng như phát lương bổng cho các tướng sĩ của Hắc phong kỳ, hoặc lại được chuyển vào ngân khố quốc gia.

Nhưng những việc đó không do Vô danh đảm nhận.

Cho nên chàng phải thuộc hạ âm thầm lặng lẽ đi điều tra một chút liền biết được thì ra Thiên địa cung chính là cơ quan ngầm của hoàng đế... nghĩ lại này cũng thật dễ hiểu... cũng là nhờ giờ chàng có cả đồng cao thủ tuyệt đỉnh có thể dễ dàng qua mặt các sát thủ của Thiên địa cung khiến cho việc thăm dò không có bút dây động rưng... .

Có được số tiền tài khổng lồ này, việc thôn tính 3 nước không còn lâu nữa...

Vài năm sau thái tử nghĩ đã đến lúc cần phải tăng thêm số lượng cho Hắc phong kỳ, nhưng ngài còn dè chừng một người, đó là đại tướng quân Lý lâm sơn, kẻ nắm trong tay binh phù thao túng 30 vạn đại quân, gia tộc danh tướng được hoàng đế các đời vô cùng tin tưởng và kính nể.

Trong khi người còn bận tâm tính kế xem phải bày mưu như thế nào mới đoạt lại binh phù thì trùng hợp làm sao đại tướng quân chủ động dâng tấu nhượng lại 20 vạn đại quân, còn bản thân sẽ mang theo toàn gia cùng 10 vạn đại quân đi trấn thủ ở bồn địa Thục Ba gần biên giới Bắc kỳ.

Việc này thật bất khả tư nghị, trong này hẳn cất giấu âm mưu gì đó nhưng tạm thời trước mắt thái tử không nhìn ra.

Từ 20 vạn lính thường lại phải trải qua một cuộc tuyển lựa còn lại 15 vạn đạt chuẩn rồi mới tiếp tục huấn luyện gắt gao thêm để chính thức trở thành Hắc phong kỳ, số còn lại được đưa về dưới trướng các thống lĩnh đã quy phục..

Một người nữa mà thái tử muốn trừ khử là thừa tướng đương triều Đường uyên hải, người này có một sức mạnh ảnh hưởng lớn tới các vị đại thần. Sau này nếu muốn chinh phạt 3 nước hẳn người này sẽ lên tiếng can ngăn đầu tiên, như thế rất không ổn chút nào.

Nhưng vị trọng thần này lại quá khó lôi kéo, mà việc giết trọng thần ở dưới chân thiên tử là hành động ngu xuẩn sẽ gây lên sóng gió không cần thiết...

Sau khi lên ngôi kế vị được 3 tháng thì vị trọng thần này xin trả lại mũ áo cáo lão hồi hương... đây chẳng phải là cơ hội đã tới...

Trên đường cùng gia quyến rời khỏi kinh thành tuy có 500 lính ngự lâm quân bảo vệ nhưng như thế thì nhằm nhò gì... để xem cử ai đi làm nhiệm vụ này...

Trong ngự thư phòng rộng rãi một mảnh yên tĩnh, chỉ có vô số nến thom thấp sáng trưng nhẹ nhàng đong đưa.

Người ngồi sau thư án, mặc áo hoàng bào, 2 tay lật giờ tấu chương uy nghiêm mà quý phái. Đột nhiên người ngẩng đầu lên, lộ ra dung mạo tinh mỹ lại sắc bén như một thanh lợi kiếm thẳng tắp bất khả xâm phạm.

Giọng nói trầm thấp lười biếng vang lên.

“giờ là lúc nào?”

Người đứng cung kính ở phía sau nhẹ nhàng phe phẩy quạt, cất giọng cổ quái.

“bẩm hoàng thượng, là đầu giờ Hợi, người có muốn dùng chút điểm tâm không ạ?”

Hai tay Cảnh đế buông tấu chương, ngả ra phía sau một chút.

“cũng đến lúc rồi.”

Nói xong người đứng lên, đi vào buồng trong. Trái phải 2 bên thư án là lối đi vào gian trong ngăn với bên ngoài bởi tấm màn lụa có những dải châu lấp lánh ánh ngọc.

Căn phòng vô cùng rộng lớn với những kệ sách kê sát tường, ở chính giữa là bộ trường kỷ điêu khắc tinh xảo, trên đó đang bày dang dở một trận cờ vây. Người ngồi xuống, lời ngọc thốt ra.

“trà và điểm tâm như mọi khi.”

Vị thái giám trung tuổi cung kính cúi đầu rồi đi. Gã đã phục vụ chủ nhân từ lúc người còn niên thiếu, giờ có thể chỉ cần nhìn sắc mặt cũng đoán ra được tâm tính.

Có một số việc phải nhanh nhẹn nắm bắt, rất nhiều chuyện của chủ nhân làm nô tài thì phải linh hoạt thức thời, chỉ cần hiểu sơ sơ, chỉ cần làm theo là đủ, biết cũng như không biết.

Chưa đến một khắc, một cung nữ tiến vào ở phía ngoài, gã liền tiến ra đích thân đón lấy mang vào thận trọng đặt đồ xuống.

“nô tài xin cáo lui.”

Gã lại hết mực cung kính lui đi.

Chưa đầy nửa khắc,cửa sổ rộng lớn treo màn lụa như nước pháp phôi tung bay,một hồng y xuất hiện nhưng người đang ngồi quay lưng lại kia vẫn không động đậy nhúc nhích.Người mới tới quỳ xuống,cung kính thưa.

“thần,tham kiến hoàng thượng.”

Bấy giờ Cảnh đế mới dời mắt khỏi bàn cờ,cất giọng lười nhác.

“ừm ,cửu nương,đứng lên đi”.

Người đến hoa phục như lửa,dung nhan kiều diễm,tuổi thật đã tới tứ tuần nhưng làn da vẫn căng mịn trắng nõn,nụ cười tươi tắn,vừa ôn nhu lại đầy mỉa mai,đáng người mê hồn đi đứng thướt tha.Người đến chính là Nam cung phu nhân,các chủ Thiên địa cung.

Nàng ngồi xuống ghế đối diện,thần nhiên nhấp một ngụm trà,nhón một miếng điểm tâm.

Tay ngọc thon dài của hoàng đế hạ cờ xuống,âm thanh va chạm thanh thúy vang lên.

“Đường thừa tướng cáo lão hồi hương,trẫm muốn nhân dịp này cử “hắn” đi giết...”.

Giọng nói tùy ý,sát khí nồng đượm cũng thần nhiên như vậy lan tỏa.Tay nàng cầm cờ định hạ xuống liền khựng lại một chút,sắc mặt cũng khẽ cứng lại.

Nàng nhẹ nhàng đặt xuống rồi từ tốn nhấc lên,khi nhìn đến gương mặt hàn băng của người đối diện thì biểu tình của nàng cũng trở về trạng thái bình thường.

“ngài sao lại bất an thế?”

“Vô danh,thế nào...?”

Hoàng đế không trả lời nàng,lại đặt câu hỏi khác.

“...5 năm...Mạc bắc,từ lâu đã leo lên giành 1 chức trong ngũ hồ tướng...”

Nàng chậm rãi rì rì thưa,tay thông thả hạ một quân cờ,nhìn biểu tình gật gù có vẻ đương nhiên của hoàng đế.

“hôm lão thừa tướng dâng tấu,tôi đó trẫm liền mơ thấy...kê ngồi trên ngai vàng là hắn...còn trẫm thì quỳ ở dưới...”

Không khí đột nhiên đặc quánh lại,vô cùng khó thở...tay nàng cầm quân cờ khẽ run và cứ dừng lại mãi giữa không trung...

“người nói xem,để hắn sống trong Thiên địa cung là muốn hắn bị dày vò,chà đạp,thống khổ sống không bằng chết...thế mà hắn lại chiếm được cái ghế cung chủ...để hắn đi diệt Huyết hải giáo chỉ với 50 thuộc hạ thì có khác nào đưa hắn vào chỗ chết đâu...thế mà hắn lại giải quyết được Huyết hải giáo thật...tuy mất 40 sát thủ nhưng từ đó về sau,bọn sát thủ mới đào tạo xong lại chỉ muốn đi theo hắn...bảo hắn đi quấy phá đại hội võ lâm,hắn lại mang về chức võ lâm minh chủ...”

Cảnh đế nói tới đây thì dừng lại,chỉ chăm chăm nhìn bàn cờ.Nàng cũng không dám nhúc nhích thờ mạnh,mãi một lúc sau tay từ từ hạ cờ xuống.

“hoàng thượng...ngài phản kích vậy sao?...”

Nàng thận trọng nói,lời vừa ra,ngài trợn mắt nhìn nàng một lúc khiến nàng thập phần căng thẳng.Ngài cười lớn một tràng dài,rồi khó khăn dừng lại,nghiêm túc nhìn nàng phán.

“cửu nương,vẫn là người hiểu ta nhất”.

Bấy giờ nàng mới dám cười nhẹ,chuyện,ai bảo nàng quen toàn một đám thích náo nhiệt,hơn nữa đi theo hoàng đế tính ra cũng hơn 20 năm,có thể không rõ sao.

“người hạ lệnh đi,bảo hắn dẫn theo 100 sát thủ...bên lính phủ thừa tướng,bảo đảm vũ khí tên nào cũng được bôi được...”

Hoàng đế nhẹ nhàng thốt ra,giọng nói ần ỉn sát khí.

Nửa đêm,một bóng hồng lóe lên trên mái ngói hoàng cung,rồi dừng lại dưới ánh trăng bàng bạc,đứng bên cạnh một con Trào phong(1 trong 9 người con của rồng,được đặt trên mái những ngôi nhà quyền quý khi xưa)

Lập tức 2 bóng dáng hắc y xuất hiện phía sau,ôm quyền thi lễ.

“các chủ.”

Bọn họ là 2 trong số 200 ám vệ luân phiên ẩn thân xung quanh nơi ở của hoàng đế, không tính số thị vệ tuần tra ngoài sáng phía dưới, đương nhiên, ở cung Viên nguyệt cũng tương tự.

Nàng không quay đầu, vờn tay đưa một phong thư ra sau, nhẹ giọng phân phó.

“dùng mẫn hăng, đi Mạc bắc, giao nó cho Vô danh tướng quân”.

Một người đón lấy rồi nhanh nhẹn biến mất.

“thư này giao cho lục cung chủ...”.

Người còn lại cung kính 2 tay đón lấy rồi cũng lặng lẽ biến mất.

Trước đó 2 ngày, theo như tin tức của tiểu nha đầu nhà Nam cung báo thì đội ngũ của Đường thừa tướng đến xế chiều sẽ đi ngang qua đèo Vân, vừa vặn trùng khớp với thời gian chàng từ Mạc bắc chạy tới.

CHƯƠNG 6.2: thăm sát ngự lâm quân.

Đèo Vân là một tiểu lộ nhỏ, dài ngoằn ngoèo với rất nhiều đoạn uốn khúc nằm lưng chừng trên ngọn núi Mây, một bên là rừng rậm, một bên là sông sâu.

Thường thì khi được giao nhiệm vụ, nếu không phải là chỉ đích danh thì chàng sẽ để tên thống lĩnh Từ kỳ toàn quyền định đoạt, không tính những lần phải đi áp tải kim lượng thì từ dạo đoạt được mộc bài cung chủ tới giờ mới đích thân làm 3 vụ.

Từ sau nhiệm vụ tai tiếng đầu tiên liên chính thức gây thù chuốc oán tới toàn thể nhân sĩ võ lâm. Mỗi lần ra ngoài với tư cách là cung chủ chàng sẽ đeo chiếc mặt nạ bạc che kín toàn bộ khuôn mặt, mấy lần đầu đi thu hút khá nhiều bang phái tập kích đơn lẻ dọc đường.

Nhưng lần nào cũng thất bại cực kỳ thảm, nên về sau bọn chúng chẳng dám động tới, tiếng tăm ác ma của ngũ cung chủ lại càng vang dội, từ dạo đó chàng cũng chẳng cần phải đi cùng nữa, liền ru rú ở trong Huyết hải giáo.

Nhiệm vụ thứ 2 là khi chàng 18 tuổi, giang hồ rục rịch cử hành đại hội võ lâm, nghe nói minh chủ Hồng môn muốn rửa tay gác kiếm để ẩn cư trong rừng sâu, tìm người tài ba truyền lại ngôi vị và cả thanh bảo đao Hắc long nha.

Còn nghe nói, sau khi chọn ra minh chủ mới sẽ cùng tổng tiến công đánh vào tận sào huyệt của Thiên địa cung... các chủ chỉ định chàng chạy ra ngoài quấy phá một chút lấy tư cách là người đại diện của Nam cung son trang đặt cho tên Thiên nguyên.

Chuyện này tạm thời lại sẽ nói đến sau...

Năm 20 tuổi, chàng để lại ngôi vị cho một thuộc hạ, người này trước đó cũng tạo ra nhiều danh tiếng trong võ lâm nên không ai phản đối, còn bản thân theo chỉ định của các chủ mang một bức thư đến Mạc bắc cùng 50 sát thủ.

Ban đầu chàng tạm giữ chức đội trưởng nho nhỏ, song chỉ trong hai năm ngắn ngủi liền chiếm được một chân trong ngũ hổ tướng, chính là tiên phong Bắc hổ - Vô danh tướng quân, thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ. Và lần này chính là nhiệm vụ thứ 3, sau năm năm trời trong Mạc bắc.

Chỉ là chàng không ngờ lần trở lại trung nguyên này lại là thời điểm bánh xe vận mệnh lần thứ 2 khởi động.

“lại thế nữa, chủ nhân, này là muốn chúng ta chết hay là muốn Đường uyên hải chết?”

Từ kỳ ở bên cạnh nhìn không được phải lên tiếng ca thán.

“chủ nhân, này là muốn cả 2 cùng chết à? suy nghĩ thật không hiểu nổi? cứ phải gây khó dễ mới được à”.

“im!”

Chàng cũng không kiên nhẫn phải gắt nhẹ...

Cái tên này từ lúc gặp lại chàng là nói đủ thứ chuyện chẳng chịu ngừng nghỉ, làm như lâu lắm rồi không liên lạc. Đùa đấy, tháng nào mà tên này chẳng gọi tới Mạc bắc một lá thư dài dòng lê thê.

Chàng viết mấy dòng hồi đáp cho có lệ, sau đó lá thư sẽ được thêm mắm dặm muối bởi 2 anh em sinh đôi Huyết mộc, Dạ Nguyệt được mang đi cùng từ dạo đó giờ tại chức phó tướng.

“để người nhìn ra thì người đó đã không ngồi trên ngai vàng kia... người đó muốn chơi, thì ta sẽ phụng bồi tới cùng...”

Quả cầu lửa nặng nề nhích từng chút một xuống mặt sông lấp lánh như dát vàng, đoàn binh mã tinh nhuệ vất vả nhiều ngày trời gương mặt vẫn vô cùng nghiêm nghị và thận trọng tiến vào bìa rừng chuẩn bị dừng chân nghỉ ngơi. Mọi người vừa đốt đuốc nhóm lửa xong thì không gian đột nhiên ngập tràn những luồng khí kỳ dị.

Này được nha,màn đêm dần buông xuống không khí cũng theo đó càng trở lên dị thường lạnh lẽo.Cái ớn lạnh đến rùng mình thấm thấu từ từ vào từng tác đa mớ thịt thập phần hung hiểm khiến cho toàn thể nha hoàn nô bộc cùng gia quyến Đường đại nhân chực nhân khẩu run rẩy hoảng sợ.

Nhưng 500 chúng hộ vệ trong tay cầm chắc vũ khí sẵn sàng nghênh chiến,tinh thần cảnh giác cao độ,2 hàng lông mày nhíu chặt nghiêm túc cẩn trọng.

Quả nhiên quân nhân và dân thường khác nhau một trời một vực...

Rồi đột nhiên một trận hồng nhạn lao xuống thế như thiểm điện,tiếng binh khí va vào nhau vang lên dữ dội,quang đao kiếm ánh lóe lên cùng với huyết nhục mơ hồ hỗn độn khiến người ta thất kinh không dám nhìn.

500 ngự lâm quân bình tĩnh ứng chiến bày ra thế trận lấy mạnh hiếp yếu.Cứ 100 người lại bao vây lấy 25 sát thủ hồng y,tuyệt không cho động mảy may tới gia quyến Đường đại nhân,tạo ra 4 vòng vây lớn siết chặt mạnh mẽ.

còn 100 người nữa thì vây khốn lấy một người đeo mặt nạ bạc che kín toàn bộ dung mạo,chi để mấy cái lỗ ở mắt mũi miệng.

Cứ nhìn biểu tình và hành động của ngự lâm quân xem ra là được chuẩn bị trước,cảm thấy việc tập kích này như không có gì bất ngờ...

Lính ngự lâm quân tinh nhuệ hơn lính thường vài lần nhưng so với sát thủ được huấn luyện giết người có bài bản thì vẫn kém hẳn vài bậc.

Này cũng không phải là sát thủ bình thường chính là được tuyển lọc,chọn lựa,gắt gao từ lúc niên thiếu đến khi thành niên,đều có khả năng lấy 1 chọi 10,công phu nhất kích tất sát không chút lưu tình.

Nhưng lính ngự lâm quân lấy việc bảo hộ chủ làm đầu,tinh thần liều chết quyết tử chiến đến cùng,như thể biết rõ đối phương đều là cao thủ không thể lơ là,phải toàn lực ứng đối,ngay từ đầu sĩ khí đã dâng cao như thế,e đã được biết...này là ai mặt báo...

100 đấu với 25,lấy số lượng hồng y trừ thực lực,thế trận quyết liệt,lấy dũng mãnh quả cảm hồng y kéo dài thời gian,vũ khí đều được bôi được,tinh thần tự tin một chút cũng là nhiều hơn một phần thắng...được này nhưng lại không phải là độc được,bởi vì,độc,đối với sát thủ của Thiên địa cung chính là vô dụng...

Trong thế trận giằng co chỉ cần để xảy ra chút xú sơ hở liền gánh lấy kết cục thảm nhất...

Lấy 25 địch lại 100,thực lực so với cao thủ nhĩ đẳng nhất đẳng trên giang hồ,hoàn toàn có thể kéo gần khoảng cách chênh lệch...tiếc là dù lấy 1 chọi 4,hạ sát thành công cũng khó không lưu lại một hai vết thương nhỏ...dù là vết thương ngoài da,được liệu lập tức theo máu xâm nhập vào cơ thể phát huy tác dụng...

Tác dụng là máu sẽ không thể tự ngừng lại,cứ chảy mãi chảy mãi,hoặc là,các bộ cơ sẽ tê liệt từ từ...chỉ cần nhất đầu tiên không cẩn thận để bị trúng thì chẳng mấy chốc sẽ có vết thương thứ 2,thứ3...

thật ra thì đây cũng được xem là trúng độc nhẹ...nhưng độc kiểu này thì giải trừ lại càng chậm...sự thật là những loại độc càng nguy hiểm trực tiếp đến tính mạng thì giải trừ lại càng nhanh.

Tất cả sát thủ sau khi trải qua bài thi thành công đều cho ăn một viên được liệu mà thực chất đó là trứng của một loại cỏ trùng.Cỏ trùng này sinh trưởng trong cơ thể con người không những hoàn toàn vô hại mà ngược lại khi cơ thể vật chủ bị trúng độc chúng lập tức tiến tới vừa hút lấy chất độc vừa nhả chất nhầy có tác dụng chữa lành vết thương.

Chất độc càng mạnh thì việc giải độc càng nhanh,chúng chính là xem kịch độc thành thức ăn...chỉ là có một nhược điểm nhỏ,mỗi tháng tốt nhất nên có một bữa cho chúng ăn kịch độc,bằng không vào ngày trăng tròn chúng sẽ thải ra chất độc bá đạo tới mức sống không bằng chết,đến lúc đó ngay cả sư tổ của các chủ cũng thúc thủ vô sách...

chỉ là các chủ đương nhiên không giải thích kỹ càng,đơn giản nói là.

“tất cả các người đều được ăn một chất kỳ độc thiên hạ không thuốc giải,bản giáo phát cho mỗi người các người 2 viên chỉ có tác dụng ức chế tạm thời,vào ngày trăng tròn hàng tháng cần uống 1 viên,cứ 2 tháng 1 lần bản giáo mới cung cấp được...vì đây là kỳ độc cho nên hầu hết các loại độc còn lại nếu chẳng may bị trúng sẽ tự động rất nhanh được bài trừ...”

Lại nói,những kẻ bị trúng chiêu hiển nhiên không lo lắng độc phát tác lâu,yên tâm là sẽ nhanh chóng trừ khỏi...chỉ là thật không ngờ,đây không phải là độc gây yếu hại đến tính mạng...này,thật bất khả tư nghi...

Phàm là giao chiến quyết tử,độc được chuẩn bị sẵn để bôi lên vũ khí há lại chỉ là được xoàng...nếu quả thật là vậy,thì hẳn là biết được bí mật của sát thủ Thiên địa cung...vậy chẳng phải là có gian tế nằm vùng...

Có kẻ muốn bảo hộ cho Đường uyên hải...này cũng dễ hiểu,Đường uyên hải là nguyên lão tam triều,làm tới chức thừa tướng,người người tôn kính...

Nhưng nếu hoàng đế muốn giết lão tại sao lại chỉ cho phép dẫn theo 100 sát thủ...

Hoàng đế muốn gây khó cũng chẳng phải lần đầu...xem ra...có ẩn tình chi đây...

Phải tìm hiểu chuyện này mới được...

Theo như tình hình diễn biến trước mắt rất có thể kết cục là lưỡng bại câu thương... vậy thì ai là kẻ ngư ông đắc lợi...

Mây xám xịt, thỉnh thoảng để lộ mảnh trăng thượng tuần cong vút, âm đạm. Gió xô đẩy, đưa mùi máu tanh lan xa vạn dặm, trăng run rẩy, đao quang kiếm ảnh phía dưới, người sát người, nhân tình tựa mong manh...

Không gian u ám, sát khí ngập trời, gió rít gào vùn vù, như bị thống như giận dữ như oán hận, cây cỏ xôn xao một mảnh kinh hãi, tang thương như thế, người đối người chẳng chút lưu tình...

Thân ảnh hồng y như ngọn lửa nơi u minh, linh động là thể hư ảo tựa quý mị, mỗi lần lướt qua lại một thân hình ngã xuống. Ra tay như thể dứt khoát, từng chiêu vung ra như thể mạnh mẽ xác chuẩn... là như thể vô tình...

Thân ảnh vùn vút như hồng nhan, mỗi lần vung tay, đao như phong, máu đỏ tới tấp tâm phệ liệt, vể lên không trung, văng ra tứ phía... mắt không chớp, tâm không động... là như thể băng nhân.

Thân như thiểm điện, tung hoành ngang dọc, thể như chẻ tre, không cách gì ngăn được, chiêu chiêu như vũ, tùy ý lại chẳng thể cản nổi...

Như tu la nơi địa ngục, tàn nhẫn, hung ác... trăng trên cao thất kinh trốn sau đám mây xám xịt dày đặc, gió xung quanh rầu rĩ, tiếng như ai oán, như thê lương...

Đánh một hồi từ trong rừng, cây nghiêng đất lở đánh tới ra đường đèo... đánh từ lúc trăng non mới nhú lưng chừng trời tới lúc treo lơ lửng trên đỉnh đầu, âm đạm thất sắc...

Đến khi nhìn lại, xung quanh thì thể là liệt, tay chân ngổn ngang, xác người tràn ngập khắp nơi, mùi máu tanh tươi nồng đượm này so với bãi chiến trường cũng không khác nhau là mấy...

Nhìn lại lần nữa, số người còn đứng đều là hồng y, 50 nhân mạng một thân chặt vật, thương tích đầy mình phải dựa vào vũ khí mới có thể đứng vững vàng...

Người đứng ở giữa vòng vây tử thi, thân thẳng tắp như cây tùng nghênh gió, tà áo phiêu phiêu, tóc dài vũ vũ.

Bảo đao Hắc long nha cắm trên mặt đất nhuộm huyết dịch, thân đao sáng bóng, vài dòng huyết như mạch máu trơn trượt chảy xuống. Bàn tay nắm hờ nơi chuôi nhẹ run, mu bàn tay lấp lánh 3 đường huyết sắc...

Hồ hấp gấp rút, dồn dập, đầy nhiễu loạn, xem ra hao tổn không ít khí lực...

Thân thể nhiều chỗ lộ ra vết thương rỉ máu, cứ không ngừng nhỏ giọt thấm đẫm vào hồng y...

Dưới ánh sáng hư ảo mờ nhạt của vầng trăng khuyết, trong đêm khuya u ám tĩnh lặng, áo đỏ rực nổi lên như quý mị hung hiểm... Ẩn sau mặt nạ bạc hoa văn tinh xảo là cặp mắt u lãnh hờ hững nhìn lướt qua vạn vật...

Rồi đột nhiên từ trong rừng phóng ra một loạt ám khí, theo sau là bóng dáng 2 hắc y vùn vụt lao tới.

Mục tiêu đứng đấy vẫn bất động, chỉ khẽ nghiêng đầu lách thân liền tránh thoát được nhìn có vẻ dễ dàng nhưng thực chất lại khá chật vật.

Tiếp đó lại một luồng ám khí phóng đến tới tấp, chàng thể lực tiêu hao tránh né không nổi buộc lòng rời tay khỏi đao lùi lại vài bước.

2 hắc y nhân thân vừa rơi xuống đất cũng là lúc phía sau lưng cảm phập phập một loạt mũi tên. Cả 2 cùng tỏ ra một búng máu rồi té ngã bất tỉnh...

Nhưng trước đó số ám khí vẫn lao tới.

Một ám khí xẹt qua bắp đùi không may lại trúng ngay miệng vết thương cũ, khí lực vốn suy kiệt lên chống đỡ chẳng lại con đau buốt truyền tới khiến chàng lùi mấy bước.

Một ám khí khác xẹt qua vị trí trên tai, lấy đi một ít tóc và cắt đứt sợi dây lụa khiến chiếc mặt nạ rơi xuống. Chàng theo bản năng vội vàng đón lấy.

Một ám khí nữa sượt qua vai trái, chàng chật vật lùi một bước, một ám khí sượt qua vai phải, một bước lùi nữa lại là lùi vào khoảng không.

Nói thì chậm nhưng mọi việc tiếp diễn lại chỉ trong vài cái chớp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Mặc phong.

Trước mắt, hiện lên bóng dáng một người vừa từ trong rừng lao ra, nhìn thấy tình huống nguy hiểm của chàng liền tăng tốc phóng tới nhưng vẫn chậm một nhịp.

Người đến, một thân thanh y phiêu dật tựa trích tiên, gương mặt như họa tình mỹ tựa bảo ngọc. Người này trước giờ đều an dật tĩnh nhiên, hôm nay trên dung nhan thanh điểm lại lộ ra sự khẩn trương, kinh hoàng... hấn cứ mở to đôi mắt đẹp nhìn chàng nhanh chóng bị màn đêm và mặt sông nuốt mất...

Một bóng dáng từ y khác cũng từ không trung hạ xuống, vác sau lưng là một cánh cung được làm từ ngà voi, gương mặt mỹ thiếu niên non nớt trong nét mềm mại như hoa lại có sự sắc bén quý hiếm của một thanh bảo kiếm.

“phong ca!...”

Giọng nói hoảng hốt phía sau vang lên.

“phong ca!... chủ nhân?...”

Giọng nói càng gần càng lộ rõ sự hoảng loạn.

Thanh y từ tốn nhắm 2 mắt lại, hít sâu một hơi, một lúc sau mới mở 2 mắt ra, quay lại, ngũ quan minh điểm lại an an nhiên nhiên, giọng nói cất lên nghe tựa tiếng gió êm ả vọng về nhưng vẫn khó dấu được lo lắng bất an..

“không sao... chủ nhân sẽ không sao...”

Một bóng dáng lao đảo tiến tới, đi vài bước lại ngã quỵ, người này toàn thân cao thấp quần áo rách tả tơi lộ ra miệng vết thương máu nhỏ tí tách trên mặt đất phải dùng trường kiếm để dựa vào.

Y phục đỏ như nhuộm huyết nhìn vô cùng thê thảm, gương mặt trắng bệnh hẳn là do mất quá nhiều máu, đôi mắt trợn trừng mở to kinh hoàng, đôi môi tái nhợt run run... Thật chặt vật mới đi được tới bên mép vực rồi quỵ xuống...

“Từ kỳ... chủ nhân không sao đâu, sẽ không... yên tâm...”

Giọng nói thanh y mềm mượt như nhung, ôn nhuận như nước, thấm thấu vào lòng khiến người nghe bình tâm...

“thật sự là không sao?...”

Từ kỳ khó khăn nói, lệ bất tri bất giác rơi xuống...

“đại nghiệp của chủ nhân còn chưa hoàn thành, người phúc lớn mạng lớn nhất định có quý nhân cứu giúp...”

Giọng nói thanh y điềm đạm từ trên cao vọng xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía chân trời, rồi nhìn mặt sông lăn tăn sóng gợn... Mặc tuyết, ngai nhất định phải phù hộ cho chủ nhân... đôi mắt tuyệt đẹp khẽ nhắm lại...

Rồi đột nhiên xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, một đội quân từ y khoảng 5 chục nhân mạng với 2 nữ nhân cầm đầu, một người trầm ổn thanh tú chính là Mặc liên và một người nhìn vừa âm áp như nặng lại trang nhã cao quý như bạch lan chính là Mặc Vân.

Tất cả bọn họ cùng xuống ngựa, nhưng chỉ có 2 nữ nhân dùng ánh mắt kinh hoàng quan sát xung quanh và tiến lại chỗ Từ kỳ.

“Phong huynh, tiểu Hoa... chuyện gì thế này...?”

2 người được xưng tên chính là Mặc Phong và Huyết Hoa.

Mặc Vân hỏi, âm điệu không che giấu được sự bàng hoàng.

“Từ kỳ hấn sao vậy?...”

Nam nhân thanh y nhìn 2 nàng rồi gật nhẹ xem như là chào hỏi.

“Liên tỷ, Vân tỷ, lát trên đường về đệ sẽ nói rõ ràng...”

Mỹ thiếu niên cất tiếng, chất giọng trầm ấm nghe cứ như được thưởng thức một tách trà thượng hạng.

2 người nhìn nhau rồi gật nhẹ. Mặc phong từ tốn nói.

“nhờ 2 muội hộ tống gia quyến của Đường đại nhân tạm tới biệt viện Minh Kính... ta sẽ tới bái kiến minh chủ sau...”

“được!” 2 người cùng đáp. “vậy chúng ta đi trước...”

Mặc Phong gật nhẹ.

2 người sau đó xoay người đi về hướng gia quyến Đường đại nhân.

Mặc phong bấy giờ mới đưa mắt nhìn Huyết Hoa,thấp giọng căn dặn.

“bảo vệ chu toàn gia quyến Đường đại nhân,che giấu thân phận của bọn họ cho tốt...”

“phong ca,huynh trăm ngàn lần đừng có đi lại một mình...”

Huyết Hoa ngược cặp mắt to tròn long lanh ánh lên sự quan tâm,chất giọng ấm áp như vuốt ve lòng người.

“tiểu Hoa,ta biết phải làm gì...”Mặc phong bắt đầu đi thờ dài.

“phong ca...còn chủ nhân...?”

“sẽ không sao...rất nhanh đệ sẽ được gặp lại người...”

Mặc phong hứa hẹn.Huyết hoa gật nhẹ sau đó nhìn xuống Từ kỳ.

“huynh phải có lòng tin,chủ nhân nhất định sẽ bình bình an an...”

Từ kỳ gắng gượng đứng dậy,grong mặt vẫn không có tí huyết sắc...

Huyết hoa xoay người gia nhập cùng chỗ với nhóm tứ y lục lục lên đường,đội quân hồng y chậm chạp tiến lại chỗ Từ kỳ,trông như một binh đoàn thầy ma...

“...thống lĩnh...chuyện này là sao?”

1 tên cất giọng nghi hoặc...Từ kỳ mắt lạnh lẽo nhìn gã,cất giọng hỏi ngược lại.

“cán được không?”

“hả?..”

“bây giờ các người đánh lại được nữa không?”

Giọng từ kỳ âm trầm nghe như được hun đúc từ sắt khí.

“không...”.Gã run run mở miệng.

“nếu đã thế...chuyện này người nói phải như thế nào?”

“chuyện này...”.Gã hoang mang.

“nếu để các chủ biết chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ thì như thế nào?”

Từ kỳ hỏi gã,mắt lạnh quét qua chúng thuộc hạ,sau đó chậm chạp tiến lại.

“các người sẽ không muốn trở thành vật thí nghiệm thử thuốc độc của các chủ chứ?”

Mắt lạnh lại quét qua đám thuộc hạ tàn tạ,rồi cao giọng quát lớn.

“trả lời xem nào?có muốn nhận trừng phạt sống không bằng chết đó không?”

“không muốn!”

Cả lũ gắng hết sức đồng thanh.Từ kỳ lạnh lùng nói tiếp.

“Tất cả lính ngự lâm quân đều bị chúng ta diệt,2 tên hắc y kia tuy không biết là do ai phái tới quan sát nhưng cũng đã bị diệt...toàn bộ gia quyến của Đường đại nhân đều chết hết,có hiểu không?”

“hiểu!”.Đám hồng y trăm miệng như một.

Nhưng ngay sau đó một âm thanh trong trẻo vang lên,khiến cả lũ thất kinh hoảng sợ.

“mùi máu hôi tanh bay xa vạn dặm,muốn dọn dẹp thế nào đây?”

Từ một hướng ngược lại của đám tử y khởi hành ban nãy, một nhóm hồng y khác phóng ngựa lao tới. Dẫn đầu tiên là một nữ tử khoảng 18 tuổi, xinh tươi như hoa đào, gương mặt tú lệ, ánh mắt long lanh linh động, nụ cười thoải mái rực rỡ.

Theo sát phía sau nàng khoảng 50 hồng y nữa.

Từ kỳ nhìn nàng ta như nhìn thấy tử thần, đám thuộc hạ phía sau run rẩy như đám cỏ nghênh đại phong.

“ai ui, thật là quá sức thảm hại”

Nàng chép miệng, yêu diệu tiến lại gần Từ kỳ, đôi mắt lấp lánh khi nhìn thấy nam nhân đứng cạnh hắn.

“uy, Từ kỳ, vị mỹ nam tử đứng cạnh ngươi là ai vậy? còn không mau giới thiệu”

Nàng vui vẻ nói, trong âm thanh có sự rộn ràng.

Từ kỳ bấy giờ mới ôm quyền thi lễ, ngắc ngứ nói.

“bái kiến lục cung chủ...”

Nàng gật nhẹ với Từ kỳ, nhưng ánh mắt lại không e dè trực tiếp nhìn thẳng vào Mặc phong.

“tiểu nữ tuy mới hành tẩu trên giang hồ nhưng cũng đi lại nhiều nơi gặp gỡ nhiều người, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một vị đại hiệp ngọc thụ lâm phong tới mức này. Chẳng hay có thể cho tiểu nữ biết cao danh quý tánh”.

Dứt lời nàng ôm quyền thi lễ với đôi phương, hoàn toàn bỏ quên mọi chuyện.

Giọng nàng trong veo như nước suối chảy, ánh mắt lấp lánh thẳng thắn nhìn Mặc phong, nụ cười tươi rói chân thành, nhìn không ra phong thái một vị cung chủ của nhóm sát thủ lạnh lùng.

Gương mặt tinh mỹ của Mặc phong nhìn nàng, từ đầu tới cuối bình tĩnh thản nhiên, tiếp đó mới từ tốn hoàn lễ.

“cô nương quá lời, tại hạ không dám nhận 2 chữ đại hiệp, tại hạ tên gọi Mặc phong, chẳng hay cô nương tên gọi là gì?”

Nàng cười toe toét, nhìn thế nào trông cũng giống một tiểu cô nương nhà lành đơn thuần bị mỹ nam hấp dẫn.

“thì ra là Mặc công tử, tiểu nữ tên gọi Nam cung u liên, hôm nay được diện kiến, quả thật chính là tam sinh hữu hạnh”.

Đùa à, cái này chính là không khẩu tự khai, thì ra lục cung chủ chính là ái nữ của thiên hạ đệ nhất Nam cung sơn trang.

“Nam cung cô nương quá lời, tại hạ ngưỡng mộ từ lâu”.

Chàng trầm ổn nói. Nàng cười cười, thâm nghĩ, nguy hiểm quá, ta cứ nhiên lại trúng mỹ nam kế. Nam nhân lớn lên tại sao lại khuynh quốc khuynh thành giống tên đại ca hồ ly của ta làm gì... Nàng khó khăn dời mắt khỏi Mặc phong, thần sắc lập tức trở lại bình thường.

“phát thuốc.” Nàng khoát tay, lạnh lùng ra lệnh. Lập tức các thuộc hạ của nàng tiến tới.

“khoan đã !”. Từ kỳ gắt nhẹ. “Lục cung chủ muốn làm gì?”

“ngươi nghĩ ta muốn làm gì?”.

Nàng một bộ nhon nhon nhìn Từ kỳ từ đầu tới chân một phen thâm thám.

“các ngươi bây giờ có khác nào phé nhân, đứng còn không nổi, ta đương nhiên là phát dược trị bệnh, ta có lòng tốt, các ngươi không cảm kích thì thôi, xem bộ dạng như đề phòng kẻ địch là sao?”

Nàng nói, giọng điệu vô cùng ủy khuất, không biết là diễn cho ai xem.

Cả đám bất khả tư nghi nhìn nàng, không phải là phát thuốc độc sao? giờ bọn họ có khác nào cá nằm trên thớt, có muốn giãy cũng giãy không nổi... này là có dụng ý gì?

“thế nào? có nhận không?”

Nàng lười biếng nói. Từ kỳ ngoan ngoãn ôm quyền thi lễ.

“đa tạ lục cung chủ!”

Nàng gật nhẹ, lại khoát tay, các thuộc hạ của nàng theo lệnh hành động.

Bọn họ sau khi nhận được thuốc thì ngồi xuống dưỡng thần.

50 người của lục cung chủ cùng bắt tay đào 6 cái hố lớn để chôn tử thi, sau đó lại vẩy thuốc để khử mùi hôi tanh, mọi việc xong xuôi thỏa đáng cũng là lúc bình minh dâng lên.

Trước đó thì, diễn ra cuộc nói chuyện nho nhỏ.

“Lục cung chủ, người định thưa chuyện này cho các chủ biết?” Tử kỳ thăm dò.

“Đương nhiên.”

Nàng nhanh nhẩu trả lời, sắc mặt của Tử kỳ mới có tý huyết sắc lại lập tức trở lên tái nhợt.

“ta nói này Tử kỳ, các người tốt nhất lên mau chóng đi tìm ngũ cung chủ, những chuyện khác không cần quá quan tâm, các chủ thật ra cũng không xem trọng việc Đường uyên hải còn sống hay chết, nhưng nếu ngũ cung chủ có mệnh hệ gì thì lại là đại sự...”

Nãy giờ nàng nói chuyện với Tử kỳ nhưng ánh mắt lại dán lấy bóng dáng phiêu dật của Mặc phong đang đứng quay lưng lại 2 người.

Dưới sắc trời đang dần dần thức giấc hân như cây ngọc đón gió, yên tĩnh và trầm ổn như danh sĩ, lại như tướng tài, nhưng toàn thân không hiểu sao vẫn có lớp hào quang quý khí bức người mà ngay đến bậc vương tôn công hầu cũng kém một bậc.

Tử kỳ kinh ngạc nhìn nàng, cảm thấy chẳng hiểu gì cả, không phải từ trước tới giờ các chủ luôn tìm việc gây khó dễ cho chủ nhân của họ sao?

“à, nếu ngũ cung chủ mà vong thì làm gì còn kịch hay mà xem”

Nàng nhẹ giọng nói thêm.

“gì?” Tử kỳ há hốc mồm nhưng lục cung chủ làm lơ nhìn nhìn dáng lưng mỹ nam tử trước mặt.

“thế 2 tên hắc y nhân kia là của ai?” Tử kỳ buột miệng hỏi.

“còn của ai vào đây, chính là cái người luôn luôn muốn biết nhất cử nhất động của các người đây, kẻ mà, ta không nói ra, các người tự hiểu lấy”.

Nàng nhấm nhẳng nói, sau đó tí tòn tiến lại gần Mặc phong, cất giọng ngọt lịm.

“Mặc công tử!”

Nghe có người gọi, hân tử từ từ quay lại.

“tiểu nữ còn có việc phải làm, đành cáo biệt ở đây, nếu sau này có duyên tái ngộ mong Mặc công tử nể mặt chịu uống với tiểu nữ ly rượu nhạt”.

Dứt lời nàng ôm quyền thi lễ, bộ dáng cực kỳ nhã nhặn. Mặc phong hoàn lễ, chất giọng êm ái ngọt mà vang lên.

“tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh”.

“Mặc công tử, chẳng hay huynh sẽ ở lại cùng đám Tử kỳ tìm người?”

“đúng vậy!”

“Mặc công tử hẳn biết thân phận của người đó?”

“biết!”

“Mặc công tử quả nhiên khí khái bất phàm có thể kết giao được với tên ma quỷ đó... chỉ là tiểu nữ tầm nhìn hạn hẹp chưa từng nghe qua danh hào của huynh...”

“tại hạ từ nhỏ sống ẩn cư, thỉnh thoảng mới đặt chân vào giang hồ, cách đây nhiều năm hữu duyên được kết giao với ngũ cung chủ”.

Mặc phong điềm đạm trả lời, trên mặt tư dung bình ổn như mây trời nước chảy.

U liên cười cười, trầm nghĩ, người này đối đáp trôi chảy, cử chỉ khoan thai, dung mạo như ngọc, thật là nam nhân ngàn người chọn một... không đúng, nàng lắc đầu rồi nhìn chằm chằm Mặc phong.

Mỹ nam này là vạn người chọn một trăm năm tái sinh... Đứng dưới nắng sớm mai, một thân thanh y khoác lên người hân như bùng sáng mang lại cảm giác choáng ngợp, khiến người ngắm không dám thở mạnh như sợ kinh động mộng ảo...

Thế gian lại dưỡng một nam tử thanh cao vô khuyết phong tư tuyệt đại bậc này... nữ nhân phải thế nào mới đứng cạnh bên được đây?...

“vậy thì tiểu nữ chờ tin tốt của ngũ cung chủ tử Mặc công tử”.

Dứt lời nàng lại ôm quyền thi lễ lần nữa.

“đó là lễ tất nhiên”.

Hắn vắn đạm phong kinh nói.Nàng tủm tủm cười rồi quay người,tiến tới chỗ đám Tử kỳ.

Cả lũ vội vàng ôm quyền thi lễ,trăm miệng như một.

“cung tiễn lục cung chủ!”

Nàng nhìn nhìn sau đó phóng lên ngựa lao đi,đám thuộc hạ cũng nhanh chóng bám theo.Nhìn theo cái đám kiêu ngạo kia biến mất trong rừng cây,cả lũ đều ngao ngán phiền lòng.

Tử kỳ bấy giờ mới sực nhớ tới một chuyện,cẩn thận bước tới phía sau Mặc phong cất giọng hỏi.

“nếu Phong ca muốn cứu đám người đó,chỉ cần nói với chủ nhân một tiếng...”

Chỉ cần người mở miệng,có việc gì mà chủ nhân chưa từng đáp ứng,hắn thầm nghĩ trong lòng,chất giọng vừa buồn bã vừa mệt mỏi...

Từ ngày Huyết hải giáo phái tuyệt tích trên giang hồ,tất cả môn hạ đều được chuyển tới các được quán Tâm y làm việc,duy chỉ có 9 vị thủ lĩnh là ở lại khu cấm địa cùng với vị hộ pháp và thánh nữ,dĩ nhiên.

Còn khu vực phía ngoài cánh cửa đá ngăn cách bởi căn phòng chứa núi vàng là nơi sống của các sát thủ Thiên địa cung,thuộc hạ của Vô danh.Nhưng rất ít khi 10 người có mặt đông đủ,đa số đều phải thường xuyên thay phiên nhau ra ngoài làm việc,ngoại trừ một người.

Không tính tới thánh nữ thì Mặc phong chính là người duy nhất suốt ngày hết ngủ rồi ăn,hết ăn rồi thổi sáo,hết thổi sáo thì luyện đao,luyện đao chán thì ăn,ăn xong lại quay ra ngủ...(mình chính là vô cùng,cực kỳ hâm mộ độ nhàn rồi của nam nhân này nên mới chọn cái tên Mặc trùng).

Vì trước đó từng một lần được thánh nữ giao việc còn con,chẳng ngờ Mặc phong lại chuyện nhỏ hóa lớn,chuyện lớn biến thành kinh thiên động địa trấn động võ lâm...

Cũng biết Mặc phong mù đường từ nhỏ,chỉ nội cái lòng chảo thiên đường Bạch Liên sơn quen thuộc như thế mà cũng chẳng nhớ nổi,hết lần này tới lần khác đều cần người dẫn đường...

Một người hoàn hảo đến từng chi tiết,không ngờ lại có một nhược điểm bi ai tới vậy...trên đời này quả nhiên chẳng ai là toàn vẹn...chuyện xấu hổ của hắn tạm thời không đề cập tới...

Sau khi Vô danh trở thành giáo chủ liền để duy nhất một người trong Thiên địa cung biết được sự tình,cũng là tiện sau này làm việc,chính là Tử kỳ.

Vô danh đối với vị thuộc hạ thân tín kém một tuổi này coi như đệ đệ mà đối xử mặc dù biết rằng đối với một sát thủ cần phải máu lạnh tuyệt tình...

Tử kỳ còn nhớ rất rõ,lần đầu tiên gặp mặt 10 người đó là cách đây 10 năm,lúc đó hắn mới hơn 14 một chút,gìo nghĩ lại dung mạo của mấy người đó theo năm tháng dường như chẳng hề thay đổi.

Đặc biệt là cái tên Huyết hoa,tới bây giờ trông vẫn non nớt thơ ngây như một tiểu thiếu gia danh giá...

Còn cái vị đứng ung dung nhàn tản trước mắt đây...lần đầu tiên diện kiến lập tức khiến hắn nhìn tới mức phát ngốc,Vô danh phải gọi tới mấy lần hắn mới từ trong cơn chênh choáng tỉnh lại,guơng mặt lập tức đỏ như máu...

Thánh nữ không hiểu vì sao đối với cái vị như bình hoa di động này vô cùng sùng,tới mức muốn gì được lấy,Vô danh thấy thế cũng tự động coi Mặc phong như thú cưng mà nuông chiều...2 vị chủ tử còn như thế...

“Đường đại nhân chính là ngoại công của chủ nhân...”

Không nhanh không chậm,Mặc phong cung cấp một thông tin trấn động.

Tử kỳ há hốc mồm mãi không khép lại được.

“chuyện này...thánh nữ từng nói với chủ nhân...nhưng...rất nhiều chuyện người đã quên mất...nếu như lúc đó ta nói cho người biết...thì người sẽ làm gì?”

“...ta...”Tử kỳ ngắc ngứ mãi.“ta sẽ bẩm cho chủ nhân hay...”

Cuối cùng cũng phun ra được.

“sau đó thế nào?”Mặc phong nhẹ nhàng hỏi tiếp.

“...sau đó...”

“chủ nhân sẽ phản ứng ra sao?ngươi đoán được không?là tin hay không tin?”

“lời của Phong ca nói,chủ nhân sẽ tin”.Từ kỳ nói chắc như đinh đóng cột.

“vậy nếu như chủ nhân tin...người ngàn dặm xa xôi ngày đêm chạy từ Mạc bắc về rồi cứ thế lại chạy đi?”

“việc này...”

“ngươi nghĩ,nếu hoàng đế muốn chủ nhân giết ngoại công của mình,mà chủ nhân lại thả đi...thì chuyện gì xảy ra?”

Từ kỳ ngốc lẳng nhìn hấn một hồi rồi thận trọng đáp.

“nếu quả thật chủ nhân chính là ngoại tôn của Đường đại nhân...mà Đường đại nhân lại chỉ có một ái nữ duy nhất...là Đường...Đường hoàng phi...đang bị diên trong lãnh cung...có nghĩa chủ nhân chính là tam hoàng tử Thiên nguyên...tức là vương gia...”

“xem ra ngươi hiểu biết không ít...”Mặc phong gật nhẹ.

“nghe nói tam hoàng tử hồi bé trên đường tới Côn luân phải bị ám sát...chết rồi...”từ kỳ nghi hoặc vẫn.

“... thánh nữ phải vị giáo chủ lúc bấy giờ là ma đạo Vô huyết định giữa đường cướp người...nhưng cuối cùng lại vẫn trở thành sát thủ,còn quên đi cả thân phận thật...”

Hấn nhẹ lắc đầu.

“những chuyện này...đều là thánh nữ nói cho người biết...”

“đương nhiên,chứ ngươi nghĩ ta làm sao biết được...”

“có chuyện gì mà thánh nữ không nói cho người biết không?”

Từ kỳ đánh bạo hỏi.

Mặc phong ngăn ra nhìn hấn một chút rồi nhẹ nói.

“nếu các chủ hỏi chủ nhân sẽ trả lời ra sao?hoàng đế nghĩ gì?”

Hấn chuyển đề tài,gọng điệu có phần lạnh lẽo khiến Từ kỳ giật mình,tâm kêu không ổn liền thức thời quay lại chủ đề chính.

“hoàng đế sẽ nghĩ 2 bên đã nhận thức nhau,rất có thể sẽ không chơi trò mèo vờn chuột như từ trước tới nay với chủ nhân nữa...trực tiếp dùng Đường đại nhân làm con tin uy hiếp tránh đêm dài lắm mộng...”

Từ kỳ run run nghĩ,chủ nhân khó khăn lắm mới xây dựng được chút cơ nghiệp lại bị tên hoàng đế 3 phen 4 bận chơi khó rõ ràng là vừa muốn lợi dụng chủ nhân để làm việc lại vừa muốn hảo hảo dày vò...

Mặc phong cố tình chờ cho ngự lâm quân toàn giết mới xuất hiện,chi là không nghĩ Vô danh lại chặt vật như thế,được bồi lên vũ khí đến 8 phần có liên quan tới Thiên địa cung tuy không phải là độc chết người nhưng tác dụng của nó rất rõ ràng.

2 Ám vệ của hoàng đế được phái tới quan sát,nhân lúc Vô danh tổn hao nguyên khí liền phóng ám khí,không ngờ lại chỉ bức được chàng rơi xuống vực,không rõ sống chết...

Lục cung chủ của Thiên địa cung rõ ràng là cũng bám theo từ lâu,nhất thấy mọi thứ diễn biến xong xuôi mới xuất đầu lộ diện...không những ban thuốc giải còn lo lắng cho tình trạng của Vô danh,còn mất ngủ mất ngủ bỏ qua vấn đề của Đường đại nhân.

...này là chủ ý của lục cung chủ...hay vốn các chủ không hoàn toàn nghe theo hoàng đế...

Dù thế nào thì việc khẩn cấp trước mắt chính là phải tìm thấy Vô danh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ta tên Hải Đường

Lúc nàng mở mắt ra, chớp chớp mấy cái liền cứng người lại, nàng thấy, mình đang ôm lấy một người. . . Nàng thận trọng hít lấy một hơi rồi nhẹ nhàng nhấc cánh tay của mình, đồng thời tự xê dịch bản thân ra xa. . .

Này được nha, là nàng tự chủ động lấn tới, chứ vị trí của người ta vẫn không hề nhúc nhích. . .

Nàng ngồi dậy, tiếng bụng réo vang âm ỉ, ngó quanh quanh, không biết bây giờ là lúc nào. Cúi xuống nhìn người ta, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, 2 hàng lông mày nhăn lại, đôi môi mím chặt. . . gặp ác mộng à?

Nàng đặt bàn tay lên trán đối phương, cảm thấy nóng nóng, tay còn lại vươn ra bắt mạch. . .

Đột nhiên khoe mắt đối phương lấn xuống 2 hàng lệ, nàng nhìn đến thất thần. . . người này. . . mơ thấy gì lại đau thương tới vậy?

. . . đường đường là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. . . lệ chỉ rơi khi phụ mẫu qua đời. . .

-Mặc tuyết. . .

Gì?

Âm thanh khe khẽ vang lên, như tiếng gió lướt tới, êm ái gọi tên. . . ái nhân. . .

-Mặc tuyết. . .

Lời thốt ra, nhẹ như hơi thở mong manh yếu ớt, lại nặng như thế khiến cả người nàng đều chấn động.

Tĩnh. . . thâm sâu tựa biển. . .

-Mặc tuyết. . .

Bàn tay chàng lạnh lẽo run rẩy, trong vô thức gắt gao nắm chặt lấy bàn tay nàng. Nàng chỉ còn biết ngồi bất động bên cạnh đối phương, để mặc bàn tay chàng siết tới mức đốn đau. . .

Một lúc sau khi hơi thở đối phương trở lên ổn định hơn nàng khó khăn rút tay mình lại, nhấn nhò xoa nắn bàn tay, miệng cảm râm.

-việc gì phải khóc vì nữ nhân, không có được là bởi không thuộc về mình, cưỡng cầu chỉ càng thêm đau khổ. . .

Nàng nói nghe thật đơn giản, cũng thấy có lý. . . nhưng, đó là phán xét của người ngoài cuộc thường sáng suốt minh mẫn. . . còn người trong cuộc thì chỉ có thể mãi trầm luân u mê. . .

Con người. . . có thể dùng lý trí để yêu không. . . có thể bắt trái tim thôi không tưởng niệm, thôi không chấp nhất. . .

Tĩnh. . . như sợi thiên tằm, càng vùng vẫy càng chới chới chặt, càng đẩy dụa càng lún sâu. . . vạn kiếp bất phục. . .

Nàng đứng lên, lấy quần áo của mình xuống nhìn về phía đối phương. . . rồi cời y phục ra thay, xong xuôi lại phơi cái áo đồ lên bước ra khỏi hang.

Không gian ngập nắng vàng, những đám mây trắng tinh như những đàn cừu nhón nhơ gặm cỏ, vài chỗ lộ ra da trời xanh như viên lam ngọc thượng đẳng. . . Xung quanh cây cối rậm rạp lên nàng không cảm thấy ngột ngạt, gió không ngừng luồn qua những tán lá chạy nhảy khắp chốn tạo ra vô vàn âm thanh xôn xao. . .

Phải đi tìm chút thức ăn nhưng, ăn gì? Thịt thú rừng? làm ơn, mặc dù nàng vào rừng vô số lần nhưng đều là đi sáng về chiều mang theo thức ăn chưa từng đặt bẫy. . . để xem có trái dại nào không, ừm, quanh đây không biết có nhà dân?

Đi một hồi, miệng thêm khát, bụng thêm đói, thời tiết tuy dễ chịu nhưng vẫn khiến nàng choáng váng đầu óc bước chân không vững liền cứ thế lấn xuống đồi.

Chặt vật ngồi dậy ề ảm cả người, nàng ngó xung quanh, đập vào mắt nàng không xa là một nhúm nấm. Nàng hoan hỉ cả nhấc lại gần, nhận ra đây là loại nấm thường mọc dưới những gốc cây thông đổ vào mùa thu, là nấm tùng nhung, loại này thơm ngon lắm nha.

Nàng cời áo sơ mi ra dùng làm đồ đựng, cúi xuống nhẹ nhàng bứt chúng lên rồi phóng mắt ra xung quanh liền cười tí.

Một bên là con sông Lệ xanh trong uốn lượn, một bên là vạt rừng thông đồ cao to ôm lấy, một bên là dòng nước lấp lánh êm đềm chảy, một bên là lá cây rì rào nói chuyện vui tai, dưới những gốc cây, xen lẫn với thảm lá mục, nấm mọc như vào mùa.

Không kìm nén, nàng bật cười ha ha 2 tiếng, cái chân hơi nhói đau liền quên mất luôn, hi hi hà hà bứt hết đám này đến đám khác. Cuối cùng khi ngẩng đầu lên liền không biết làm sao để quay về. . .

Cái mặt mấy phút trước còn tươi như hoa giã sau đã héo rũ,nàng đứng ngẩn ra một lúc,cố gắng nhớ lại đường về...Ngẩng đầu,nhìn bầu trời âm u như sắp mưa...

Nàng quay ngược trở lại,chậm rì rì bước đi,dù sao cũng từng lần lộn vô số lần đi ngược về xuôi trong rừng,khả năng dò đường không thể xem thường.Nàng trèo lên lại con dốc,chặt vạt một phen cuối cùng cũng nhìn thấy cửa hang có mấy cái cây chuối không quá.

Bước vào hang,nàng đặt đồng nắm xuống rồi đến bên nam nhân ngồi xuống,một tay sờ trán một tay bắt mạch...vẫn sốt nhẹ...

Nhìn đôi môi người ta khô khốc nàng bắt giác cũng thấy khát nước vô cùng liền đi ra ngoài cửa hang vặt lấy một ít lá chuối rồi trở vào tiến tới hồ nước khoáng nóng.

Nàng đặt 2 miếng lá lên mặt đá còn một miếng cuộn lại thành phiếu kín hứng lấy nước đầu nguồn.Cũng khá nóng nhiệt độ rất thích hợp để ngâm mình nhưng mà để uống thì có chút bỏng miệng ả.Vừa uống vừa thổi thổi miễn cưỡng coi như thông qua,ừm,vị hơi khó uống một chút,mằn mặn...

Nàng uống xong phần của mình liền lấy thêm lần nữa rồi đi ra ngoài,vừa đi vừa thổi thổi.Nàng ngồi xuống bên,cẩn thận ghé miệng phiếu vào miệng người ta,một tay hơi kéo cằm xuống,một tay từ từ đổ.

Đổ một chút thì dừng lại,thấy người ta theo bản năng tự động uống nước mới tiếp tục nghiêng tay đổ chậm chậm.

Cho uống xong nàng nhìn mí mắt đối phương giật giật nhưng cũng không mở mắt ra.

Nàng ra ngoài nhìn sắc trời càng âm âm u u như chuẩn bị có bão tố liền vội vàng vàng nhặt nhay cành lớn cành nhỏ,vừa khuân về hang thì mưa lộp bộp rơi xuống.

Hạt nào hạt lá cũng to đùng đùng chẳng mấy chốc thì rào rào như trút nước,cả không gian chìm trong cảnh trắng xám nhạt nhòa.

Cái hang phút chốc tối om om,lại một phen khó khăn lắm mới nhóm được đồng lửa.Nàng mang đồng nắm vào hồ nước khoáng nóng,rửa cả 2 miếng lá chuối kia và chục cái cành nhỏ nhỏ để lát nữa xiên nắm nướng.Tiếng bụng thì nhau réo vang khi nghĩ tới lát nữa sẽ được ăn những miếng nắm tươi ngon lành.

Nàng đặt 2 tấm lá chuối đựng đầy nắm tươi lên một tảng đá kê sẵn gần đồng lửa,sau đó phoi chiếc áo sơ mi đã được giặt lên rồi mới ngồi xuống một tảng đá khác gần đấy và bắt đầu xiên nắm nướng.

Chẳng mấy chốc mùi nắm thơm lan tỏa khắp hang đánh thức cái kẻ ngủ li bì chẳng biết trời đất gì.

Người đó cựa quậy ngồi dậy,dùng đôi mắt vẫn còn nửa tỉnh nửa mê để nhìn nàng.Nàng quay đầu lại,tươi cười hơn hờ.

-thức dậy rồi sao?đói bụng lắm phải không?

Vừa nói nàng vừa xoay xoay trong tay 4 xiên nắm rồi đặt chúng tạm xuống,cầm lấy 4 xiên khác đã được nướng chín bước tới bên đối phương.Nàng ngồi xuống đưa cho người ta,thân thiện nói.

-rất ngon đó!

Đối phương nhìn nàng một lúc rồi mới chậm chạp cầm lấy,cũng chậm chạp y như vậy giải quyết chỗ nắm.

Nàng lại đi ra chỗ cũ tiếp tục công việc nướng nắm dang dở,trong khi nàng tập trung làm việc của mình thì thỉnh thoảng ánh mắt của đối phương vô tình lại lướt tới.

Khi chàng rơi xuống mặt sông lạnh ngắt,cơ thể vốn suy kiệt nhanh chóng ngất lịm mặc cho dòng nước đưa đẩy,y nghĩ cuối cùng vang lên trong đầu là chàng tuyệt đối không thể chết.

Chàng không biết trôi được bao lâu và bao xa cho đến khi cảm thấy có người kéo lên...mở đôi mắt trĩu nặng ra,hình ảnh đầu tiên là một tiểu cô nương xa lạ...

Cô nương này tóc thì cắt ngắn ngắn trông vô cùng kỳ quặc,rối bù xù như tổ chim,mũi lại lem lốc,y phục càng cổ quái,để lộ 2 cánh tay thật không ra làm sao...tổng thể nhìn càng khó chấp nhận,sao lại có cô nương dị tới vậy...

-ăn nữa không?

Nàng vui vẻ hỏi,sau đó tự động đứng lên,đi về phía người ta,hơi cúi người xuống chìa 4 xiên nắm nữa.Nhưng khi đối phương vươn tay ra định cầm lấy thì nàng giật lại làm chàng đứng hình...

-ngươi không có gì để nói với ta sao?

Nói gì?Tay chàng vẫn vươn ra khoảng không,cả cơ thể đều không nhúc nhích,biểu tình trên mặt là nghi hoặc khó hiểu.Nàng thở dài,dúi 4 xiên nắm vào bàn tay đang vươn ra.

-ta không làm khó người nữa,ăn nhiều một chút!

Nói xong nàng lại trở về vị trí cũ tiếp tục vừa nướng vừa ăn,thầm nghĩ người ta cũng đủ thâm rồi,vừa thất tình vừa trọng thương,ta đại nhân không xo đo làm gì một câu cảm ơn...

Chàng vừa từ tốn ăn vừa quan sát xung quanh,bên cạnh là tấm mặt nạ bạc và thẻ mộc bài,tấm áo đỏ được phơi phía cửa hang gần đồng lửa cùng chiếc quần dài màu đỏ,tiết khố,tất,một cái áo lạ lùng,phía dưới là đôi giày của chàng.

-ăn nữa không?

Nàng hươ hươ một xâu nấm trước mặt đôi phương,chàng nhìn nhìn rồi lắc nhẹ.

-vậy khi nào ăn xong thì vào phía trong ngâm mình nhé!

Chàng gặt một cái,để cái que không thứ 8 vào cùng chỗ với 7 cái que ăn xong,sau đó xoay người mặc 2 cái áo vào,rồi đứng lên bước về phía hồ khoáng nóng.

Trong khi chàng tắm thì nàng vừa tấn công tiếp chỗ nấm còn lại vừa nhìn nhìn màn mưa xối xả ngoài kia.Bầu trời tối xầm tự lúc nào,nàng đoán chắc khoảng đầu giờ thìn,gió lạnh lẽo từng đợt thổi vào hang may mà có đồng lửa lớn sưởi ấm.

Nàng cho thêm mấy cành cây vào,tiếng củi cháy lép bép lan toả hương thơm ngai ngái.Nàng khịt khịt mũi đột nhiên tiếng sấm nổ lớn liên hoàn khiến nàng giật mình.

Ngoài trời lóe lên mấy luồng chớp,không gian bừng sáng rồi vụt tắt...

Nàng chưa từng ở lại qua đêm trong rừng...Chưa từng ngủ trong hang...chưa từng gần gũi thể với nam nhân...chưa từng nhớ nhà như lúc này...chưa từng có cảm giác tương lai mờ mịt vô định như bây giờ...

“tách!tách!”

Nàng giật mình mở mắt,trước mặt là bàn tay một người đang ở trong tư thế chuẩn bị búng tiếp.Nàng đã ngủ gật được một lúc à?

Người ngồi bên cạnh nàng,bình tĩnh nhìn đồng lửa hừng hực cháy,hơi ẩm lan tỏa,nhưng gương mặt đối phương vẫn tái nhợt.

Nàng uể oải đứng dậy,vươn tay rất tự nhiên lấy chiếc áo đỏ rồi bước về phía hồ nước không hay biết ánh mắt người ta đang nhìn hành động của nàng lại cảm thấy cực kỳ kinh dị.

Nàng vắt chiếc áo đỏ lên bờ đá rồi cời đồ mang chúng cùng xuống nước.Vò vò chúng qua một lượt rồi đặt tạm lên hòn đá cạnh hồ,bấy giờ nàng mới thả lỏng tâm trí và cơ thể,tận hưởng cảm giác từng lỗ chân lông từng thớ thịt đều được thư giãn.

Nàng cảm thấy có vô vàn dòng khí dễ chịu không ngừng lưu vào 12 đường kinh mạch rồi lan đi khắp mọi ngõ ngách trong thân thể.Đi tới đâu chúng chữa lành thương tổn tới đó,thoải mái tới mức như có bàn tay của một chuyên gia mát xa...

Nàng nhìn thấy nam nhân ngồi thiền trên chiếc giường lá chuối,y phục chỉnh tề...Nàng nhìn ra chỗ phơi đồ,chỉ còn chiếc áo của mình phơi ở đó...

Đối phương vẫn nhắm mắt dưỡng thần,nàng phơi đồ lên rồi ngồi xuống tảng đá kê bên đồng lửa,đột nhiên không biết phải nói gì,thình thoảng lại vắt thêm củi vào,thình thoảng lại ngủ gà ngủ vịt...

Ngoài trời mưa tuy không còn nặng hạt nhưng vẫn dai dẳng không dứt.Nàng không thể cả đêm cứ ngồi đây mãi được...mái tóc cũng hong đủ rồi.

Nàng tháo giày ra,bước vào giường lá chuối,bấy giờ đối phương mới mở mắt từ từ quay sang nhìn.Nàng thận trọng ngồi xuống bên cạnh,vừa cười cười vừa tia mắt đi khắp thân thể người ta.

-sắc mặt tuy còn nhợt nhạt nhưng thương thế lành rất nhanh,cứ cái đà này thì chẳng mấy chốc là chạy nhảy được rồi.

Đối phương lém cho nàng cái nhìn lạnh lùng không mấy thiện cảm.Gì chứ?mình là ân nhân của người ta cơ mà.Nàng chớp chớp mắt không hiểu.

Đối phương lại quay mặt đi,không thèm để ý tới nàng.Mặt nàng đỏ ra,ve vẩy bàn tay trước mặt người ta.

-này,này!người tên là gì?

Đối phương dứt khoát nhắm mắt lại.Nàng bực mình nha,nhưng nàng nhịn,không chấp với người ốm.Nàng bò ra phía trước,đối mặt với đối phương,tiếp tục cười nhe răng.

-ta tên Hải Đường,gọi người là Hồng y được không?

Đối phương lập tức tròn tròn mắt kinh ngạc,trợn một hồi lâu cũng không thốt được một lời.

Gi chứ, thái độ vậy là sao? ai bảo không nói tên cho ta biết.

-ta dù sao cũng có công cứu người, người lại dùng ánh mắt gì thế kia, sao nào? bộ ta nói sai sao?

Đối phương chỉ nhìn nàng đi từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác, nhìn nhìn nửa ngày cũng không thêm mở miệng. Hải đường cũng mở to cặp mắt nhìn thẳng lại không chút khách sáo, hừ hừ, muốn thi trùng ta thì cùng người, xem ai sợ ai.

Cuối cùng đối phương thở dài một cái, xoay người đi hướng khác. Cái gì, coi nàng là không khí à.

-ta nói, Hồng y, ta đã đắc tội người chỗ nào chứ?

Nhưng đối phương quyết định không để ý tới nàng, vẫn nhắm mắt dưỡng thần. . . Hải đường cũng không thêm chấp, xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía người ta, rất vô tư, chẳng mấy chốc hơi thở đều đặn vang lên. . .

Một chút ý thức nữ nhân cũng không có sao?...

Chàng nhìn Hải đường qua khóe mắt, cảm thấy cô nương này thật bất khả tư nghi. . .

Đầu tiên là mặc áo của chàng, giờ lại ngủ bên cạnh. . . tự nhiên hết mức, nếu là nữ nhân nhà lành hẳn phải biết nam nữ thụ thụ bất thân chứ. . .

Nhưng cô nương này lại có thể mắt to trừng mắt nhỏ với chàng. . . không chút yếu thế. . .

Chàng trước hết là ngũ cung chủ của Thiên địa cung, dưới trướng có 200 sát thủ, máu lạnh vô tình, giết người không ghê tay. . .

Chàng là giáo chủ của Huyết hải giáo, môn đồ lên tới cả ngàn trái rộng khắp tứ quốc, ngay đến võ lâm minh chủ cũng là thuộc hạ, khí thế quần lâm thiên địa, ngạo thị nhìn chúng sinh. . .

Chàng là tiên phong Bắc hồ - Vô danh tướng quân thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ. Là đội quân hùng mạnh nhất tứ quốc thế mà cũng chẳng tướng sĩ nào có đủ can đảm nhìn trực tiếp vào mắt chàng, luôn là bộ dạng kính cẩn cúi đầu.

Chàng quá mức quý khí lên ai ai cũng cung kính, cũng quá mức ngạo khí nên chẳng ai dám thân cận. . . ngoại trừ vài người. . .

Nhưng đây lại chỉ là tiểu cô nương tay trái gà không chặt. . .

-Hải Đường. . .

Lời thốt ra mà chưa thông qua đại não, chàng giật mình vì chính hành động bộc phát đó. . .

-um. . .

Tiếng Hải đường đáp lại trong vô thức rồi chợt quay xoay người, chàng nhìn gương mặt say ngủ. . . hồi lâu cũng nằm thẳng xuống cách xa nàng hết mức có thể. . .

Vậy mà mùi hương thiếu nữ trong đêm khuya thanh tĩnh lại không ngừng lan tỏa càng lúc càng nồng nàn rõ ràng, xâm nhập vào khoang mũi vào tâm trí chàng. . . mùi hương này. . . vô cùng quen thuộc. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nụ hôn đầu.

Hải đường chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp miệng, cảm thấy ngủ ngon nha.

Tiếng chim ríu rít gọi nhau từng hồi vang vọng vào hang nhỏ, truyền tới tai nàng, không ngừng lú lo.

Hải đường mở bừng mắt, không gian im ắng. . . người. . . đâu rồi. . .

Nàng vội vàng ngồi dậy, ngó quanh, cất tiếng gọi.

-Hồng y!

Lẳng nghe, không có âm thanh đáp trả. . . không có bất cứ đồ vật nào của người ấy lưu lại. . .

-Hồng y!

Tâm,có chút khăn trang.Nàng đứng lên đi chậm chậm về phía hồ nước.

-Hồng y,ngươi có đó không?

Dĩ nhiên chẳng có ai cả.

Hải đường trở ra,phía ngoài hang,không gian sáng sủa chan hòa nắng ấm.Trận mưa dữ dội đêm qua có lẽ gần sáng mới dứt hẳn,lá cây hoa cỏ vẫn còn vương đầy nước,nàng hít sâu một hơi rồi thở ra,cảm thấy cả người đều sáng khoái.

Không khí trong lành của ngàn năm trước quả nhiên là tiên được đối với người hiện đại mà có tiền cũng chẳng mua được...

Nàng đưa mắt nhìn lên những tán lá phong đỏ ối,nắng óng ánh xuyên qua chúng,khiến vạn vật như phủ lớp hào quang,càng ngắm mắt lại càng tít mắt lại cuối cùng dừng trước một bóng dáng đồ tựa máu tươi.

-Hồng y!

Nàng cất tiếng,gọng trong trẻo,nghe thanh âm thật phần vui vẻ.

-ta tìm ngươi mãi,thì ra ngươi ở đây!

Người ta vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt không muốn thân cận,nhìn tới mức khiến nàng trột dạ tự nhìn lại bản thân.Nàng cười ngượng hai tiếng,lý nhí giải thích.

-ta chỉ có một bộ đồ,đồ lại dơ quá...nên đành phải mượn tạm...dù sao ngươi thiếu một cái áo cũng chẳng thành vấn đề gì,có phải không?...

Đây không phải là vấn đề thiếu một cái áo,nàng là nữ tử,chỉ mặc độc một cái áo của nam nhân xa lạ,hở cả đôi chân,còn ra thể thống gì?mà chân đi cái gì thế kia?thật không hiểu nổi...

-ta đi đây!

Đối phương lạnh nhạt nói,sau đó liền đảo bước.

Đùa gì đấy!

-nè,ta chỉ quên không hỏi mượn ngươi cái áo thôi mà,có cần keo kiệt nhỏ nhen vậy không?

Hải đường đứng giậm chân tức tối nói,nhưng người ta vẫn đi đều.Nàng nhìn lại cửa hang,quần áo của nàng vẫn còn trong đó.Thôi đi,dù sao sau này cũng không dùng tới...mang theo chỉ thêm đau lòng...

Nàng vội đuổi theo,sóng bước bên cạnh.

-Hồng y,ngươi còn yếu lắm,vẫn lên nghỉ ngơi 2,3 ngày nữa...

Đối phương dường như không hề nghe thấy tiếng nàng,vẫn bước đi.

-Hồng y,ngươi muốn đi đâu?

Mặc kệ thái độ đối phương,nàng tiếp tục hỏi han,đối phương cũng tiếp tục mặc kệ không quan tâm nàng.

-Hồng y,ngươi đâu cần phải bỏ đi gấp gáp vậy,dường thương mới là quan trọng nhất.

Nàng cứ lải nhải bên cạnh còn đối phương xem lời nói của nàng y như đám ruồi muỗi vo ve,vô cùng phiền...

Hải đường bước nhanh lên trước 2 bước chắn ngang đường đối phương,2 tay dang ra rồi ngẩng cao đầu trông vô cùng khí thế.4 mắt gườm nhau hồi lâu,chàng đầu đầy hắc tuyến,nghe thấy răng nói.

-tránh!

Hừ!có quỷ mới tránh.

-không tránh!

Nàng khiên quyết đáp,chàng sững người mất vài giây,chưa từng gặp qua kẻ to gan nào dám đối đáp như vậy.

-tránh ra.

Giọng đôi phương lạnh tanh, ả ả sát khí.

-không tránh!

Khẩu khí không sợ trời không sợ đất, một chút nhượng bộ cũng không có. Nàng là kẻ ngốc phải không? không cảm thấy người trước mặt vô cùng nguy hiểm?

-ta nói này Hồng y, người không nên cứng đầu như thế, người là bệnh nhân, ta không những là thầy thuốc còn là ân nhân của người, người không thể không nghe theo được sao?

Lại mất to trừng mắt nhỏ hồi lâu, đôi phương cũng phải ngạc nhiên trước thái độ chịu đựng của bản thân.

-được!

Đôi phương lạnh lẽo thốt ra rồi bồi thêm.

-người không tránh, ta tránh.

Chàng đây không thèm chấp với tiểu nha đầu cao chưa tới vai mình. Dứt lời chàng lách người sang bên. Mới đi được mấy bước nàng lại chạy lên chặn tiếp.

-mạng của người là do ta cứu, người chưa hậu tạ ta, cứ thế bỏ đi mà được sao?

-người muốn thế nào?

Vô danh nghĩ, chắc do bản thân đang ốm lên mới có nhiều nhẩn nại như vậy, nếu là lúc thường, hẳn nữ nhân vo ve như côn trùng này đã bị chàng đá bay đi rồi.

-on này lớn lắm nha, ta phải hảo hảo suy nghĩ cái đã.

Hải đường cười cười, nhìn biểu tình biến hóa trên mặt đối phương. . .

-được, người cứ nghĩ kỹ vào. . .

Giọng chàng phát ra không chút nhiệt độ. Đối phương lách người bước tiếp, nàng cũng lẻo đẻo đi theo phía sau.

Vô danh đi men theo bờ sông Lê, có con gió thu hiu hiu cuốn lấy chiếc lá vàng thả lên vai chàng, một lát sau mới khẽ rời xa rơi xuống thảm lá khô.

Sau con giông tố đêm qua, vạn vật như được gột rửa trở lên cực kỳ tươi tắn đong đầy sức sống. Tâm của nàng sau sự thỏa hiệp bất ngờ của tên Hồng y kia cũng nhẹ nhõm được đôi chút. Nàng lơ đãng nhìn quang cảnh, nơi nơi đều lấp lánh nắng thu, dịu dàng và ôn nhu hết mực.

Đám lá xanh xanh, đỏ đỏ, vàng vàng, lao xao rì rào mỗi khi có trận gió tinh nghịch chạy ào tới, những vạt cỏ dại điểm những chùm hoa xinh xinh màu hồng phớt hoặc tím nhạt lại rung rinh như vẫy gọi đàn ong đàn bướm tới vui vầy.

-cái tên khô khan hơn ngói này, có cần kiệm lời như vàng thế không?

Sau một hồi cuộc bộ trong im lặng, nàng không kìm được buột miệng lâu bầu, tiếng nhỏ nhỏ như muỗi kêu. Thật kỳ lạ, nàng vốn không phải người thích nói nhiều, mà đứng ra nàng đầu gối giao tiếp cho nên mới chẳng có lấy một người bạn.

Nhưng tại sao ở bên tên lạnh lùng này, nàng lại cứ có xu hướng muốn nói nhiều. Thật kỳ quặc, nàng buồn phiền ngẫm.

Nắng xiên qua tán lá, chiếu lên hình hài thon dài thẳng tắp, gió lại lượn tới vuốt ve món trăn con người lạnh nhạt kia khiến mái tóc dài đen nhánh nhẹ lay lay, tà áo cũng chuyển động nhịp nhàng lên xuống theo mỗi bước đi.

Nàng lại cứ vô tình liếc mắt tới bóng dáng phía trước, tần xuất càng lúc càng dày đặc.

Được một lát, nàng nhìn dáng người thẳng tắp bước đi không nhanh không chậm trước mặt, mở miệng bắt chuyện.

-Hồng y, người biết đường ra khỏi khu rừng này sao?

Đối phương vẫn coi nàng như người vô hình...nàng bủn mủn hừ mũi.

Đột nhiên đối phương bị kéo ngược lên cao, nàng hoảng hồn nhìn theo. Tuy vết thương hảo mau lành, nhưng cơ thể vẫn thiếu máu trầm trọng nên dù bước đi trông ổn trọng, dáng dấp thẳng tắp thật ra chàng lại vô cùng yếu ớt.

Một thông lọng ả dưới lớp thảm lá mục, chân vừa đặt vào, cơ quan đơn giản khởi động, trong tích tắc liền thắt lấy 1 chân chàng rồi kéo ngược lên cao khỏi mặt đất 2 m, treo lủng lẳng dưới cành cây chắc chắn. Đối phương liền một phen hoa mày chóng mặt. . .

-Hồng y,ngươi có sao không?

Nàng lo lắng hỏi.Đối phương thì mặt tới mức không có sức đáp lại.

-Hồng y,ngươi không sao đấy chứ?ngươi chờ chút ta sẽ tìm cách cứu ngươi xuống!

Giọng nàng thấp thỏm hoảng loạn ngược nhìn người kia gương mặt tái mét.

-ta,ta ...không sao ...

Đối phương thì thảo thốt ra,cổ cong người lên để tháo sợi dây nhưng đầu ong ong,mắt hoa hoa có mấy lần cũng không thành...chàng chưa từng cảm thấy mình bất lực vô dụng như lúc này.

Thôi không nhúc nhích,chàng trong tư thế treo ngược phía trên bất lực nhìn cái người đang cười ngốc nghếch phía dưới cảm thấy mình bị điên rồi mới hy vọng nàng ta biết cách cứu mình xuống...

Đột nhiên một vật thể bay tới,xoẹt qua sợi dây thừng,cắt đứt,chàng cứ thế rơi xuống đề lên cái người cứ trơ ra đứng nguyên chỗ cũ...

“bịch”

Nàng đau đến nhăn mặt mày,thiếu điều muốn ná thờ,nam nhân đều nặng kinh người vậy sao?

-ngươi...ngươi thế nào rồi?”

Cả 2 cùng đồng thanh hỏi một lúc,đồng thanh nói một câu...

Người phía trên vội vàng ngẩng đầu lên vấn...người phía dưới gắng gượng quay sang...thế nào lại vừa khéo 2 cặp môi mềm mại được dịp làm quen...

Khoảng khắc ngắn ngủi vài cái chớp mắt lại trấn động đến từng tế bào...

4 mắt nhìn nhau,xung quanh dường như đều dừng lại tại thời này,khắc này...

Mọi âm thanh đều lùi ra xa...ngay cả tiếng tim đập tựa như cũng không lọt vào được.Hình ảnh của đối phương in trong đáy mắt nhau...một lần in này là in vào tận tâm khảm...

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ngày một gần,cho đến khi tiếng trung niên hán tử “e hèm” vang lên ngay bên cạnh mới hoảng hồn buông nhau ra vội vội vàng vàng đứng lên.

Nam nhân hít một hơi dài nhằm trấn định tâm tình,gương mặt không để lộ chút xúc cảm nào,dáng lưng vẫn thẳng tắp.Nữ nhân thì ngượng ngượng ngừng ngừng,mặt bạo đỏ chẳng cách gì che dấu nổi.

Hải đường dù đã 27 tuổi nhưng chưa từng hẹn hò qua,cảm xúc môi chạm môi khiến nàng nóng bừng bừng khắp người.Giờ mới phát giác trái tim đập như trống trận trong lồng ngực.

Ngó quanh thấy có một nam nhân tầm 50 vai đeo gùi và 2 hài tử,đứa lớn khoảng 12,đứa nhỏ chắc là 10 tuổi,nàng xấu hổ tới mức chỉ muốn độn thổ.

Đột nhiên sực nhớ ra người kia không biết thân thế có sao không,nghĩ vậy liền quay sang vấn.

-Hồng y,để ta bắt mạch xem thương thế ngươi có ổn không?

Nàng chưa nói hết câu,tay cũng chưa động tới người kia cứ như bị sét đánh liền lùi ra xa,lạnh lẽo thốt ra.

-không cần.

Nàng sững người mất mấy giây,cái gì mà không cần,nhiều mày,không để ý tới sự vô tình của đối phương,bước tới,nói.

-để ta xem.

-Đừng động vào ta.

Người ta tránh ra chỗ khác như tránh tà,âm điệu vẫn lạnh nhạt.Nàng nén giận,tâm nghĩ,tên này bị sao vậy?đã có ta làm tấm đệm thịt rồi mà ngã xuống cũng hỏng não được à?

-ngươi cứ để tiểu nha đầu đó xem đi!

Giọng trung niên nam tử ồm ồm vang lên.Nhưng cả 2 dường như đều không nghe thấy,một người thì nhìn chăm chăm,một người lại ngó lơ chỗ khác.

-Ngoan nào!

Hải đường cất giọng dụ dỗ rồi đùa bỡn thêm.

-ta nói này Hồng y, chỉ bắt mạch thôi mà, có xàm xỡ người đâu, người cần gì phải khẩn trương thế!

Người kia thoáng rung mình, khẽ nhủ mầy, giọng hơi khó chịu.

-ta tốt lắm.

-người thì biết cái gì mà tốt lắm, cho rằng cứ chịu đựng là hảo nam nhân à?

Nàng chặn họng ngay rồi mặc niệm trong lòng, tên cứng đầu bướng bỉnh kia, cho nàng xem bệnh thì nhiễm độc chắc.

Mắt thấy đối phương thất thần mất mấy giây liền nhanh chân bước tới, không ngờ vẫn chậm một nhịp. Làm gì phải cảnh giác tới vậy chứ! thật là, tên nam nhân khó hiểu. Nàng lại một phen gào thét trong đầu.

-Không cần quan tâm ta!

Giọng, lại trở về không độ.

-tiểu tử này sao không chịu nghe lời một chút.

Giọng trung niên hán tử lại xen vào.

Chàng liền đưa mắt tới, cái nhìn hàn băng khiến gã thất kinh, lập tức thức thời cầm miệng lại, ánh mắt càng chẳng dám nhìn trực diện.

-ta đây là cứu người thì cứu cho trót, đưa phạt thì đưa đến tây thiên, người hà tất phải làm khó ta.

Giọng nàng có phần không kiên nhẫn, tâm tự xỉ và bản thân tự lúc nào lại cố chấp xen vào chuyện người khác. Nàng lúc trước có thể đâu, có thể bớt được một chuyện bao đồng liền không để ý ngay.

Người ta im lặng, nàng tiến một bước, chàng liền tránh 2 bước. Nàng lại tiến 2 bước, chàng liền cách xa nàng 4 bước.Ặc...

-ngoan, đừng nhúc nhích, ta cũng chỉ muốn tốt cho người thôi mà.

-không được lại gần.

Đối phương rít qua kẽ răng, cảm thấy cực kỳ quẫn bách, hà cớ gì nàng ta cứ phải bám dính lấy mình như đĩa, hà cớ gì 3 cái người kia đều bị ánh mắt mình khiến cho đông cứng còn nàng ta vẫn sinh long hoạt hổ? sao mình không một chưởng đánh bay nàng ta đi cho rồi...

-đừng để ý tới ta.

-ta không thể không làm vậy a, người là bệnh nhân của ta, lương tâm nghề nghiệp không cho phép ta tắc trách.

-tỷ, hay là thôi đi, người ta không thích, tỷ cũng đừng cưỡng cầu.

Giọng con trẻ vang lên dục dề, nàng quay người lại, một bé gái xinh xắn đang nắm lấy tay áo nàng, ngược cặp mắt tròn xoe vô cùng thuần khiết. Sau đó ánh mắt nàng lướt tới bé trai lớn hơn chút xíu đang nắm lấy tay áo bé gái, mà tay áo bé trai kia cũng được nắm lại bởi một trung niên hán tử gương mặt thuần hậu.

Nhìn thấy tình cảnh này nàng bất giác quay ra nhìn người kia, rồi lại quay vào nhìn 3 người, thờ dài một cái, nhượng bộ.

-hảo, không cưỡng cầu.

Hải đường nở nụ cười thân thiện rồi quay ra nhìn người ta, thấy đối phương toàn thân cũng không còn căng thẳng bức bối, tâm nàng lại vô cớ buồn bực. Nàng quay lại ôn nhu nói với trung niên hán tử.

-đại thúc, vừa nãy là thúc ra tay cứu giúp sao?

-ân.

Gã gật nhẹ, cũng không dám nói cái bẫy là của gã, mà xung quanh đây cũng được bố trí cả đồng bẫy đơn giản khác.

-đa tạ đại thúc.

-không cần không cần.

-thật ngại quá đại thúc, chúng ta chẳng may rơi vào tình cảnh cơ nhờ, không biết có thể tá túc ở nhà đại thúc dăm ba bữa.

-không thành vấn đề,không thành vấn đề.

-thật tốt quá,trước mắt lại đa tạ đại thúc chiếu cố.

Gã nhìn tiểu cô nương nhan sắc chỉ được xem là thanh tú,nhưng ánh mắt linh động lại thập phần nhu hòa ấm áp,tiểu dung sát lạn triều dương toàn thân tràn ngập thần thái an an bình bình,khiến người khác nhìn vào bất giác thấy tâm cũng mềm đi,lại muốn nhìn lâu hơn một chút.

Mà nam nhân đứng lạnh như tảng băng phía sau kia,toàn thân tỏa ra khí chất nguy hiểm,cái khí thế lãnh tình như thể là bản chất,người đứng ở đó xa cách nghìn trùng như không thuộc về thế gian. . .bọn phàm nhân chúng ta cũng chỉ dám xa xa lên nhìn. . .

Ban nãy gã ném lười hái chuyên dùng của nhà nông để cắt đứt sợi dây thừng,giờ mới đi lấy lại,nó gim vào một thân cây,xem ra cũng là một gã phu tử có chút bản lĩnh.

Hải đường bước về phía đối phương,khoảng cách thu lại còn một bước chân,dễ dàng phá vỡ kết giới vô hình ngăn cách với người khác.

Gã rõ ràng cảm thấy được nhưng tiểu cô nương này lại như chẳng hề hay biết, hoặc giả như chẳng hề để tâm,cứ thế tiến vào phạm vi kết giới như thể nó vốn không hề tồn tại. . .

-ngươi cùng đi theo.

Nàng mở miệng ,ánh nhìn trực diện,thẳng thắn chân thành,người ta định lên tiếng,nàng lại nói thêm

-3 ngày...sau đó ngươi đi đường cái quan của ngươi,ta đi đường độc mộc của ta...

Đối phương ngây ngốc nhìn nàng,sững sờ một hồi,miệng mấp máy,lời muốn thốt ra lại nuốt vào.4 mắt nhìn nhau hồi lâu,cuối cùng không thấy chàng đáp lời,nàng xem như là đồng ý,quay người bước đi.

-đại phúc a,phiền thúc dẫn đường.

Người ta chậm rì rì đi sau cùng,2 hài tử nhảy nhót phía trên đầu,trung niên hán tử đi phía sau 2 con.Nàng đi phía sau gã thỉnh thoảng không kìm được lại quay đầu nhìn đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quái độc tiên y

Trước mắt dần hiện ra một vùng hoa phấn hồng,không gian ngập tràn hương thơm lưu chuyển khiến tâm tình người ta cũng thả lỏng rất nhiều.Trang viên Bách lý đào.

Một gian nhà tứ hợp viên nằm gọn lỏn trong khu vườn đào,không có tường bao chẳng có cổng lớn.

Những gốc hoa thụ ôm ấp lấy ngôi nhà,che chở,bảo bọc bằng trận đồ bát quái vô cùng cao minh huyền diệu.Nếu không có người dẫn đường e là sẽ lún quẩn trong hoa trận này đến phát điên,không biết ngày nào tháng nào mới thoát ra nổi.

Hải đường chỉ ngây ngốc nhìn ngắm đến chán chê mê mãi những gốc đại thụ trĩu hoa nở không để ý tới quy luật đi đường nhưng chàng thì khác.

Đối với người nếm trải qua không ít trận đồ còn khó khăn nan giải hơn bội phần thì hoa trận nho nhỏ này chỉ hù được người ngoài nghề.

Trên bậc tam cấp,một lão già tay chống gậy mộc,mặc y phục màu thiên thanh,tóc trắng như cước búi gọn lại bằng ngọc quan xanh lơ.

2 hàng lông mày cũng trắng xóa dài tới ngang tai,ẩn dưới đôi lông mi cũng trắng trắng như thể là cặp mắt vẫn ánh lên vẻ minh mẫn sáng quắc.Chòm râu dài qua ngực trắng như mây,không một sợi tạp chất,toàn thân trên dưới bao trùm khí độ xuất thần như thể ngoại cao nhân.

Đến khi 5 người cùng xuất hiện trước mặt,lão nhân gia đột nhiên đứng không vững loạng choạng suýt ngã,2 hài tử và Trần đại thúc vội vã lao tới bên.

-gia gia.

-gia gia.

-ngươi sao vậy?

Lão nhân dựa vào trung niên hán tử mới đứng vững được, đôi mắt như ngán lệ, đôi môi mấp máy hồi lâu chẳng thành lời, cánh tay giờ ra trước run rẩy.

-người không sao chứ?- Trần đại thúc lo lắng.

-phu nhân!- Trần đại thúc la lớn.

Từ trong gian nhà bếp, một vị đại thẩm vội vàng lao ra.

-phu quân, chuyện gì thế? lão nhân gia, người làm sao thế này?

-ta không sao, không sao!

Lão nhân gia xua tay trấn an mọi người, sau đó rời khỏi Trần đại thúc bước lên phía trước. Nhưng Trần đại thúc vẫn lo lắng liền bám theo đi.

-tiểu cô nương này...-lão run run vắn, Trần đại thúc nhanh nhẩu đáp.

-lão nhân gia, 2 người bọn họ chẳng may gặp nạn, tiểu cô nương này muốn tá túc ở nhà mình ít bữa, con thấy tình cảnh họ cũng không sai, mạo muội dẫn bọn họ về.

-Vậy, vậy sao?...tiểu cô nương, tên gọi là gì?

Đôi mắt của lão cao nhân vẫn nhìn chăm chăm vào nàng từ đầu chí cuối, là bất khả tư nghị, là kinh hi...

-lão thần tiên, tiểu nữ tên gọi Hải Đường.

Hải đường dẹt dẹt thừa, người này khí chất giống như mấy diễn viên lão thành đóng vai thần tiên trong phim kiếm hiệp khiến nàng rất có hảo cảm, vì có gì nhìn thấy nàng lại xúc động tới vậy?

-Hải Đường?...là Hải Đường sao?

Lão cao nhân run run hỏi lại.

Nàng gật nhẹ xác nhận.

-hảo! hảo!

Lão nhân gia gật gù, gương mặt trở lên thoải mái dễ chịu hơn nhiều, bấy giờ mới đưa mắt nhìn tới nam nhân đứng phía sau nàng, lạnh lẽ như một cái bóng.

Người này mang lại cảm giác không tốt, lão không thích, cả người đều lớn vồn lãnh khí lại như có như không khí chất quân vương bề ngễ thiên hạ.

-lão thần tiên, đó là bằng hữu của tiểu nữ, người này đang trọng thương...

Thấy thần sắc lão nhân gia không đúng lắm khi nhìn người ta, nàng vội thưa.

Mà cái người kia, làm gì cứ dờ ra, nhìn thấy lão cao nhân cũng không biết chào hỏi trước sao, sống dưới mái hiên người phải biết cúi đầu với người ta chứ.

Lão lại đưa mắt trên dưới dò xét một lượt, xong xuôi mới vắn.

-ngươi tên là gì?

-tạ hạ tên gọi Vô Danh.

Chàng cung kính ôm quyền thi lễ, nàng thở nhẹ một hơi, còn tưởng ngươi ta vẫn cầm như thóc.

-Vô Danh? đây không phải là tên thật của ngươi?

-tạ hạ chỉ biết cái tên này, ngoài ra không biết thêm gì nữa...

Giọng nói bình thản, nghe không ra tâm tư...

-được rồi, đều vào cả đi.

Lão xoay người rồi nói, một tay chống gậy mộc một tay có nhi tử diu. Trần đại thúc từ nãy tâm như treo ngược thật lo sợ cái người âm trầm kia, sợ mình đã dẫn họa về nhà...

Bàn ăn 7 người tuy chật chội nhưng lại rất ấm cúng, đồ ăn chỉ là mấy món cơm canh đạm bạc dân dã nhưng bầu không khí lại thoải mái.

-lão nhân gia, ngài ăn thịt kho này, hảo mềm a. Phu quân, chàng chắc thích chỗ thịt xào này.

Nhìn thấy đại thẩm quan tâm gấp thức ăn cho người thân, nàng lại nhớ tới bà nội, trong bữa cơm bà vẫn thường gấp thức ăn cho 2 ông cháu.

-đại thẩm à, đồ ăn thật ngon, rõ ràng đều là mấy món bình thường nhưng qua bàn tay của đại thẩm lại thơm ngon thế này, thật sự là hảo ngon a.

Hải đường cười tí, giọng nịnh bợ.

Thầm nghĩ, từ thừa cha sinh mẹ đẻ tới giờ, nàng có bao giờ mở miệng nịnh nọt người lạ, tại sao bây giờ lại thốt ra lại ngọt xớt tới vậy.

-Đường cô nương quá lời, không khiến cô nương khó ăn là đại thẩm vui rồi.

-tỷ tỷ, tỷ nói đúng, đồ ăn do mẹ muối làm chính là hảo ngon a.

Tiểu nha đầu xinh xắn góp lời, cắn lấy miếng thức ăn do mẫu thân gấp.

-tỷ tỷ, chính nhờ đồ ăn do mẹ đệ nấu thật ngon mà muội ấy lớn lên mới thật trắng trẻo hồng hào.

Tiểu hải tử cũng linh lợi hòa vào.

-đệ thấy, tỷ hơi gầy, vẫn lên ăn nhiều một chút, món này chính là sở trường của mẹ đệ.

Nói dứt lời liền nhanh nhẩu gấp một đũa thức ăn vào tận bát nàng.

-đại thúc à, ta thật ngưỡng mộ thúc a, có phu nhân đảm đang như vậy, lại có 2 nhi tử khoái hoạt linh động như thế, đây chẳng phải là điều nhân sinh vẫn cầu mong.

-Đường cô nương nói đúng, đây là phúc của đại thúc ta, hẳn kiếp trước ta tích được không ít công đức đi.

Giọng Trần đại thúc trầm ấm, ánh mắt nhìn ái thê không dấu vẻ ôn nhu, lại nhìn 2 nhi tử tràn đầy sủng nịnh, cuối cùng nhìn vào lão thần tiên.

-lão nhân gia, cũng nhờ có ngài ...

Giọng Trần đại thúc tràn đầy cảm kích và biết ơn.

-hải tử ngọc, đến bây giờ còn nói ơn nghĩa cái gì, không phải lão phu bây giờ đều là nhờ cậy cả vào phu thê 2 người hay sao.

Nói xong liền nhìn nàng, giọng thân thiết.

-Đường cô nương, lão phu thấy cô nương rất quen mắt, chẳng hay cô nương người ở đâu?

Nàng ngẩn ra một chút rồi cười cười.

-lão thần tiên, tiểu nữ, tiểu nữ... quê tiểu nữ ở một nơi rất xa, cũng không cần thiết phải nói ra!

-vậy chẳng hay phụ mẫu thân sinh...?

-lão thần tiên, phụ mẫu tiểu nữ đều sớm qua đời rồi...

-...là lão phu không biết, mong Đường cô nương chớ để bụng...

-lão thần tiên, không sao, chuyện xảy ra cũng lâu rồi.

-vậy...Đường cô nương, chẳng hay huynh đệ tỷ muội?

-lão thần tiên, tiểu nữ là con một...

Tất cả mọi người sớm ngừng đưa trước tình huống dò hỏi có phần quan tâm thái quá của lão nhân gia đối với một tiểu cô nương mới gặp.

Lão nhân gia cười trừ trước ánh mắt ngờ vực của mọi người, bảo chữa.

-lão phu thấy Đường cô nương rất giống với một người thân đã khuất, nên nhất thời không khống chế được tâm tình, xin Đường cô nương chớ chê cười...

-lão thần tiên, có thể giống với cố nhân của ngài, tiểu nữ cảm thấy vinh hạnh...

Ánh mắt lão nhân gia ươn ướt, nhưng lệ lăn trong khóe mắt thủy chung không rơi, cũng không nhìn nàng nữa mà tập chung ăn tiếp bữa cơm.

Mãi để ý mọi người và bị mọi người để ý, giờ nàng mới quay ra đánh giá một lượt cái người ăn không chút tiếng động bên cạnh.

Thầm nghĩ nam nhân này, cũng không nhất thiết phải ăn nhỏ nhẹ như vậy chứ?

-ta thấy ngươi cần hảo hảo bồi bổ, ăn nhiều một chút mới chóng bình phục.

Vừa nói nàng vừa gấp mấy đũa thức ăn vào bát đối phương, mặc kệ ánh mắt lạnh lẽo trừng trừng ném tới.

Sau bữa cơm trưa, mọi người rời phòng ăn lại quây quần ở phòng khách uống trà.

-gian phía tây có 2 phòng thường để trống giành cho khách nhân, đại thẩm qua dọn dẹp một chút rồi đưa 2 người về nghỉ ngơi.

Trần đại thẩm vừa nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân vừa nói.

-đại thẩm thấy vẫn lên chuẩn bị 2 bộ y phục khác nhau.

Trần đại thẩm dừng lại một chút, nhìn lướt qua Vô danh rồi cẩn cẩn dục dục bổ sung thêm.

-phu quân đại thẩm có bộ y phục còn mới không biết vị công tử đây có muốn tạm dùng?

Ánh mắt Vô danh lướt tới Trần đại thúc khiến gã vô tội khẽ run trong lòng.

Hải đường nhìn biểu tình trên gương mặt vạn năm băng sơn của đối phương, cảm thấy rằng người ta thà cứ mặc đồ bẩn của bản thân vẫn hơn, liền nhanh miệng nói.

-đại thẩm, vẫn là thẩm chu đáo.

Người ta ném cho gương mặt đang cười hi hi kia cái nhìn sắc bén, nàng bình thần đón nhận, cũng không chút lép vế mà trừng lại.

-ta nói Hồng y, đồ ngươi mùi máu tanh quá nồng, đại thẩm có lòng tốt như vậy, vẫn là không nên từ chối.

Nói xong không đợi chàng mở miệng lại quay ra tiếp lời với Trần đại thẩm.

-vậy đại thẩm cho ta mặc tạm đồ của người có phải không?

Đại thẩm cười vui vẻ, lại nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới.

-Đường cô nương cứ đùa, ta to béo thế này, cô nương mảnh mai thế kia, vừa thế nào cho được.

-nhưng không phải đồ của đại thẩm thì còn của ai?

Bấy giờ lão nhân gia mới lên tiếng.

-Đường cô nương, lão phu còn cất giữ một bộ đồ của ái thiếp chưa từng dùng qua, thừa con thiếu nữ thì vóc dáng cũng tương tự cô nương. . .

Nàng đắn đo.

-Đường cô nương, lão phu tin chắc cô nương mặc vào sẽ rất vừa vặn. .

-theo đại thẩm thấy, Đường cô nương, không cần suy nghĩ nữa, đồ của cô nương vẫn nên thay ra đi.

Nàng cười cười rồi cũng gật nhẹ đồng ý.

Sau đó Trần đại thúc cáo lui ra vườn được điền, 2 tiểu huynh muội vào thư phòng đọc sách, đại thẩm đi dọn phòng ốc.

Trong phòng khách chỉ còn 3 người. Lão nhân gia nhìn biểu tình đậm mặt của Vô danh rồi nói.

-Vô công tử, thỉnh đưa tay cho lão phu xem bệnh.

Vô danh sững người một chút rồi cũng nhanh chóng vén tay áo. Lão nhân gia đề 2 ngón tay lên mạch môn, nhắm mắt lại chăm chú lắng nghe, một lát thì buông tay ra.

-vết thương lành tốt lắm, nhưng nguyên khí hao tổn quá nhiều, chỉ cần tắm bổ 10 ngày là được. . .

Nàng cười cười.

-lão thần tiên nói đúng lắm, nhưng vị bằng hữu của tiểu nữ trong người còn có việc gấp, chỉ dám quấy quả 3 bữa. . .

Hải đường còn nói chưa dứt câu thì lão nhân gia tiếp một câu bình lời địa trấn.

- Vô công tử chẳng hay vì sao lại trúng cô độc?

- cô độc?

Cả 2 đều đồng thanh nói, nàg nhanh nhẩu lên tiếng.

- cô độc? có phải ý lão thần tiên là có cô trùng trong người? tiểu nữ y thuật tuy không tính là cao thâm, nhưng lẽ nào lại xem mạch không ra?

- điều này lại không liên quan tới trình độ y thuật, lúc người có cô trùng độc, cô trùng này sẽ tự động xuất hiện ở nơi có độc và hút lấy, độc càng mạnh thì tốc độ giải càng nhanh, độc càng ít nguy hiểm lại giải càng chậm, sau khi ăn xong cô này lại tự động ẩn thân, một chút cũng xem không ra...

-... loại cô bá đạo này chính là xem độc trong thiên hạ đều là thức ăn...

Mộc tiên bối vuốt vuốt chòm râu, vừa cười nhẹ vừa lắc đầu. Cũng không thấy là vui vẻ mấy.

- thần kỳ như vậy? vậy có nó trong người chẳng phải chính là vạn độc bất xâm? nhưng tại sao lão thần tiên lại nhìn ra a? lẽ nào ngài thật sự là tiên nhân?

Nàng lại nóng vội xen vào, lão nhân gia lại vuốt vuốt râu, ha ha cười, rõ ràng là cười lại ần ần bi thương.

- Đường cô nương, độc càng nhẹ nó càng không muốn ăn... nó vẫn chưa hoàn hảo... còn nữa, lão phu không dám nhận 2 chữ tiên nhân, thỉnh cô nương gọi lão phu là... Mộc y.

- vậy được Mộc y tiên bối, ngài sao lại biết a?

- lão phu đã từng đọc trong sách cổ lên biết được dấu hiệu trúng cô.

- là dấu hiệu gì? - nàng sốt hết cả ruột.

- lại thỉnh Vô công tử đưa lòng bàn tay ra.

Vô danh làm theo, nàng nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay chàng, cuối cùng phát hiện, là chính giữa lòng bàn tay có một nốt ruồi đỏ nhỏ khoảng 1 phân. Nàng run run chỉ vào đó, giọng không chắc chắn.

- chẳng lẽ là...

- Chính là nó.

Mộc y khẳng định. Nàng lại lo lắng hỏi.

- Hồng y, người chắc biết hung thủ chứ hả?

Vô danh gật nhẹ với nàng, sau đó quay ra không nhanh không chậm nói với Mộc y.

- độc của tại hạ... là do đồ nhi của tiên bối ban cho.

- cái gì?

Lần này tới lượt một già một trẻ đồng thanh kêu lên.

- Mộc y tiên bối, đồ nhi của người là ai vậy?

Mộc tiên bối nhìn nàng một chút nhưng không đáp lời nàng, lại đi hỏi chàng.

- dám hỏi Vô công tử đã gây thù chuốc oán gì với Chi nhi?

Vô danh lắc nhẹ, chậm rì rì nói.

- tại hạ nguyên là thuộc hạ của đồ nhi tiên bối...

- Vô công tử là người của Nam cung sơn trang?

- Không phải... là ngũ cung chủ của Thiên địa cung, xem ra tiên bối chỉ biết đồ nhi của mình là Nam cung phu nhân của Nam cung sơn trang...

- thứ cho lão phu hồ đồ, hơn 30 năm nay lão phu đã không hề hỏi han chuyện võ lâm... vậy, Chi nhi là gì của Thiên địa cung?

- trên cung chủ... chỉ có thể là các chủ...

- các chủ?... xem ra những năm tháng Chi nhi xuống núi đã quậy cho võ lâm không ít phiền toái đi...

Chàng gật nhẹ rồi hỏi tiếp.

-cổ trùng này cũng không gây hại gì nhưng cứ nghĩ tới có một con sâu đang ngo ngoậy trong người,cảm giác không thoải mái lắm,vẫn nên lời nó ra.

-lời ra,điều này nói khó cũng không khó,nói dễ cũng chẳng dễ...

Mộc tiên bói vuốt vuốt chòm râu rồi lại bổ sung hỏi.

-điều này tùy thuộc xem người trúng cổ được bao lâu?nếu là dưới 10năm lấy cổ ra tuyệt đối sẽ chết người,còn sau 10 năm thì rất dễ dàng?

Đối phương nghiêng nghiêng đầu,ngẫm nghĩ,từ lúc đoạt mộc bài cung chủ là lúc ngoài 15,bây giờ...là hơn 10 năm rồi.

-hơn 10 năm.

Vô danh nhẹ giọng đáp.Nàng nghe xong liền lập tức vấn.

-ngươi trúng cổ 10,chưa từng phát hiện thân thể mình có gì khác thường sao?

Đối phương liếc nàng qua khoeo mắt như nhìn một con ngốc,lại nhìn Mộc tiên bói mà nói.

-các chủ nói,để bảo đảm sự trung thành,tất cả thuộc hạ đều phải uống một loại kỳ độc,thuốc giải chỉ có tác dụng ức chế tạm thời...tại hạ nghĩ,có lẽ viên thuốc mà các chủ phát cho chính là nó chẳng vốn là trúng cổ trùng,còn giải được lại chính là độc được?

Mộc tiên bói gật nhẹ.

-tất cả thuộc hạ?Vô danh công tử có thể nói cụ thể cho lão phu biết là bao nhiêu người chẳng?

-..tại hạ chỉ biết năm đó cùng tại hạ còn 10 người nữa tồn tại tới bây giờ...còn những người lúc trước,thì không rõ lắm.

-...chuyện này,cũng không biết là phúc hay họa...

-mộc tiên bói nói vậy là sao?rốt cuộc thì cổ trùng này có lai lịch gì?nó là khắc tinh của độc trong thiên hạ vậy chẳng phải chính là phúc?

Hải đường không hiểu vấn,chỉ cảm thấy đây vốn là một chuyện tốt vì có sao lão nhân gia có vẻ không vui.

Lão nhân gia lắc lắc rồi lại gật gật.

-Chi nhi tìm thấy nó,một loại cổ trùng quý hiếm vốn chỉ được ghi chép trong sách cổ...thật sự chính là việc trăm năm khó cầu...

-thật sự trân bảo như vậy?

Nàng hồ nghi,quay sang nhìn nhìn người ta.

-nếu đã là như thế,không bằng ngươi cứ nuôi nó trong người,rồi đặt cho nó cái tên luôn,ta thấy cứ gọi nó là cổ cổ hoặc tiểu cổ là hay nhất.

Giọng của Mộc tiên y lại vang lên đều đều cất nghia.

-sau khi nuôi đủ 10 năm liền cho nó vào lò luyện được luyện bảy bảy 49 ngày,bảy giờ mới chân thực là thiên hạ đệ nhất giải được,là bách độc bất xâm nếu ăn vào...được gọi là Bạch linh

-oa,thì ra là quý giá như vậy...nếu như có thật nhiều kim được như vậy,chẳng phải sẽ giàu sụ sao?

Đối phương lạnh nhạt nói với nàng.

-Nam cung sơn trang vốn đã là phú khả địch quốc,không thiếu nhất chính là kim lượng...

Lão Mộc y bổ sung thêm.

-nếu luyện thêm chín chín 81 ngày,sẽ biến thành thiên hạ đệ nhất kỳ độc...một khi trúng phải trong vòng 12 canh giờ sẽ từ từ trím vào giấc ngủ vĩnh hằng,một cái chết êm ái,không đau đớn khổ sở gọi là Hắc linh...và không cách gì thoát được kể cả có Bạch linh cũng chỉ kéo dài sự sống được 12 tháng.

Không gian lắng đọng một chút trước thông tin của Mộc y cung cấp.

-nếu là thế...Bạch linh này cũng không xứng với cái tên thiên hạ đệ nhất giải được...

Nàng nho nhỏ phát biểu,lão Mộc y chỉ nhè nhẹ lắc đầu,Vô danh hỏi chủ đề chính.

-lão tiền bối,vậy cổ trùng trong người tại hạ khi nào lấy ra được?

-bây giờ Vô công tử vẫn còn yếu lắm,ít ra cũng phải 5 ngày sau.

Nàng gật gật đồng tình,Vô danh cương quyết nói.

-không được,tại hạ chỉ có thể ở lại 3 hôm.

Hải đường lâu bâu.

-ai da,có chạy trốn kẻ thù cũng không cần gấp gấp vậy chứ,không tính đường thì lấy đâu ra sức mà chạy.

-ta không trốn chạy,lão tiền bối,người không cần con cổ trùng này thì 3 ngày sau tại hạ xin phép cáo lui.

-nếu đã như thế thì cứ theo ý Vô công tử đi,chi là,sao công tử biết lão phu là sư phụ của các chủ công tử?

-danh tiếng của lão tiền bối vang xa tứ quốc,ai mà không biết 30 năm nay tiền bối ẩn cư trong núi Mây,vì thế mà trăm dặm quanh đây bày đủ cơ quan cạm bẫy còn có trận đồ hoa thụ nữa,chi nhằm mục đích xua đuổi bọn phạm phu tới làm phiền sự an tĩnh của tiền bối,tại hạ nói đúng không quá độ tiên y?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Rung động.

Hạnh phúc mong manh như mây trời nước chảy,gió thổi qua tay,vĩnh viễn là ảo mộng.

Sau khi 2 người tắm rửa xong cùng đẩy cửa đục phòng bước ra,nàng nhìn nhìn đối phương mặc đồ của Trần đại thúc,cổ nén cười.

Người ta cũng nhìn nhìn lại nàng từ đầu tới chân,từ chân quay trở lại đầu rồi cùng không tự nhiên ai về phòng lấy nghỉ ngơi được một chút thì tới bữa cơm cuối trong ngày.

Sau bữa cơm chiều,Hải đường chui liền vào thư phòng rồi ở lì trong đó đến khuya lơ khuya lác đến tận lúc lão nhân gia tới giấc đi nghỉ mới miễn cưỡng buông sách xuống,Hải đường cười cười,biết ơn nói.

-Mộc y tiền bối,đa tạ người cho tiểu nữ vào đọc.

Lão nhân gia vui vẻ đáp.

-không có gì,là chuyện nhỏ thôi,Đường cô nương không cần khách khí,muốn đọc sách gì cũng không thành vấn đề,được liệu muốn làm gì cũng được.

Hải đường ngượng ngừng nói.

-như thế liệu có ổn không,sao ngài lại đối xử với tiểu nữ tốt như thế?

-nếu Đường cô nương thích y thư tới vậy,chi bằng bái lão phu làm sư phụ,thế nào?

-sư,sư phụ?điều này...tiểu nữ chưa từng nghĩ tới.

-Đường cô nương cứ thông thả suy nghĩ cho thấu đáo...kể cả khi cô nương không muốn bái lão phu thì cũng chẳng sao,nếu cô nương có vương mắc gì cứ nói với lão phu một tiếng.

Nói xong lão nhân gia xoay người rời đi,tiếng nàng nhẹ vang theo.

-Mộc tiền bối đa tạ người.

Hải đường cũng nhanh chóng sắp xếp lại chỗ sách rồi trở lại phòng.Nguyệt hạ tuần treo chênh vênh lưng chừng thiên không.Phòng của nàng sát vách phòng của Vô danh,gì này phòng vẫn tối om,không biết là đi ngủ rồi hay là không có trong phòng.

Hải đường gõ cửa phòng đối phương mấy cái và yên tĩnh lắng nghe nhưng tuyệt không có âm thanh nào hồi đáp.Nàng nghĩ có lẽ người ta đi dạo,thật ra bây giờ cũng không quá muộn chẳng qua người xưa thói quen hay đi ngủ sớm.

Hải đường đi vào vườn phần đảo, gió mang theo hương hoa nồng nàn lan tỏa vào hư không, dựa theo ánh sáng leo lắt của ngàn vạn tinh tú đang nhấp nháy lên hồi trên cao.

Hải đường rất hay ngược nhìn bầu trời, tiếc là ở thành phố hoa lệ đèn quá nhiều đã che lấp vẻ đẹp của tinh tú, có nhìn cũng chẳng thấy gì.

Hải đường đi dạo vòng vòng qua những gốc cây hơn nửa thế kỷ, gió lướt qua đám lá gây ra âm thanh xò xạc cùng với vô số cánh hoa tung bay là tả.

Đêm vô cùng yên tĩnh cùng thanh bình, nàng thích cảm giác vì điều này, cảm giác như vườn đào trải rộng cả thế gian và chỉ có mỗi mình nàng tồn tại.

Và sự thật là nàng nghĩ mình đã đi cả canh giờ rồi nhưng không tìm thấy lối ra, rộng thế này thì chắc không phải vườn đào mà là rừng đào à?

Hải đường dừng chân dưới một gốc hoa thụ vô cùng cổ, đoán chắc cũng đến trăm tuổi. Tán cây xò rộng như một cái nôm và cây này lại mọc rất gần bên mép vực, phía dưới vạn trượng đá núi là con sông Lệ ngày đêm âm thầm chạy ra biển.

Hải đường cúi nhìn một hồi rồi quay lại ngồi xuống một tảng đá lớn, đi nhiều mỏi chân rồi.

Ngược nhìn thiên không thấy dải ngân hà lấp lánh như kim cương dát lên, sự thư thái lan tràn, nhưng nàng ngẫm nghĩ, cứ ngồi đây mãi sao? Nàng bắt đầu thấy buồn ngủ rồi a.

Hải đường lại nhớ ông bà, giờ này họ thế nào?

Nước mắt lăn vòng trong hốc nhưng không chảy, nàng cần phải kiên cường.

Sau này phải sống tiếp ra sao? hay là nhận lão thần tiên đó làm sư phụ đi, bổ sung thêm chút kiến thức thời này rồi lang bạt giang hồ? nghe có vẻ được đó... ừm, hay cứ quyết định vậy đi.

Con gió đêm thu không ngừng vùn vù, ngồi hoài một chỗ thấy lạnh a, nàng hắt xì mấy cái rồi đưa 2 bàn tay xoa xoa cánh tay. Không ổn, lạnh quá a.

Khi Hải đường đứng dậy, vừa quay người cái một thì lù lù không xa dưới tàng cây u tối một người đứng im lìm như cái bóng ma, chẳng biết từ lúc nào khiến nàng giật mình kinh hãi hét lớn một tiếng.

Đối phương bước thêm mấy bước nữa thoát khỏi bóng cây thì ánh trăng sáng trên cao rọi xuống soi rõ dung nhan. Nhận ra kẻ đến là ai tâm nàng mới ổn định đôi chút, vội cao giọng mắng.

- làm sợ hết hồn, sao ngươi lại đứng trong chỗ tối vậy chứ? định hù chết khiếp ta chắc?

Đối phương vẫn câm lặng nhìn nàng, tên này tâm lý có vấn đề à? nói nhiều một câu thì chết ngay chắc? rồi nàng nhìn trái nhìn phải dè dặt đặt câu hỏi.

- này, ngươi không phải cũng bị lạc đây chứ?

Khóe môi đối phương khẽ run rẩy.

- yên tâm, ta rất có kinh nghiệm trong việc tìm phương hướng, cứ đi theo bốn cô nương, nhất định sẽ thoát khỏi khu vườn quỷ quái này.

Dứt lời Hải đường liền hăm hở dẫn đường, mới đi mấy bước, tiếng đối phương phía sau khẽ vang lên cụt ngủn.

- rẽ trái.

- hở?

Hải đường dừng bước, đối phương không nhìn nàng cứ thế quẹo trái khiến nàng vội vã đuổi theo.

Đối phương đi đằng trước sai những bước dài thông dong hết rẽ trái rồi rẽ phải hình như rất thành thạo như thể thông thuộc đường lối khu vườn này vô cùng. Hải đường muốn mở lời chất vấn song nghĩ sao lại ngậm miệng lại ngoan ngoãn trú mục đi theo người ta.

Hải đường lèo đèo bước theo được một lúc thì bắt đầu lờ mờ cảm giác cách đi hình như tuân theo một quy luật thì ngôi nhà tứ hợp viên hiện ra trước mắt. Nàng vội đảo bước đi song song bên cạnh người ta, nói cười.

- tuyệt quá! cuối cùng cũng có thể ngủ ngon trong phòng ấm rồi!

Người ta nhìn nhìn nàng, nàng ngáy ra một chút rồi kiểng đề tài.

- ta nói này Hồng y, đêm hôm khuya khoắt ngươi vào rừng đào làm gì vậy a?

Ta làm gì lại phải báo cáo với ngươi sao? ngươi là ai chứ? liên quan gì tới ngươi? vậy chứ ngươi vào đó làm gì? ta cũng đâu có vấn đề? dựa vào cái gì chứ?

Đối phương nghĩ vậy đó, trẻ con hết sức nhưng tuyệt nhiên trên mặt không biểu lộ gì hết.

Hải đường thấy đối phương cứ trơ ra như khúc gỗ chẳng rõ hi lộ ái ô gì hết, lại vắt óc kiếm chủ đề.

-mấy ngày nữa người đi rồi thế khi nào mới báo đáp ta?

Đối phương hơi nghiêng đầu, nghĩ bụng Chà, hậu tạ cái gì đây ta, cứ ném cho ít ngân lượng là được.

-người muốn bao nhiêu?

Bấy giờ chàng mới lên tiếng vấn.

Hải đường đưa ngón tay xoa xoa cảm ra điều nghĩ ngợi lắm, rồi giờ một ngón tay.

-một ngàn lượng bạc.

Gì? háo tài như nàng ta mà lại đòi ít thế thôi sao? hay lại có dụng ý gì khác?

Thấy mặt chàng lại đơ ra, nàng thận trọng dò hỏi.

-nhiều quá sao? vậy thì 700 cũng được.

Nhưng mặt chàng vẫn cứng nhắc như cũ.

-Không phải chứ? người nghèo tới vậy sao? 500 lượng hẳn phải đủ dùng không?

Người ta không nói lên lời, nhìn chằm chằm thêm một lúc nữa rồi cứ thế mở cửa phòng bước vào và đóng cái cạch. Giấy sau nàng mới hoàn hồn, lẩm bẩm.

-Người giận sao? nhưng ta không giận nữa đâu.

Đối với người hiện đại để mua 1 ngàn lượng bạc cần một khoảng tiền không hề nhỏ, không cần biết người khác thế nào chứ với riêng nàng là chẳng có đủ tiền mua đâu. 1 ngàn lượng bạc đối với lão bá tánh thời này cũng là khoản phí to lắm.

Chỉ là giờ trông chàng không giống kẻ có tiền lên nàng nghĩ rằng 1 ngàn là khoản lớn.

Nàng nghĩ nếu người ta không trả nổi thì lại có cớ mà tới làm phiền tiếp, dù sao trông chàng cũng giống kẻ hành tẩu giang hồ biết đâu sau này lại cần nhờ vả gì.

Hay là nói với người ta làm bảo tiêu trừ nợ dần cũng được.

Sáng sớm hôm sau, tiếng gõ phòng vang lên kèm theo tiếng của Trần đại thẩm.

-Đường cô nương, ăn sáng a!

Nàng bật dậy, nói vọng ra, giọng vô cùng tỉnh táo.

-tiểu nữ ra liền đây!

Tiếng gõ cửa phòng lại vang lên là phòng Vô danh sát vách.

-Vô công tử, ăn sáng a!

Chẳng có tiếng hồi đáp, chỉ có tiếng bước chân của đại thẩm đi xa.

Khi nàng đẩy cửa phòng ra cùng lúc cửa phòng hàng xóm cũng mở. Đối phương nhìn nhìn nàng, nàng liền cười toe toét.

-buổi sáng tốt lành a Hồng y!

2 hàng lông mày của người ta hơi nhăn lại.

Một câu Hồng y, hai câu cũng Hồng y, xem ra gọi rất thuận miệng đi.

Đối phương xoay người bước đi, nàng không bị ảnh hưởng bởi cái mặt mới sáng ra đã nhăn nhó của người ta.

Vào đến phòng ăn, mọi người đã ngồi đông đủ, trên bàn bày 7 tô cháo thịt băm nghi ngút khói nóng hổi hổi, hương thơm lan tỏa khiến bụng nàng réo ầm ầm, nhìn đĩa bánh quẩy to đùng đặt chính giữa nàng chút nữa là ứa nước miếng.

-Mộc y tiên bối hảo, Trần đại thúc Trần đại thẩm, tiểu Lam, tiểu Lan, mọi người hảo!

Hải đường cười cười lấy lòng, 3 người có tuổi chỉ gật nhẹ đáp lại, 2 huynh muội cười tươi cùng hồi đáp.

-tỷ tỷ hảo a,Vô,Vô đại ca ...hảo a!

Mặt chàng vẫn diện vô biểu tình,nàng thấy thế khẽ huých nhẹ người ta.

-mọi người...hảo!

Chàng tâm phiền,khẽ thốt ra.

Thế là tất cả mọi người cũng thờ phào nhẹ nhõm,cười nói vui vẻ.

-Nào nào ,cùng ngồi xuống ăn sáng thôi.

Tiếng đại thẩm vừa dứt lời nàng liền ngồi xuống cầm thìa ăn ngon lành,không chút câu nệ khách sáo.

Sau bữa ăn sáng mọi người lại tản đi ai làm việc của người ấy.Trần đại thúc lại đi dạo một vòng khu rừng quanh đây kiểm tra xem có con thú nào sắp bầy cho hết buổi sáng.

Trần đại thẩm kèm 2 đứa nhỏ học ở thư phòng,nàng và Mộc tiên bối ở phòng dược liệu thảo luận cho đến sát bữa ăn trưa thì tiểu Lan tới tìm.

-Đường tỷ a,Vô đại ca vẫn chưa về!

-vậy sao?muội biết người đó ở đâu không?

-lần cuối muội gặp thì thấy Vô đại ca đang ngồi thiền gần thác nước nhỏ cách đây không xa.

Nàng gật nhẹ,bước ra khỏi phòng.

-muội chỉ đường đi.

Tiểu Lan vung tay về một hướng.

-để thoát khỏi khu vườn đào tỷ đi theo quy tắc 3 đào rẽ phải 4 đào rẽ trái,còn nữa,có một con suối nhỏ,tỷ cứ đi theo nó là được

-há?à ờ!

Nàng lại gật nhẹ xác định,nhớ tới quy luật đêm qua đối phương dẫn nàng đi,sau đó hăm hở khởi hành.

Hải đường đi vào khu vườn theo hướng tiểu Lan chỉ,nắng vàng như những tấm kim lộng nháy nhót trên những tán lá,những chùm hoa phấn hồng tươi thắm.

Tiếng gió khẽ reo vui khắp khu vườn,lùa vào mái tóc cắt ngắn ngang cằm của nàng mang theo sự mát mẻ sáng khoái và hương thơm nồng nàn nơi đầu mũi.

Tuy đã đi theo sự chỉ dẫn nhưng nàng cũng mất tới nửa canh giờ mới thoát khỏi khu vườn tường chùng rộng bát ngát.

Như tiểu Lan nói,nàng men theo con suối nhỏ lặng lẽ chảy,nước trong veo lại khá nông soi rõ những dải đá cuội bất động ngủ say,chỉ có đám cỏ nước khe khẽ lung lay và thi thoảng có đàn cá tung tẩy bơi qua.

2 bên bờ suối cỏ dại mọc um tùm,rủ rờ cả xuống làn nước êm đềm mát rượi,thỉnh thoảng chen vào sắc lá xanh xanh là những cụm hoa li ti vàng nhàn nhạt.

Mấy cây phong khẽ khàng thả xuống mặt suối một vài cái lá đỏ ối hoặc vàng rực,khi có làn gió mạnh mẽ thổi tới cuốn lấy sự già nua của chúng.

Nàng chậm rì rì đi đứng nhón nhoe,dường như quên mất việc chính cứ đưa mắt mở to liếc ngang nhìn dọc,2 tai thì căng lên nghe ngóng âm thanh lách rích gọi nhau chuyền cành của đám chim sâu.

Rồi sau đó,những cánh bướm bắt đầu xuất hiện dần,từ từ nhiều lên hút lấy ánh mắt hoan hỉ của nàng.Khi con suối bắt đầu rộng mở thì cũng là lúc đàn bướm vàng xuất hiện với tần suất dần dần nhiều lên và cuối cùng thì dày đặc.

Hải đường dừng chân,ngẩn ngơ ngắm nhìn chán chê không mỏi mắt,chúng đông vô kể,tung bay ngập không gian và đậu la liệt khắp mọi nơi.Nàng cứ thế ngây dại cho đến khi ánh mắt dừng lại trước một thân hình.

Nam nhân ngồi thiền trên một tảng đá lớn dưới gốc cây thông cao chót vót,bên cạnh là con thác nhỏ đang trút nước xuống bọt tung trắng xóa tỏa ra luồng khí mát lịm.

Người ngồi đó,mặc kệ không gian như thế nào xinh đẹp,tất cả đều không tác động tới,đôi mắt khẽ nhắm,thần thái an tường tĩnh nhiên,dáng lưng ngồi thẳng,hít thở nhẹ nhàng.

Nàng đứng cách chàng một khoảng, chỉ lặng lẽ ngáy ra nhìn, cảm thấy mỹ cảnh mới rồi cũng không đủ sức thu hút bằng nam nhân lạnh như tảng băng này. Nàng khẽ cười mỉm, tâm này một nhịp hỗn loạn, rồi lại lắc lắc đầu cho hình ảnh kia bay đi.

Nhìn lại thấy đối phương mở cặp mắt bình thản soi mình, tâm không không chế được cứ thế đập dồn dập trong lồng ngực khiến nàng bối rối không biết phải làm sao.

4 mắt nhìn nhau hồi lâu, nàng vì cảm giác ngượng ngùng không hiểu kia mà ấp úng mãi không thốt lên lời, đối phương thì tiếc lời như ngọc lên cũng không cất tiếng. Cuối cùng vẫn là nàng phá vỡ sự im lìm khó hiểu này, bước vài bước thu lại khoảng cách đôi bên, khi còn cách 3 bước chân thì dừng lại.

-xem khí sắc ngươi đã hồng hào một chút...

Đối phương vẫn ngược nhìn rồi chậm chạp đứng lên, lại nhìn thêm chút nữa rồi bước đi.

Hải đường không hiểu gì hết, mình có phải con sâu trong bụng người ta đâu, sao mà toàn dùng ánh mắt để biểu lộ thái độ không vậy, đọc được mới lạ.

Nàng lảo đảo đi theo sau, bực bội hừ mũi trừng mắt.

Nắng xuyên qua các tán lá nghiêng nghiêng theo các tầng cây, tạo ra vô số những cái bóng loang lổ trên nền đất, rồi có cơn gió lạ chạy vụt tới phá hoại khiến đám lá rì rào, bức tranh vì thế cũng biến ảo theo.

Đàn bướm vàng bay lượn đều được bao phủ bởi một lớp nắng thu nhàn nhạt khiến chúng như tỏa ra ánh hào quang lấp lánh, không gian vì vậy mà vô cùng rực rỡ, đầy mê hoặc.

Cái người âm trầm im lặng suốt quãng đường dài cứ bước đi phía trước như thể phía sau chẳng hề có cái đuôi nào. Bóng dáng thon dài dù mặc y phục không hề hợp tí nào cũng chẳng thể che dấu nổi khí chất đặc biệt của bản thân.

Nắng dát lên mái tóc dài đen tuyền khiến nó trở lên bóng bẩy, gió lại tác động tới làm chúng tự do uốn lượn, xem ra rất mượt mà.

Nàng thở dài, nhìn lại mái tóc luôn luôn được cắt ngắn ngắn ngang cằm cảm thấy ghen tỵ vô cùng

Khi 2 người trở về thì mọi người đã quây quần sẵn quanh bàn ăn nhưng chẳng ai động đũa, nàng cảm thấy áy náy liền trưng ra bộ mặt ăn năn hối lỗi.

-thành thật xin lỗi đã để mọi người đợi cơm.

Đại thẩm cười rộng lượng về mặt mọi người cũng không có vẻ bực bội gì hết.

-không sao, đã về rồi thì cũng ăn nào!

-Phải đó, mau mau ăn cơm thôi, Đường tỷ, Vô, Vô ...đại ca, chắc hẳn cũng đói nhiều rồi...

Thấy tiểu muội áp úng nói, nàng thân thiện cười rồi ngồi xuống, bấy giờ đối phương mới làm theo. Nàng đón lấy bát cơm thơm phức bằng 2 tay từ đại thẩm rồi đặt nó xuống mặt bàn đối diện với người ta, sau đó mới lấy cơm cho mình, luôn miệng nói.

-Trần đại thẩm, mùi cơm thật thơm a. Mộc y tiên bồi, mời người dùng bữa.

-hảo, mọi người dùng bữa thôi.

Lão nhân dứt lời mọi người liền nhanh cầm đũa và cơm, mỗi người một câu nói nói cười cười vô cùng thoải mái, ấm áp, thân thiện. Nàng nhìn nhìn lại nhớ bữa ăn sum vầy với ông bà nội.

Xong bữa ăn trưa thì tới tiệc trà tiêu thực, mọi người lại quây quần tám ngẫu đôi câu rồi ai lại đi làm việc thường ngày của người đó.

2 tiểu hài từ kia ra phòng dược liệu với đại thẩm, nàng với lão nhân gia ở lại thư phòng. Trần đại thúc ra vườn được điền, Vô danh sau khi được Mộc lão tiên bồi bắt mạch xem xét tình hình sức khỏe xong cũng lặng lẽ biến mất.

Đến bữa cơm tối thì thấy đối phương lặng lẽ trở về rất đúng giờ, nàng vốn đang đứng ở giữa sân ngắm hoàng hôn buông dần thì từ trong khu vườn phấn đào trước mặt một bóng hình như ẩn như hiện thấp thoáng qua các tán lá.

Hải đường lại ngáy ra mấy giây sau đó vui vẻ chạy bước nhỏ lại gần người ta, tươi cười hơn hơ.

-không ngủ quên như sáng nay nữa à? thật biết canh giờ về!

Đối phương dừng bước lại, nhìn nhìn nàng với biểu tình khó hiểu như mọi khi.

-ta nói này Hồng y, chẳng lẽ ngươi đi suốt cả buổi chiều là lại ra chỗ cũ ngồi thiền?

Người ta vẫn không mở miệng.

-đừng nói với ta tối nay người sẽ lại tới đó tiếp tục nhé!

Đối phương nhìn bầu trời rực nắng chạng vạng,từng tầng mây biến ảo hư mộng,lại đưa mắt quét khung cảnh xung quanh,không gian vắng lặng,yên ả,chi có tiếng gió xôn xao đi lại qua các tán hoa thụ và nắng nhảy nhót trên mặt sân đang bị bóng tối đẩy lùi.

Cuối cùng mới nhìn trở lại nàng,4 mắt nhìn nhau hồi lâu,vẫn lại là nàng mở lời chất vấn trước.

-sao nào?nghĩ ra cách trả ơn ta chưa?

Chàng lập tức xoay người bỏ vào nhà,nàng bực dọc nhăn mặt hừ mũi,lầu bầu .

-vậy thì chuẩn bị làm tiêu phu cho ta đi.

Sau bữa cơm tối đối phương mất trước mắt sau biến mất,nàng cũng chỉ chờ có thể liền hí hửng lặng lẽ theo sau.

Trên cao trăng lưỡi liềm chênh vênh tỏa sáng,một vài áng mây mỏng tanh như khăn voan là lướt lượn ngang qua.

Gió lạo xạo qua các tán hoa thụ mang theo hương thơm nồng nàn,chi một chút lơ đãng mãi nhìn không gian thơ mộng bóng người không nhanh không chậm phía trước thoát cái đã ẩn thân vào màn đêm như thể tan biến.

Nàng ngơ ngác đứng lặng một lúc,căm tức giậm chân lầu bầu.

-tên cầm đồ,tưởng bỏ ta lại khu vườn này thì ta chịu chết sao?tưởng bỏ rơi được ta sao?hãy đợi đấy,người nhất định là đang làm chuyện mờ ám gì đó lên mới phải cắt đuôi ta.

Hải đường hăm hở bước đi,ra khỏi khu vườn lại men theo con suối nhỏ,lộ trình tương tự sáng nay,chi là đêm quá tối thật sự không dám đi nhanh.Khu rừng quá ư là rậm rạp,trăng sao trên sao cũng không đủ sức soi sáng xuống.

Thình thoàng lại có vài đốm sáng xanh le lói phát ra ẩn ẩn hiện hiện thấp thoáng xung quanh hòa cùng tiếng côn trùng râm ran kêu ca,cực kỳ ma mị khiến nàng tim đập chân run.

Càng đi sâu vào trong những đốm sáng càng nhiều lên,chúng ẩn hiện nhấp nháy ở khắp mọi nơi khiến nàng bắt đầu tò mò thích thú nhìn theo như hút lấy.

Tiếng ngân nga của mấy con bọ có cánh vẫn phát ra tần xuất đều đều hòa cùng tiếng nước chảy róc rách như xa như gần.

Đóm đóm lập lòe chớp tắt càng lúc càng dày đặc,chúng như đang nhảy múa liên tục nối đuôi nhau bay lên lượn xuống,cả ngàn con cùng vũ khúc cho đêm thu hữu tình.

Thật ra mùa hè mới là mùa sinh sản,nhưng vào thu mà vẫn còn số lượng khổng lồ thế này sao?lạ thật nhưng đòi người mấy khi gặp được cảnh tượng tuyệt mỹ thế này,thật là may mắn lắm lắm.

Nàng cứ thế vừa chậm chạp đi như bị dụ hoặc,đôi mắt to tròn cứ lấp la lấp lánh lại liên tục nở nụ cười ngoác rộng mang tai,xem biểu tình dường như rất hạnh phúc.

Đến khi ra đến chỗ con thác nhỏ thì số lượng đóm đóm đã đông đúc tới mấy ngàn con,chúng như thể đang mở đại hội,một đêm nô nức với vũ khúc tình yêu thăng hoa khiến nàng có cảm tưởng mình phải chăng đã lạc tới xứ sở thần tiên.

Hải đường ngẩn ngẩn ngơ ngẩn ngửa lại không hề hay biết có người cũng đang chăm chú quan sát nàng.

Nàng ngó nghiêng xung quanh,không có ai hết,không có ở đây sao?vậy thì đi đâu rồi?nàng vừa nghĩ nghĩ vừa bước lên mấy tảng đá lớn gần con suối,sau đó lớn tiếng gọi.

-Hồng y!Hồng y!

Lẽ dĩ nhiên chẳng có ai đáp lại.

Đột nhiên tâm trùng xuống,mỹ cảnh nhân gian trước mắt vẫn sống động như thế nhưng nàng lại cảm thấy bớt đẹp.

Nàng bước một bước liền hụt chân,cứ thế vô tư té cái ụp vào con suối nhỏ. Thật may nước không quá sâu,khi nàng chặt vật đứng dậy thì mực nước chỉ ngang ngực.

Qua rèm mi sũng nước chảy,một nam nhân đứng trên tảng đá đối diện nàng, gương mặt thân thuộc vẫn diện vô biểu tình như thế lại khiến tâm nàng nảy một nhịp.

Nàng lập tức cười toe toét,mới bước một cái lại ngã cái ụp,nhưng rất nhanh sau đó đã vững vàng đứng lên.Cả người ướt nhẹp trông vô cùng thê thảm nhưng nụ cười rạng rỡ của nàng vẫn ngời trị.

bởi vì cái người này giờ ngóng trông đã xuất hiện rồi.

-ta nói này Hồng y,ngươi đừng có chỉ biết đứng nhìn ta mãi,có thể kéo ta lên được không.

Vừa nói nàng vừa đưa cánh tay vẫy vẫy trước mặt người ta,thấy đối phương còn ngần ngại do dự,nàng liền bồi thêm

-giúp đỡ một việc con con thôi mà,cũng phải đoán đo lường lự thế sao?

Cuối cùng đối phương mới thận trọng vươn cánh tay ra.

Nhưng khi bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng tiếp xúc với da thịt chàng thì một cảm giác mãnh liệt ào ạt từ lòng bàn tay chạy thẳng tới con tim khiến nhịp đập của nó phút chốc tăng lên đột ngột.

Trong khi người ta đỡ ra như khúc gỗ thì nàng lại dùng sức một chút chẳng ngờ lại kéo người ta ngã xuống.Cả cơ thể nam nhân to cao cứ thế đổ cả về phía nàng.

Lại thêm một tiếng ồm vang lên,lần này nàng đứng dậy không nổi,uống no một bụng nước.

Đối phương vội vàng vàng đứng dậy trước sau đó liền kéo nàng lên,nhưng nàng lại đứng không vững liền quỵ xuống,người ta phải dùng cả 2 cánh tay để giữ vững cơ thể nàng.

2thân thể ướt nhẹp gần nhau trong gang tấc nhưng đều đứng bất động không nhúc nhích,ngay cả nhiệt độ giá lạnh của nước đêm thu dường như cũng không màng.

4mắt nhìn nhau hồi lâu mặc kệ khung cảnh hư ảo xung quanh xem ra cũng chẳng tác động tới,trong mắt của đối phương đều ngập tràn hình ảnh người trước mặt.

Cuối cùng có lẽ vì ngâm nước lâu lên nàng hắt hơi một cái đồng thời đánh thức cả 2 người luôn,chàng giật mình vội vã buông nàng ra rồi cũng ngay sau đó bỏ đi khiến nàng hốt hoảng đuổi theo.

Cái chân vì cú ngã lúc đầu lên bị trấn thương khiến bước đi trong nước khó khăn làm nàng ngã thêm 2 lần,giờ cũng vì sự hấp tấp mà tiếp tục cú nữa.

Một tiếng ồm vang lên khiến chàng vội vàng quay người lại đã thấy nàng đang vất vả đứng dậy, gương mặt hồng lên có lẽ vì lạnh,cũng có thể vì cả xấu hổ.Nàng cười ngượng ngùng.

-ha ha,ta không sao,không sao!

Nhưng gương mặt của người ta khẽ nhăn lại có vẻ không vui,là vì nàng xuất hiện tới phá rối sự yên tĩnh khiến chàng bức mình,hay còn vì nguyên nhân nào khác.Đối phương lại quay người đi nhưng cánh tay áo bị ai níu giữ khiến chàng phải dừng chân.

Âm thanh nho nhỏ của nàng vang lên,có vẻ rất ủy khuất.

-chân ta bị đau rồi...ngươi cho ta bám nhờ tay áo!

Đối phương cứng ngắc nhìn nàng,cảm thấy không biết phải làm gì cả,lại dường như muốn làm cái gì đó lên có một thoáng lúng túng,tâm như có bông cỏ treu đùa,xôn xang kỳ lạ.

Thấy người ta vẫn tro mắt ra không buồn ừ hừ,nàng lại dùng đôi mắt to tròn long lanh mà nhìn nam nhân khô khan như tảng đá trước mặt,tay bám lấy tay áo đối phương,nhè nhẹ lắc lắc.

-ngươi sao thế?ta lạnh rồi a,có thể đưa ta về được không?

Đối phương nhìn nhìn biểu tình của nàng rồi hơi liếc mắt xuống nhìn tay áo bị nàng lúc lắc qua lại,nhưng ngay sau đó nàng liền hét lên thất thanh vô cùng hoảng loạn rồi bất ngờ ôm chầm lấy chàng.

-á ,á,có rần,có rần,ta cảm thấy nó muốn cắn chân ta,Hồng y ,ngươi mau đưa ta vào bờ đi,đáng sợ quá!

Khoảng khắc nàng lao vào,chàng cảm giác như mình bị trúng sét,mọi giác quan đều ngưng trệ,não bộ không hoạt động,dường như không hít thở nổi và trái tim cũng chẳng đập nữa.

Vài giây sau mới hoàn hồn lại,nhịp tim vì vậy mà phút chốc đập như trống trận trong lồng ngực...cảm xúc lạ lùng này...thật vi diệu.

Đối phương ho khan một cái đẩy nàng ra nhưng ngay lập tức nàng lại bám dính lấy chàng càng sát,đôi mắt lấp lánh lệ quang.

-đừng bỏ rơi ta,hãy mang ta theo,mau lên,mau lên.

Đối phương đành phải miễn cưỡng nhấc bổng nàng lên,bước nhanh mấy cái đã đứng trên thảm lá mục khô ráo rồi nhẹ nhàng thả nàng xuống.

Lại 4 mắt nhìn nhau hồi lâu cho đến khi nàng đánh rùng mình hắt hơi một cái ớn lạnh.Đối phương quay người tính đảo bước,tay áo lại một lần nữa bị nàng

núu giữ,chàng dừng một chút,nói.

-đi về thôi!

Dứt lời lại đảo bước chậm rì rì,nàng khụt khịt mũi mặt ửng hồng lẻo đẻo bám tay áo theo sau.

Vì khung cảnh dường như lại mỹ lệ hơn trước gấp bội nên tâm như con nai nhỏ nhảy nhót nhạo trong lồng ngực?hay là ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nhất tiểu khuynh tâm

Vô danh đưa nàng vào tận phòng,rồi thấp nền sấp lên và nói.

-ngươi thay đồ đi,lát ta sẽ quay lại.

Hải đường ngoan ngoãn gật gật,đối phương đi rồi còn đóng cửa lại giúp nàng,nhưng nàng còn ngồi thất thần ra một lúc lâu,còn đang treo hồn trên cung trăng,bận hồi tưởng lại buổi tối đầy xấu hổ nhưng không kém phần lãng mạn.

Nàng cười khúc khích cho đến khi tự giật mình hốt hoảng,vỗ vỗ cái mặt của mình như thể đang cảnh tỉnh bản thân.

-bình tĩnh,bình tĩnh Hải Đường,có vậy mà ngươi đã vui như nở hoa rồi sao?không có chí khí.

Rồi nàng ịu xù nói tiếp.

-nên nhớ,người ta có ái nhân rồi,trong mơ còn gọi tên da diết thể hấn tình cảm sâu đậm lắm,minh như vậy mà lại động tâm sao?định làm kẻ thứ 3 phá hoại hạnh phúc của người khác sao?

Hải đường lắc lắc đầu rồi mới đứng dậy thay y phục ướt nhèm,lại là một bộ thanh y nữa.Quần áo thời xưa hơi rắc rối một tẹo,có lẽ sau này khi phải mặc thường xuyên sẽ không mất nhiều thời gian nữa,cũng còn may tóc nàng ngắn,vẫn không cần thiết phải bôi tóc vấn tóc,đến khi ấy thì còn tốn thời gian nữa.

Hay là quyết định sẽ không nuôi tóc dài,vẫn để ngắn như cũ,sẽ không bị mọi người nhìn vào rồi cho là kỳ cục chứ?

Có tiếng gõ cửa phòng đồng thời cửa mở luôn,lúc nàng quay ra thì thấy đối phương đẩy cửa bước vào,người ta đã thay y phục màu đỏ rách nát cũ và trên tay cầm một hộp nhỏ. Thấy nàng đang chỉnh trang lại y phục,đối phương lật đật quay mặt đi hướng khác,khẽ ho khan một cái rồi ngáp ngừng lên tiếng.

-cái này...là thuốc bôi tiêu sưng...ta hỏi mượn của Mộc tiên bối...

Nàng gật nhẹ rồi cả nhắc bước lại gần.

-cảm ơn!

Nàng đón lấy lọ thuốc rồi lại cả nhắc bước ngồi xuống ghế,cho một chân lên ghế đối diện rồi cẩn thận mở ra bôi.Mùi của dược liệu khá dễ chịu,hơn nữa cảm giác mát mát cũng khiến vết thương dịu đi ngay ít nhiều.

Hải đường thở dài,nhớ lại cảm giác như có cái gì trơn trượt trượt qua cổ chân,chẳng rõ là cá hay rắn,mà thật ra có là cái gì thì cũng không khiếp đảm tới mức mà nàng lại phải hét toáng lên thất kinh như thế.

Nghĩ tới lại càng mất mặt,nàng có phải là cái loại nhõng nhẽo đó đâu,rắn,rết,bọ,địa,cóc,nhái,sâu,trùng...loài nào cũng từng kinh qua,sợ cái gì mà sợ chứ.Lại nói,hậu đậu vụng về tới mức đó cũng là lần đầu,3 lần vấp té trước mặt người ta,thật xấu hổ không biết đầu đầu,nàng vốn đầu phải cái loại vô dụng thế.

Hải đường lại thở dài,cái chân vốn cũng chẳng sưng to thế này,tại phải đi một quãng đường dài trở về lên nó mới thể thâm tới vậy,nàng nhìn mà còn đau lòng khôn nguôi.Lại thở dài...đột nhiên nàng quay ra,nhìn thấy người ta vẫn còn đứng tần ngần ở trước cửa khiến nàng ngạc nhiên quá đỗi.

-ơ,ngươi vẫn ở đây này giờ à?tưởng về phòng rồi chứ?

Vô danh vốn cũng tính như vậy,đưa thuốc xong liền trở về phòng ngay,nhưng đột nhiên lại nửa muốn tiến tới xem vết sưng của nàng nhưng không dám,nửa muốn trở về lại chẳng đành,thế là cứ đứng ý tại chỗ.Giờ nghe nàng vẫn,đối phương lúng túng chẳng biết phải trả lời sao,cứ nhìn lung tung.

Nàng tập tễnh bước lại gần,nhìn nhìn người ta,rồi lại tiến gần hơn nữa,đưa một tay lên trán đối phương,một tay đặt lên trán bản thân.Tiểu là bàn tay nàng

chạm chưa tới 2 giây người ta đã hoảng loạn thối lui,nhưng cũng cảm thấy hơi nóng,nóng,liền quan tâm nói.

-ta xin lỗi,vì ta mà người phải xuống nước trong thời tiết lạnh lẽo thế này,cơ thể người vốn suy nhược mà giờ ta lại còn khiến người phát sốt. . .

-...không sao...

-không được,để ta đi chuẩn bị ít canh gừng cho người ấm người.

-...không cần.

Dứt lời đối phương liền vứt cái biển mặt tắm,nàng ngẩn ra một lúc rồi cười cười,rồi lại lắc lắc đầu,không được rồi,đừng quá quan tâm tới người ta như thế,chẳng ổn chút nào,không giống bản thân gì cả...

Nàng đóng cửa phòng lại rồi trở vào giường nằm,lăn lộn một lúc cũng ngủ được.

Đến nửa đêm đột nhiên nàng mở bừng mắt thức giấc,căng tai lắng nghe cảm thấy có gì đó không ổn.Nàng lại lăn vào trong,áp tai lên vách tường,cảm giác như người bên kia đang khổ sở. . .

Hải đường liền ngồi dậy,tập tễnh mở cửa phòng ra,gió đêm thổi tới khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo,nghĩ nghĩ,chắc bản thân do quá để ý lên mới sinh ra ảo giác.

Cửa phòng từ từ khép rồi lại mở ra,như thể là vô tâm,cứ gõ thử xem sao,nàng nghĩ thế và hành động theo.

Nàng gõ nhẹ lên cửa phòng mấy cái,đồng thời nho nhỏ gọi người ta.

-Hồng y!Hồng y!

Bên trong lặng ngắt,cảm giác bất an vô cớ lùa về khiến nàng một thoáng do dự liền khẽ đẩy cửa phòng,cửa phòng lại chỉ khép hờ lên nó lặng lẽ mở ra.Trong phòng tối thui nhưng nàng vẫn xác định được phương hướng,hon nữa dựa theo hơi thở nàng cũng tìm tới bên giường người ta.

Nàng lại chỉ biết ngây ra đứng nhìn,chẳng dám chạm tới cho đến khi tiếng thều thào của đối phương vang lên .

-Mặc tuyết...

Hải đường lập tức đứng hình,giây sau lại cười khỏ,lắc lắc đầu tự cảnh tỉnh bản thân thôi đừng mơ mộng vọng tưởng.Nghĩ vậy nàng liền quay người,nhưng tiếng của người ta lại vang lên khiến nàng không thể nhấc bước.

-đừng đi...

-nàng đừng bỏ lại ta...

Nàng lại từ từ xoay người.

-Mặc tuyết...

Nàng dứt khoát bỏ đi,cẩn thận khép lại cửa,rồi khó nhọc mang về thau nước mát,đặt nó lên bàn rồi nhúng khăn cho ướt lại vắt thật khô mới lau lau mặt cho người ta.Lau lau một hồi lại mang đi giặt sạch,rồi gấp gọn gàng đắp lên trán đối phương.Bây giờ nàng mới ngồi xuống cạnh giường,nhìn nhìn người ta rồi thở dài.

Đến quá nửa đêm đối phương mới hạ sốt,nàng vô cùng mệt mỏi cứ thế ngồi dựa lưng vào cuối giường mà ngủ.

Vô danh thức giấc bởi tiếng gọi của Trần đại thẩm,rồi giật mình ngồi dậy bởi cuối giường có nữ nhân.Định thần nhìn lại thì ra là nàng ta,nhìn kỹ thêm thì ra là nàng ta đang ngủ.

Vô danh nhìn ra bàn thấy có chậu đồng nhỏ,trên thành còn vắt cái khăn... liền vô thức đưa tay lên sờ trán...

Chàng lại nhìn về phía nàng ta,rồi búng tay tanh tách mấy cái nhưng chẳng có phản ứng gì hồi đáp.Chàng ngáp ngừng một chút rồi mở miệng.

-...này,Hải đường...

Nàng vẫn bất động.Chàng do dự rồi tiếp tục.

-Hải đường!

Giọng đối phương đề cao hơn thế mà nàng chẳng hề nhúc nhích.Chàng bực bội tiến lại gần,nữ nhi nhà lành lại ngủ không biết trời đất thế này sao?

-Hải...

Chữ Đường còn chưa thốt ra thì đôi mắt nàng đã hấp háy mở, chớp chớp mấy cái, cười cười mấy cái ...

Rồi nhắm nghiền lại. . .khóe môi đối phương giật giật, nàng ta thật sự là không có chút ý thức nữ nhân nào hết.

Nếu có tên đực nước béo cò vô sỉ hạ lưu nào đó bên cạnh thì nàng cũng trưng ra bộ dáng giống như bị trúng mê dược như thế sao?

Đối phương khó khăn kìm chế ý muốn đá văng nàng ta xuống giường, lại tiến gần hơn chút nữa rồi vuron tay tính vỗ vào mặt nàng mấy cái thì nàng từ từ nghiêng người đổ xuống giường. . .

Này được a, đối phương cũng muốn thủ hạ lưu tình nhưng nàng ta dường như sinh ra để đối nghịch với chàng thì phải. Vô số lần thách thức tính kiên nhẫn ít ỏi của chàng, ngấm lại mới thấy chàng dễ tính như thế từ lúc nào? Nếu là lúc trước nàng ta hẳn đã chết từ lâu rồi, chắc là do bản thân vẫn chưa khỏe thôi.

Đối phương nắm lấy 2 bả vai nàng dựng dậy, gương mặt đỏ bừng của nàng ập tới chỉ cách chớp mũi chàng vài thốn. Nàng gắng gượng mở cặp mắt trĩu nặng, cố cười cười.

- buổi sáng hào a!

Bấy giờ đối phương mới phát hiện ra cơ thể nóng hôi hổi của nàng thế là lại đỡ ra như khúc gỗ, mất vài giây sau chàng mới phản ứng lại, xuống giường để đưa cơ thể nàng nằm ngay ngắn lại. Đối phương sau khi đã đắp chăn cho nàng chu đáo rồi đến phòng ăn, thấy mọi người đã quây quần đông đủ, chàng nhìn lão nhân gia, do dự nói.

- Mộc y tiên bối. . . Đường cô nương đang ốm ...

- cái gì?

Mộc y tiên bối loạng choạng đứng dậy, phu thê họ Trần cũng vội vã đứng theo.

- tại hạ dẫn đường. . .

Dứt lời chàng xoay người bỏ đi, mọi người cũng lục đục kéo đuôi theo sau. Chàng đẩy cửa phòng mình, đến bên cuối giường, nhường chỗ cho lão nhân gia xem mạch.

- ... chỉ là cảm lạnh đơn thuần, sốt khá cao. . .

- con sẽ lập tức đi sắc thuốc hạ sốt cho Đường cô nương ! 2 đứa cũng theo mẫu thân, khi nào tỳ ấy đỡ thì vào thăm.

Trần đại thẩm mau mắn nói rồi lẹ làng ra ngoài trước, 2 tiểu hài tử không đành lòng theo sau, bấy giờ lão nhân gia nhìn thau đồng lại vấn thêm.

- sao Đường cô nương lại nằm ở phòng này?

Chàng trầm trù, nhìn nhìn thau đồng.

- đêm qua tại hạ cũng bị sốt được Đường cô nương tới chăm sóc, gần sáng tỉnh dậy mới phát hiện ra cô nương ấy sốt mê man liền đi tìm Mộc y tiên bối.

Mộc tiên bối lại truy tiếp.

- làm thế nào mà 2 vị lại thay phiên nhau lẫn ra ốm vậy?

Vô danh ngần ngại, trước cái nhìn nhất định phải nghe rõ nguồn cơn của lão nhân gia, chàng đành trả lời.

- tối qua. . . chẳng may bị rơi xuống dòng suối gần nhà. . .

Tiếp tục không buông tha dễ dàng.

- ... đêm hôm còn ra đó làm gì?

Ách ... chàng ngắc ngứ đáp.

- tạ hạ không ngủ được lên đi dạo loanh quanh. . .

Đúng lúc đó, Trần đại thúc cằn cằn dục dục xen ngang.

- lão nhân gia, con thấy Vô công tử cũng chỉ là được làm hạ sốt. . .

Bấy giờ lão nhân gia mới đánh giá lại sắc mặt của Vô danh, tiến tới bắt mạch.

- sức khỏe còn yếu thế này. . . làm sao tiến hành lấy cổ trùng đây?

-...sẽ tổn sức vậy sao?

Lão nhân gia gật nhẹ xác nhận,bổ sung thêm

-mất thêm chút máu vốn đã ít ỏi sẵn của Vô công tử...

-không sao,qua bữa cơm trưa cảm phiền Mộc y tiên bối cứ tiến hành.

-...nếu Vô công tử cứ nhất quyết.

Trần đại phúc nhanh miệng.

-ta sẽ bảo phu nhân sắc thêm phần thuốc nữa cho Vô công tử.

-đa tạ!

Trần đại thúc cẩn thận diu lão nhân gia trở ra ngoài,ở giữa sân,lổ nhỏ đứng một đám người mặc hồng y rách nát khiến 2 phụ tử kinh ngạc.

-làm sao mà bọn hậu bối các ngươi lại vào đây được?

-Mộc y tiên bối,đã lâu không gặp.

Trong đám người sắc mùi hôi tanh,ẩn ẩn sát khí thì một nam nhân bộ dáng như thiên tiên hạ phàm bước ra nói chuyện khiến lão nhân gia bất khả tư nghị.

-Mặc Phong công tử?

Mặc phong điềm đạm hành lễ.

-chính là vãn bối...

-vậy còn đám người trông như vừa trải qua trận tử chiến kia?

Hắn vẫn mang cái vẻ bình ôn mà đáp.

-bọn họ chỉ muốn tới hỏi thăm,nhảy qua chăng hay Mộc tiên bối có tình cớ cứu giúp 1 nam nhân mặc hồng y không?

2 người còn chưa kịp đáp lời thì đám người hồng y nhất loạt quỳ một chân xuống,đồng thanh nói.

-bái kiến chủ tử!

Mặc phong tránh sang một bên,hoi cúi đầu,2 phụ tử kinh hoàng quay lại nhìn,chỉ thấy đứng trước cửa phòng là một nam nhân cũng mặc hồng y rách nát, gương mặt tuy còn suy nhược nhưng toàn thân trên dưới lại toát ra khí thế bức nhân tự nhiên như vốn dĩ là vậy.

Đôi mắt sâu thẳm bình lặng nhìn lướt qua mọi gương mặt rồi dừng lại một chút ở một gương mặt hốc hác lã chã lệ rơi,cái tên tử nhỏ đã mau nước mắt như thế mà cuối cùng cũng trở thành thủ lĩnh đội sát thủ của chàng được.

Chàng nhìn đến nam nhân mặc thanh y vài giây rồi mới cất giọng đều đều,nghe không ra tâm tình.

-đều đứng lên!

Vô danh bước xuống,tới bên lão nhân gia,không nhanh không chậm thông báo.

-bọn họ đều là môn hạ của Thiên địa cung,trong số đó 10 người cổ trùng có thể lấy được...

Lão nhân gia quá đỗi thất kinh,bọn thuộc hạ của chàng cũng kinh ngạc không kém.

-Sao?

-cổ trùng?

-trong ngày hôm nay Mộc tiên bối có thể lấy chúng ra hết không?

Lão nhân gia kinh nghi thế nào thì bọn thuộc hạ cũng sững sờ thế đó,chủ nhân nói sao cơ,lấy cổ trùng,ai bị nhiễm?nhiễm lúc nào?

Sắc mặt của lão nhân gia rất phức tạp,có kinh hỷ,có bi thương,mất vài giây sau mới trấn định được.

-hào!

-thập kỷ ở lại,những người khác ra ngoài khu rừng đào đội,ngày mai sẽ trở về.

Sau khi chàng hạ lệnh,những người không phận sự đồng loạt cung kính hành lễ xong mới cáo lui.Chàng nhìn bọn thuộc hạ mắt hút sau những tán hoa thụ rồi mới quay sang nói với lão nhân gia.

-Mộc tiền bối,có thể bắt đầu luôn không?

Lão nhân gia nhìn lướt qua đám người tàn tạ,gật nhẹ.

-ta sẽ cho chuẩn bị ngay,trong khi đó,bọn hậu bối các người có lẽ nên đi ăn chút thức ăn sáng.

Lão nhân gia nói xong thì xoay người về hướng được phòng.Trần đại thúc vẫn bên cạnh giúp đỡ.Vô danh nhìn 2 phụ tử đi xa dần rồi mới lại quay lại nhìn lướt qua cả đám,hoi dừng lại ở mỹ nam thanh y,cất giọng.

-trước tiên,ăn chút đồ ăn sáng...

Từ kỳ chỉ đứng bên cạnh nhìn chủ nhân của mình rồi nước mắt nước mũi tuôn như mưa,mắt hết hình tượng thống lĩnh thường ngày nghiêm khắc đứng đắn.

Vô danh bước đi dẫn đầu hướng về phía phòng ăn,2huynh muội tiểu Lan tiểu Lam đang múc cháo ra 12 cái chén nhỏ.Thấy Vô danh bước vào đầu tiên tiểu Lan liền vội vàng thừa,vẫn có phần sợ sệt.

-Vô đại ca,mọi người trước ăn tạm chỗ cháo này lót dạ,mẫu thân muội đang sắc thuốc,lát sẽ đưa lên sau.

Chàng gật nhẹ,tiếng tiểu Lam vang lên như reo khi thấy 1bóng dáng thanh y xuất hiện sau cùng.

-Phong ca ca,oa,thật sự đúng là Phong ca ca!

Hắn gật nhẹ cười cười,mọi người vừa lục đục vây quanh bàn kê đứng người ngồi bụng bát cháo nhỏ hút cái rột vừa nhìn mỹ nam thanh y.

-là ta đây,6 năm không gặp,Lam đệ đã lớn thế này rồi.

Tiểu Lan đứng bên cạnh chớp chớp cặp mắt to tròn,hắn nhìn đến,cười thân thiện.

-lúc đó tiểu Lan còn nhỏ quá,chắc quên ta rồi.

Tiểu Lan nghe thấy thế liền lắc đầu quây quây,mắt càng long lanh,mặt càng ửng hồng,vừa cười rạng ngời vừa ngượng ngùng nói.

-không quên,không quên,Phong ca ca giống như thần tiên hạ phàm,muội còn tưởng mình hoa mắt.

Đúng lúc đó,tiếng của Trần đại thẩm ở ngoài cửa phòng bếp bên cạnh vọng tới.

-Lam Lan,giúp mẫu thân một chút nào!

Hắn vẫn một bộ hòa ái nói với 2 cái hài nhi.

-chắc sẽ bận rộn một lúc,lại làm phiền 2 huynh muội Lam Lan rồi!

-không sao,nhưng khi nào huynh rảnh rồi nhất định phải chơi cùng bọn đệ.

Hắn vui vẻ gật nhẹ đồng ý.

2 huynh muội đi khuất dạng,hắn quay lại liền bắt gặp một ánh thâm thúy sâu thẳm chiếu tới,khiến toàn thân không thoải mái lại chung ra bộ dáng hiền lành vô hại.

Từ kỳ thấy thế liền hắng giọng vội vàng giải vây.

-chủ nhân,Phong công tử đây quả nhiên là hảo bằng hữu,mấy ngày nay cùng chúng thuộc hạ không quản gian nan khổ cực ngày đêm lo lắng truy tìm chủ nhân.

9 tên còn lại mấy ngày qua đã vô cùng tò mò hiếu kỳ cái nam nhân đẹp khuynh thành tự xưng là bằng hữu này.Chẳng biết chủ nhân quen từ lúc nào,cũng chưa từng thấy nhắc qua,càng chưa từng gặp mặt,gờ được gặp rồi,tự hỏi mối quan hệ này là đơn thuần hay có mờ ám chi đây.

Đi theo chủ nhân cũng được 10 năm,dù khi chủ nhân ở Mạc bắc thì mỗi tháng cũng thay phiên đưa thư của Từ kỳ tới nhưng chưa từng thấy nhắc qua mỹ nữ nào,chỉ cần nữ nhân tiếp cận trong phạm vi 1m là cái mặt nhăn lại khó chịu,có lẽ nào,có lẽ nào chủ nhân thích nam sắc...

Vô danh nhìn Mặc phong trong giây lát rồi mở miệng.

-chúng ta sẽ nói chuyện riêng sau. . .

Cả bọn trong lòng không nói tự hiểu cùng đưa mắt hết nhìn chủ tử nhà mình lại quay ra nhìn mỹ nam tuyệt sắc kia, càng ngắm tâm càng chắc như đinh,thời xong rồi. . .đây chắc hẳn chính là nữ chủ nhân tương lai vạn người mê đấy không ai sánh bằng.

Từ kỳ thấy thần sắc kỳ quái của cả lũ liền lướt cặp mắt sắc bén tới khiến bọn họ thu liễm lại biểu tình,đúng lúc đó tiểu Lan bung 3 cái chén trên khay bước vào,nói.

-Vô đại ca,thuốc mẫu thân muội sắc cho 2 người xong rồi,Vô đại ca mang vào phòng giữm muội nhé,muội còn phải giúp mẫu thân chuẩn bị thuốc cho mọi người nữa.

Vô danh gật nhẹ đứng lên,Mặc phong đón lấy khay thuốc trước,cười nhả nhận.

-để ta cầm giúp muội!

-ừm!

Tiểu Lan mặt lại đỏ bừng bừng lòng như nở hoa bỏ đi,Vô danh tiến tới giành lấy khay thuốc,giọng không nghe ra hi nộ.

-được rồi,ngươi ở đây đợi ta một lát. . .

Dứt lời Vô danh bê khay thuốc bước đi trước sự ngỡ ngàng của chúng thuộc hạ.Sao chủ nhân cao quý lại tự mình muốn bung thuốc?Chẳng lẽ chỉ vì không muốn cho mỹ nam như hoa như ngọc kia làm công việc của bọn hạ nhân mà chủ tử phải hạ mình xuống đích thân làm sao?

Cả lũ mơ mơ hồ hồ đoán già đoán non,Từ kỳ cũng không hiểu,hắn biết chủ tử của mình vốn rất sùng Mặc phong nhưng thỉnh thoảng vẫn hay sai bảo bề cái nọ bung cái kia mà.Chủ tử là cái dạng cực kỳ lười biếng,chẳng muốn nhấc tay động chân vào bất cứ việc con con nào.Nếu có thể nhờ vả ai thì tuyệt đối không buông tha,nếu có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng,đến cả mở miệng cũng ngại nói nhiều,bọn thuộc hạ đành nhìn sắc mặt chàng mà hành sự.

Mà khoan,tiểu Lan ban nãy nói gì nhỉ"sắc thuốc cho 2 người",vậy là có một người bí ẩn nào đó tốt số tới mức được chủ tử tôn quý của bọn họ bung thuốc tới tận nơi,rốt cuộc là ai chứ?

Vô danh 1 tay đẩy nhẹ cửa bước vào sau đó đóng cửa lại,bước tới bên bàn đặt khay thuốc xuống rồi bung một chén tới bên giường.Chàng ngăn người đứng nhìn nàng một lúc rồi khẽ mở miệng gọi.

-Hải đường. . .

Lẽ dĩ nhiên nàng vẫn mê mết ngủ như chết.Chàng ngồi xuống đối diện nàng,múc lên một thìa thuốc nghi ngút khói,lờng lự một chút rồi cũng thôi thôi,sau đó đưa thìa thuốc vào miệng nàng đồ từ từ,toàn bộ chỗ thuốc đều chảy ra ngoài. . .

Chàng vội vàng đưa tay áo lau lau,sau đó múc một thìa khác,cũng thôi thôi,đặt bát thuốc xuống giường,một tay vươn ra cầm lấy cầm nàng hơi kéo xuống,đôi môi hé mở,tay kia liền thận trọng đổ thuốc vào.

Đang định múc thìa tiếp theo thì nàng giật mình sắc nước,lại toàn bộ chỗ thuốc chảy ra ngoài nhưng vẫn không tỉnh lại.Chàng lại cuống quýt lau lau sau đó bất lực nhìn lên trần nhà như tìm người cầu cứu.

Lại đặt bát thuốc xuống, 2 tay cầm lấy 2 cánh tay nàng dựng ngồi dậy,chàng liền xoay người ngồi dựa lưng vào cột đầu giường để cơ thể mềm oặt của nàng toàn bộ dựa vào ngực chàng.Sự tiếp xúc thân mật này làm chàng cực kỳ căng thẳng,mùi thơm thiếu nữ lại không ngừng lan tỏa vào 2cánh mũi khiến nhịp tim phút chốc tăng lên đột ngột.

Chàng lại một tay cầm thìa thuốc thổi cho bớt ngội xong một tay hơi kéo cầm nàng xuống từ từ đổ thuốc vào.2 hàng lông mày của nàng khẽ nhăn lại,mí mắt trĩu nặng cổ mở,tiếng thì thảo khản đặc trong cổ họng đau buốt thốt ra một nhọc.

Giọng nàng nghe rất kỳ quái.

-khó uống quá!

Đối phương đứng hình một chút rồi lại múc thuốc đưa tới miệng nàng,nàng nhăn mặt quay đầu đi chỗ khác.Giờ cổ họng nàng rất khó chịu,nội việc nuốt nước bọt thôi cũng là cả vấn đề nan giải.

Đối phương thấy thế lại không buông tha tiếp tục đưa thìa thuốc tới miệng nàng.Nàng lại nhất quyết không muốn tiếp nhận lên lại xoay mặt đi hướng khác.

Đối phương hít một hơi thật sâu cho tâm tình ổn định rồi nghiêm giọng hỏi vọng từ trên xuống.

-tại sao không uống thuốc?

Cổ họng nàng rất đau,chẳng muốn mở miệng,đối phương lại 2 tay giữ vững cơ thể nàng xoay người mình lại đối diện nàng.4mắt trừng nhau,sau đó nàng chịu thua,mới cầm lấy cổ tay người ta xoay lại,đưa một ngón tay ra viết vào lòng bàn tay chàng.Nàng viết chữ "đau họng",xúc cảm nhộn nhạo từ đầu

ngón tay của nàng chuyển tới tận trong tim đối phương rồi lan tỏa ra toàn thân.

Đối phương cứ cúi đầu ngửa ra nhìn đắm đắm vào lòng bàn tay mình, khi ngước lên thì thấy nàng đang mệt mỏi dựa lưng vào thành đầu giường. Đối phương lạnh giọng nói.

-nếu không uống thuốc thì làm sao mà khỏi bệnh được, người vốn là đại phu thì phải càng hiểu rõ chứ?

Hải đường hé một con mắt, lại dùng đầu ngón tay viết vào lòng bàn tay người ta.

“không sao, cảm xoang thôi mà, ta vốn sức đề kháng tốt, mấy ngày sau tự động sẽ hết.

Sức đề kháng là cái gì? chàng tự vấn nhưng lời thốt ra lại hỏi.

-nếu tự động khỏi thì người còn làm đại phu cái gì?

Nàng chẳng buồn nhúc nhích đến một ngón tay, dù biết người ta đang trừng mắt vô cùng bất bình trước sự ương bướng cứng đầu của nàng. Nàng thầm mắng trong lòng.

“cái tên câm này từ lúc nào lại nói nhiều như vậy?”. Cuối cùng luôn là nàng không chịu đựng nổi, bực bội viết vào lòng bàn tay người ta một câu.

“nếu người dùng miệng bón thuốc cho ta, ta sẽ uống” còn không làm được thì mau chóng biến đi cho bản cô nương yên tĩnh nghỉ ngơi. Nàng viết xong nhắm mắt lại ngả lưng ra sau.

Chàng mím chặt môi, nhìn nàng. . . nhìn nàng, rồi lại nhìn nàng, 2 hàng lông mày nhíu chặt rồi giãn ra. . .

Cảm giác mát lạnh và mềm mại từ bờ môi đối phương truyền tới khiến đôi môi nóng bỏng của nàng vô thức hé mở đón nhận dòng nước thuốc. Mặc kệ cổ họng phút trước còn đau buốt, giờ nàng chỉ cảm thấy một cơn sóng xúc cảm mãnh liệt ập tới khiến toàn thân lâng lâng, bồng bềnh không trọng lượng.

Hải đường mở mắt ra, luyến tiếc nhìn đôi môi đối phương rồi xa, gương mặt nàng bạo đỏ như uống say rượu, đôi mắt mơ mơ màng màng. Nàng lại cứ ngây ngốc nhìn đối phương đưa bát thuốc lên miệng uống một ngụm, rồi từ từ tiến lại gần, áp lên đôi môi nàng.

Nàng ngoan ngoãn đón lấy dòng nước thuốc và lại luyến tiếc nhìn cặp môi người ta rồi xa. Cho đến khi chỗ thuốc được đối phương nhiệt tình quá mức dùng miệng bón cho nàng hết, nàng vẫn cứ ngây ngô như trúng tà.

Đối phương nhìn nhìn nàng, 2 khóe môi không tự giác cong lên vẽ một nụ cười. . .

Giờ này, khắc này, nàng biết được rằng người trước mặt đang cười với nàng đây chính là người nàng muốn ở bên cạnh đến hết đời. . . là người duy nhất mang lại cảm giác rạo rực vô cùng mạnh mẽ. . . là người nàng chờ đợi tìm kiếm suốt 27 năm qua. . . nụ cười khiến nàng mê đắm trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Huyết cổ trùng.

Đối phương đặt chén không xuống mặt bàn rồi bưng ra tô cháo nhỏ còn âm ấm đưa cho nàng. Nàng vẫn trong bộ dáng cực kỳ ngoan hiền, cứ thế múc từng thìa cháo rất nhanh chóng đã thanh toán xong.

Còn đối phương thì đứng bên cạnh nhìn nhìn nàng, đợi nàng ăn hết lại mang ra chỗ bàn bấy giờ mới cầm lấy bát thuốc lạnh ngắt dành cho mình một hơi tu hết.

Khi chàng quay trở lại phòng ăn thì bọn thuộc hạ đã đi hết chỉ có tiểu Lam đang bưng một khay lớn chén bát bước ra, chàng liền đặt khay thuốc lên rồi cầm hộ toàn bộ chỗ đó.

Tiểu Lam vội vã mở miệng, giọng vẫn có phần sợ sệt.

-Vô đại ca, mọi người sau khi uống thuốc xong được phụ thân đệ dẫn tới được phòng rồi. . .

Vô danh gật nhẹ, tiểu Lam nói thêm, vung tay chỉ.

-Phong ca ca đang đợi Vô đại ca ở khu vườn đào trước mặt.

Chàng lại gật nhẹ, nghe tiểu Lam thận trọng nói tiếp.

- Vô đại ca bung ra giếng nước giùm đệ là được.

Bấy giờ chàng mới lên tiếng nói.

-Đường cô nương vẫn sốt,ta thì đỡ nhiều rồi.

-ừm,đệ biết rồi,lát đệ sẽ nói với mẫu thân sắc tiếp thuốc cho Đường tỷ.

Vô danh dựa theo tiếng sáo vi vu vọng tới,âm thanh trong vắt lại ngân nga du hoặc như đưa đường dẫn lối cho chàng tới bên chủ nhân của chúng.Trong khung cảnh ngập tràn gió thu hiu hiu thổi lửa qua những tán đào thụ khiến những cánh hoa phấn hồng khẽ tung bay mang theo mùi thơm nồng nàn đến mê người.

Mỹ nam từ đứng dựa lưng vào thân hoa thụ,tay đưa lên thổi sáo ngọc phý thúy,mái tóc dài đen nhánh tung bay cùng dải tơ lụa xanh lam.

Tiếng sáo du dương dừng lại,mỹ nam thanh y nhìn nhìn Vô danh một chút rồi tháo sợi dây buộc thanh hắc kim cổ đao đeo phía sau lưng ra, một chân quỳ xuống,2tay nhẹ nâng thanh đao lên ngang mặt.

-giáo chủ!

Chàng đón lấy bằng một tay,nhẹ giọng nói.

-đứng lên!

Mặc phong điềm điềm đứng lên,Vô danh vừa vắn vừa cầm thanh đao lên,ngắm nghía vô đao rồi lại rút đao ra ngắm nghía tiếp,miệng hạ lệnh.

-có những chuyện gì ta cần phải biết thì bẩm báo đi.

Những chuyện Vô danh không biết là rất nhiều,cũng không hẳn là không biết chỉ là chàng đã quên mất,bây giờ những chuyện gì trước mắt cần được biết thì Mặc phong tạm thời sẽ nói ra.Thời gian dù sao cũng dư dả,hắn cứ tà tà kể lể từng chút một,còn Vô danh lại vừa lắng nghe có vẻ lơ đãng vừa chặt một khúc cây hoa thụ bắt đầu làm một cây gậy.

Khi mọi chuyện xong xuôi cũng là lúc mặt trời chính ngọ,Vô danh lại khoác thanh đao ra sau lưng,tay cầm khúc cây hoa thụ,nhẹ bước.Mặc phong lặng lẽ theo sau,nhìn chăm chú vào khúc cây,giáo chủ tôn quý lại dùng thanh cổ đao trên bảo mà gọt ra cái khúc cây làm gậy chống đi lại?thật bất khả tư nghi,này là ai có điểm phúc đây?

Trên cao trời xanh mây trắng nắng nhẹ vẩy,dưới đất hiu hiu gió thổi vờn cánh hoa.

Tiểu Lam bung khay từ phòng bếp tiến vào sân,nhìn thấy Vô danh liền vui vẻ bước tới,nói.

-Vô đại ca,mẫu thân chuẩn bị cháo và thuốc cho 2 người!thuốc của Vô đại ca là chén không có thìa nhé!

Chàng gật nhẹ,đón lấy cái khay đựng 4 cái chén,2 chén thuốc,2 chén cháo,Mặc phong lại nhìn hành động và cái khay của chàng chăm chăm.

-phụ thân đệ dặn sau khi Vô đại ca xong thì tới được phòng!

Chàng lại gật nhẹ,ra lệnh cho Mặc phong.

-đến được phòng xem bọn họ thế nào!

-vâng!

Chàng nói rồi đảo bước,Mặc phong điềm điềm nhìn theo cho đến khi dáng chàng biến mất sau cánh cửa.

Khi chàng vào phòng thì thấy nàng đang ngồi ở bàn,một chân đặt trên ghế đang bôi thuốc trên cổ chân vẫn rất sung đỏ.Nàng ngẩng đầu lên,nói mà không phát ra âm thanh.

“ta đang đói quá!”

Đối phương ngán ra một lúc rồi đặt khay xuống,đề cây gậy ra cạnh bàn,ngán ngừ hỏi.

-chân sao rồi?

Hải đường thở dài,tiếp tục nhép miệng.

“vẫn đau lắm!e là vì nó mà ta sốt nặng thêm!

Chàng ngồi đối diện đặt chén thuốc ra trước mặt nàng,nàng đóng lại hộp thuốc tiêu sưng,rồi vắt vớ và nuốt chỗ thuốc,thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc tới đối phương.Uống xong,nàng khẽ vươn người,khịt khịt mũi,nhưng cổ họng nàng vẫn đau buốt,mũi vẫn tắc nghẹt,vẫn hơi choáng váng mặt mày,coi bộ bệnh

nặng a.

Nàng chỉ vào bát thuốc của chàng,nhép miệng vẫn.

“thuốc của người hình như không giống ta?”

Đối phương ngần ngơ nhìn đôi môi nàng mấp máy nhưng vẫn không phát ra tiếng,chàng chẳng động đậy.Tưởng người ta chưa hiểu ý,nàng lại nhép miệng vẫn lại câu cũ,bấy giờ chàng mới trả lời.

-ta hết sốt rồi,thuốc này chắc để lát nữa lấy cô trùng.

Nàng gật nhẹ,bắt đầu khuấy khuấy bát cháo,nhìn cái khúc cây đặt bên cạnh,hơi hắt đầu,dùng khẩu hình vẫn.

“cái đó,cho ta à?”

-ừm!

“cảm ơn!”

Im lặng kéo dài cho đến hết bữa ăn,sự yên tĩnh này vô cùng nhẹ nhàng và dễ chịu là do người đối diện mang lại nên nàng rất biết điều mà tận hưởng.Ăn xong,đối phương đứng lên bê khay đi,nàng vội vã dùng cây gậy chàng làm cho để bước tới bên,vươn một tay túm lấy tay áo người ta.Đối phương quay lại nhìn,nàng do dự một lúc cũng mấp máy đôi môi.

“người có thể làm ơn bảo Trần đại thẩm giữm,chuẩn bị nước tắm cho ta được không?”

Đối phương nhìn như hút vào cặp môi bé xinh của nàng,thất thần đến mức nàng dùng khẩu hình nhắc lại lần 2 vẫn cứ ngây ngây ngô ngô như chẳng hiểu gì.

Hải đường mặt đỏ bừng bừng,hắng giọng một chút,khò khè nói,giọng nghe khản đặc và lý nhí phát ra.Nghe thập phần buồn cười.

-nói giữm với Trần đại thẩm là chuẩn bị nước tắm cho ta,có được không?”

Đối phương gật mạnh một cái rồi đảo bước,nàng mệt chết đi được bước khó khăn về giường nằm.

Vô danh bước vào nhà bếp,thấy Trần đại thẩm và tiểu Lan đang bận rộn nấu nướng,chàng đặt khay xuống bàn đấm đo một chút rồi cứng ngắc mở miệng chuyên đặt lại ý tứ của Hải Đường.Đại thẩm lau lau tay vào cái tạp dề,thần thiện vẫn.

-Vô công tử,Đường cô nương thế nào rồi?

-vẫn chưa khỏe,khi nào rảnh đại thẩm đi xem giữm tại hạ.

-tất nhiên rồi,chuẩn bị bữa trưa xong ta sẽ tới thăm Đường cô nương ngay.

Chàng gật nhẹ rồi bỏ đi.

Dược phòng có cả đồng kê ngồi người đứng,khi thấy chàng bước vào thì bọn thập kỳ liền đứng cả dậy,lão nhân gia lên tiếng.Trước đó bọn thập kỳ và Mặc phong đã được lão nhân gia nói sơ qua chút thông tin cơ bản về việc trùng cổ trùng.

-lão phu đã lấy được đủ 10con,chuyện kỳ diệu thế này nhất định sẽ không quên công lao của Vô công tử.

-ừm,chi cần lão tiên bối chia cho tại hạ mấy viên dược khi luyện xong.

-dĩ nhiên,gì thì mấy đứa hậu bối các người đi ăn uống trước đi.

-chủ tử,bọn thuộc hạ xin phép cáo lui trước.

Từ kỳ đại diện nói,cả bọn phía sau cung kính nâng tay thi lễ,chàng gật nhẹ nhìn bọn họ lục đục kéo đuôi rồi đi nhưng Mặc phong vẫn lán lại một chút.Vô danh ngồi xuống ghế,trên bàn có đề sẵn một cái chậu nhỏ,một lọ sứ và một chén nước.Lão nhân gia bảo chàng vận khí,lập tức một cơn đau buốt từ vùng đan điền ập tới rồi lán nhanh ra khắp cơ thể.

-tiếp tục vận khí,đừng dừng lại.

Lão nhân gia nhắc nhở.

-chậm chạp,từ từ thôi nhưng không được đứt đoạn...cảm nhận đi...

Con đau giờ chỉ còn tập trung ở vùng đan điền,2 hàng lông mày của chàng giãn ra,rồi đột nhiên Vô danh cảm thấy như có một cơn sóng lạnh buốt xuất hiện.Con sóng này rất quen thuộc,nó thường xuất hiện những lúc chàng bị trùng độc,con mát lạnh sẽ xoa dịu sự nhức nhối,nhưng lần này lại là buốt giá,tới

mức khiến các cơ mặt run rẩy, mồ hôi rịn ra lấm tấm.

Lão nhân gia nói thêm.

-dẫn dắt nó...

Thứ thuốc mà chàng được uống là một loại giả độc,nó tạo ra mùi vị của con đau giống y như lúc bị trúng kịch độc nhằm mồi gọi,dẫn dụ con huyết trùng xuất hiện và đi theo.Hương thơm của giả độc vô cùng đặc biệt,lúc đậm đặc khi thoang thoảng,nó ăn một miếng lại kích thích muốn ăn thêm,g giống như người ta dãi mồi trên đường cho con thú nhắt ăn rồi cứ thế đi theo.

Sự nhộn nhạo khó chịu giống như mạch nước ngầm bị ép phun lên,chàng cúi người vào chậu đồng nỏ ra một ngụm máu đỏ tươi,rồi trong cái đồng đỏ lờ mờ đó,một sự chuyển động uốn lượn nhúc nhích,nhìn kỹ là một con huyết trùng mập mạp.

Trần đại thúc liền mang cái chậu vào buồng trong,chàng một vĩa mồ hôi lấy thuốc trong lọ sứ ra uống xong liền ngã lưng vào thành ghế,lão nhân gia dặn dò.

-ngồi nghỉ một chút rồi hẵng về phòng.

Bấy giờ Mặc phong mới lên tiếng vấn.

-chuyện này nếu để các chủ biết,e rằng mọi việc sẽ vô cùng rắc rối.

Lão nhân gia ngẫm nghĩ một chút,kết luận.

-nếu nó biết mấy con huyết trùng nuôi bấy lâu nay chuẩn bị đến ngày sắp thu hoạch lại bị hăng đi...thì đám hậu bối các người sẽ gánh hậu họa gì?

Mặc phong từ tốn nói.

-Vì các chủ coi trọng chúng nên dù mọi người không hoàn thành công việc được giao thì cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát...song,nếu biết không còn huyết trùng...e rằng...tất cả sẽ chết...

Mặc phong đáp thêm.

-Quái độc tiên y,tiền bối cũng nên nghĩ cách gì để qua mặt đồ nhi của mình,trong nhân thế...những người biết về huyết cô trùng...e rằng chẳng còn ai...việc cô trùng bị lấy đi...nàng ta,chi có thể nghĩ tới tiền bối thôi...

Lão nhân gia vuốt vuốt chòm râu,chốt lại.

-nếu đã thế...thì chi còn một cách thôi...11 người bọn họ...đều chết...

Ặc phong nhấp một ngụm trà thơm,bình bình đậm đậm nói tiếp.

-lão tiền bối định cho bọn họ chết như thế nào?nếu đột nhiên 11 người bọn họ lại chết vậy thì rất đáng nghi ngờ...phải là tất cả đều chết hết...hơn nữa cần phải có nhân chứng đáng tin cậy...

-nhân chứng đáng tin cậy?

Mặc phong chậm rãi nói.

-lục cung chủ đã từng nhìn thấy bọn họ thoát chết...vậy nên cần để chính người đó tận mắt nhìn thấy mới tránh được ngờ vực...nhưng...

-Nhưng?

Mặc phong vẫn một bộ ung dung nhàn tản,nói thêm.

-e là riêng...Vô công tử đây...vậy lên sống thì hơn...

-vì sao?

-chỉ là nếu Vô công tử tôn quý đây mà thật sự vong mạng...không chỉ các chủ đích thân tới xem xét mà đến cả cái vị cao cao tại thượng chốn thâm cung kia cũng sẽ không quan nhọc mà di giá tới...thế thì khéo quá hóa vụng...

Lão nhân gia vuốt vuốt chòm râu,nhìn chàng đang nhắm mắt dưỡng thần hoàn toàn im lặng một bên lắng nghe bọn họ thảo luận như chuyện của người khác.

-ò...Vô công tử đây chắc không đơn giản chỉ là ngũ cung chủ của Thiên địa cung đâu thôi nhỉ?

Mặc phong vẫn điềm nhiên uống trà,lão nhân gia thấy thế lại chuyển câu hỏi về phía hắn.

-Phong công tử đây sao lại quen thân với Vô công tử vậy?

Hắn cười nhẹ,một bộ an dật tĩnh nhiên mà vẫn.

-30 năm rồi Mộc tiên bối không hỏi thế sự...thứ lỗi cho văn bối to gan hỏi thẳng,chẳng hay nếu Huyết hải giáo và Thiên địa cung giao tranh,tiền bối sẽ đứng về bên nào?

-Phong công tử đây nói vậy là có ý gì?ngươi thân vốn là trưởng lão của Huyết hải giáo lại thân cận với cung chủ của Thiên địa cung,nếu như 2 bên không có hiềm khích gì thì cũng thôi đi ,nhưng nghe Phong công tử nói vậy e là có uẩn khúc chi đây?

-đích thực là có chút ân tình...nhưng Mộc y tiên bối phải trả lời được vấn đề nêu trên thì văn bối mới có thể nói rõ ràng ra được.

-ta nguyên lai là ái đồ duy nhất của Thánh nữ...

Mặc phong khẽ liếc mắt về phía Vô danh...lão nhân gia nói tiếp.

-lão phu không cần biết cái Thiên địa cung kia là của ai,chi cần nó gây tổn hại đến Huyết hải giáo...ta nhất định sẽ không nể tình...

Mặc phong lại khẽ cười như thể đã biết trước câu trả lời,hắn đứng lên,cung kính thi lễ với Vô danh đang ngồi thư thái nhắm mắt dưỡng thần.

-như vậy...giáo chủ...cũng đến lúc nói cho quái độc tiên y biết...

Vô danh hơi hé mắt,nhìn nhìn quái độc tiên y đang kính nghi nhìn lại mình,Mặc phong không nhanh không chậm vào đề.

-vị Vô công tử đây,từ 10 năm trước đã trở thành giáo chủ của Huyết hải giáo...

-10...năm trước...vị công tử đây nhìn thế nào cũng chỉ mới 20 mấy...hơn nữa chẳng phải là người của Thiên địa cung...sao lại có thể...?

Mặc phong nhìn nhìn giáo chủ,sao đó cung kính thi lễ.

-giáo chủ,ngươi về phòng nghỉ ngơi một chút đi...những chuyện còn lại cứ giao cho thuộc hạ xử lý.

Vô danh liếc mắt nhìn hắn,gương mặt chàng hơi mệt mỏi nhưng nhìn cũng chẳng rõ biểu tình.

Mặc phong thấy thế lại khẽ cười,bộ dáng vẫn đậm phong kinh,mở miệng.

-giáo chủ...ngài không phải là muốn thuộc hạ đi đi đấy chứ?

Vô danh chớp mắt một cái,nhìn hắn,rồi chậm chạp mở miệng,lười biếng.

-um...

Mặc phong cười khẽ,vẫn rất mềm mỏng thoải mái.

-“um?”ngài cứ đùa.

Vô danh lạnh nhạt nói.

-ta chưa bao giờ biết đùa,ngươi biết mà...

Mặc phong nhìn chàng một lát rồi mới quay ra nói với lão nhân gia.

-vậy thì...Mộc y tiên bối,phiền ngài chờ văn bối thi hành nhiệm vụ được giao trong chốc lát.

Bấy giờ lão nhân gia mới kịp phản ứng lại,ngăn cản.

-hãy khoan,để lão phu xem mạch cho Vô công tử đây đã...hình như có gì đó không đúng.

Nói xong liền vươn tay bắt mạch,mạch đập kỳ quái khiến lão nhân gia nhú cặp lông mày trắng muốt,sau đó đưa tay gõ gõ vào chân chàng,miệng vẫn.

-có cảm giác gì?

-không nhiều...chỉ một chút...

Mặc phong mặt biến sắc hỏi.

-Mộc y tiên bối,chủ nhân sao vậy?

Lão nhân gia do dự trả lời.

-chân...đường như mắt cảm giác...

Mặc phong kinh hoàng thốt ra.

-sao có thể?Mộc y tiên bối,chuyện này là sao?

-lão phu trước mắt cũng không hiểu.

Quái độc tiên y buồn bã một thì hần rầu rĩ 10,Mặc phong nhìn nhìn Vô danh,chàng vẫn nhắm mắt như đang ngủ,2 hàng lông mày chỉ khẽ nhú lại có vẻ rất mất sức,sắc mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn khó nhìn ra tâm tình.

Mặc phong xoay lưng lại,hơi quỳ xuống,kéo cơ thể chàng đổ vào lưng mình rồi đứng lên.

Hải đường đẩy cửa dực phòng,sau khi tắm rửa xong đúng là cả người thư thái dễ chịu rất nhiều.Hình như cả người từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều được nâng cao sức sống,khỏe rồi,hết sốt,chân cũng đỡ đau nhiều lắm,nếu tắm thêm lần nữa hẳn sẽ khỏi luôn,lại chạy nhảy tung tăng.

Tất cả đều nhờ viên hắc ngọc kỳ diệu vô cùng này,nàng cười cười đưa tay sờ sờ viên đá đen óng ánh đeo trước ngực,tay còn lại vẫn cầm lấy cây gậy hoa thụ.

Nàng mặc một bộ đồ màu đỏ xen trắng là y phục mà Trần đại thẩm mua cách đây mấy năm trước.Đại thẩm rất thích nhưng lại không mặc vừa song vẫn mua vì nghĩ sẽ để dành lại cho tiểu Lan nên cứ thế giữ tới tận giờ.

Ban nãy lúc tới thăm nàng,nàng than chẳng lẽ phải mặc lại đồ dơ,2 bộ đều cần phải thay ra nhưng chưa giặt được,thế là đại thẩm vắt óc suy nghĩ chợt nhớ tới 2 bộ y phục mua cách đây đã lâu nên suýt quên.Đại thẩm chuẩn bị sẵn nước và y phục cho nàng,còn nhiệt tình đi giặt dùm 2 bộ đồ dơ,khiến nàng cảm động vô cùng cứ đa tạ rồi rít.

Hải đường bước vào sân,đi dưới những tán cây,bây giờ có lẽ khoảng đầu giờ thân,nắng thu vàng nhẹ nghiêng nghiêng xuyên qua các tầng lá tạo ra vô số những luồng ánh sáng lấp lánh khi ngược nhìn,dưới chân cũng hình thành vô số bóng râm loang lổ.

Trên hành lang có người đang hướng về phòng nàng,người này còn đang cống một người nữa,thấy vậy Hải đường liền vội bước tới.Khi đến gần hơn nàng liền lên tiếng gọi,cánh tay của kẻ đó chợt dừng lại trước cửa phòng,nam nhân xoay người lại.

Nàng mở to cặp mắt vốn đã to sẵn,cứ nhìn như bị thôi miên vào người mặc y phục màu thanh thiên kia,cái miệng nhỏ nhỏ cũng mở ra hết cỡ,hồi lâu sững sờ chưa khép lại được.Mà người nam nhân kia phản ứng cũng chẳng khác hơn nàng là mấy,hắn cũng kinh nghi tốt cùng trước nữ nhân vừa lạ mặt vừa thân quen này.

Vô danh hơi hé mắt ra,nhìn nhìn nàng rồi liếc tới Mặc phong,rồi lại chuyển ánh nhìn từ hần về Hải đường.Phản ứng thái quá này là sao?2 người này biết nhau à?chàng lạnh lùng lên tiếng.

-Mặc phong...mặc phong...

Bấy giờ hần mới chậm chạp quay đầu sang,còn nàng mới phát hiện ra kẻ được cống là Vô danh,Hải đường vội đi đến,hỏi.

-Hong y,ngươi sao lại để mỹ nhân này cống?

Mặc phong cố nói tự nhiên.

-Vô công tử,cô nương này là ai lại gọi người là Hồng y?

Không quen biết sao?Vô danh lười biếng nhắm mắt lại,đầu ngả vào vai hần,thấy vậy Mặc phong đành đẩy cửa bước vào,đi tới bên giường,thận trọng đỡ chàng nằm ngay ngắn xuống.Hải đường nhìn nhìn chàng rồi nhìn hần,hỏi.

-mỹ nhân,tên đó bị sao vậy?

Mặc phong tâm tình từ lúc nhìn thấy nàng đã trấn động toàn thân,gìong thoáng run run.

-cô nương...tại hạ là Mặc phong...cô nương...quen với Vô công tử?

-quen a,ta là người đã cứu tên này mà?

Dứt lời nàng liền đưa tay bắt mạch,2 hàng lông mày khẽ nhú,đầu hơi nghiêng nghiêng như ngẫm nghĩ gì đó.

-kỳ quái...

-cô nương biết xem bệnh?Mộc lão tiên bối cũng xem không hiểu...cô nương...chẳng hay tên gọi là gì?

-ta là Hải đường...

Nàng đáp theo phản xạ,giờ tâm trí đang suy nghĩ đến bệnh tình quái quỷ của Vô danh,rồi đột nhiên một tia sáng lóe lên,nàng bật dậy,nói như ra lệnh với Mặc phong.

-mỹ nhân,công cái tên này theo ta!

Dứt lời nàng liền bỏ đi trước,Mặc phong sau một thoáng sững sốt cũng làm theo,nhưng vừa ra đến giữa sân thì một đám người ủa tới.Bọn thập kỷ từ phòng ăn bước ra,nhìn thấy Mặc phong đang công chủ tử thì vội vàng đi tới,Từ kỳ hoảng hốt hỏi.

-Phong ca,chủ tử sao vậy?

-người ở đâu ra lại làm thế này?

Mặc phong chưa kịp trả lời thì tiếng Hải đường đã vang lên,cả đám bấy giờ mới để ý tới nữ nhân nhỏ con ở ngoài vòng vây kia,cùng quay lại nhìn.Từ kỳ há hốc mồm miệng,cái cặp mắt ti hí cũng cố gắng hết sức mở trừng trừng ra,tay run rẩy chỉ chỉ.

Mặc phong liền lên tiếng chen vào,chặn ngang câu nói đang nghẹn trong họng cậu ta.

-Hải đường cô nương...

-Hải đường?

Từ kỳ kinh nghi hết nhìn hấn lại quay ra nhìn nàng,Mặc Phong lạnh nhạt lên tiếng.

-Từ kỳ và mọi người ra ngoài vườn đào trước,chủ tử không sao,sáng mai quay lại.

-hả?

Từ kỳ sững sốt một lát,hết nhìn Mặc phong rồi lại nhìn đến Hải đường,cuối cùng nhìn như dán vào Vô danh,cực kỳ miễn cưỡng tuân theo.

-được rồi,chúng ta ra ngoài gặp mọi người xem sao.

Từ kỳ đi được mấy bước thì ngoái đầu nhìn lại thấy cô nương tên Hải đường đẩy cửa phòng cho Mặc phong bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người quan trọng

Gian ngoài là bộ bàn ghế gỗ đào,Mặc phong cẩn thận đặt Vô danh ngồi xuống,ngăn với đục bồn bên trong là tám bình phong 4 miếng họa sắc cảnh 4 mùa.

Có 2 đục phòng đặt liền kề ở phía sau phòng bếp,một nồi nước ấm to dùng luôn có sẵn được đặt trên bếp ù,khi nào cần thì múc một ít ra dùng,còn để tắm thì với một hệ thống dẫn nước vào trực tiếp đục phòng,chỉ cần múc sang đục bồn là xong.

-mỹ nhân,ngươi vào trong múc nước vào đục bồn đi,còn ta sẽ đi hỏi Trần đại thẩm mượn tạm một bộ y phục cho tên này thay.

Nàng định đảo bước thì Mặc phong lên tiếng vấn.

-Hải Đường cô nương...cô nương định làm gì?

-đương nhiên là cho tên đó tắm a.

-tắm?tại sao lại là tắm?

-ừm,trước mắt cứ thử qua vậy đã.

Dứt lời Hải đường liền bỏ ra ngoài,Mặc phong nhìn theo thất thần đến khi Vô danh hé một con mắt lạnh lùng gọi.

-Mặc phong...

Hắn mới quay ra nhìn lại chàng với ánh mắt có rất nhiều cảm xúc phức tạp đan xen khiến Vô danh càng không hiểu nổi. Con người Mặc phong lúc nào cũng như thế ngoại cao nhân vốn luôn thanh đạm an nhiên sao bây giờ lại biểu lộ lắm cung bậc tình cảm trần tục tới vậy? Lẽ nào nữ nhân kia lại có thể tác động nhiều tới vậy?

Mặc phong bỏ vào buồng trong bắt đầu múc nước ấm đổ vào dục bồn, được một lúc thì lên tiếng vấn, giọng phát ra nhẹ như hơi thở.

- chủ tử... cô nương đó... cô nương đó... người có sao không?

Một lát sau Vô danh mới thờ dãi, miễn cưỡng đáp.

- ta đương nhiên là có sao...

Nghe thấy thế Mặc phong cuống quýt hỏi lại.

- chủ tử... người không ổn chỗ nào?

- haizz, hiện giờ chân ta không đi được, dĩ nhiên chẳng ổn rồi...

Nói đến đó thì Hải đường bước vào, trên tay cầm một bộ y phục nam nhân, từ phía trong Mặc phong cũng bước ra, lên tiếng trước.

- Hải đường cô nương, nước tắm đã chuẩn bị xong.

- tốt, vậy người diu tên đó vào buồng trong đi.

Mặc phong lại công Vô danh lên, nàng cũng mang ghế theo vào, hần kinh nghi hỏi.

- cô nương sao lại vào đây?

Nàng đặt cái ghế xuống, rồi vất bộ y phục lên thành ghế, nhìn chằm chằm vào hần một lúc mới nói.

- mỹ nhân, vậy làm phiền người giúp hần thay y phục.

- Hải đường cô nương... thỉnh cô nương đừng gọi tại hạ là mỹ nhân, tại hạ tên gọi Mặc phong.

Nghe giọng cảm thấy hần có vẻ buồn bực, nàng cười cười.

- hảo, Mặc phong, huynh xoay xở một mình với tên này được chứ?

- cô nương cứ an tâm ra ngoài, tại hạ có thể làm tốt.

Hải đường lại nhìn hần cười cười đầy ngụ ý rồi bỏ ra ngoài đợi. Hần thở nhẹ một hơi quay ra thì bắt gặp ánh mắt Vô danh. Mặc phong hơi ngại ngần một chút, nhẹ giọng hỏi.

- chủ tử?

- ừm?

- có thể bắt đầu được không?

- ừm.

Mặc phong thấp người, vươn tay, tháo đai lưng của Vô danh, chàng khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận mùi thơm cơ thể từ nam nhân thân cận đưa tới cánh mũi. Một lúc sau, Mặc phong dựng cơ thể chàng dậy, để chàng dựa vào ngực mình bắt đầu cời bỏ phía dưới. Xong xuôi hần bỗng chàng vào dục bồn, bấy giờ Vô danh mới mở mắt ra.

- người có điều gì còn giấu ta phải không?

Mặc phong vòng ra phía sau, vấn tóc chàng lên cho gọn, nhẹ giọng đáp.

- thuộc hạ không giấu người bất cứ chuyện gì, chẳng qua có những sự tình, tự người không muốn nhớ tới...

Dứt lời hần liền bỏ ra ngoài thấy nàng đang ngồi vắt chân đung đưa, tay gõ nhịp nhịp trên mặt bàn. Nàng liền cười cười đứng lên.

- 2 cái tiểu huynh muội kia nói huynh còn chưa ăn trưa phải không? chúng đang đợi huynh ở phòng ăn đó, huynh đi một lát đi.

- không sao, tại hạ không cảm thấy đói.

- không đói cũng lên ăn một chút vào, nếu không sẽ đau bụng đó!

Hắn cười nhẹ với nàng rồi nói.

-vậy tại hạ đi một chút sẽ quay lại.

Nàng tiến hẳn ra khỏi cửa rồi tiện tay đóng lại,Hải đường bước vào buồng trong,thấy đối phương đang ngồi ngâm mình chỉ để lộ cái đầu ra khỏi mặt nước.Hơi nóng trong dục bồn lan tỏa mỏng lung,ẩn hiện những vết sáng trắng lấp lánh sắc tím trên mặt nước rồi chạy trở lại cơ thể đối phương.

Đôi mắt người ta khẽ nhắm, gương mặt không biểu lộ tâm tình gì hết,như chỉ đơn giản là đang thư giãn,nàng bước tới gần hơn nữa,đối phương mới hé một bên mắt.

Hải đường tháo sợi dây đeo trên cổ ra rồi quàng lên cổ người ta,khi gặp nước ấm lập tức những luồng ánh sáng lân tinh sắc tím từ viên hắc ngọc lan ra lượn vòng vào một chút mới quay trở lại cơ thể chàng.

-sao ngươi lại có viên ngọc này?

-ta cũng không biết tại sao mình lại có nó.

Cả 2 cơ hồ là đồng thời kẻ hỏi người đáp,dừng lại nhìn nhau một lúc,nàng nói tiếp.

-tự nhiên nó ở trên cổ ta thôi,thế còn người?ngươi ở đâu mà có nó?

Vô danh im lặng nhìn nàng một lúc lâu,lâu thật là lâu tới mức nàng tự hỏi có thật là người ta đang nhìn nàng không?tại sao chớp mắt cũng chẳng buồn chớp,khiến Hải đường bực bội đứng ngồi chẳng yên,nàng trừng trừng nhìn lại .

-này,nói đi chứ?

Đối phương nhắm mắt lại,lạnh nhạt nói.

-không nhớ rõ là ai đưa cho...

-vậy là ngươi có nó từ lúc nhỏ sao?

-không...khoảng 5 năm về trước...đột nhiên nó ở trên cổ ta,ta hỏi mọi người...bọn họ nói...đó là của một người mà ta không muốn nhớ tới...

-ta cảm thấy viên ngọc này đúng là trân bảo khó cầu a.Ta thì mấy ngày trước đột nhiên có nó thôi...ngươi thì lại quên đi người đã tặng một vật vô giá tới vậy sao?

Vô danh vẫn nhắm mắt,không nói gì,nàng ra ngồi xuống ghế,vắt chân,khoanh tay,tiếp tục câu chuyện,ngập ngừng dò hỏi vấn đề khác.

-mỹ nhân đó,à không,người tên Mặc phong đó...là gì của ngươi vậy?

Nàng đợi một chút,thấy chàng chẳng nhúc nhích gì,tự động chuyển đề tài.

-à phải,hôm nay ngươi lấy tiểu cổ ra chưa?

Đối phương lạnh lùng thốt ra.

-rồi.

-trông nó thế nào?

-không biết.

-sao lại không biết?

-không nhìn đến.

Hải đường trừng trừng nhìn gương mặt đang nhắm mắt dường như đối diện,thầm mắng“cái tên khô khan tẻ nhạt hơn đá cuội này,gọng nói ướp hàn băng sao?cho một chút âm điệu vào không được à?”

-ban nãy ta gặp một tá người mặc y phục giống ngươi,là đồng bọn của ngươi hả?

-.....

-Ngày mai ngươi đi thật hả?

-....

-Ta nói này Hồng y,người có thể dùng thờ ơ với ta được không?dù sao ta với người cũng không oán không thù có cần thiết phải đối xử tệ thế không?

-...

-này,người ngủ đây à?

Nàng thật muốn chửi thề,nhưng nàng lại nhẫn,hít sâu mấy hơi rồi cười cười cho có tinh thần.Nàng đứng lên,tiến tới bên dục bồn,hơi nước đã tan đi nhiều,những vệt sáng lấp lánh tím cũng nhạt nhòa rồi biến mất vào cơ thể Vô danh.

Hải đường nhúng tay vào làn nước nguội ngắt,cặp mắt đối phương hé mở,cánh cửa phòng chỉ khép hờ phía ngoài cũng được đẩy ra. Trong khi nàng bị ánh mắt đối phương chiếu tướng khiến cho toàn thân bất động thì Mặc phong tiến vào,hắn kinh nghi vấn.

-Hải đường cô nương,sao cô nương lại vào trong này?

-ừm,nói sao nhỉ?ta vào xem tình hình tên này sao rồi.

-vậy cô nương thấy thế nào?

Nàng hờn giận nói.

-điều này thì...phải hỏi cái tên câm kia hiện giờ cảm thấy sao?

Mặc phong nghe nàng mỉa mai chủ tử là tên câm thì không khỏi sùng sốt quay ra nhìn nàng rồi quay lại nhìn phản ứng của Vô danh.

2 người nhìn chăm chăm vào Vô danh,mãi một lúc sau chàng mới có phản ứng.

-um!

Nàng nóng nảy mắng lớn.

-“um?”tên kia,người nói thêm vài từ thì đau họng à?

Mặc phong đứng bên,nhẹ giọng nói với nàng.

-Hải đường cô nương,cô nương vẫn lên ra ngoài trước.

Hải đường hừ mũi,nhấn mặt với Vô danh rồi mới bỏ ra ngoài.Bên trong,chàng đứng lên,hắn giúp chủ tử của mình mặc y phục.

-chủ tử,người cảm thấy tốt hơn chứ?

-tốt!

Mặc phong nhìn nhìn 2 sợi dây đeo giống nhau y đúc,cảm thấy vô cùng kinh ngạc.Trên đời này đúng là chỉ có 2 sợi dây như thế tồn tại,một cái dĩ nhiên là của chủ tử,cái còn lại thuộc về một người đã không còn tồn tại...khi người ấy ra đi thì sợi đeo đó cũng tan biến mất thế nhưng,hôm nay nó lại xuất hiện...trên người chủ tử.

-chủ tử...sợi dây thứ 2 này...sao người lại có?

-của cô nương đó.

-sao cơ?của Hải đường cô nương?

Bây giờ sắc trời đã nhuộm màu chạng vạng,thứ ánh nắng dịu dàng của tiết thu se lạnh khi bóng tối dần xâm chiếm.Nàng đứng ở giữa sân,đối mặt với quả cầu rực rỡ ánh lửa,nhìn đến chán chê mê mệt cũng không phát hiện có người đang nhìn mình phía sau.

-Chủ tử,thuộc hạ có một thỉnh cầu.

Mặc phong đứng ở phía sau Vô danh,trước cửa dục phòng,nhẹ giọng nói.

-huyết cổ trùng cần bảy bảy 49 ngày mới luyện xong,cho tới lúc đó,thuộc hạ ở lại nơi này được không?

Vô danh khẽ quay sang nhìn hắn,Mặc phong nói thêm.

-sau khi luyện được xong thuộc hạ sẽ hộ tống cô nương ấy đến tìm người.

Vô danh vẫn im lìm,thấy thế Mặc phong lại tiếp.

-nếu người vẫn không an tâm thì cử thêm tiểu Hoa tới cũng được.

Vô danh không nhanh không chậm mở miệng vấn.

-lý do?

Mặc phong nhìn chàng rồi quay ra hướng ánh mắt tới Hải đường,giọng nhẹ nhàng như tiếng gió khẽ thổi qua những tán hoa thụ trĩu bông.

-Thuộc hạ muốn ở bên cô nương ấy...muốn tìm hiểu và bảo vệ người đó...

Chàng quay hẳn ra nhìn biểu tình ôn nhu của hắn,cảm thấy thực sự bất khả tư nghị,lặp lại câu hỏi.

-lý do?

-người đó...rất giống với một người...cực kỳ quan trọng của thuộc hạ...

Trong ký ức chấp vá của Vô danh,chàng dĩ nhiên lơ mờ cảm thấy,hắn rất quán quyết lấy một nữ nhân,chỉ là,chàng dù cố gắng thế nào cũng không nhìn ra được dung nhan người đó,ngược lại,càng nhớ tới càng đau đầu...

Vô danh vẫn nhìn hắn,một lúc lâu sau mới vấn.

-là ai?

Mặc phong nhìn thật sâu vào đôi mắt tăm tối băng giá của Vô danh,giọng nói càng nhẹ hơn,như phủ một lớp sương mù,mông lung cô quạnh.

-là người mà chủ tử đã không muốn nhớ tới...

Người mà chàng không muốn nhắc tới...tất nhiên là Thánh nữ...chính bản thân chàng cũng chẳng rõ tại sao...nhưng mỗi khi nghĩ tới người đó...cảm giác vô cùng bức bối khó chịu...mà thật ra cũng chẳng nhớ được cái gì hết.

Đúng lúc đó,giọng nói bất chợt của Hải đường thỉnh thoảng vang lên.

-2 người đang thăm thì cái gì vậy?

Nàng nhìn nhìn 2 người,cả 2 đều quay ra nhìn lại nàng nhưng không có ý định trả lời.Cuối cùng vẫn là nàng chuyển đề tài.

-chân thế nào rồi?

-tốt!

Chàng lạnh nhạt đáp.

-sức khỏe thế nào?

-tốt!

Vẫn biểu tình không có độ ấm.

-thế thì trả lại vòng đeo của ta.

Nàng hờn giận nói,bàn tay chìa ra trước mặt đối phương.Chàng liền vươn tay tháo nó ra đặt vào lòng bàn tay nàng nhưng lại nói với Mặc phong.

-được rồi.

Mặc phong cung kính thi lễ rồi cứ thế biến mất,hắn đi tìm quái độc tiên y,còn cả đồng vấn đề cần bàn.

Vô danh lách qua người nàng rồi chậm rãi bước đi,nàng vẫn dùng cây gậy hoa thụ lảo đảo theo sau.

-Mặc phong công tử đi đâu vậy?

-huyênh ấy sẽ trở lại chứ?

-huyênh ấy rốt cục là gì của ngươi vậy?

-ta xem vừa giống thuộc hạ lại giống bằng hữu!

-ngươi quen với huyênh ấy lâu chưa?

Từ đầu tới cuối là nàng độc thoại, đối phương chẳng buồn hé răng nửa câu, chân bước đều về phòng, tay đặt lên cửa định đẩy ra nghe nàng nói thì dừng lại.

-phòng này của ta mà.

Đến lúc này đối phương mới ném cho nàng ánh mắt, cất giọng vẫn có vẻ thờ ơ.

-ngươi hứng thú với Mặc phong?

Nàng rất chi là thành thực trả lời.

-dĩ nhiên, mỹ nam tử khuynh thành như thế nhìn nhiều một chút cuộc sống mới thêm thi vị.

Đầu chàng đầy hắc tuyến nhưng gương mặt vẫn như là ướp băng, nhìn nàng một chút không biết phải biểu lộ cái gì lại đi về phòng mình đẩy cửa bước vào, nàng vẫn cun cút theo sau.

-ngươi sao lại vào ?

-chúng ta có chuyện cần nghiêm túc bàn bạc.

Nàng nói rồi rất tự nhiên mà ngồi xuống bàn, một tay chống cằm một tay mân mê viên hắc tử thạch, chàng lại ra giường mà ngồi.

-ta nói này Hồng y, ngươi dù sao cũng đeo nó lâu hơn ta, hiểu biết chắc không ít đi, có thể tiết lộ một chút thông tin không?

Chàng nhìn nàng một chút rồi nhắm mắt lại, lười biếng nhả lời.

-nó được chế tác từ một loại đá từ trên trời rơi xuống, cực kỳ cứng, ngay cả bảo đao bảo kiếm cũng khó lòng làm xước... hầu như chẳng có mấy ai biết về nó... người duy nhất sở hữu... chính là người đã tặng ta... là... Thánh nữ của Huyết hải giáo...

Vô danh dừng lại nghỉ một chút lấy hơi rồi mới tiếp.

-nó được gọi là Hắc tử thạch... trên thế gian này chỉ có 2 viên, một cái là của ta, một cái là của người đó... về sau người đó mất thì viên ngọc này cũng mất theo... không hiểu sao nó lại ở trên người ngươi...

2 hàng lông mày của đối phương khẽ nhú, gương mặt đột nhiên lại trở lên tái nhợt, chàng một môi bỏ sung.

-mặc phong nói... ngươi rất giống người đó... quái độc tiên y cũng nói... ngươi giống người đó... rốt cuộc thì... ngươi là ai? từ đâu đến?

Hải đường ngần ngợ một chút trước câu nghi vấn của đối phương, nhìn biểu tình như muốn bình đến nơi của người ta. Chợt trong đầu lóe lên hình ảnh của nữ nhân mặc thanh y, vì nàng ta mà Hải đường vượt thời không tới nơi cổ xưa này, nàng thận trọng đáp.

-ta là Hải đường... từ, từ, một nơi rất xa tới...

Đối phương một tay day day huyệt thái dương một tay xoa đuôi nàng, không thốt ra lời, nàng nghi hoặc bước tới bên, do dự vẫn.

-Hồng y, ngươi không khỏe chỗ nào?

Đối phương vươn tay ngăn nàng tiến lại gần hơn, thều thào nói như sắp đứt hơi.

-đi ra.

Nàng đứng hình một chút, chân như chôn tại chỗ, giọng đối phương vừa giá lạnh vừa yếu ớt khiến tim nàng ản ản đau buốt.

-đi ra.

Sau này Hải Đường hỏi Mặc Phong mới được rõ ngọn nguồn rằng Hắc tử thạch được lấy từ trong lòng một tảng thiên thạch lao xuống vùng núi đá Bạch liên sơn, khi nó rơi xuống thì bị vỡ nát ra để lộ những mầm đá hắc thạch hình lăng trụ lấp lánh sắc xanh dương bên trong.

Từ đáy vùng núi đá quanh năm khô khan nứt ra một mạch nước ngầm rồi dần dần chảy xuống chỗ trũng hơn tạo ra cái hồ nhỏ, sau này mọc ra vô số cây cỏ.

Vị quốc sư huyền thoại của tiền triều Đông hải quốc đã sớm phát hiện ra địa phương mặc danh kỳ diệu này liền tuyển một số lượng lớn thợ thủ công về điêu khắc đá cũng như thợ kim hoàn, thợ xây dựng.

Cung điện của Huyết hải giáo được hoàn toàn tạo ra từ những tảng đá của thiên thạch ghép lại, chúng phát ra những luồng lân tinh xanh lam hoa văn uốn lượn khi đêm xuống.

Còn lõi của tảng thiên thạch chính là những mầm đá được sơ chế thành những miếng ngọc đeo cổ, chúng khá cứng lên hầu như chẳng tác động được gì

nhieu, trong số đó có 2 viên hắc thạch mộc ở gần nhau có hình dạng như trái lê tỏa ra ánh hào quang màu tím nhạt.

Nửa đêm nàng tỉnh ngủ, nghĩ đến đối phương lại không an tâm ngủ tiếp liền sang phòng bên cạnh, tần ngần một chút rồi đưa tay gõ nhẹ cửa. Một hồi cũng không có động tĩnh, vốn định quay về ngủ nhưng không hiểu sao lại đẩy cánh cửa chỉ khép hờ, căn phòng tĩnh mịch không có hơi thở của chủ nhân.

Nàng lưỡng lự một chút rồi ra sân đứng. Ngẩng đầu thấy ánh trăng sáng treo lơ lửng giữa thiên không, ngân quang dịu dàng tắm lên vạn vật, trong đêm khuya thanh vắng nhẹ vang lên âm thanh vun vút của vũ khí...

Theo tiếng động phát ra nàng chậm chạp đi tới, khu vườn đào thụ nhẹ xôn xao bởi tiếng gió đi lại, trong cơn mưa phấn hồng một nam nhân đang cuồng vũ.

Đào như ánh chớp lóe lên rồi vụt tắt, thân như quỷ mị, tan vào bóng tối, nhập vào màn đêm. Chỉ có ánh đào lạnh lẽo hiện ra nổi bật trong hư không, chỉ có mùi vị của nguy hiểm là hiện hữu bao vây lấy vạn vật.

Hải đường chỉ biết trở mắt đứng nhìn, càng nhìn càng cảm thấy nam nhân kia xa xôi như ảo mộng, ngỡ gần trong gang tấc, vươn tay ra lại hóa hư vô.

Người này dấu khí vào gió, thân ẩn vào cây, hành động tùy ý, vung tay tự nhiên, cảm thấy dư thừa lại cảm thấy thích đáng. Không hiểu được ý tứ cũng chẳng rõ động tác tiếp theo, nam nhân sâu như vực tối, bén như bảo đao, hiểm như ma quỷ... khi nhận ra thì cái chết đã cận kề...

Đối phương vung đao lên, vẽ một đường cong ma mị, chém đứt vô số cánh hoa khiến chúng tung bay tan tác... lưỡi đao hung hiểm dừng lại cách cái cổ thon thả của nàng mấy thốn.

Nàng nhìn đối phương... cảm thấy vừa xa lạ, vừa thân quen, tâm vừa giá lạnh lại vừa nhức nhối... gương mặt chàng vô cảm... đôi mắt tăm tối... toàn thân bao phủ tà khí như thể chúng hun đúc ra chẳng...

Nàng liếc mắt nhìn lưỡi đao trong khi cả người thì bất động sau đó run run đưa 2 ngón tay thận trọng đẩy nó đi ra. Lưỡi đao từ từ di động nhưng không có thu về, nàng cố gắng cười thật tươi nhưng xem ra vô cùng ngượng ngạo.

-ngươi không muốn trả 500 lượng bạc cũng được, không cần phải ra tay diệt chủ nợ đâu.

Đối phương lạnh lùng nhìn nhìn, lâu tới mức nàng tưởng chừng như đàm phán thất bại thì người ta thu đao về tiếp đó dừng dừng bỏ đi.

Hải đường đứng hít thở cho nhuần khí một hồi rồi mới vội vàng vàng đuôi theo, một đường lẻo đẹo không dám mở lời tới tận lúc đối phương đẩy cửa phòng nàng mới dám ngập ngừng lên tiếng.

-ta nói này Hồng y... ngươi đi rồi... ta làm sao mới liên lạc với ngươi được?

Đối phương thân nhiên nhìn nàng một chút rồi chậm rì rì đáp.

-Mặc phong ở lại...

Nàng sững người sau đó thì khẽ “ồ” một tiếng nhưng người ta lại nói thêm một câu.

-ngươi chiếu cố tên đó dùm ta...

Này là sao, không phải ngươi để tên đó ở lại là chiếu cố ta sao? nàng mặc danh kỳ diệu nghĩ. Người ta bỏ sung tiếp.

-khi nào luyện được xong sẽ có người tới...

Nàng do dự mở miệng phản trần.

-thật ra là ta muốn nhân cơ hội này sẽ xuống núi rồi đi ngao du tứ hải mở rộng tầm mắt... ta là vốn định nhờ ngươi làm bảo tiêu... nhưng có vẻ ngươi khá là bận rộn...

Đối phương dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi để nhìn nàng, có cô nương nhà lành nào lại muốn du sơn ngoạn thủy với một nam nhân quen sơ sơ không? đầu óc làm từ cái gì vậy? nghĩ sao lại nói muốn chàng làm bảo tiêu.

Đối phương tạt gáo nước lạnh.

-ngươi có đủ tiền thuê ta sao? dù trả nổi ta cũng không có hứng thú.

Nàng ngẩn ra một lát rồi buồn bực đáp.

-ngươi nói cứ như thể ngươi quyền quý lắm vậy.

Sau đó lại lý nhí nói thêm.

-ngươi không cần tuyệt tình như thế chứ... dù sao cũng lên có chút trách nhiệm với ta...

-trách nhiệm?

Nàng nhìn sâu vào mắt đối phương, chỉ cảm thấy dày đặc u tối và sâu thẳm, cố nhìn thêm cũng chẳng thể nhìn ra chút ẩn tình gì đành mím mím môi miễn cưỡng nhắm mắt lại trở về phòng mình.

Tên khốn kiếp đó, ngủ cũng ngủ cùng rồi, ôm cũng đã ôm rồi, ngay đến hôn cũng đã làm rồi, định không chịu trách nhiệm sao? Nàng lẩn lẩn trên giường, bực bội không sao ngủ được, cứ vừa trờ trờ nhìn bức vách vừa lẩm bầm ruả xả tên hàng xóm phòng bên.

-Hừ hừ, bôn cô nương đây không thể chịu thiệt được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nàng công chúa trong lãnh cung.

Nam hoa là quốc gia vô cùng xinh đẹp và trù phú, quanh năm ngập trong sắc xuân với vô vàn danh lam thắng cảnh thu hút rất nhiều khách du lịch. Quốc gia rộng 10 ngàn 8 trăm lý, với 20 thành trì, bộ binh 20 vạn, kỵ binh 10 vạn, thủy binh 10 vạn.

Trường thiên là con sông dài khởi nguồn từ dãy Thái bạch của Bắc kỳ, chảy qua địa phận Tây hoàng, rồi đến Nam hoa mới mở rộng, lưu lượng nước cũng ồ ạt cuốn cuộn mang theo phù sa và tôm cá dồi dào. Rồi chảy vào Đông hải lại phân ra nhiều nhánh nhỏ thì tài nguyên cũng bị hao hụt ít nhiều, cuối cùng ra biển lớn.

Có thể thấy thiên thượng đối với Nam hoa vô cùng ưu ái, quanh năm mưa thuận gió hòa, kinh tế lấy nông nghiệp làm chính sản lượng dư dả, ngư nghiệp tuy là phụ nhưng nguồn lợi thủy sản đánh bắt được mang lại giá trị cũng to lớn không kém.

Hoàng đế Nam hoa nổi tiếng là người có tài kinh bang tế thế, ban hành nhiều chính sách có lợi cho thương nhân, thông thương hòa hảo với cả tam quốc, giúp cho nền kinh tế cực kỳ phát triển. Ngài còn có tiếng là vô cùng phong lưu, hàng năm đều tuyển thêm mỹ nhân, hậu cung 3 ngàn giai lệ, muôn hồng ngàn tía nhưng chẳng đặc sủng một ai.

Hoàng đế Mộ dung năm nay đã ngoài ngũ tuần, sức khỏe tuy đã suy giảm nhiều nhưng chưa có ý định thoái vị, chức thái tử cũng có người tại vị nhưng tư chất người này không nổi trội lắm, xem ra cũng chỉ là ngồi tạm, giống như 2 thái tử đầu mệnh không tốt, chống đỡ không lại phải từ bỏ cuộc chiến.

Ngài có 19 hoàng tử, chết 4 còn 15, bọn họ vẫn đang ngày đêm ngấm ngấm bày mưu tính kế hãm hại các huynh đệ đồng phụ khác mẫu. Con đường đế vị vì cơ gì lại cứ phải tranh giành tới mức chẳng còn tình thân...

tình thân vốn ấm áp trong gia đình thường dân, thì ở hoàng tộc lại là vật cản đường.

Ngài có 31 nàng công chúa, nàng lớn nhất ngoài tam tuần, có 23 nàng đã xuất giá, còn lại 8 nàng, thì 5 nàng dưới 14 tuổi, 3 nàng còn lại đang được hoàng đế bố cáo khắp thiên hạ chiêu mộ phò mã.

Cũng giống như các lần tuyển chọn trước, phò mã tìm cho các nàng công chúa đến tuổi xuất giá, trước hết đều phải là nam nhân chưa vợ, sau là tới chức vị, hoặc công hầu, hoặc quan tướng, thậm chí cả thương gia miễn là phú khả địch quốc, có những gia tộc thế lực không thể xem thường.

Mỗi lần ngài kén phò mã cho công chúa, đều là kén một lúc cho 2, 3 nàng trở lên, trong số cả chục ứng cử viên, có người đạt chuẩn ô mê mỹ nhân về, những người còn lại thường đều là bậc anh tài, sao có thể bỏ phí, nhân tiện hoàng đế chiêu dụ hiền tài luôn, ai muốn làm quan lập tức được ngài ân chuẩn...

Trong tẩm cung xa hoa, một nữ nhân mặc hồng y, một tay chống cằm trên bàn, vắt chân ngồi ung dung đủng đỉnh. Vừa nhón nhờ uống trà thơm vừa ngắm nhấm bánh ngọt, thỉnh thoảng lại đưa mắt ngắm trăng sáng ngoài cửa sổ, lâu lâu mới đưa mắt nhìn vị phu nhân ngồi thẳng lưng sau thư án đang viết lách gì đấy, tuyệt không có hứng thú ngắm nghía đồ nội thất sang trọng đắt tiền...

Một lát sau, tỷ nữ cầm lấy phong thư và một cuộn tranh phu nhân nhà mình đưa giao cho nữ nhân. Vị phu nhân kia cũng gắng cao đầu, nàng chắc cũng ngoài 30 nhưng dung nhan vì được bảo dưỡng tốt lắm nên trông nhiều lắm cũng chỉ hơn 20.

-lục cung chủ, hi vọng lần này ta có thể giúp hoàng đế Đông quốc có được

mỹ nhân vạn người mê đấy.

-thực phi nương nương, hoàng đế Đông quốc nếu có được mỹ nhân chim sa cá lặn bực này hẳn sẽ không quên công lao của ngài...

Nàng cười cười rồi nhún một cái liền biến mất, luận về khinh công trong thiên hạ không có mấy ai có tư chất nổi trội hơn.

Thực phi nhớ, một tháng trước tổ chức tiệc sinh thần cho 2 nàng công chúa chuẩn bị xuất giá có cùng ngày sinh gần nhau kia. Một nàng xinh tươi như nụ hoa mới hé nở, lại linh động như cánh bướm xuân, nam nhân nhìn ngắm cũng thấy chao đảo ít nhiều.

Nàng còn lại điểm lệ sắc nước, dung nhan kiều mỵ có phần nhỉnh hơn, ngay cả khí chất cũng thanh cao quý khí hơn bội phần, mỗi nơi nàng đi qua đều khiến nam nhân nhìn theo như bị bắt mắt hồn.

Buổi tiệc đó diễn ra từ chạng vạng đến lúc tối mịt, đông đủ mọi văn võ bá quan, mọi công tử thế gia được mời đều có mặt, ai ai trông cũng thật tài tuấn, vẻ mặt mang tiểu ý, khiến cho xuân tâm của 2 nàng nhất thời đều nở rộ, 2 nàng chính là tâm điểm thu hút tất cả ánh mắt của toàn bộ nam nhân...

-Hoàng thượng, còn một nàng công chúa nữa...

Giọng vị công công thân cận, nhỏ nhỏ vang lên bên tai.

-từ lúc chuẩn bị bữa tiệc cho 2 vị công chúa cách đây một tuần, nô tài đã thấy có gì đó như bị bỏ sót, thì ra...tất cả chúng ta đều quên mất vị công chúa này?

-là đứa nhỏ nào của trẫm mà trẫm lại có thể quên được?

Vị công công thận trọng thưa.

-là vị công chúa bị giam trong lãnh cung từ khi mới lọt lòng...cũng 17 năm rồi...

Hoàng đế nhíu mày ngẫm nghĩ, một lúc sau mới giãn 2 hàng mày kiếm, gương mặt vẫn không biểu lộ quá nhiều tình cảm.

Vị công công dụt dề, thấp giọng thêm

-chính là vị công chúa bị quốc sư tiên đoán là yêu nghiệt đầu thai chuyển thế vào gia đình đế vương...chính là vị công chúa vừa mới lọt lòng đã khắc chết mẫu thân...vừa mới lọt lòng thì trời mưa to nhiều ngày đêm...gây ra lũ lụt ở khắp mọi nơi...cướp đi sinh mạng của vô số lão bà tánh...

-đứa nhỏ đó 17 năm nay...sống như thế nào?

-được một cung nữ lớn tuổi nuôi nấng...cuộc sống cô lập tự sinh tự diệt...

-Nếu đã như thế...tại sao hôm nay người lại nhắc đến chuyện cảm kỳ này?

-bẩm, quốc sư có căn dặn...qua sinh thần công chúa 17 phải lập tức gả đi...mới tránh...tránh...

-tránh cái gì?

-họa...

-họa?

-diệt quốc...

Một khoảng lặng im, lạnh lẽo bao phủ, rồi hoàng đế đập bàn rất mạnh, lão công công run rẩy quỳ trên nền đất...

Vị hoàng hậu ngồi gần nhất không hiểu chuyện gì, mấy vị hoàng phi xa hơn càng không hiểu, văn võ bá quan, công tử thế gia, 2 nàng công chúa...tất cả đều dừng lại mọi hành động, cùng đổ dồn ánh mắt vào vị trí cao cao tại thượng kia.

Hoàng đế hít sâu một hơi, gằn giọng.

-Đứng lên!

Lão run run đứng lên, hoàng đế bấy giờ mới quay ra nhìn mọi người, gương mặt đã bớt căng thẳng, cười cười, nói lớn.

-không có chuyện gì, chư vị ái khanh, tiếp tục tiệc vui!

Ngài nói không có chuyện gì nhưng gương mặt lại đầy tâm trạng, chính bản thân ngài cũng không rõ là cảm xúc gì...

Cách đây 17 năm, hậu cung của Nam đế chào đón một nàng công chúa, khi nàng cất tiếng khóc chào đời, ngoài kia mây xám xịt bao phủ bầu không khí thành, trong này, vị quý phi vì sinh nở kéo dài mà qua đời...

Tiếng khóc ban đầu nhỏ nhỏ rồi nhanh chóng to dần, vang vọng khắp viện uyển...

Mưa rơi lất phất rồi cũng từ từ chuyển thành nặng hạt bao trùm khắp kinh đô...

Tiếng khóc cứ dai dẳng không ngừng, dẫu cách nào cũng không nín được, khiến người nghe tâm phiền ý muộn...

Mưa rơi mỗi lúc một lớn và trút xuống như thác đổ, tưởng chừng như chảy mãi không hết, khiến người trông âu sầu mờ mịt...

Hoàng đế hạ lệnh, không дозво được tiểu công chúa nín khóc, vậy thì các người cũng chuẩn bị chết theo đi.

Hoàng đế hạ lệnh, cho gọi quốc sư, chuẩn bị lập đàn cầu xin thiên thượng hãy dừng trận mưa rơi mãi không ngừng.

Mưa rơi 3 ngày 3 đêm, lúc to lúc nhỏ nhưng thủy chung rơi hoài không ngừng. Khắp kinh thành ngập trong nước, chìm trong mưa, cả không gian bao trùm một màu ảm đạm, chẳng nhìn thấy mặt trời.

Công chúa từ lúc sinh ra, khóc liên tục 3 ngày 3 đêm, lúc ngào to như thể uất ức, lúc yếu ớt như thể bị thương. Toàn nội điện bị tiếng khóc của tiểu công chúa đầy vò tới mất ăn mất ngủ.

Trừ bỏ những lúc nàng khóc mệt quá rồi ngủ hiếp đi, rồi lại vì đói quá mà tỉnh lại muốn ăn.

Lúc hoàng đế và quốc sư tới thấy một cung nữ lớn tuổi đang đút sữa cho tiểu công chúa, lúc này, nàng không quấy, rất ngoan hiền mà ăn... ngoài kia khéo sao trời cũng tạnh mưa.

Quốc sư và hoàng đế cùng nhìn oa nhi, nhìn thật lâu cho đến khi cung nữ lớn tuổi cho ăn xong, ăn xong oa nhi lại bắt đầu ỉ ới khóc... tiếng oe oe vang lên thật chói tai...

Quốc sư bỏ đi, hoàng đế liền đi theo, đi ra ngoài rồi quốc sư mới cung kính ôm quyền thi lễ nói với hoàng đế.

- thần khẩn cầu hoàng thượng lập tức đưa tiểu công chúa vào lãnh cung sống, chỉ có cách đó mới khiến cho... mưa ngừng rơi...

- hoàng đường, quốc sư đây chẳng phải là người ám chỉ tiểu công chúa là yêu nghiệt đầu thai, những lời hồ ngôn loạn ngữ như vậy mà người cũng có thể nói được sao?

- hoàng thượng, thần không dám... nhưng tiểu công chúa đích thực là mạng họa thủy, xin hoàng thượng hãy vì bách tính trăm họ mà đi dời tiểu công chúa.

- mạng họa thủy, nực cười, những điều mê tín dị đoan đó trăm tuyệt đối không tin.

Hoàng đế giận dữ phẩy tay áo bỏ đi...

3 ngày 3 đêm tiếp theo, mưa vẫn rơi không ngừng tuyệt không thấy dấu hiệu sẽ tạnh... dân chúng chỉ biết cầu trời khẩn phật...

3 ngày 3 đêm tiểu công chúa cũng khóc không ngơi nghỉ... bọn nô tài cũng muốn phát điên nên đây...

Con sông Trường thiên như nổi giận phá tan mấy đoạn đê, cuốn phăng tất cả mọi thứ nó đứng mãnh hiên ngang đi qua. Đồng ruộng trong thời kỳ vào mùa liền cứ thế mất sạch, lũ lụt đi qua thì dịch bệnh kéo tới, người không chết vì đau ốm cũng chết vì đói khát, cuối cùng số người thương vong lên đến cả mấy ngàn...

Hoàng đế xoa xoa mi tâm, hạ lệnh, trục xuất tiểu công chúa vào lãnh cung...

Quốc sư ở bên bờ sung thêm.

- khi tiểu công chúa vừa qua tuổi 17 thì phải lập tức gả đi, càng xa càng tốt...

Chuyện xảy ra cách đây đã lâu, hoàng đế không bận tâm tới nữa, mọi người cũng dần quên lãng... chẳng có mấy ai còn nhớ tới vị tiểu công chúa từng một thời gây náo loạn năm nào...

Chẳng có mấy ai không nhớ tới không có nghĩa là không có ai...

- nếu đã vậy...

Hoàng đế nhỏ giọng nói, vị công công thân tín bên cạnh giật mình.

- cho truyền công chúa tới đây đi...

Mất vài giây sau lão mới tiếp thu được mệnh lệnh, cung kính cáo lui rồi vội vàng vàng bỏ đi, khiến một vài kẻ tính ý lưu tâm.

Gần một canh giờ sau.

Khi trăng khuyết treo lơ lửng trên đỉnh đầu, tiệc chuẩn bị tan, thì lão công công mới lò dò xuất hiện, cung kính thi lễ rồi cẩn cẩn dục dục nói với hoàng đế.

- hoàng thượng... công chúa đã tới...

- truyền vào...

Hoàng đế không kiên nhẫn nói, rồi vội vàng thêm.

-công chúa...tên gọi là gì?

-bẩm...tên gọi Tuyết không,Mộ dung tuyết không.

-trẫm không nhớ là đặt tên này...

-là...quốc sư đặt...

-trẫm nhớ ra rồi...là trẫm nhờ quốc sư...

Hoàng đế không nói nữa,vị công công cao tuổi cất giọng.

-cho mời công chúa Tuyết không diện kiến !

Câu nói như sấm nổ bên tai khiến toàn thể người trong bữa tiệc đều sửng sốt kinh nghi...này là vị công chúa nào?

Từ phía xa,chi thấy thấp thoáng một bóng áo hoàng y,không gian từ từ dừng lại,mọi âm thanh cũng dần chìm vào im lặng...

Chỉ có người đến là đang nhẹ bước,âm nhanh nhẹ nhàng của tiếng giày vải va chạm với thảm nhung đỏ,tiếng váy tơ mềm mại lụa là cọ sát vào nhau như sóng lượn...

Mỗi bước đi đều là từ tốn chậm rãi tiến lại,thong dong như thể nàng đang dạo mát vườn thượng uyển nhà mình...

Mũi giày hồng phấn xinh xinh thỉnh thoảng lại lộ ra dưới gấu váy vàng như thể đang trêu chọc người nhìn...dưới gót giày,tương như hoa nở kiêu mị đỏ thắm như máu.

Bộ hoàng y nhàn nhạt và đơn giản chẳng thể che giấu nổi dung nhan minh diễm...nguyệt trên cao vẩy ánh sáng bàng bạc lên thân thể mong manh,lại khiến cho bộ áo như dát quang...lu mờ vạn vật.

Nàng thẳng lưng đứng đó,gẩng cao đầu,ánh mắt bình thản nhìn về phía trước,về nam nhân cao cao tại thượng nơi xa xôi kia...từ đầu tới cuối là nụ cười nhẹ như có như không,như gió xuân man mát lại như nắng hạ ấm áp,khiến người nhìn tất thấy đều sa vào trầm luân.

Mái tóc đen mượt như tơ xỏa dài ngang eo nhỏ,được vấn một ít lên bằng 1 cây trâm ngọc bích,đầu trâm là đoá sen ngọc đỏ tựa huyết...chính là món trang sức duy nhất trên người...trong đơn giản thấy được nét đẹp tinh tế không tì vết...

Nàng khẽ cúi người hành lễ,duyên dáng và tao nhã,sau đó lại yên lặng để mọi người nhìn ngắm...gương mặt như một đoá tuyết liên,trong thanh cao vô khuyết lại minh diễm như trăng rằm...

Câu nói bệ nguyệt tu hoa rất thích hợp để hình dung vẻ đẹp của nàng lúc này.

-nhi thần...bái kiến phụ hoàng...

Giọng nói dịu dàng lại thốt ra lần nữa,bấy giờ hoàng đế và mọi người mới như người thoát khỏi cơn mê.

...trẫm miễn lễ...

-tạ phụ hoàng!

Thấy vẻ mặt không thích hợp của hoàng đế,lão công công bạo gan nhắc nhở.

-hoàng thượng...nàng chính là công chúa Tuyết không,Mộ dung tuyết không...là nhi nữ của ngài...

-nhi nữ của trẫm?

-ân,là tiểu công chúa 17 năm rồi hoàng thượng mới diện kiến...

Hoàng đế trầm ngâm một lúc lâu sau đó mới lại cất tiếng.

-trước tuyên bố tạm thời cho mọi người biết,sau sẽ ban thánh chỉ bố cáo khắp thiên hạ.

Buổi tiệc vốn dành riêng cho 2 nàng công chúa như hoa như ngọc vậy mà tới phút cuối lại ở đâu xuất hiện thêm ra một tiểu muội dành lấy hết thảy tâm tư của nam nhân...cũng may hoàng đế chỉ muốn mọi người nhận mặt công chúa chứ không phải là lễ ra mắt,cho nên tất thấy những nam nhân trót rung động kia chỉ có thể thu hồi lại sóng tâm và chuyển về 2 lựa chọn ban đầu.

Một tháng trôi qua kể từ tối hôm đó,nàng công chúa ấy được hoàng đế ban cho một hậu viện xinh đẹp và vô số lụa là gấm vóc thượng hạng cùng nữ trang tinh mỹ quý giá,đôi lại vẫn là nụ cười nhàn nhạt của nàng.

Thực phi vào cung từ năm 14 tuổi, chỉ vì gia cảnh quá nghèo mới phải tiến cung, để đổi lại món tiền không nhỏ giúp cho phụ mẫu bớt cơ cực. Hậu cung, một nơi biến kê thành phụng, một nơi đầy hoa thơm cỏ lạ cũng lắm ong bướm tới kiếm tìm.

Tưởng như chỉ có tiếng cười lại tiềm ẩn vô vàn máu và nước mắt... dần dần đã biến một cô nương đơn thuần thành một mỹ nhân tiểu ý tàng đao. Không, đã biến đổi tất cả mọi người trở thành những kẻ lúc nào đâu óc cũng tính toán những âm mưu quỷ kế... hoàng cung là nơi lạnh lùng và dơ bẩn như thế... ai cũng không ngoại lệ...

Nàng công chúa dung mạo như hoa, khí chất như ngọc đỏ, nếu vẫn sống yên ổn trong lãnh cung như 17 năm qua thì có lẽ con người sẽ không thay đổi gì hết... sẽ vẫn thanh khiết thánh thiện như thế, khiến nàng cũng thâm hổ thẹn.

Cuộc chiến tàn khốc nơi thâm cung, nếu không muốn bị giết chỉ có một con đường là biến đổi để thích nghi.

Là ai lợi dụng ai...

Là ai hôm nay cười, ngày mai khóc...

Là ai giỏi nhẫn nhục, giỏi chịu đựng...

Là ai mưu sâu, kế hiểm hơn...

Là ai âm thầm cười lạnh trong lòng, ẩn trong bóng tối sát huynh diệt đệ, sát thê giết thiếp...

Đến phút cuối có thật sự đạt được hạnh phúc mà bấy lâu vất vả giành giật tìm kiếm?

Nàng không còn nhớ rõ, ban đầu mình vì lý do gì mà vào cung, nhưng bây giờ thì biết rõ, nàng phải làm gì để có thể tiếp tục tồn tại.

Và lúc đầu, nhờ ai mà nàng mới từng bước từng bước từ một cung nữ bé nhỏ không có hậu thuẫn trở thành hoàng phi cao quý như bây giờ...

Hậu cung 3 ngàn giai lệ, tuổi xuân các nàng có hạn mà ân sủng của vị nam nhân duy nhất kia lại hữu hạn nên tranh tranh đoạt đoạt là điều khó tránh.

Chỉ là, nàng vì quá yêu nam nhân không nên yêu kia, vì không có được lên càng mê luyện, luyện ái chẳng đạt nên hận trầm luân.

Nàng cũng không muốn trở thành kẻ máu lạnh tuyệt tình, nàng ban đầu chính vì một chữ tình mà lỡ hãm sâu, đã không còn đường quay lại, chỉ có thể nhắm mắt tiếp bước sai lầm.

Là nam nhân cao cao tại thượng kia xem tình cảm của nàng chẳng đáng mấy lượng... là Thiên địa cung nắm giữ sinh mệnh của người thân nàng... nàng là bị ép buộc thôi... nàng không muốn mua lấy cái danh tội nhân thiên cổ bán nước cầu vinh... nhưng nàng từ lâu đã trở thành nội gián rồi.

Nàng không có được người đó thì sẽ phá hủy tất thảy những gì người đó để mất tới, sẽ hại chết tất thảy nữ nhân nào người đó động tâm qua.

Bao gồm cả giang sơn họa đồ này.

Sáng nay hoàng đế đã phái sứ giả đi Bắc kỳ cầu thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Y sư của vương gia.

Bắc kỳ là một quốc gia quanh năm giá lạnh nằm trên cao nguyên Thanh Mộc với bốn bề núi cao tuyết phủ, lãnh thổ gần như tách biệt hoàn toàn với tam quốc, địa thế dễ phòng thủ khó tấn công. Dân số ít, chỉ chăn nuôi gia súc được cừu, bò, ngựa và trồng ít loại rau củ...

Quốc gia tuy nghèo nàn đơn điệu nhưng tiếng cười lại chan hòa ở khắp mọi nơi, không có áp bức bóc lột, không có trộm cắp cướp giết chỉ vì Bắc kỳ có một vị hoàng đế pháp luật cai trị nghiêm minh nhưng không hà khắc, những chính sách thu thuế không là gánh nặng đối với dân chúng, cuộc sống ấm áp, tuy vất vả một chút nhưng yên bình.

Bách tính trăm họ lòng kính ngưỡng đối với hoàng tộc xem như thần thánh, đặc biệt là đối với vị vương gia duy nhất cũng quyền lực nhất Bắc kỳ.

Không giống những gia đình đế vương khác, bao đời này dòng họ Tư không đều là nhất đế nhất hậu, cũng vì vậy mà những hài tử sinh ra tình cảm đều gắn bó thâm thiết chẳng.

Vương gia Tư không tuyết son năm này tuy đã ngoài 20 nhưng vẫn chưa có chính phi, hậu viện càng vắng nữ nhân.

Hoàng đế năm nào cũng lần la dò hỏi tâm ý của lão đệ nhưng đáp lại chỉ là nụ cười nhàn nhạt và dáng điệu thong dong khiến ngài càng sốt hết cả ruột.

Hoàng đế là lão huynh năm này ngoài tam tuần, ái hậu hạ sinh 2 hoàng tử và vẫn có ý định khai chi tán diệt thêm. Dưới ngài là đại công chúa đã xuất giá kém vài tuổi và hạ sinh được 2 tiểu quận chúa. Dưới lão tam là tiểu công chúa gần 20 mà năm ngoái đã hạ sinh một tiểu thế tử bù bẫm trắng trẻo.

Duy chỉ còn vị vương gia lúc nào cũng y phục trắng muốt như chẳng nhiễm khói lửa nhân gian này là từ đầu chí cuối chưa hề đã động gì tới việc thành gia lập thất.

Vương gia Tư không từ năm 14 tuổi đã kề cận bên cạnh hoàng đế lắng nghe lão huynh truyền tải kinh nghiệm trị quốc, năm 17 tham chính, phụ giúp gần như hết toàn bộ công việc mãi đến 1 năm trở lại đây mới trả lại ít trách nhiệm cho lão huynh và bản thân cũng có thời gian thảnh thơi học gảy đàn.

Hôm nay cũng là một ngày nhiều mây, cảm tưởng bầu trời rất gần mặt đất, gió dường như cũng vùn vù mạnh hơn như thể sắp có bão, lạ thật, có lẽ do dạo này nhân nhả quá lên đâm ra nhạy cảm chăng, chứ lúc trước làm gì có thời gian nghĩ ngợi vẩn vơ.

Nam nhân bạch y ngồi trong một ngôi đình nhỏ, tóc tết đuôi sam cùng một dải lụa trắng dùng cặp bạch ngọc kẹp lại. Xung quanh đình hoa đào trắng muốt như bông tuyết bay là tả, tiếng đàn thất huyền cầm vang lên thong thả, nhẹ nhàng vương vào không gian.

Người ngồi đối diện lại mặc một bộ thanh y tao nhã, mái tóc buộc gọn phía sau gáy bằng kẹp ngọc xanh dương, gương mặt tuấn nhã thảnh thơi lại đưa mắt nhìn vương gia nhà mình, nụ cười an nhiên lại bất giác hiện ra như một thói quen.

Đôi tay hắn cũng nhẹ lướt trên dây đàn cùng bạch y hòa tấu bản nhạc, xa xa có tiếng bước chân của nhiều người vang lên, hắn khẽ nhíu mày, thật sự không thích những lúc thế này lại có người tới làm phiền.

Nhưng người đến chỉ dừng lại ở một khoảng cách nhất định, chờ cho đến khi dư âm tiếng đàn mất hẳn mới cười cười tiến lại. Xác định được người đến, 2 người liền vội vàng hành lễ.

- thần đệ bái kiến hoàng thượng.

- hạ thần bái kiến hoàng thượng.

- đều miễn lễ.

Dứt lời hoàng đế vui vẻ tiến vào chỗ ngồi xuống trước, 2 người cũng ngồi xuống theo. Hoàng đế lại vừa tươi cười nhìn nhìn 2 người vừa mở lời.

- khúc nhạc ban này trẫm chưa nghe qua, lại là khúc nhạc y sư mới sáng tác ra sao?

Hắn nhìn lướt qua vương gia nhà mình đang chăm chú gảy lại mấy đoạn nhạc, rồi cung kính thưa.

- đã khiến hoàng thượng chê cười.

- nào dám, giờ trẫm đi tới đâu cũng thấy bọn chúng bàn tán xem khi nào lại được thưởng thức khúc nhạc mới của y sư, chỗ nào cũng đàn hát mấy bản nhạc của ái khanh hết.

- bọn họ quá xem trọng hạ thần rồi.

Vừa nói hắn lại vừa gảy lại mấy chỗ vương gia đánh sai, vương gia hơi liếc mắt nhìn một chút rồi đánh lại theo. Hoàng đế nhìn qua lão đệ rồi lại tươi cười nói.

- tam đệ, trẫm thấy một năm qua cảm nghệ của đệ đã không thua kém y sư là bao.

Bấy giờ vị vương gia mới nho nhã lên tiếng.

- hoàng thượng hôm nay tâm trạng rất vui, chẳng hay là chuyện gì? có thể nói cho thần đệ nghe chăng,

Hoàng đế chỉ chờ có thế, lập tức cười ha hả càng rạng rỡ.

- sáng hôm nay sứ giả của Nam hoa tới diện kiến ta, hoàng đế bên đó muốn cầu thân một người thuộc hoàng tộc chúng ta cho một nàng công chúa...

Vương gia nhẹ giọng vấn.

- mọi năm đều thấy Nam hoa tổ chức kén phò mã cho công chúa đình đám khắp nước nhưng chưa từng muốn thông hôn với ngoại tộc... sao lần này lại đến tận nơi xa xôi này?

- Nghe nói đây là nàng công chúa vô cùng sắc nước... nên hoàng đế Nam hoa mới cố tình muốn liên hôn với chúng ta...

Vương gia nói, âm thanh vẫn êm đềm.

- đã đẹp đến thế sao không gả cho Đông hải đi... công chúa Nam hoa sao chịu nổi cái lạnh của Bắc kỳ...

-aizz,ta cũng hồi thế,sứ giả nói mệnh công chúa phải xa quốc...nhất định phải tới Bắc kỳ...

-vậy sao?nếu đã thế thì hoàng huynh cứ đón về đi,nhưng hoàng tẩu không ghen sao?

- ta nói này lão tam,ta có mình hoàng tẩu đệ cũng chịu đủ lắm rồi,vị công chúa này chính là dành cho ái đệ đó.

Vương gia cười cười,không xem trọng

-hoàng huynh cứ nói đùa,thần đệ vẫn chưa muốn có vương phi

-lão tam,ta đã nhận lời rồi,hoàng đế không nói chơi,đệ cũng đừng thoái thác.

Vị công công bên cạnh 2 tay dâng cuộn tranh về phía vương gia,vương gia bấy giờ mới dừng tay đàn,nhìn cuộn tranh một chút mới miễn cưỡng đón lấy.

-hoàng đệ cũng 23 rồi,nam nhân bằng tuổi đệ đều có thể có tử tử từ lâu,đệ còn định dây dưa tới khi nào?trẫm cũng chán nói rồi,nói nhiều thành nói nhảm,lúc trước thì cũng thôi đi,xem như nữ nhi trong nước nhan sắc còn thua kém đệ,nhưng người ta đường đường là công chúa tới cầu thân,đệ đừng có mà viện lý do gì nữa,trước cứ xem tranh đi.

Hoàng đế nói một tràng dài rồi vung tay áo bỏ đi.Y sư vội vã cung kính thi lễ,sau đó quay ra nhìn vương gia nhà mình vẫn ngồi đó trong tay cầm cuộn tranh được cột lại bằng dây nơ đỏ.

Hắn không nhanh không chậm thông báo.

-nghe nói chỉ cần bên Bắc kỳ chúng ta ưng thuận là bên đó khởi hành ngay,mọi thứ đều đã chuẩn bị chu toàn,một đội quân hộ tống lên tới mấy ngàn,của hồi môn cũng nhiều tới mức thái quá...có thể thấy hoàng đế Nam hoa rất xem trọng cuộc hôn sự này...

-một quốc gia phù trú như thế...sao lại phải cưỡng cầu gả một nàng công chúa xinh đẹp tới nơi xa xôi giá lạnh cho một vương gia vừa nghèo vừa đau ốm như ta?

Hắn nhìn vương gia một lúc lâu rồi mới lên tiếng nói.

-vương gia của ta,cái này hẳn là...thiên mệnh đã an bài đi...

Hắn nói rất nhẹ,tâm lại nặng nề,ngẩng đầu nhìn vòm trời vẫn xám xịt mây leo lại,sau đó lại nhìn khung cảnh thân thuộc xung quanh,cảnh vẫn thế,người vẫn vậy...chỉ là không biết ngày sau tâm có đổi khác.

Giọng của vương gia hồ hững vang lên.

-đã an bài...thì không thể trốn tránh?

-chỉ có thể đón nhận...ngài,mở cuộn tranh ra đi.

Nhưng Tư không tuyệt sơn chỉ nhìn hắn,hắn cũng không lẩn tránh,2 bên cùng thẳng thắn nhìn vào mắt nhau hồi lâu,rất nhiều cảm xúc không rõ ràng hiện lên,cuối cùng cả 2 đều dời mắt đi.

Tuyệt sơn gật gật,cười nhẹ nhẹ.

-nên đã thế...đành thuận theo thiên mệnh vậy...

Người hắn khẽ chấn động,nhìn cây bạch đào gần bên hoa nở trĩu cành như tuyết vương lên,một làn gió thổi tới khiến những cánh hoa xôn xao,một vài cánh lá tả roi xuống hắn đưa tay ra đón lấy,gió lại mang chúng bay đi tiếp,trong lòng bàn tay chẳng còn gì.

-...ta muốn đi đón nàng...

Giọng nói của Tuyệt sơn nhẹ vang lên bên tai lại khiến hắn giật mình.Quay lại,liền thấy vương gia nhà mình đang ngồi nhìn bức tranh được mở ra trước mặt,hắn không đủ dũng khí tiến lại,chỉ có thể lặng im đứng nhìn,ngay cả thờ cũng thấy thật khó khăn.

-ta sẽ đi đón tân nương...muốn được tận mắt nhìn thấy nàng...ta không muốn chẳng biết gì về nàng ấy rồi cứ thế bái đường động phòng...

Hắn khó khăn lắm mới mở miệng nói một cách tự nhiên,

-vương gia của ta...tân lang tân nương trước khi thành thân thì phải tránh gặp mặt...

-ta mới không cần tuân theo.

Sau đó Tuyệt sơn ngẩng đầu lên,nhìn hắn mong chờ,nói.

-ngươi sẽ đi cùng ta chứ?

Hắn nhìn vương gia, rồi gượng cười.

-vương gia của ta,ngài đi đâu...thần theo đó.

Hắn nhớ cách đây 6 năm,là một ngày tuyết rơi nhưng ngập nắng,một ngày vô cùng đẹp trời,bầu không chẳng xám xịt mà rất trong xanh nhìn tươi tắn như nụ cười của ái nhân và mây cũng trắng nõn nà như nước da nhi nữ.

Hắn lặn lội đường xa xa xôi từ trung nguyên vất vả bốn ba cuối cùng cũng đứng dưới gốc cây thông lớn trước cửa chính một tòa phủ.Hắn đưa tay đập cửa,một lúc sau thì nhẹ mở,một lão nhân nhả nhận nhìn hắn một lượt rồi mới mở miệng hỏi.

-công tử là ai?muốn gặp người nào?

-Tại hạ tên Vân,có việc muốn gặp chủ nhân tòa phủ này!

-Vân công tử,chủ nhân ở trong cung tử sớm,phải chiều muộn mới về.

-là vậy sao!

-Vân công tử hẳn biết rõ chủ nhân của lão nô là ai,người là bậc tôn quý lại bận trăm công ngàn việc...không phải ai chủ nhân cũng tiếp đón.Lão nô canh gác ở đây đã lâu,Vân công tử vẫn là lần đầu nhìn thấy,chẳng biết công tử có vật gì làm tin để sau khi chủ nhân về còn thừa.

Hắn lắc nhẹ rồi nói.

-đã làm phiền lão nô,tại hạ sẽ ở ngoài này chờ.

Dứt lời hắn lui ra,lão nô cũng lặng lẽ khép cửa lớn lại.

Đứng hồi lâu từ lúc mặt trời chính ngọ rồi ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây tới lúc xế bóng .

Tiếng bước chân nhẹ vang rồi dừng lại ngay bên cạnh,cái bóng của đối phương ở trong một vòng tròn.Hắn ngẩng đầu lên,tuyết liền rơi xuống,một người lạ trước mặt hơi cúi,bên cạnh có hạ nhân cầm ô che.

Người này nhìn rất trẻ,mặc áo choàng trắng như tuyết,bên trong cũng ló ló y phục biến mỹ nam nhân như một củ hành.

4 mắt nhìn nhau hồi lâu,hắn không hiểu người trước mắt này là ai lại tới làm phiền hắn.Hắn định mở lời vấn thì đối phương quan tâm lên tiếng trước

.

-sắp biến thành người tuyết rồi...các hạ chẳng hay ngồi chờ trước cửa quý phủ có việc gì không?

Hắn lại nhìn chăm chăm đối phương hồi lâu,liếc mắt phía đại môn có kiệu lớn dừng lại.Sắc trời đã nhạt nắng mà người cầm ô che bên cạnh chính là lão nhân gác cửa.Cuối cùng nhẹ đứng lên,tuyết đọng trên người rũ xuống,cung kính hành lễ.

-tại hạ tên Vân,có biết chút ít y thuật muốn chữa bệnh cho vương gia.

-ô,là vậy sao?trông các hạ không giống lão lang lắm...mà giống.

Nói đến đây vương gia khề đưa mặt lại gần hắn hơn,hít lấy một hơi.

-giống kiếm khách hơn,còn là một kiếm khách giết không ít người đi.

Hắn sửng một chút rồi lại cung kính.

-không qua mắt được vương gia,tại hạ cũng đã nói,có biết qua chút y thuật,may mắn,bệnh của vương gia tại hạ chữa được.

-ừm,các hạ là người phương nào?

-tại hạ đến từ Đông hải quốc.

-đông hải quốc,xa xôi như vậy các hạ lại chỉ đi một mình?

-đích thực một mình.

-ừm,nếu đã vậy...

Vương gia quay đầu lại nhìn hoàng hôn ảm áp đang buông dần,một lúc mới quay lại nói với hắn.

-bệnh tình của ta đành nhờ cả vào các hạ.

-tại hạ sẽ dốc hết sức.

Lúc ấy vương gia mới 17,còn hần,đã lâu rồi không để ý đến số tuổi,20 năm trước hần gần 30,20 năm sau trông hần vẫn vậy.Dù sao vẫn tốt chán so với cái tên Huyết hoa,20 năm qua mà trông tên đó vẫn y như thừa 14,không lớn thêm được chút nào.

Huyết Vân theo lệnh của thánh nữ tới Bắc kỳ,vừa chữa bệnh cho vương gia vừa tranh thủ thu phục tình cảm của người.Ở lại trở thành tâm phúc,thành nội gián,là hần,cái người luôn nói:vương gia của ta.

Trong 10 cao thủ của Huyết hải giáo,tính cả hộ pháp,ai cũng biết ít nhiều y thuật nhưng tinh thông nhất lại chỉ có mình Mặc Vân.Ài,nhưng hần không phải nàng ấy,hần là Huyết vân,chẳng hiểu sao thánh nữ lại phái hần đi làm vụ này.Thế cho nên,bệnh tình của vị vương gia này bản giáo đã thu thập thông tin đầy đủ cả,thánh nữ chỉ việc kê đơn,còn hần thì đơn giản là sắc thuốc.

Vương gia tuyết sơn từ nhỏ đã sợ lạnh,cũng có thể là do sinh thiếu tháng,lúc nào cơ thể cũng được cuộn lại cả đồng ý phục,trông như một cục tuyết.Những tháng mùa hè thì còn hoạt bát một chút nhưng hễ tới mùa đông thì lúc nào trông cũng mệt mỏi lờ lờ như thiếu sinh khí.

Trời càng giá lạnh thì càng không muốn nhúc nhích,cả ngày chui vào ổ chăn ấm phòng ốc thì đóng kín mít không cho gió lùa vì thế cũng chỉ dám đặt một chậu than nóng phía xa xa,bất đắc dĩ mới chịu ra ngoài.

Hồi nhỏ thì cũng thôi đi,nhưng từ năm 14 tuổi phải lê đẹo theo hoàng huynh học việc,rồi đến năm 17 tuổi tham chính,mùa đông kéo dài hơn mùa hè,bệnh lười biếng phát huy hết mức,chữa cách gì cũng không khỏi.

Cái cảm giác sợ lạnh này hần đã ăn sâu vào trong tiềm thức,chi có thể bớt,không thể hết,e rằng mãi mãi cũng không thể vui vẻ ngắm tuyết rơi được.

Phải mất 3 tháng trời,vị vương gia trẻ người nhưng không non dạ kia mới bớt nghi kỵ đề phòng hần. . .mối quan hệ mới bớt khuôn sáo khách khí.

Lại mất thêm 3 tháng nữa thì trên dưới từ trong cung ra đến nội kinh,không ai không biết đến y sư của vương gia là một người như thế nào đáng hâm mộ tôn kính. . .hoàn toàn chiếm lấy tình cảm của tất cả mọi người.

Được hoàng đế Bắc kỳ phong làm ngự y nhưng dĩ nhiên là hần phải uốn 3 tắc lười khéo léo từ chối.Hần nói chỉ muốn làm y sư của riêng vương gia,thế là hoàng đế cũng chiều lòng ưng thuận,để hần ở trong phủ hoàng đệ nhưng với danh phận là ngự tiền hộ vệ hàng tam phẩm(tức là thị vệ được đích danh hoàng đế sắc phong,bởi vì y sư của vương gia vốn không có phẩm hàm).

Huyết Vân lúc nào cũng bận một thân thanh y trang nhã,tóc được cột gọn gàng bằng cặp ngọc xanh lơ sau gáy.Cử chỉ hần lại nho nhã thái độ lại thông dong,vừa niềm nở vừa ung dung.Đối với ai cũng thân ái hòa thiện,vừa xa vừa gần khiến tâm chúng nhân tất thấy đều bị hần trói buộc một cách cam lòng tự nguyện. . .

Đôi mắt hần luôn ánh lên lấp lánh như hút lấy tâm trí đối phương,nụ cười hần lại luôn thường trực trên môi nhàn nhạt như thể tất thấy đều nằm trong tầm kiểm soát.

Người ngoài nhìn vào thấy hần vô hại như mây thư sinh sức tay trời gà không chặt,lại như mây thi nhân nhàn rồi suốt ngày chỉ biết đánh đàn ngâm thơ. . .

Ban đầu Huyết Vân chỉ đơn giản làm vì là công việc được giao,điều trị cho vương gia bệnh tình giảm đi đáng kể,thì cảm tình lại dần tăng lên nhưng vẫn cho rằng việc chăm sóc vương gia đơn thuần là trách nhiệm,lâu rồi trở thành thói quen.

Một thói quen chết người không cách gì thay đổi.

Hôm nay là một ngày đẹp trời đề xuất hành,hần tự nguyện trở thành sứ giả mang theo 2ngàn kỵ binh và vài xe lễ vật để đi đón công chúa,còn vương gia thì đóng giả một tên lính hộ vệ bên cạnh hần.

Xứ giả của Nam hoa cũng cùng trở về,đã gởi thư hồi báo trước bằng đường chim bay,chắc chỉ độ nửa tháng đội ngũ đưa dâu sẽ tới trước thành Kha lương đợi.

Thành Kha lương là thành trì quan ngoại của Nam hoa, giáp với Đông hải qua con đường thông thương duy nhất là băng qua một khu rừng nguyên sinh.Đó là con đường huyết mạch mà các thương gia mỗi lần đi qua đều phải cống lộ phí,lẽ tất nhiên là có quân đội trấn thủ.

Khi tới thành Kha lương sứ giả sẽ mang lễ vật tiếp tục trở về kinh đô,còn sứ giả bên Bắc kỳ thì đón dâu hồi quý quốc.

Đường xá xa xôi,Huyết Vân chỉ lo sức khỏe của vương gia không chịu nổi cực nhọc vất vả dù là ngồi trong xe ngựa nhưng chạy với tốc độ xóc thế này khiến hần thật không an tâm.

-vương gia,hay là cho xe chạy chậm lại.

-chạy chậm nữa thì biết đến bao giờ mới tới nơi,với tốc độ này còn mất gần tháng mới tới Nam hoa.

-đến chậm chút thì có sao,cần gì phải gấp gáp vậy,nàng ta coi như đã là vương phi tương lai rồi,còn có thể chạy đi đâu được.

-ta cũng không rõ nữa,đột nhiên thấy bất an...

-có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Nhưng vương gia từ nhỏ thể trạng như hoa như ngọc,yếu ớt chẳng khác nào hoàng hoa khuê nữ,mạnh miệng nói vậy thôi chứ hành quân được mấy hôm ra khỏi lãnh thổ Bắc kỳ thì cũng xuống sức thấy rõ.Cả người cứ rũ ra như con gà rù,thật là hữu tâm vô lực.

Hắn nhìn vậy đau lòng khôn nguôi lập tức ra lệnh cho toàn quân đi chậm lại mặc kệ sự bướng bỉnh cố chấp của vương gia.Chống đối được vài câu,vương gia cũng chẳng còn hơi mà tranh cãi thêm với hắn,đánh ngoan ngoãn nghe theo.

Lại nhiều ngày nữa trôi qua,sức khỏe của vương gia khấm khá hơn chút xíu thì cũng là lúc đi được một nửa chặng đường,hiện giờ đã rất gần Nam hoa,chỉ cần vượt qua khu rừng nguyên sinh trước mặt là thoát khỏi lãnh thổ Đông hải thì bất ngờ gặp một đội quân mặc hắc thiết giáp cười hắc hắc mã bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mỹ nhân như họa.

Người trong tranh lấy hoa so với dung mạo,rực rỡ lộng lẫy như huyết mẫu đơn được tắm dưới ngàn vạn tia nắng sớm mai,vạn hoa chỉ vương nghiêng thành nghiêng nước.

Lại như đoá bạch tuyết lan thánh khiết trang nhã,nở e ấp dưới ánh trăng rằm,điểm mấy giọt sương đêm lấp lánh như dát dạ minh châu,linh động như thiên tiên khiến chúng sinh chỉ dám đứng xa xa ngược nhìn.

Một thân hoàng y đứng giữa vườn thượng uyển trăm hoa ngàn sắc như làm nền cho dung nhan nữ nhân,nàng nổi bật như tâm điểm của đất trời.

Y phục thanh nhã cũng không cách gì che lấp được nhan sắc diễm lệ,tóc huyền khê bay được vãn đơn giản bởi cây trâm lục bảo phía đầu gắn một đoá sen bằng bạc,phía dưới rủ 3 hàng ngọc trai nhỏ xinh phần hồng là trang sức duy nhất.

Nàng chỉ đơn thuần là đứng đó,trên cao là trời xanh mây trắng,xung quanh là trăm sắc ngàn tia,xa xa là đỉnh đài lầu các tầng tầng,mái cong vút gói lưu ly...nhưng khung cảnh nguy nga quyền quý đó lại chỉ có tác dụng tô điểm cho nữ nhân.

Nàng như tiên nữ hạ phàm lơ đãng ngắm mỹ cảnh lại có họa nhân chăm chú tỉ mỉ ngắm nàng.Giai nhân không chỉ bề ngoài tuyệt sắc nhất tiểu khuynh nhân thành tái tiểu khuynh nhân quốc mà còn bởi khí chất bất phàm tựa ngọc nữ giáng thế.Mầu quang an tường tĩnh nhiên mà nhìn vạn vật trầm luân,môi phần hồng khê cong luôn nhàn nhạt như thế cho dù gió giục mây vần bãi bề nương dâu.

Nàng công chúa lấy diễm hoa làm tư sắc,lấy tiếng chim trong vạt làm giọng nói,lấy minh nguyệt làm thân,lấy bạch ngọc làm cốt,lấy thiên tuyết làm da,lấy thu thủy làm tư,lấy thơ ca làm tâm...người như thế...ai mới xứng đôi?

Bức tranh treo trang trọng đối diện với long sàng,Cảnh đế ngồi trên giường mặc hoàng y ngẩn ngơ ngắm giai nhân.

Cảnh đế nhớ lại cái tối các chủ Thiên địa cung ghé thăm giao lại cho người 2 thứ,một là bức thư tay Thực phi của Nam Hoa quốc,hai là bức họa được cuộn lại bằng sợi lụa đỏ.

Trong thư viết:công chúa Tuyết không năm nay vừa tròn 17,nhan sắc mỹ lệ tuyệt luân như cửu thiên huyền nữ.Hoàng đế Nam Hoa vì một lời của quốc sư năm xưa muốn gả công chúa đi xa,nay đã gởi sứ giả đi Bắc kỳ cầu thân.Nghe nói khí hậu của Bắc kỳ vô cùng giá lạnh,tài nguyên có hạn,lại nghe nói vương gia của Bắc kỳ là Tư không tuyết son từ nhỏ thể trạng đã ốm yếu,thiết nghĩ gả công chúa cao quý đến nơi như thế thật chẳng khác nào đẩy ai.

Nghĩ đến hoàng đế của Đông hải quốc là rồng trong muôn loài,vương trong muôn người,nếu có được công chúa Tuyết không chính là tuyệt phối được trời đất tác hợp.

Nay thực phi của Nam Hoa quốc muốn làm bà mối giúp cho công chúa được gả đúng nơi thích hợp.

Chỉ cần quý quốc cử sứ giả tới cầu thân,lại giữa đường chặn bên Bắc kỳ không cho đón tân nương thì hoàng đế Nam hoa không thể không nể mặt mà giao ra công chúa,mà sau này khi Bắc kỳ tới đòi người lại không có người để giao tất 2 nước sẽ bất hòa.

Quý quốc lại chỉ cần ngự ông đắc lợi ở bên cạnh quạt gió cho lửa mạnh thêm chờ 2 bên lưỡng bại câu thương thì hốt một mẻ....chính là nhát cừ lưỡng tiện.

Thực phi của Nam hoa quốc nguyện vì bá nghiệp thống nhất tứ quốc của chủ công mà chia sẻ âu lo.

Phía dưới là dấu ngọc ấn của thực phi lưu lại.

Cảnh đế cất bức thư tay lại, đây là lần đầu Thục phi trực tiếp viết thư tay gởi hoàng đế Đông hải. Trước đó mọi thông tin chỉ thị đều qua tay vị thượng cung chịu trách nhiệm quản lý khu vực nội cung của Nam hoa. Hơn một năm trở lại đây lục cung chủ mới xuất môn liên tiếp nhận công việc liên lạc này.

Có vẻ như gió đông đã nổi lên, nếu thời cơ đã tới thì nắm bắt thôi.

Chỉ là... cứ ai đi làm sứ giả đây...

Trong đám ngũ hổ tướng của Hắc phong kỳ thì có thể loại cái tên Vô danh không hề biết tí khái niệm giao tiếp, hơn nữa với bản chất của hắn tuyệt đối vô dụng trong chuyện này, còn lại bốn người, loại bỏ cái tên cầm đầu khô khan cứng ngắt ra, còn lại 3.

Hoàng đế có vẻ lơ đãng hạ quân cờ, tâm nghĩ nghĩ, Cầm lệ chỉ nhìn lướt qua vị trí đặt quân rồi tỏ vẻ buột miệng nói.

- trung tướng nam hồ kỳ, làm việc cẩn trọng, hành xử khôn khéo, hữu tướng đồng hồ kỳ làm việc nhanh gọn hành xử quyết đoán, tả tướng tây hồ kỳ làm việc tùy hứng hành xử vô tâm... ngài chọn đi... bọn họ hẳn ngứa ngáy lắm đấy...

Hoàng đế cười cười.

Hắc phong kỳ có 17 vạn quân do 5 chủ tướng chỉ huy, tiên phong bắc hồ tướng quân Vô danh thống lĩnh 3 vạn, hiện giờ do 2 phó tướng Huyết mộc Dạ Nguyệt quản lý.

Trung tướng nam hồ kỳ tên gọi Tử Lam thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ, năm nay gần tứ tuần, là tam cung chủ của Thiên địa cung, phạm làm việc gì cũng tính toán cẩn thận chu toàn, ứng xử giao tiếp càng nhất mực gian xảo, có thể dễ dàng nhìn thấu bản chất sự việc và tâm can đối thủ, lần này được hoàng đế giao trọng trách đi xử cầu thân.

Tả tướng tây hồ kỳ tên gọi Tử hồng thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ, năm nay hơn 30 là tứ cung chủ của Thiên địa cung, làm việc khéo léo linh động, nhiều lúc đưa ra những quyết định bá đạo không tưởng, tuy nhiên sự tuyệt tình, hiểm độc và cả nhu cầu biến thái khiến hắn trở thành kẻ cực kỳ không nên dây dưa vào. Hắn được cử đi cản trở đội ngũ đón dâu của Bắc kỳ.

Đội ngũ đón dâu của Bắc kỳ có 2 ngàn kỵ binh cùng vài xe chở đồ sính lễ, khi đi qua địa phận Đông hải quốc dù đã tận lực tránh xa các thành trì hết mức nhưng không ngờ lại đụng độ đội quân tinh nhuệ Hắc phong kỳ. Chúng dễ dàng bao vây lấy toán quân với khí thế hùng hồn áp đảo.

Một kẻ tách khỏi đội quân hắc thiết giáp lững thững tiến lại, già khoảng gần 30 mang vẻ đẹp lưỡng tính, sư trưởng Triệu mã nhanh chóng cưỡi ngựa nghênh đón.

- tại hạ sư trưởng Triệu mã của Bắc kỳ có việc đi ngang qua không dám làm phiền lâu, không biết đã quấy rầy đến tướng quân Hắc phong kỳ.

Gã không nói gì chỉ cưỡi ngựa lượn một vòng quanh Triệu mã rồi nở nụ cười mờ ám làm Triệu tướng quân nổi hết da gà.

- ta là phó tướng Tử ngọc của tả tướng tây hồ kỳ, Triệu sư trưởng, đoạn đường này kẻ từ giờ bị phong tỏa, cảm phiền đi đường khác.

- đây vốn là con đường duy nhất để vào Nam hoa, làm gì còn đường nào khác.

- haha, Triệu sư trưởng, ta đương nhiên biết chứ, chính vì lẽ đó ta mới đợi cho các người đi tới tận đây.

- Là, có ý gì?

- ý là, các người chỉ có thể đi được tới đây, nhân lúc tâm tình ta dễ dãi nên biết điều quay trở về.

Triệu mã đỡ ra một lúc rồi ngập ngừng nói.

- tướng quân... ngài đây tại sao lại làm khó chúng ta?

- ừm, biết sao được... làm khó người khác rất thú vị mà, không phải sao?

Triệu mã nén giận nhìn gã chằm chằm một lúc đành miễn cưỡng cưỡi ngựa chạy tới một cỗ xe 2 mã kéo, rèm cửa sổ nhỏ hơi vén ra, hắn bấm báo gì đó với người bên trong một lúc rồi rèm xe hạ xuống. Hắn hô lớn với đám lính, toàn quân rất trật tự mà lục đục quay trở về làm gã ngẩn ngơ nhìn nhưng dù sao cũng trong dự kiến...

Chỉ là, gã vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm... có thể cứ thế quay trở về sao?

Trong xe ngựa rộng rãi, Huyết Vân ngã lưng trên chiếc đệm thấp được bọc một lớp nhung gấm dày dặn, phía sau còn kê một cái gối dựa trắng tinh, mềm mại, hoa văn thêu tay tinh tế những đóa bạch đào.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần, phía đối diện, Tư không tuyết sơn chống cằm suy tư cũng ngồi trên 1 cái đệm y chang như thế, 2 cái cách nhau một cái bàn dài thấp. Lâu thật là lâu, tiếng thì thầm của Huyết Vân mới nhỏ nhỏ vang lên.

- vương gia... đồ máu e rằng sẽ nhiều...

Vương gia mở mắt nhìn hấn, thấy hấn vẫn mắt nhắm nghiền lên cũng nhắm mắt lại.

-ta...không muốn thấy máu chảy...

-hoàng đế Đông hải chỉ đang tìm cơ gây chiến...ngài...vẫn muốn cuộc hôn nhân này?

-ta...khi nào lại muốn hôn sự này?...liệu bây giờ dừng lại có được không?

...vương gia của ta, một phía rút lui cũng chẳng giải quyết được vấn đề...

...vậy...phải làm sao? chênh lệch thực lực như thế...sao có thể giao chiến được?

Huyết vân mở mắt ra nhìn, nhưng lại chẳng nói gì, hấn...đương nhiên là biết rõ...ngay từ đầu...đây vốn là mục đích duy nhất.

Cái tên quỷ kế đa đoan, người ngoài nhìn vào có thể không nhận ra, có thể bị vẻ ngoài vô cùng nho nhã lịch lãm đánh lừa nhưng Tuyết sơn ở bên 6 năm cũng hiểu hấn ít nhiều bản tính.

-ngươi...sẽ tính làm gì?

2 ngàn kỵ binh đi qua một khu vực toàn những đá tảng đứng nằm ngổn ngang rồi dừng lại nghỉ ngơi gần một dãy núi đá cách đó không xa. Nơi đây khí hậu khô nóng đất đai cằn cỗi chỉ toàn cỏ dại và những luồng gió hầm hập như hút lấy toàn bộ dưỡng khí nhưng nhiệt độ khi bóng tối bao trùm lại chênh lệch tới mức phát sốt, tuy thế mọi người cũng có đủ vật dụng để sưởi ấm.

Ban nầy vương gia vén rèm xe ra nhìn, nhớ là lúc trước khi đi ngang qua có thấy đâu, sao giờ quay lại thấy cả đồng đá như thế có người khuôn ra. Đã thế còn nhìn thấy xác chết của 5 tên lính Hắc phong kỳ...này là chuyện gì?

Căn lều khá rộng rãi vì Huyết vân bảo bọn thuộc hạ dựng lớn một chút, hộ vệ thân tín sẽ ở cùng hấn cũng tức là vương gia, chứ nếu để ở lều riêng điều kiện tất sẽ không thỏa đáng, dù sao xe to cũng được hưởng chung rồi.

Căn lều có lót bạt ở dưới đất, có 2 lối vào đối diện nhau, cửa trước bước vào liền thấy bộ bàn ghế thấp được lót lớp đệm dày dặn êm ả, cách đó 1 trượng là tấm bình phong ngăn với dục bồn, tiếp đó là lối đi sau.

Cách bộ bàn ghế 1 trượng bên trái là giường lớn vừa nhìn liền có cảm giác cực kỳ ấm áp, trên danh nghĩa là của sứ giả ngủ, thực tế dĩ nhiên là của vương gia. Cạnh đó là tấm đệm mỏng lép vừa chỗ cho 1 người nằm, hiển nhiên dành cho người còn lại. Cạnh bộ bàn ghế phía bên phải là mấy hòm chứa đồ.

Hấn từ sáng tới giờ không ăn gì hết, chỉ uống chút nước rồi nhìn nhìn vương gia no nê xong xuôi mới mở miệng cáo từ, trước khi đi hấn cũng đã hạ lệnh cho đám binh lính tuyệt đối không được bén mảng tới khu vực đá tảng.

2 người cưỡi ngựa đứng nhìn đồng đá tổ ong to lù lù được sắp xếp không biết là theo cái thể loại trật tự bát quái gì, cách đó phía sau không xa là đám lính đi theo bảo hộ. Bóng tối đã bao trùm từ lâu, trăng trên cao mong manh như sắp biến mất, chỉ có tinh tú là hừng hực sức sống tỏa ra những luồng lân tinh mê hoặc nhân gian.

Gió đêm vi vu đi lại thổi không ngừng qua các tảng đá phát ra những âm thanh kỳ dị, Huyết vân nhàn nhạt nhìn chúng rồi quay sang nhìn người bên cạnh, vương gia nhẹ giọng vấn.

-ngươi cả ngày chỉ uống nước là vì chuẩn bị bày trận?

Huyết vân chỉ hờ hững đáp.

-ngài...trở về đi.

Tuyết sơn không để ý tới lời nói của hấn, nhìn nhìn một chút rồi mở miệng tiếp.

-ngươi...xem ra đã đoán trước sự tình?

Hấn nhìn nhanh vương gia rồi tránh đi, nhẹ giọng nói.

-không cần phải lo lắng...mọi chuyện cứ giao cho thần...

Vương gia cười nhếch mép, cho là không đúng, rất là buồn bực đáp.

-thạch trận nho nhỏ đó thực sự vây hãm được Hắc phong kỳ?

-có thể...

-ngươi...không chắc chắn...?

-trước mặt...1 ngàn Hắc phong kỳ là không thành vấn đề.

-có thể không tốn một binh một tốt cứ thế tiêu diệt được quân địch...ngươi...sao lại trở thành y sư của ta chứ?

Hắn bấy giờ mới quay ra cười hiền hòa, ánh mắt lấp lánh ngân quang nhìn nam nhân mặc trang phục lính hộ vệ.

-cái gì cũng có giá của nó...thần...vẫn muốn làm y sư của ngài hơn.

Nam nhân được nhìn ngẩn ra một chút.

-vì sao chứ?...ngươi...thật ra cũng không rành y thuật lắm.

Hắn cười cười, Huyết vân từ lâu cũng rõ là vương gia biết thực chất hắn y thuật không tinh nhưng 2 người một bên chẳng hỏi một bên chẳng nói.

-vương gia...chỉ cần ngài tin tưởng thần một chút...sau này...sẽ nói...

Vương gia vẫn cảm thấy không ổn, tiếp tục làm phiền.

-ta thấy vẫn là cho ta theo vào?

-nghe lời, tuyệt đối không được tới khu vực này cho đến khi thần trở lại.

Hắn nhảy xuống ngựa, cầm lấy dây cương của con ngựa bên cạnh dắt nó quay lại sau đó vỗ mạnh vào mông, nó lập tức tung vó chạy, tiếng vương gia oán hận vang lên.

-3 ngày sau ta mà không thấy mặt ngươi trở về thì ta sẽ tới chỗ này.

Đám thuộc hạ cũng nhanh chóng quát ngựa đuổi theo.

Hắn còn nhìn theo mãi cho đến khi bóng dáng khuất dạng mới leo lên ngựa chậm rãi đi vào, đi một hồi thì bắt gặp 5 cái xác lính bên Hắc phong kỳ, chính là toán lính sáng nay đi theo. Hắn lạnh nhạt nhìn đến rồi lại đi tiếp đến trung tâm thạch trận, dừng lại trước tảng đá lớn thì xuống ngựa.

Hắn rút con dao găm dắt ở thắt lưng, xoẹt một đường vào lòng bàn tay, sau đó dùng chỗ máu viết một câu hán cổ xưa lên xung quanh thân đá. Hắn cũng bôi máu lên mình con ngựa sau đó lại cười lên nó đi tới những tảng đá khác tiếp tục rạch lên da thịt để có máu viết những câu hán cổ xưa lên xung quanh thân cự thạch.

Công việc đơn giản đó lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần thì bình minh dâng lên, hắn trở lại tảng đá trung tâm, cột con ngựa vào cái cây khẳng khiu như bị hút hết nhựa sống rồi khoanh chân an tĩnh ngồi lại.

Qua một đêm bên Hắc phong kỳ không thấy lính do thám trở lại thì nổi lên nghi kị, lại phái một nhóm lính khác đi tìm hiểu. Nhóm lính 10 tên Hắc phong kỳ ra đi đến gần khu thạch trận thì bị 100 ẩn vệ của Huyết vân hạ thủ sạch sẽ. Sau đó Huyết vân đi ra mang đồng xác chết trở vào còn ngựa thì được bọn ẩn vệ mang đi nơi khác.

Khi bóng đêm bao phủ vạn vật hắn mới chậm rãi mở mắt ra lấy cây cỏ cắm trên lưng ngựa xuống ngồi khoanh chân lại và bắt đầu gảy đàn. Trên cao trăng sao đều tròn mát dạng chỉ có những đám mây mỏng manh như sương như khói là không ngừng chạy tới cứ vùn vụt mãi một chỗ như thể bị giam cầm.

Tiếng đàn réo rắt vang lên bám theo gió bay lượn khắp không gian tĩnh tịch, luồn vào những hốc đá rồi thoát ra mang theo một âm vị khác lạ. Tiếng đàn chậm rãi thông thả vang lên, từng chút từng chút một bám vào những lỗ đá quanh ở đó, dư vị mỗi lúc lại khác đi, cổ quái đầy ma lực.

Một lần đàn này, đàn không ngừng nghỉ tới tận lúc ánh dương thức giấc.

Sáng hôm sau tiểu đội trinh sát của Hắc phong kỳ vẫn mất tăm mất dạng làm phó tướng Từ ngọc cảm thấy bất khả tư nghi lần này phải đi 1 ngàn quân.

Trước đó lúc gần sáng, theo lệnh căn dặn từ lâu của Huyết vân, đội quân 500 lính tuyển chọn do sư trưởng Triệu mã chỉ huy đi đường vòng tránh khu thạch trận đón đường Hắc phong kỳ chuẩn bị cho màn nhử mồi.

Hôm nay trời nhiều mây, nắng không gắt, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ mưa chẳng, nếu là mưa thì rất...không thích hợp. Huyết vân ngẩng đầu nhìn thiên thượng, cảm thấy cứ ư ư ư như vậy đến chính Ngọ mà bọn Hắc phong kỳ bèn mắng tới thật đúng là được trời giúp.

Hắc phong kỳ chạy được một cái canh giờ thì được một đội quân chặn đường, nhìn quân phục và cờ hiệu Triệu gia của Bắc kỳ tên sư trưởng giờ cây đại đao giắt giữ máng tướng địch.

-hay cho tên Triệu mã nhà ngươi, trừng mòng lại dám đấu với thiết thạch, hôm nay lão tử nhất định đánh cho các ngươi ngay đến mộ mộ cũng chẳng nhận ra.

Triệu mã cười cười, trong lòng lại đổ mồ hôi lạnh.

-hắc phong kỳ các ngươi cũng không chừa cho bắc kỳ ta chút mặt mũi,nghênh ngang cầm đường,Chúng ta cũng không phải quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp.

-dựa vào đám quân ít ỏi với mấy đường quyền mèo cào dám cứng đối cứng?lão tử hỏi ngươi,đám Hắc phong kỳ trinh sát bị các ngươi bắt?

Triệu mã vẫn cố mà làm cái mặt tiểu dương nhưng thực chất tâm run rẩy lo lắng.

-chúng ta cũng không dư thừa com. .

-cmn,vậy thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của các ngươi,động thủ.

Dứt lời quân 2 bên lao vào nhau cứ thế một hồi chém chém giết giết,kỳ thực quân bên Bắc kỳ cũng không đánh vào sâu,cố gắng cầm cự độ một khắc thì giọng Triệu mã quát to.

-rút lui!

-giữ mặt,truy tới cùng cho ta!

Thế là một đường đuổi đánh,Triệu mã cho quân chạy cố gắng hết sức duy trì cái khoảng cách không xa không gần,dẫn dụ chạy vòng vo một hồi rồi dừng lại đánh đánh khiến cho con giận của lão tướng bên Hắc phong kỳ chẳng những không tan mà ngược lại càng bốc phừng phừng.

Hắn giận dữ cũng tốt,Triệu mã nghĩ nghĩ,lại ngẩng đầu nhìn nhìn thiên ước lượng thời gian cảm thấy vẫn cần giằng co thêm một hồi nữa mới thỏa đáng,lại cần rã xóc tinh thần.Cmn đứng là Hắc phong kỳ thực lực không thể xem thường,không biết đã có bao nhiêu người bị thương lại bao nhiêu kẻ bỏ mạng rồi,ngài sứ giả đại nhân à,tốt nhất thì cái kế hoạch của ngài lên thành công tốt đẹp.

Trên cao mây xám mỗi lúc một dày đặc,gió cũng đột nhiên như bị hút lại kéo đến ngày càng đông đúc,rõ ràng sắp tới chính ngọ nhưng không gian lại âm đạm thất sắc bầu trời vì thế như gần mặt đất hơn,gần tới mức tường chừng như sắp sắp nhập làm một.

Chạy vòng vo một hồi nhảm tính kéo dài thời gian cũng vừa vặn,Triệu mã tức tốc cho toàn quân gia tăng tốc độ về một cái sau khúc cua có ngọn núi đá chắn đường liền lẩn vào một tiểu lộ vòng ngược trở lại rồi lặng lẽ biến mất dạng.

Khi bọn Hắc phong kỳ đuổi tới vừa ló ra khỏi khúc cua thì bắt gặp một khoảng không hoang mạc rộng lớn,phía trước có nhân đứng chờ,mọi ánh mắt đều đổ dồn tới không để ý tới tiểu lộ bên cạnh.

Một người một ngựa đứng im lìm,phía sau là vùn vù gió thổi khiến cát bay ngập trời,ẩn hiện những tảng đá vô tri vô giác.

Người đó lững thững điều khiển ngựa lại gần,đó là một nam nhân mặc y phục màu thiên thanh của Bắc kỳ,mái tóc dài được tết đuôi sam phía sau bằng cặp ngọc xanh dương, gương mặt tuấn nhã nhìn khoảng 27,28,nụ cười nhân nhật trên môi không rõ ẩn ý sâu xa.

Tên đội trưởng nhìn nhìn,nghe nói mỹ nam nổi tiếng nhất Bắc kỳ chỉ có một,đó là vương gia Tư không tuyết son.Nhưng vị vương gia đó thích mặc đồ màu trắng,nghe phó tướng Tư ngọc lái nhái thì Tư không tuyết son mới chỉ 23 mang vẻ đẹp mong manh và tinh khiết như những bông hoa tuyết tung bay vào một ngày ngập nắng. .

Hắn rùng mình một chút,dùng từ ngữ và hình ảnh mỹ miều như thế để chỉ một cái nam nhân thật cmn đúng là chỉ có cái dạng người biến thái như ngài Tư ngọc mới thích thú.

Nghĩ nghĩ chắc là không phải,sao một vương gia tôn quý có thể một mình một ngựa xuất hiện ở cái địa phương này.

Vậy thì vị còn lại chính là y sư nổi tiếng khắp Bắc kỳ vì trị khỏi chứng bệnh sợ lạnh cho vương gia,không những thế còn bởi những bản cảm phổ được người người yêu thích. .

Người đó thích màu xanh da trời,hay nở nụ cười nhẹ nhàng như sương như khói,hay có những câu nói ôn nhu và cử chỉ nho nhã. .

Cmn,không phải đâu. .cái người này sao có thể.

Nhìn ngang nhìn dọc thấy thế nào cũng có sát khí lớn vờn vây quanh vô cùng hung hiểm.

-ta là Huyết vân sứ giả của Bắc kỳ. .phụng mệnh từ hoàng đế. .giết Hắc phong kỳ. .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Giết Hắc phong kỳ.

Hắn cảm thấy đây là câu nói hài hước nhất trong năm nên cứ thế ngoác miệng ra cười hô hố, nhưng ngay sau đó một loạt ám khí lao tới như xé gió mạnh mẽ găm lên da thịt bọn chúng. Đồng thời Huyết vân quay ngay ngựa lại chạy về phía thạch trận, phía sau 1 ngàn lính Hắc phong kỳ tức giận lao theo.

Trên cao mây dày đặc và càng ngày càng có dấu hiệu tăm tối, gió như hòa vào phụ họa, bắt đầu ra sức mà gào rú, cát vùn vù bao vây lấy đội quân tinh nhuệ.

Một khi đã đặt chân vào huyết ma trận, lập tức ma thuật khởi động, nhân ở bên trong không cách nào thoát khỏi địa phương, chỉ có thể không ngừng tự cầu phúc.

Bên trong không gian như giãn nở, 1 ngàn quân binh bị vây hãm trong đó chẳng biết làm cách nào đi ra được, chạy mỗi một vẫn là trong khu bão cát, như thể lạc tới cái dị giới vô cùng tà môn.

Tên đội trưởng không ngừng văng tục nguyên rửa, không ngừng chạy ngược chạy xuôi vòng vòng trong này thời gian như ngừng lại, dù qua bao nhiêu lâu vẫn là bầu không xám xịt cho đến khi hoàn toàn rơi vào hoang mang bế tắc.

Bọn chúng chính là không hề biết này giờ chỉ là đang chạy vòng vo chứ chẳng hề đi đâu được xa, cho đến khi cả tinh thần lẫn thể xác đều rơi vào tình trạng kiệt quệ thì bấy giờ sự kỳ quái kinh dị mới chính thức bắt đầu.

-này giờ mới chỉ là món khai vị thôi.

Bọn chúng đột nhiên nghe được tiếng đàn, mông lung, vắng vắng...

Tiếng gió rít gào giảm dần, cát không còn tung bay, nhưng không gian chẳng vì thế mà trở lên rõ ràng...

Tiếng đàn phát ra chẳng biết từ hướng nào, càng không biết là đang ở xa hay gần họ... nó hư ảo ảo... lại chân thực như ngay bên...

Nó bay vào các hốc đá rồi đập vào tai bọn họ... tác động tới các dây thần kinh vốn đang ở trong tình trạng không minh mẫn...

Không gian đột nhiên như phủ một tấm màn sương mù...

Sương mù?

kỳ quặc, ở hoang mạc như thế nào lại có tình trạng thời tiết này?

Tiếng ngựa bất an hí vang càng khiến lòng người không thể trấn định... dù cho bọn họ là cái đám Hắc phong kỳ nổi tiếng là binh đoàn thiện chiến và gan góc.

Dù cho giết vô số người thì như thế nào, dù cho trải qua rất nhiều kinh hách thì đã làm sao, đứng trước những tình huống trái với lẽ thường, những sự việc không hợp với tự nhiên... thì cũng chỉ đơn giản là những con người tầm thường phản ứng một cách bản năng...

Lần khuất trong đám sương mù lúc mờ lúc tỏ là những khuôn mặt không phải mặt người...

Cái đám quỷ không ra quỷ mà chẳng ra ma cứ xuất hiện ngày càng dày đặc, tới mức chúng xen lẫn cả vào trong đám nhân đang điên cuồng ra tay giết chóc...

Không biết cái thứ tanh tưởi vắng ra là dịch thể gì?

Là máu của ma quỷ... hay của con người?

Người với người đang không ngừng chém chém sát sát kia là diệt ma quỷ hay... diệt nhân?

Tiếng đàn vẫn vắng vắng vang lên không ngừng kích thích tới thần kinh của người nghe thấy... người dù nghe thấy thì giờ cũng chẳng hay biết là mình đã nghe thấy... đã hoàn toàn rơi vào trạng thái bị ảo giác...

Một hồi ác mộng kinh hãi thế tục...

Cũng trong khoảng thời gian ấy, ở một khoảng cách xa xôi ngàn trùng Vô danh cùng đám thuộc hạ khởi hành chậm rì rì về hướng Nam cung sơn trang.

Ngay khi bọn thập kỳ tìm thấy chủ tử của họ thì 2 tên thuộc hạ dưới trướng lục cung chủ đi theo hồi lâu cũng lập tức hành động. Một tên sẽ hòa tốc chạy về Nam cung sơn trang, tên còn lại theo chỉ thị trước đó của lục cung chủ báo với nhóm thập kỳ mang chủ tử của họ tới gặp các chủ ngay lập tức. Truyền lệnh xong tên đó sẽ lại ẩn thân nơi khác âm thầm từ xa đi theo.

Nhưng viện có vết thương chưa lành hẳn, cả nhóm cứ thông thả mà đi thôi, để có thời gian còn chuẩn bị ứng chiến.

Trở lại biên cương, lấy danh nghĩa là hộ vệ thân cận, Tư không tuyệt sơn 3 ngày sau sẽ tới đón Huyết vân. Ngay lúc bình minh mới nhú lên vương gia đã vội vàng cười ngựa phóng tới, phía sau đám Triệu mã cũng lèo đèo theo.

Nhắc tới đám thi vệ, thật ra trong binh lính chỉ có duy nhất Triệu sư trưởng biết hần là vương gia nên y luôn phải viện lý do này nọ để đi theo bảo vệ. Cũng

may vương gia luôn kè kè bên sứ giả lên y chỉ cần nói là đi theo hộ tống Huyết vân.

Lúc tới nơi thấy vùng đất cấm mật mù trong bão cát, vương gia gìm ngựa lại trở mắt nhìn hồi lâu tính phóng vô lập tức bị Triệu mã hốt hoảng can ngăn.

-ngươi tính làm gì? sứ giả đã có lệnh tuyệt đối không được vào thạch trận, ngươi hoặc đứng yên đây đợi hoặc trở về.

Vương gia hơi kinh ngạc một chút xong cũng nghe lời.

Đợi đợi chờ chờ một canh giờ vẫn không thấy người trở ra, vương gia vô cùng sốt ruột. Rốt cuộc thì khi nào tên kia mới chịu lộ mặt.

Chỉ thấy bão cát giảm dần nhưng bên trong vẫn cực kỳ bí hiểm, vương gia lại thúc ngựa xông tới, Triệu mã thấy vậy lại phóng lên chặn đường to giọng quát.

-ngươi không tuân quân lệnh lập tức sẽ nghiêm trị.

Vương gia lại miễn cưỡng nghe theo, trong lòng vô cùng nóng nảy.

Trời cao vẫn âm u u u, thế quái nào lại vậy được? cái vùng hoang mạc quanh năm hầu như nắng nóng, mưa hiếm hoi tới đáng thương, cái kiểu thời tiết giờ vương gia này là sao? do thạch trận gây ra?

Trận pháp do con người bày ra lại có uy lực tới mức tác động được thiên không?

Vương gia lại nhủ lòng đợi thêm chút nữa, thêm chút nữa mà vẫn không thềm xuất đầu lộ diện thì dù trời có sét đánh cũng chạy vào.

Chính là được nửa canh giờ, vương gia luôn trong tư thế sẵn sàng lao đi, nhân một giây Triệu mã kia lơ lửng liền lao vút vào.

Triệu mã như không tin vào mắt, vừa tức giận vừa bị ai cực điểm cũng đành cắn răng lao theo.

Bên trong một mảnh hồi sắc không nhìn rõ vạn vật, vương gia hăm tốc độ ngựa lại, phía sau nhóm Triệu mã cũng bám theo sát nút, y tức giận lên tiếng.

-dừng lại.

Vương gia đột nhiên cảm thấy ớn lạnh lên rất thức thời nghe theo, hơn nữa vẻ mặt của Triệu mã nhìn rất đáng sợ cũng khiến ngài nhận ra mình đã hành động lỗ mãng.

Triệu mã nén giận nói, nhìn một vòng không gian quý dị sắc mặt càng tái nhợt.

-chúng ta mới vào một chút, bây giờ trở ra vẫn còn kịp.

Dứt lời y điều khiển ngựa vòng trở lại, đi một hồi vẫn chẳng cảm thấy là đang thoát ra, cả bọn đều căng thẳng và khẩn trương cực độ, dòng tai căng mắt ra nhìn.

Càng đi chỉ càng cảm thấy dường như đang dần thân vào sâu hơn, rõ ràng mới chạy vào chưa tới một khắc tại sao quay lại có thể xa tới đường này?

Ngay lúc bọn họ hoang mang thì những gương mặt ma quái ẩn hiện thấp thoáng trong con gió cát, cùng tiếng thì thầm khi xa khi tỏ ngày một gần và rõ nét hơn. Còn chưa hết kinh nghi thì những ác quỷ đó tấn công.

Chúng mặc quân phục Hắc phong kỳ...

Hay nói chính xác hơn chúng chính là đội quân Hắc phong kỳ hơn 1 ngàn binh lính, tất cả đều từ trận, tất cả đều biến thành xác sống bắt đầu tấn công nhóm người sống ít ỏi.

Chúng như những cây ma điên cuồng tấn công không hề biết tới đau đớn, mặc dù trên cơ thể thối rữa rồi bỏ lúc nhúc và bằng ma thuật nào đó chúng cử động như những con rối...

Trên cơ thể vốn gầy gò ngang chẳng chịu vết thương, máu thịt lẫn lộn hôi tanh nồng đượm, vương gia khiếp đảm nhìn như bị thôi miên, xung quanh những hộ vệ ít ỏi đang gắng sức chống đỡ.

-vương gia, vương gia.

Tiếng hét lớn hết sức của Triệu mã vang lên như sét đánh khiến vương gia giật mình thoát khỏi cơn khiếp sợ, gương mặt ngài vẫn đọng đầy kinh hãi.

-ngươi mau chạy đi, mau chạy đi!

Máu tươi văng lên tứ tung, tưới lên người vương gia, mắt nhìn những người vì hành động sai lầm của mình mà lần lượt đã ngã xuống.

Vương gia cảm thấy trời đất như sụp đổ... tất cả là lỗi tại mình, vì quyết định cảm tính mà khiến cho binh sĩ chết oan uổng... đến cuối... lại chết một cách vô dụng tại đây?... thì ra, đây chính là kết cục của bản thân sao?

- Vân!

Vương gia vừa thúc ngựa chạy vừa gào to, bây giờ ngài chỉ cầu mong cái kẻ không rõ sống chết kia mau mau trình diện.

- Vân!

Ngựa của vương gia bị một tên chém vào chân, ngài liền lé lẩn xuống đất lộn mấy vòng nhưng rất nhanh chóng liền đứng dậy chạy tiếp, bản năng sinh tồn khiến con đau thân xác bị xem thường...

ngài thật không cam tâm bị chết tức tức thể này. Nhưng tất cả những binh lính đi theo vì bảo vệ ngài đều chết không toàn thây. Hiện giờ đã chẳng còn ai có thể giúp ngài được nữa rồi, có phải thế không?

Thình lình một bóng xanh lóe lên cuồn lấy ngài trước khi lũ sống dờ chết dờ kia cùng nhào vô.

Vương gia nhìn thấy là một gương mặt hốc hác tiều tụy, tuy nhiên dù sao vẫn rất thân thuộc.

Cả 2 đứng trên một tảng đá có diện tích chật hẹp, xung quanh những bóng ma vẫn loanh quanh lờn vờn nhưng tuyệt nhiên không xâm phạm tới khu vực nơi họ đứng.

Hắn nhìn nhìn vương gia một lượt từ đầu tới chân rồi thở dài than.

- vương gia của ta, ngài hẳn là muốn chết sớm lên mới chui vào đây?

- còn không phải tại...

Vương gia to giọng quát nhưng bàn tay của Huyết Vân nhanh chóng che miệng ngài lại khiến câu nói bị tắc trong họng.

- nhỏ tiếng thôi.

Hắn nhẹ giọng nói. Vương gia tâm tư rối rắm nhìn nhìn hắn, cuối cùng cũng nén được bức xúc, cố gắng thốt ra lời.

- ta đã nói trước 3 ngày sau tới tìm ngươi, ngươi lại không lộ mặt ra lên ta đánh vào ...

Đầu Huyết Vân đầy hắc tuyến, nhưng cũng kìm chế cảm xúc mà dịu lời đáp.

- chẳng phải thần cũng đã nói rõ... không được vào địa phương này.

Vương gia âu sầu im lặng, nghĩ đông nghĩ tây một hồi rồi tâm không cam tình chẳng nguyện thốt ra khỏi miệng.

- ta... ta... ta, sai rồi...

Vương gia ừ xừ nói, cảm thấy cả tâm hồn lẫn thể xác đều mỗi một rã rời, cơ thể vàng ngọc nào đã từng trải qua sự kiện kinh hách tới nhường đó.

Hắn nhẹ vỗ vỗ lên vai mấy cái như an ủi, lệ trong mắt vương gia cương quyết không lăn xuống.

- nhuyển giáp dơ rồi, ngài mau cởi ra.

Hắn vừa thì thầm nói vừa nhanh tay phụ cởi đồ của vương gia ra. Sau đó lựa chỗ sạch sẽ lau loạn những chỗ dơ trên người vương gia rồi tiện tay lém đi xa. Tiếp theo hắn cởi áo ngoài của bản thân ra rồi lại giúp vương gia mặc vào, kế tiếp hắn rút con dao găm xoẹt một đường lên cổ tay vốn chỉ chút vết rạch, lại một phen bôi loạn máu lên người vương gia.

Vương gia một phen bị hắn xoay cho mòng mòng cứ tròn tròn mắt lấp bấp “ngươi, ngươi” mãi không xong câu.

- bây giờ ngài ngoan ngoãn đứng đây...

Vương gia hốt hoảng vắn.

- ngươi lại đi đâu?

Huyết vân đưa một ngón tay lên miệng “shuyt” sau đó lặng lẽ biến mất trong màn gió cát.

Vương gia rất tự giác ngồi ôm gọn cơ thể lại như cố biến mình thành tượng đá ngay cả mắt cũng nhắm tịt lại nhưng bên tai âm thanh gào thét của tiếng gió hú vang vọng qua các lỗ đá đập vào tai khiến thần kinh ngài thêm run sợ.

Cho đến khi có một bàn tay bắt chợt động nhẹ lên vai, vương gia mở bừng mắt thối lui, ngã ngửa ra sau.

Bàn tay nắm chặt đặt lên ngực, tiếng trái tim đập như trống trận, gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt mở to đơng đầy khiếp đảm.

Hắn dịu giọng nói, bàn tay vươn ra lưng chừng không trung chưa thu về.

-không sao đâu, ổn rồi.

Nhìn người đang đứng trên mặt cát, trước mặt là Vân, Vương gia hít sâu mấy hơi trấn định rồi ngó xung quanh.

Xung quanh gió dừng lộ ra cảnh sắc thật, thì ra đã hoàng hôn rồi, thật không ngờ, thời gian lại trôi qua mau như vậy.

Vương gia cố gắng tự nhiên hỏi.

-chuyện này là sao?

Hắn thu tay về, vừa lơ đãng đáp vừa dắt con ngựa lại.

-trận pháp tạm thời được giải, thần đưa ngài ra.

Bấy giờ vương gia mới bước xuống mặt cát, nhìn khoảng không rộng rãi bày la liệt cự thạch nhưng tuyệt nhiên không có lấy nổi một cái xác. Đây là sao?

Tiếng Huyết Vân từ trên cao vang xuống vẫn.

-ngài muốn ngồi phía trước hay sau?

Vương gia ngược đầu nhìn lên, thấy hắn đã ngồi trên lưng ngựa rồi. Ánh mắt hắn bình lặng phản chiếu lại ngân quang, một bàn tay chìa ra trước mặt ngài.

Vương gia ớ người một chút xong cũng nhanh chóng trả lời.

-phía sau.

Ngồi phía trước còn ra thể thống gì.

Bàn tay vương gia đặt vào, hắn liền dùng lực trợ giúp một phát kéo người lên, sau đó nhẹ nhàng điều khiển ngựa chạy.

Ánh hoàng hôn dát lên vạn vật, không gian khoáng đạt lại ảo diệu nhìn chẳng ra phút trước còn như chốn địa ngục trần gian.

ngoại trừ, mùi hôi tanh vẫn còn vương vấn chứng những giây phút kinh hoàng lúc trước là thật.

Vương gia nhẹ nắm 2 bên hông áo hắn, ở bên tai ngáp ngừng dò xét.

-ban nãy, tất cả chỉ là con ác mộng?

Hắn ngậy ra một chút, bên tai nhột nhột.

-là thật, mà cũng không phải là thật.

-nghĩa là sao?

-bạn chúng, hơn 1 ngàn Hắc phong kỳ đều bị trận bão cát chôn dưới 3 tấc đất... những gì ngài thấy là ảo ảnh... có thực thể...

-ý người là... ảo giác có thể gây chết người?

-đúng...

Vương gia im lặng, thật lâu cuối cùng kim lòng chẳng được thì thảo nói.

-người... rốt cuộc... là gì chứ?...

Khi thoát ra khỏi thạch trận thì gặp đội quân Bắc kỳ đang phóng lại, Huyết vân liền cho ngựa chạy chậm, một tên chạy vọt lên trước chặn ngang đón đầu. Hắn dừng ngựa chấp tay vái chào.

-tham kiến sứ giả!

Huyết vân gật nhẹ nghe hắn nói tiếp.

-sáng nay Triệu sư trưởng nói đi đón ngài nhưng tới tận giờ vẫn chưa thấy trở về lên bọn thuộc hạ bạo gan dẫn quân đi xem sao.

Dứt lời hắn liền nhìn thấy vương gia ngồi phía sau Huyết vân, ngạc nhiên vẫn.

-hộ vệ thân tín của ngài có đi cùng,tại sao bây giờ vẫn không thấy Triệu sư trưởng đâu?

Cơ thể vương gia cứng ngắc,2 tay bám víu 2 bên vạt áo Huyết vân vô thức nắm chặt,khuôn mặt không dám ngẩng lên,ngay cả thở dường như cũng chẳng dám thở.

Huyết vân lạnh nhạt nói,ánh mắt hơi liếc nhìn vương gia.

-bọn họ...theo lệnh ta đi làm nhiệm vụ.

-thì ra là vậy.

Hắn lớn giọng nói với đám lính.

-tất cả trở về.

Dứt lời Huyết vân thúc ngựa phóng nhanh,vương gia ngồi ở phía sau theo quán tính lao về phía trước,suýt nữa thì đập mũi vào tấm lưng của hắn.Hắn hơi quay lại,nhỏ giọng dặn.

-ngồi vững.

Trở về khu vực dựng trại,tên phó sư trưởng dẫn đường cho Huyết vân về căn lều,rồi sai người chuẩn bị đồ ăn và nước tắm.

Trong khi Huyết vân ngồi ngâm mình trong đục bồn,phía sau bình phong hơi nước mông lung lượn lờ phát ra ánh sáng lân tinh xanh hư ảo.Thì phía ngoài vương gia chỉ ngồi ngẩn ngơ nhìn mâm đồ ăn mà lòng dạ chán ngán.

Lòng dạ rối bời lên dù cả ngày không có miếng cơm nào vương gia vẫn chẳng đoái hoài đến cái bao tử đang réo gọi.Ngài ngồi nhắm mắt dưỡng thần tới tận lúc có người lên tiếng gọi mấy lượt mới hoàn hồn.

Trước mặt là Huyết vân đang ngồi nhắm nháp chút nước lọc, gương mặt hắn vẫn tái nhợt và mệt mỏi.Vương gia liếc nhanh cổ tay hắn lộ ra khi nâng cốc nước lên uống,sau đó phản ứng trước khi nào kịp suy tính là lao tới cầm lấy cổ tay hắn và kéo vạt tay áo xuống,không có một dấu tích vết thương nào nơi đó,kéo cả vạt tay áo bên còn lại,cũng thế.

Vương gia kinh nghi vấn.

-vết thương của người?

Huyết vân thờ ơ đáp.

-thần không sao.

Vương gia không kiên nhẫn.

-ý ta hỏi là vết thương sao lại hồi phục nhanh vậy?

Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

-hồi phục nhanh thì không tốt sao?

-đương,đương nhiên là tốt.

-vậy thì được rồi,ngài không định thay đồ sao?

-ta...

-nước trong kia đã nguội ngắt rồi,hay thần bảo bọn họ chuẩn bị nước mới.

Vương gia buồn bực đáp.

-người đưa ta sao?người định lấy lý do gì để có thêm nước mới?không phải nước đối với binh lính đang hành quân xa rất quan trọng sao?dù sao hôm qua ta cũng mới tắm,thay đồ là được.

Nói xong vương gia đứng lên tìm đồ thay,huyết vân nhìn theo,buột miệng nói.

-vương gia,thần thấy hay là ngài trở về đi...

Câu nói như sét đánh khiến vương gia toàn thân bất động,đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Giọng của Huyết vân vẫn đều đều vang lên,nghe có vẻ rất chân thành.

-ngài tội gì phải chịu khổ thế này?

Vương gia không nói gì hết,lầm lì lấy đồ mới ra phía sau bình phong thay.

Nhưng khi vương gia thay đồ xong ra ngoài thì Huyết vẫn không còn ngồi chỗ đó,nhìn bàn thức ăn không hề được động qua,thở dài rồi ngồi xuống.

Mặc dù bụng khá đói nhưng vương gia không có tâm trạng ăn uống,nhìn nhìn bình rượu rồi cầm lấy từ từ uống.

Từ trước tới giờ,chưa từng trải qua tình trạng tâm lý ngổn ngang phức tạp thế này,vương gia không biết phải xử trí ra sao,nếu say thì sẽ khá hơn chứ?

Khi Huyết vẫn trở về lầu thì thấy vương gia đang ngửa cổ dốc ngược bình rượu xuống,vài giọt rượu cuối cùng trôi xuống cổ họng.

Vương gia đặt mạnh bình rượu lên mặt bàn,rồi như không xương ngã ra phía sau,giương mặt ửng hồng,ánh mắt mê mang nhìn nhìn Huyết vẫn.

-ngươi vừa đi đâu?

Huyết vẫn chưa từng thấy vương gia trong tình trạng say xỉn vì người rất ít khi uống và có uống cũng uống rất ít,nhưng xem ra mới có một bình mà đã say tới nghiêng ngã đất trời thế kia hẳn từ lượng rất tẻ.

Huyết vẫn ngồi xuống đối diện,tự hỏi vương gia tâm tình bất ổn tới mức này sao?nhưng hẳn không để ý tới câu hỏi của người,thẳng thừng nói vấn đề khác.

-vương gia,nếu chỉ có bấy nhiêu mà ngài cũng không thể đương đầu nổi thì trở về đi...nơi đây,chẳng mấy chốc sẽ biến thành bãi chiến trường...hôm nay nói cười ngày mai đã hồn lìa khỏi xác,ngài hiểu không?

Chỉ thấy vương gia gật gật như bở cùi,huyết vẫn nói tiếp.

-nếu thế,ngày mai thần sẽ cử một ngàn quân tháp tùng ngài trở về...

-ngươi thì sao?

-thần đương nhiên phải ở lại,công chúa còn chưa đón được mà.

Vương gia nhìn nhìn hẳn,sau đó uể oải đứng lên,xiêu xiêu vẹo vẹo bước về phía giường.

-ta đã nói là đi đón công chúa,không có lý nào nửa đường lại quay ngược trở về.

Vương gia dứt lời liền đổ gục xuống giường,giang rộng tứ chi...

Không gian im lặng hồi lâu,cho đến khi hơi thở của vương gia trở lên ổn định,huyết vẫn mới nhẹ giọng lên tiếng.

-vương gia.

Dĩ nhiên là không có hồi đáp,Huyết vẫn đứng dậy tới bên giường thận trọng đắp chăn cho vương gia sau đó rời đi.

Hắn cưỡi ngựa tới trung tâm thạch trận chuẩn bị khởi động trận pháp,trước đó những việc cần thiết phải làm đều đã giao phó xong cho đám thuộc hạ.

Bây giờ đã gần nửa đêm,100 ẩn vệ hẳn phải tới quấy rối doanh trại của phó tướng Từ ngọc,không biết tình hình thế nào.

Một ngàn Hắc phong kỳ phải đi đến giờ không rõ sống chết,mà lính do thám phải theo cũng chẳng trở lại,hoàn toàn không nắm rõ sự tình.

Rốt cuộc phải làm sao,chẳng lẽ lại phái quân đi đánh tiếp.Không được,hiện giờ chỉ có thể chờ đợi...chờ đợi...này có tâm tư mà làm được sao?

Lý nào lại vậy.

Lúc chạng vạng,Từ ngọc lại phái một toán lính đi do thám,khi trở về,chỉ có một tên thương tích đầy mình báo cáo cơ sự...này,có thể xem như có tiến triển không?

Hắn đập bàn giận dữ.

Tất cả đều chết?

Cmn rõ là cố ý thả cho tên đó trở về báo tin mà...

Cái bọn Bắc kỳ đó sử dụng ma thuật cổ quái gì lại có thể diệt được đám lính tinh nhuệ vô cùng đáng tự hào của Đông hải.Hơn nữa không phải mấy chục mà là 1 ngàn Hắc phong kỳ,dù cho 2 ngàn quân Bắc kỳ cùng xông vô cũng chẳng địch lại...

Này là âm mưu quỷ kế của tên nào?bên Bắc kỳ từ khi nào có tên cầm quân tài giỏi tới vậy?

Vì trong lòng đang có trăm tơ ngàn mối lên đến gần nửa đêm hấn vẫn thao thức lăn qua lộn lại trên giường mãi,cuối cùng cho gọi một trong các tên hộ vệ thân tín kiêm “ấm lò” vào giải khuây.

Đang trong lúc cao trào rên rĩ thờ dốc thì đúng lúc ấy phía ngoài một trận xô xao,hấn nhần mảy thật muốn chửi lớn.Người phía trên dừng lại,do dự hỏi,hấn phải miễn cưỡng lắm mới đẩy tên đó ra,miệng vừa lầm bầm rủa xả vừa chỉnh đốn lại y phục.

Bước ra ngoài lều liền thấy một phen bát nháo láo loạn,bình lính thì luôn miệng la hét còn ngựa thì chạy tung tăng khắp nơi như chốn thảo nguyên.

Nói đúng ra thì có tới mấy ngàn con ngựa cùng hí vang tung vó phi như điên đại khắp doanh trại,cảnh tượng khủng hoảng như thể có đại quân địch tập kích.

Tiếp đó một vật thể lạ vèo cái bay tới,hấn khẽ nghiêng mặt túm lấy,trong tay là một miếng giấy vo tròn nhưng nặng.Hấn giờ ra,bên trong có một viên đá nhỏ,trên tờ giấy vẽ hình một đám rùa. :shoot:

Một tên lính vội vã chạy tới thì lễ,báo.

-bẩm phó tướng,phát hiện một toán người khả nghi đang bỏ chạy theo hướng tây cách doanh trại ta 10 dặm.

-còn không mau đuổi theo.

Hấn cơ hồ gầm rách họng,sau đó hạ lệnh rít qua kẽ răng.

-tất cả lập tức chuẩn bị khởi hành,ta sẽ đích thân dẫn quân giết sạch không còn một tên Bắc kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sinh tử thời loạn.

100 ân vệ của Huyết vân theo lệnh hành sự,khi tới gần địa điểm thì dấu ngựa ở một nơi kín đáo rồi lặng lẽ chạy tới khu vực chuồng ngựa,lúc này đã là nửa đêm.Cả bọn chia nhau nhanh nhẹn làm việc,một bên phóng hỏa đốt chuồng ngựa,một bên cắt dây tháo cửa,rồi nhân lúc ảm ỉ và sự cản trở của lũ ngựa đang điên loạn hoảng sợ mà thoát thân,cũng thành công để lại dấu vết cho bọn chúng bám đuôi.

Nơi đội quân phó tướng Tử ngọc dựng trại ngay bên cửa ngõ tiến vào con đường huyết mạch,cách thành Kha lương của Nam hoa 2 ngày đường,cách thành Tần hoài của Đông hải nơi tả tướng tây hồ kỳ Tử hồng trấn thủ cũng 2 ngày đường và cách nơi quân Bắc kỳ hạ trại chỉ nửa ngày.

Khi đại quân gần 9 ngàn người chạy tới bình minh thì thấy một nhúm nhỏ quân Bắc kỳ đứng chờ sẵn.Nhưng bọn chúng nhác thấy bóng quân địch liền quất ngựa chạy chối chết.

Lý nào lại vậy,Tử ngọc nén tức tối từ lâu vẫn chưa được phát tiết lại thấy bọn chúng giống như mấy con rùa rút đầu lura giận lại bốc lên ngàn ngút,hét lên cầm gươm truy sát tới cùng.

Một đường đuổi giết đến gần khu vực thạch trận từ 1 ngàn còn sống chưa tới một nửa,và số người bị thương cũng tới quá nửa,nếu chạy vào,nhất định cầm chắc cái chết.

Nhưng ...

Hi sinh một ngàn lại có thể kéo theo 9 ngàn Hắc phong kỳ,lời này thật mê hoặc,thân,vốn là tướng sĩ,nếu phải chết trên sa trường vẫn là vinh quang.Kỳ thật những suy nghĩ này người thường khó lòng chấp nhận,lại có cái kiểu ngu si cam tâm đi chịu chết.

Giờ nhắc lại hành trình sau mấy ngày của Vô danh,khi còn cách địa phận Nam cung sơn trang một ngày đường thì gặp một toán thổ phi.Này được nha,cả bọn trông giống như đang hộ tống hàng hóa lắm hay sao lại thu hút sơn tặc.

Thật ra chẳng ai muốn làm cướp,cũng chỉ vì miếng cơm manh áo,chỉ vì cuộc sống bị chèn ép quá cơ cực,thế nhưng,nếu gặp không phải dê béo hoặc cừu mập mà lại là sói giả dạng,cái chết đó,chẳng mấy ai thương tiếc.

Đều là chết,có thể chết nặng tựa thái sơn,cũng có thể nhẹ tựa lông hồng,tất cả thật ra đều tùy thuộc vào cách nhìn nhận sự việc của mỗi người.

Bên Vô danh 50 người thể lực hồi phục độ 7 phần,bên đạo tặc 2 trăm người,võ vẽ chẳng ra làm sao,một đám đông ô hợp nông cuồng lớn mật hò hét câu nói kinh điển.

-đường này do chúng ta mở,cây này do chúng ta trồng,người đi qua phải nộp lệ phí.

Hồ bệnh thì cũng không thể kinh nhon,một đám mèo hen lại ếch ngồi đáy giếng cứ thế như thiêu thân lao vào.Thật sự ngốc nghếch như thế bị uống thuốc lú,tên giám sát vẫn núp một nơi kín đáo quan sát,cảm thấy có gì đó không ổn nhưng nhất thời vẫn chưa hiểu ra.

Cho đến khi đám lâm tặc bị sát hết,thì một nhóm khác lại xuất hiện,đám người này mặc đồng phục của danh phái Không son.

Trùng hợp hay là tình cờ,nhưng danh phái nho nhỏ này có chút ân oán với Thiên địa cung,đặc biệt là với ngũ cung chủ,chẳng là nhiều năm về trước Vô danh có nhờ tay giết chết phó trưởng môn của bọn họ trong trận thi đấu đại hội võ lâm.Đương nhiên là khi ấy trong thân phận ngũ cung chủ của Thiên địa cung mặc hồng y và đeo mặt nạ bạc cùng thân phận khác là lấy danh nghĩa người của Nam cung son trang được các chủ ban cho tên Thiên nguyên.

Lại nói cái thời kỳ đó chẳng qua thật đã tiện tay hạ sát không ít nhân sĩ danh môn có tiếng tăm,cho nên về sau ngũ cung chủ bị bại dưới tay Thiên nguyên,người người hòa vào bắt chẳng phải hạ sát,nhưng chẳng lại giờ giọng nhân nghĩa đại nhân rộng lượng tha cho.Mà cái người giả làm ngũ cung chủ để đấu với chàng trong trận chung kết lại chẳng phải là ai xa xôi lạ lẫm,chính là Huyết Vũ,về sau y lại được kế thừa chức võ lâm minh chủ.

Thế cho nên,trên giang hồ,ngũ cung chủ đi đến đâu cũng có kẻ thù tiềm ẩn.

Cái bọn đó không biết nghe thông tin từ đâu mà lại canh chuẩn thời gian vậy,lựa đúng lúc bọn họ đánh nhau mỗi một xong mới lò dò xuất đầu lộ diện,tựa như là trai cò tương tranh ngư nhân đắc lợi.

Cho đến khi một canh giờ trôi qua tên giám sát mới hốt hoảng bắn pháo hiệu dọa sen đỏ trên nền trời xanh.

Cái bọn Không son phái đó,chắc chắc thần kinh có vấn đề...

Đổi,sau khi nhìn thấy một nam nhân đeo mặt nạ bạc thì đột nhiên tên cầm đầu không khống chế được tâm tình,trở lên giận dữ hét lớn với đám môn hạ.Cả lũ khích động cùng điên cuồng lao vào chém chém giết giết.

Chẳng mấy chốc mùi máu tanh theo gió lại lan tỏa bay xa vạn dặm.Chẳng mấy chốc lại xác người nhiều thêm,lần lượt từng bộ phận một rời xa cơ thể,roi vãi ngổn ngang lung tung mỗi nơi,mỗi chỗ.Những thi thể tăng lên theo thời gian,chúng nằm đè cả vào nhau,những người còn sống phải dẫm lên người đã ngã xuống để có chỗ đứng.

Cứ thế cứ thế cho đến khi chàng vạng,người duy nhất còn đứng vững là một nam nhân hồng y rách nát,toi tã, trên người ám đầy mùi chết chóc.Nam nhân khuôn mặt bị che kín chỉ để lộ ánh mắt sắc bén,vừa lạnh lùng lại vừa hững hờ,cầm thanh đại đao lên kẻ địch cuối cùng,rút nhanh ra,về một cung đường huyết sắc lên khung trung.Kẻ thù quý xuống,không cam tâm nhắm mắt như thể đang trừng trừng nhìn những cái thây giá lạnh xung quanh.

Một nhóm cười ngửa mặc hồng y hóa tốc lao tới,nữ nhân trẻ đẹp dẫn đầu nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mặt cũng chỉ hơi ngạc nhiên,2 hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại trầm tư.Tên giám thị chạy tới thì lễ báo cáo.

-Bái kiến lục cung chủ!

Nàng từ trên cao lạnh giọng hạ lệnh.

-nói rõ ràng sự việc .

Hắn vội vã nói ngắn gọn nhưng trọng điểm vấn đề,ánh mắt Nam cung u liên vẫn nhìn đám đám vào nam nhân từ khí lượn lờ kia.Sau khi nghe xong đầu đuôi,nàng nhàn nhạt ra lệnh cho 50 hạ thủ phía sau thu dọn tàn cuộc.

Nàng xuống ngựa đi tới bên Vô danh,nở nụ cười cô hữu.

-qua nhiên diêm vương cũng không dám chứa chấp.

Vô danh không có biểu tình gì nhiều,ánh mắt không gọn sáng,lạnh lạnh như gió thu quét lên người nàng.

-ta đưa ngươi về Nam cung son trang tĩnh dưỡng mấy hôm.

Vô danh thẳng thừng từ chối

-không thích,muốn về Bạch liên son.

-ngươi bê bết máu thế kia thì về cái gì,dù sao cũng phải đi qua Nam cung son trang,các chủ đang chờ ngươi đó,xong việc ta sẽ hộ tống.

Vô danh đưa mắt nhìn tàn cuộc,thấy bọn hạ thủ đang tốc hành đào mấy cái hố lớn để chôn xác tập thể.Chàng hơi nhíu mày khi trông thấy những thủ hạ thân tín của mình cũng nằm chung trong cái đồng hồ lớn đó.Nhìn nhìn hồi lâu cuối cùng âm thanh lạnh như nước đóng băng cũng bật qua khe răng.

-được.

Nàng để lại 40 hạ thủ làm tiếp công việc chôn cất,số còn lại theo nàng dời đi.

Phía quan ngoại.

Tối nay bầu không đặc biệt đen tối,tinh tú bị mây dày che kín sau tầng tầng lớp lớp và ngày càng chuyển động xoáy tròn cổ quái như thể bị hút tới địa phương này.

Dưới mặt đất chỉ nhìn thấy một con bão cát không ngừng gào thét giam cầm con mồi đang không ngừng rầy rụa bên trong .

Nhưng bên trong lại không phải ồn ào bởi tiếng bão cát rào rào mà bởi thứ âm thanh kinh hãi thế tục khác.

Tiếng bão cát như tấm màn cách âm,hoàn toàn không để lọt ra ngoài bất cứ thứ gì.Giống như một bức tường che dấu toàn bộ sự việc kinh tâm động phách bên trong,nhân thể không biết,quý thần chẳng hay.

Nếu có ngọn gió hữu duyên thoát khỏi vòng xoáy cuồng xoay hoặc có luồng tinh tú chiếu xuyên qua tầng mây dày và lọt vào được,sẽ thấy một nam nhân mặc y phục màu thiên thanh của Bắc kỳ,tóc được tết sam phía sau kẹp lại bằng cặp ngọc xanh lơ,ngồi xếp bằng trên tảng đá trung tâm mắt bão,thong thả thành thoi gảy mấy khúc bằng cây cổ cầm thập nhị lục.

Tiếng đàn lãnh lót,thánh thót rung lên xuyên qua những lỗ đá,biến đổi thành thứ âm thanh có mê lực chết người.

Không gian không ổn định như một tấm lưới co giãn tùy ý nhưng tuyệt không phá được,dễ dàng vây kín 9 ngàn hắc phong kỳ đang tâm thần điên loạn tự chém giết lẫn nhau,miệng mồm thì liên tục gào thét kinh hãi.

Người ngồi ở trung tâm trận pháp,hắn không nhìn xung quanh,chỉ trú mục đánh đàn như thể xung quanh chỉ là 4 bức vách khô khan tẻ nhạt và dường như cũng không nghe thấy âm thanh khiếp đảm nào hết.

Giữa trời đất bao la,một mình ta độc tấu...

Ta không vì người...ta chỉ vì ta...

Thế gian hữu tình...nhưng mình ta cô độc...

Khi những tia nắng ban mai đầu tiên ló rạng,thì tại một khu rừng vắng vẻ lưa thưa cách Nam cung sơn trang một ngày đường,mấy chục người mặc tử y đã lòi được hết đám người hồng y bị chôn dưới 3 tấc đất lên và lấp hố lại như cũ.Sau đó cũng rất nhanh nhẹn di chuyển đi...

Từ giờ trên giang hồ sẽ tuyệt tích cái danh phái nho nhỏ Không sơn,tuy nhiên trước đó gia quyến của toàn bộ môn nhân đều bị ép đi sơ tán đến nơi khác cũng được giao tận tay một khoản tiền khá khá đủ để sống an nhàn đến mấy chục năm sau,cũng tương tự như thế ở một cái làng chưa đến 50 hộ dân,heo hút và nghèo khổ giờ chỉ còn người già,trẻ nhỏ và phụ nữ.

Nhắc đến Vô danh,sau một tối tắm rửa ngủ nghỉ,sáng hôm sau đã khỏe khoắn 8 phần,thay một bộ hồng y to tầm thượng hạng in chìm những đóa hoa mẫu đơn cùng màu,ăn một bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng.Xong xuôi chàng mới lò dò ra sau viện,tới chuồng ngựa,phóng lên con Noãn noãn trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn hạ nhân rồi cứ thế mặc nhiên lao đi vun vút.

Cầm lệ chi đang ăn sáng cùng Nam cung gia nghe Nam cung u liên nói thế thì sực sặc chén cháo xong cũng rất nhanh liền ổn định tâm tình,chỉ khe khẽ lắc đầu.

-muốn chạy sao?

Nam cung u liên cất giọng bất bình.

-mẫu thân,để con đuổi theo tóm cổ hần lồi về cho ngài trị tội.

Nàng cười cười nhìn nhi tử,chạm chãi ăn,nói.

-không vội,đến bạch liên sơn sao?trước hết cứ cử người âm thầm giám sát...

-việc đó thì con đã cho người bám theo rồi.

Nàng đưa mắt mơ màng nhìn khoảng sân ngập nắng trước mặt,tiết trời cuối thu se se lạnh bởi những cơn gió ngược chạy ngang chạy dọc khiến đám lá vàng chao nghiêng xuống mặt đất băng giá.Cuối cùng nhìn vào khuôn mặt thanh tú của nữ tử nhà mình,nhận nhặt buông giọng.

-đi tìm hiểu nguyên nhân tại sao Không sơn phái lại kích động tới vậy?cả cái đám sơn tặc không thức thời kia nữa.

U liên nghiêng đầu nghĩ nghĩ,sau đó cung kính tuân lệnh,vừa tính đảo bước thì tiếng của Nam cung gia vội vã vang lên.Từ nãy hần ngồi ngay bên cạnh mà mẫu tử bọn họ chẳng ai thèm ngó ngang gì tới,thiệt bức bối.

-liên nhi,từ từ đã,ăn sáng rồi hãy đi.

Nàng dừng lại một chút nhìn nhìn nam nhân ngoài tứ tuần dáng người mập mạp béo tốt,mặc bộ áo gấm màu trầm với những đường nét hoa văn thêu tay vô cùng cầu kỳ tinh tế.Gương mặt nam nhân tròn vo,nở nụ cười tươi cười hòa ái,khỏe miệng đuôi mắt đều cho thấy một tính cách thân thiện dễ

gần, không nhìn ra chút sắc sảo cần có của một thương gia đại danh đỉnh đỉnh.

Nữ nhi giờ giọng hờn giận nói.

-phụ thân đại nhân, không phải ngài lên đi nhìn xem vị di nương kia đã ăn uống gì chưa, nhờ đâu còn đang ngồi bên bàn chờ người tới phụng bồi?

Tâm nghe nữ nhi trách móc, một bên đỏ mặt hờn một bên lên lên nhìn vị phu nhân đang nhàn nhã ăn nhưng gương mặt lạnh tanh từ sớm đã không thêm dễ mắt tới hân.

-liên nhi, đừng ăn nói hàm hồ, đã nói vị cô nương đó chỉ ở tạm đây để đường bệnh, ta cũng chỉ vì lòng chắc ả mà curu mang, nàng ấy nếu khỏe ta lập tức đưa đi ngay.

U liên liếc nhìn lão cha, không để giọng điệu chân thành vào trong mắt, vẫn cất giọng giận dỗi.

-người xem, cũng một tháng có hơn rồi, còn định ở đây đến khi nào. Đừng tưởng mẫu tử con hay xa nhà rồi phụ thân muốn rước ai về thì rước. Mấy vị a đi lúc trước nếu không phải mạnh tay dọa nạt một chút thì không biết còn ăn nằm ở đây tới bao giờ. Phụ thân đại nhân, một hai hôm nữa mau đưa ra khỏi nhà đi, bằng không đừng trách nữ nhi ra tay với a đi đó tuyệt tình.

Dứt lời nàng liền lạnh lùng xoay người bước đi, nam nhân vươn tay ra muốn níu kéo lại không dám, cứ đứng trơ ra như tượng gỗ. Một bóng hồng y khác lại lướt qua, lần này nam nhân sực tỉnh, cuống quýt bám theo, cất giọng nài nỉ không ngớt.

-phu nhân a, ta quả thật không có, nàng xem, ta có lúc nào không thành thật với nàng đâu. Cô nương kia quả thật gia cảnh vô cùng thê lương ta cảm lòng không đành mới ra tay làm phúc.

-được rồi, biết rồi, từ trước tới giờ chuyện trong nhà ta có quản đâu, phu quân muốn làm gì thì cứ làm thôi.

-Nhưng liên nhi, nó...

-nó trước giờ chỉ giỏi suy diễn với khéo bày thêm chuyện, phu quân cứ mặc kệ nó đi.

-nhưng không phải mấy hôm nay phu nhân lạnh nhạt với ta sao?

-thiếp đâu có.

-nàng còn nói không có, nàng quay qua nhìn mặt ta coi. Nay, nàng đi nhanh thế làm gì, phu nhân, phu nhân.

Mấy ngày sau tin tức một vạn hắc phong kỳ toàn diệt lọt tới tai Cảnh đế, ngài ngồi ở trên ngai vàng cảm thấy không được vững chắc cho lắm, như thể đang chông chênh trên thuyền mà xung quanh dậy sóng, cứ không ngừng vỗ vào mạn thuyền từng đợt cuồng vũ.

Tối hôm đó sau khi một mẻ phê duyệt tấu Chương xong thì cũng đã khá khuya. Như mọi khi ngài sẽ về tẩm cung hỏi lý công công xem trong dãy danh sách xếp lượt, hôm nay đến lượt mỹ nhân nào được gọi tới hầu hạ. Còn nếu có nhĩ hững thì sẽ ghé thăm hậu viện của các nàng.

Nhưng nếu hôm nào phải ra thư phòng ngồi xếp cờ, thì vị công công sẽ đi chuẩn bị trà bánh, cũng có nghĩa là tối đó chẳng có phi tử nào được thị tẩm.

Giả dụ như, chính là tối nay, sau khi bưng trà bánh xong xuôi, lão lại nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát, ngoài cửa sổ để ngỏ, trăng treo trên cao lơ lửng giữa thính không trong vắt không một áng mây, một cơn gió mát lịm lao vào phòng mang theo một thân hồng y rực lửa khiến người nhìn vào như xua bớt cái lạnh cuối thu. Thân hình kiều mỵ quỳ xuống phía sau, phát ra chất giọng mềm mại khiến tâm người nghe cũng dễ chịu.

-thần, tham kiến hoàng thượng.

-tối đây cửu nương.

Cảnh đế vẫn cúi đầu chăm chăm nhìn bàn cờ với vô số đường ngang dọc đan xen 361 giao điểm tạo ra thế trận thiên biến vạn hóa.

Nàng ngồi xuống vị trí đối diện, tùy tiện cầm lấy tách trà thơm nhấp một ngụm, lại vươn tay nhón lấy miếng bánh ngọt. Âm thanh của viên mặc ngọc vang lên khi va chạm với mặt bàn, giống như phát ra tín hiệu. Cảnh đế từ tốn đi trước, vẫn lâm vào trầm tư im lặng như thể đang có tính toán.

Nàng thông thả hạ quân cờ bạch ngọc xuống, rồi chậm rãi thông báo.

-vô danh đã trở lại... hiện đang trên đường tới Bạch liên sơn.

Cảnh đế lại hạ cờ, gương mặt chưa có biểu tình gì, tiếp tục lắng nghe nàng thêm.

-100 sát thủ... toàn bộ đều chết...

Bấy giờ ngài mới dừng cánh tay đang chuẩn bị đặt cờ, ngẩng đầu nhìn nàng tỏ vẻ không hiểu.

-vẫn còn 50 sát thủ nhưng trên đường trở về bị 2 cuộc tập kích...có lẽ là do vết thương của trận chiến trước khiến hành động vẫn khó khăn cộng thêm số lượng bên đối nghịch áp đảo...

Một hồi lâm vào trầm mặc,cuối cùng Cảnh đế nhàn nhạt lên tiếng,trong giọng nói vừa có sự mệt mỏi vừa có nét sắc bén.

-có gì không đúng ở đây sao?

-thần đang phái người đi tìm hiểu...

Lại một phen im lặng,chỉ có tiếng hạ quân cờ phát ra thanh thúy,Cảnh đế hạ lệnh,âm điệu vừa lạnh lạnh vô tình vừa có sự cương quyết cứng rắn.

-trẫm muốn biết cái tên tạo ra trận pháp ma thuật đó...

-thần đã cho người đi điều tra.

-trẫm muốn có hắn...một tên có thể dễ dàng tạo ra thứ ma trận hủy diệt đi 1 vạn hắc phong kỳ của trẫm...nếu có được hắn...sẽ như hổ thêm cánh...bằng mọi giá...dù đổ hắn về bên ta...

Nhưng trong lòng nàng đột nhiên lại dấy lên bất an...cảm thấy mọi chuyện từ giờ sẽ khó kiểm soát.

Tuy bây giờ Đông hải quốc đang là cuối thu chớm đông nhưng ở địa phương khác,cái nơi quanh năm chỉ toàn nắng chiếu chói chang,gió thổi vùn vù và cát sỏi tung bay mù mịt sau dấu chân ngựa phi trên hoang mạc khô cằn.

Một tòa lâu bề thế và uy vũ được tạo lên hoàn toàn từ những nguyên vật liệu thô sơ vốn có đó,dựng bên cạnh dòng chảy cuộn cuộn của con sông Trường thiên.

Trên ban công tầng cao nhất có 2 người đang đối ẩm thưởng nguyệt,một người tuổi ngoài 30, gương mặt rậm rắng rắn rỏi và đầy vẻ nam tính.

Những đường nét góc cạnh khắc họa lên sự cứng cỏi kiên nghị,ở đuôi mắt hẹp dài đầy tiểu ý và ở bạc môi mỏng với khe miệng khê cong cong cực kỳ lôi cuốn.Nam nhân mặc một bộ cẩm y quý giá với những hoa văn thêu tay tinh xảo,dáng ngồi thẳng tắp,vững vàng và ôn trọng lộ ra khí chất vương giả vừa ung dung tự tại lại vừa cao ngạo xa cách.

Người còn lại,toàn thân như không xương ngả cả phía sau tư thế lộ rõ sự tùy tiện phóng khoáng,nhìn lướt qua liền thấy ngay là say lắm rồi.Chẳng biết bàn tiệc bắt đầu khi nào,khi mà một bên đã say mềm còn một bên lại khá tỉnh táo.Trên bàn đồ ăn đã voi quá nửa,mấy bình rượu uống xong vắt ngón ngang dưới chân bàn.

Nam nhân này tuổi ngoài 20,gương mặt thon thả lộ ra nét mềm mại,do ánh nến đỏ chập chờn lay động cộng với hơi rượu bốc lên khiến 2 gò má như được phủ một lớp phấn hồng trông vô cùng mịn màng khiến người nhìn thấy chỉ muốn vươn tay một phen vuốt ve.

Cặp mắt khép hờ lộ ra tia sáng như ngân nước long lanh do phát quang ẩn sau làn mi rợp bóng chập chờn như cánh bướm khiến người nhìn như bị hút vào.Đôi môi đầy đặn với đường viền rõ ràng không thoa son lại ửng đỏ bóng bẩy,từ khe hở,hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng thả ra làm tâm người ta rung rinh cảm lòng chẳng đành chỉ muốn nhào tới cuồng loạn cho thỏa lòng.

-phò mã gia,ngài là nói có thể lôi kéo được cái tên tạo ra trận pháp ma thuật đó?

-trên đời này...không gì là không thể...chỉ là...có đến được đúng thời cơ và nắm bắt lấy đúng thời điểm hay không thôi...

Đôi mắt nam nhân hé mở ,lộ ra cái nhìn lơ đãng mà sắc sảo,âm điệu chậm rì rì lười nhác cùng chất giọng mỏng manh mà tinh tế giống như một cọng lông vũ không ngừng trôi trượt tâm can nhện nhện người khác.

Cánh tay thon gầy vươn ra,cầm lấy bình rượu bạc,đưa vôi lên bờ môi từ từ mút vào,từng chút từng chút một.Yết hầu nhỏ xinh chậm rãi lên xuống,một dòng rượu thơm nơi khe môi chảy men theo đường cong cái cổ trắng ngần thon dài làm ánh mắt đối phương cứ dán vào không dứt ra nổi.Cảm lòng chẳng được mà nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Uống hết chỗ rượu,y tiện tay khẽ vung nó đi.

Hắn khó khăn mở miệng vấn.

-Vậy thì bao giờ có thể hành động?

Y nằm vật ra phía sau vô cùng tùy ý và buông thả,miệng nhấp mấy thứ âm thanh xa xôi như mê hoặc như quyến rũ.

-chính là lúc này...bây giờ...

Một lúc lâu sau cũng không thấy mỹ nhân kiều mị kia nhúc nhích động đậy,hắn mới nhỏ giọng lên tiếng.

-phò mã gia...phò mã gia?

Lẽ dĩ nhiên chẳng có ai trả lời,hắn bèn vỗ tay một cái,cánh cửa liền mở ra,2 hạ nhân kính cẩn xuất hiện.

-mấy người các người về phủ công chúa trước,hiện phò mã gia quá say không tiện đi lại chỉ bằng đêm nay để chủ tử các người ở lại phủ của bản thái tử.

-nô gia sẽ bẩm lại công chúa điện hạ như vậy.

2 tên hạ nhân lại cung kính thối lui,bấy giờ hắn mới bỗng mảy nhân kia sang một gian phòng khác.

Trở lại với chiến tích lẫy lừng của Huyết Vân,khi Bắc kỳ hay tin thì hoàng đế Tư không lo lắng bồn chồn hơn là cảm thấy vui mừng.Chuyện này là họa hay phúc vẫn chưa rõ ràng. .nhưng trước mắt việc tiêu diệt được một vạn Hắc phong kỳ giống như tin mừng thắng trận.Vốn nhiều ngày trước ngài nhận được tin hoàng đế nửa đêm bị một nhóm cao thủ bên Hắc phong kỳ bắt cóc .

Chuyện Hắc phong kỳ bắt cóc vương gia là một sự nhầm lẫn nhỏ nhưng tai hại,vốn chúng định bắt sứ giả nhưng ai mà nghĩ sứ giả tam phẩm lại ngủ dưới đất.Nhưng thực chất tất cả những chuyện trên chỉ là lời bịa đặt của Huyết vân,hay nói chính xác hơn những chuyện đó vẫn chưa đến lúc xảy ra.

Những chuyện tương lai chưa diễn ra lại được hắn tự tin phán đoán như thể nắm chắc trong tay,dựa vào đâu?giả dụ như chuyện trên không có thực vậy khi 2 vạn quân Bắc Kỳ tới,hắn phải ăn nói thế nào?

Còn nếu diễn ra đúng như những gì hắn tiên đoán thì sẽ cứu nguy sự tình kịp thời.Hay đúng hơn thời điểm 2 vạn quân Bắc kỳ tới chính là thời điểm mấu chốt để tiến hành kế hoạch.

Trong thư viết chúng ép nếu không từ bỏ việc đón dâu thì vương gia sẽ bị giết.Thư tay này do hộ vệ Vân đích thân viết được một thuộc hạ thân tín ngày đêm hóa tốc gửi dâng thánh xin2 vạn kỵ binh đi tiếp ứng.

Chuyện này khiến ngài suy nghĩ rất đắn đo.

Nếu như từ bỏ thì hoàng đế của ngài sẽ bình an trở về,quân lính sẽ không thiệt mạng thêm. .nhưng sau này liệu lão tam có còn động tâm nữ nhân nào nữa không.Mấy năm trời giục già lập phi đều chẳng màng,đến khi đích thân đi đón dâu lại bị chặn đường đòi cướp tân nương.

Lý nào lại có chuyện cướp dâu trắng trợn tới vậy,hơn nữa đây còn là hoàng phi tương lai. .chuyện liên hôn này đã bố cáo khắp thiên hạ,tứ quốc đều rõ,thần dân 2 nước đều biết. .rồi dùng một cái vương gia nửa đường tay không quay trở về,còn vị hoàng phi người người háo hức mong chờ kia lại bị người khác đón đi. .trên đời này còn chuyện nào nực cười hơn. .còn đâu thể diện quốc gia.

Cho nên ngày hôm sau ngài mới cử Triệu hoàng là huynh trưởng của Triệu mã cũng là đại tướng quân thống lĩnh 2 vạn kỵ binh ngày đêm rong ruổi đưa với thời gian.Nhưng 2 vạn kỵ binh còn chưa tới thì lại được nhận tin Huyết vân đánh thắng trận,diệt sạch sẽ 1 vạn Hắc phong kỳ,kỵ binh hùng mạnh nhất tứ quốc.

Điều này cỡ nào vẻ vang. .chỉ là,diệt được một vạn đừng quên Đông hải quốc có 17 vạn Hắc phong kỳ do ngũ hổ tướng thống lĩnh. .mà kẻ bị diệt kia mới chỉ là phó tướng thôi.

Cho nên,về lâu về dài. .sẽ là chiến tranh liên miên?liệu hộ vệ Vân có bản lĩnh đối nghịch với 17 vạn quân Hắc phong kỳ?

Và rốt cuộc thì. .hắn chỉ là một tên y sư,một tên hộ vệ vương gia hay hắn vốn dĩ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thâm cung(thượng)

Từ ngày công chúa Mộ dung tuyệt không rời khỏi lãnh cung tới sống trong một viện uyển xinh đẹp,có rất nhiều chuyện thị phi xảy tới nhưng nàng tuyệt không nao núng,chẳng qua cũng là vì bên cạnh có người đã thu xếp chu toàn.

Gần 2 tháng sống trong hậu cung xa hoa,được các nữ nhân của hoàng đế ghé thăm nô nức như trẩy hội,tận mắt chứng kiến những màn đối đáp vô cùng sâu xa thâm thúy của bọn họ mà lúc trước chỉ được nghe kể qua cung nữ của nàng.

Mộ dung tuyệt không đa phần chỉ biết cười cười cho qua câu chuyện,rất thức thời ngồi bên chăm chú lắng nghe bọn họ kể tung người hứng,kể biên người diễn.Người nghe vô tâm người kể hữu ý.

Phải đợi đến khi bọn họ đi về người bên cạnh mới cất giọng cho hay những tầng nghĩa thăm dò qua những câu hỏi tưởng chừng vô thưởng vô phạt.

Thế nào được gọi là cung đấu,chính là một đám nữ nhân của hoàng đế,vô công dòm nghề nên suốt ngày chỉ biết tìm nhược điểm của nhau mà soi mói đã kích.Cũng chỉ vì hậu cung quá tịch mịch,cả đám nữ nhân từ sáng đến tối trang điểm cho long lẫy rồi ngáp ruồi để chờ đợi tới phiên mình được thị tẩm.

Nên rất hay có mấy màn cung đấu là điều không tránh khỏi,như vậy hậu cung mới có sức sống,coi như xem cho đỡ nhàm.

Trước ngày xuất giá,hoàng đế tổ chức tiệc tiễn đưa,buổi lễ diễn ra long trọng và hoành tráng từ lúc bắt đầu chạng vạng và giữa chừng kết thúc bằng một vụ việc chấn động hoàng cung.

Hôm đó có đông đủ mặt văn võ bá quan từ hàm tam phẩm trở lên,hậu cung thì từ Tiệp dư mới được dự,các hoàng tử đều đến không sót một ai,các công chúa hầu như cũng vậy ngoại trừ vài vị xuất giá quá xa.Có ai lại không muốn ngắm dung mạo mỹ miều của nàng công chúa được họa sư Vân Du nổi tiếng khắp tứ quốc công nhận là thiên hạ đệ nhất giai nhân.

Các công công,tỳ nữ chạy ngược chạy xuôi giăng đèn kết hoa từ sớm,rồi lại kê bàn xếp ghế,bưng mỹ thực và rượu thơm.Tiếng nhạc réo rất vang lên vui tai vang vọng khắp cung điện,ca nữ mỹ miều như hoa yêu diệu như thủy lượn ra vũ như ong bướm đập diu,thật thích mắt.

Đầu tiên hoàng đế mở màn nói đồng dài mấy lời thủ tục,sau đó mọi người bắt đầu nâng rượu chúc tụng nàng,tiếp theo lần lượt cả đám tí tởn rủ nhau tới tận bàn chúc rượu nàng.

Đương nhiên nàng là dựa theo những lời soạn tham khảo được chuẩn bị trước của cung nữ nhà mình mà khéo léo đối đáp,chi nháp môi cho có lệ.

Mọi chuyện đều diễn ra hết sức tốt đẹp và suôn sẻ cho đến khi có một thị vệ hốt hoảng tới thông báo thái tử sau khi ra ngoài đi vệ sinh thì đột nhiên lên cơn điên.Hoàng đế bực bội xua tay,hạ lệnh điều thêm thị vệ tới áp giải thái tử,nhưng thị vệ do dự một chút,mạnh dạn báo thêm.

-khải bẩm hoàng thượng,thái tử đã giết rất nhiều cung nữ và thị vệ,bọn thuộc hạ bắt tài hiện vẫn chưa khống chế được thái tử,thần mong hoàng thượng đi giả tới thể hiện quyền uy may ra thái tử mới bị trấn áp.

Hoàng đế tâm này một nhịp bất an,chuyện không vui thường xảy giữa bữa tiệc không phải lần đầu mới diễn ra,hầu như năm nào cũng có,từ 6 năm trở lại đây.Chuyện xấu xa đáng hổ thẹn cứ diễn biến trong hoàng cung không cách gì che giấu,như thể phanh phui sự bất tài vô lực của ngài đối với cái hậu cung quá ư đông đúc tới mức ẩn tàng vô số những mầm mống bất thiêu,nhơ nhuốc.

Thế là cả đám lớn nhỏ lục đục kéo đuôi nhau đi theo tên lính dẫn đường,khi đi tới gần hoa viên thì mùi máu tanh theo gió ủa tới khiến tâm ai cũng kinh hãi.Sự bất an vừa tới thì âm thanh ái muội cũng lọt vào lỗ tai mọi người khiến tất cả chợt dừng bước lắng nghe.Mặt hoàng đế giận tím tái,hết lớn.

-ngươi đâu,tôi hét đây cho trầm.

Đứt lời hoàng đế liền nóng nảy đảo bước,càng tới gần âm thanh hoan ái lại vang vọng càng rõ ràng khiến cho chúng thần ai cũng không dám thở mạnh,chi tiếng quân lính phía sau rầm rập đang kéo tới phá bình.

Trước mắt là ngồn ngang xác lính máu me,kẻ bị mất đầu lăn đi một nơi,kẻ bị đâm ruột lòi cả ra ngoài,còn có cả thi thể của cung nữ y phục bị xé rách toi tã cũng bị chém cho cụt tay hoặc đứt chân.

Phía bàn đá đặt giữa vườn hoa thơm ngát là cảnh xuân cung đồ sống động đầy tàn bạo.Chỉ thấy một nam nhân gần 30 gương mặt đỏ bừng,quần áo xộc xệch vương đầy máu tươi đang hồng hộc tấn công từ phía sau một nữ nhân nửa người nằm úp lên mặt bàn.

Nữ nhân thần trí mê man,vô thức phát ra âm thanh rên rỉ nhưng vẫn có thể nhận ra dung nhan mỹ lệ là Huệ phi.Nam nhân một tay nắm chặt 2 cổ tay nhỏ nhắn trắng xanh của nữ nhân ra sau lưng,một tay lăm lăm thanh trường kiếm,lưỡi kiếm chảy dài máu tươi đỏ đến nhức nhối tâm can.

Binh lính chạy tới vây xung quanh khuôn viên hắc ám,văn võ bá quan cũng tề tựu đông đủ nhưng nam nhân y phục sang trọng vẫn hi hục luận động phát ra âm thanh hoan ái,như không hề hay biết tình hình,như đang lọt vào không gian riêng tư.

Hoàng đế rống giận gầm lên thế mà nam nhân đó vẫn không thức tỉnh,ngài liền rút lấy thanh kiếm của một tên lính đứng gần,hùng hổ bước tới bên nam nhân chìm đắm trong lạc thú kia.

Ngài vung kiếm,lưỡi kiếm sắc bén ánh lên tia sáng lạnh lẽo,thế mà nam nhân tưởng chừng không biết đến gì khác ngoài hoan lạc kia lại giờ kiếm lên đỡ,sau đó tấn công lại vô cùng dũng mãnh và quyết liệt.

Hoàng đế không thể tin được,loạng choạng thối lui ra sau,một đám thị vệ hốt hoảng lao tới cùng lúc tấn công.

-thái tử,ngươi muốn làm phản sao?

Người được gọi là thái tử không có bất cứ phản ứng gì trước câu nói căm phẫn đó,chi biết tấn công lại bọn thị vệ một cách điên cuồng.Máu tươi lại vung lên,kèm với tiếng hét đau đớn,pha lẫn với tiếng gầm gừ như của con thú hoang bị chọc tức.Cuối cùng hoàng đế phẫn uất hét lớn.

-nghịch tử,còn không chịu buông kiếm.

Nhưng vị thái tử đó hoàn toàn không để ý,chi biết chém giết,cơ thể có nhiều vết thương,máu tươi thấm từ đó chảy ra thấm ướt cả cẩm y.Hắn vẫn vung đao mặc kệ thương thế,dường như mất đi ý thức,mất đi khả năng kiểm soát tâm trí,chi còn biết tới bản năng.

Hoàng đế cắn chặt răng bật ra lời phê truất thái tử và hạ lệnh sát.

Đây là vị thái tử thứ 3 bị chết, là đứa thứ 2 ngài chính miệng ban lệnh chết, cũng là đứa con thứ 5 ngài mất.

Như lúc trước, ngài lại hạ lệnh cho đám đại thần cùng tất cả thái giám, cung nữ, thị vệ tuyệt không được bàn luận, cũng giao việc điều tra cho quan nội thị... nhưng rốt cục cũng chẳng tra ra được ngọn nguồn.

Mộ dung tuyệt không chẳng tận mắt nhìn và nghe thấy nhưng lại rất rõ ràng sự việc bề bộn trên. Ngay từ đầu khi nàng cũng định đứng lên theo mọi người thì cung nữ níu tay nàng lại lắc đầu bảo ở lại ăn uống cho ngon miệng, tình hình mọi chuyện thế nào, lát về cung nữ sẽ kể cho nghe sau.

Nàng cũng không buồn thắc mắc vì sao cung nữ cũng ở lại bên mình mà sao lại nắm rõ diễn biến cho được.

Từ khi nàng nhận thức được thế giới xung quanh, bên cạnh lúc nào cũng có bóng hình một người cung nữ cười cười nói nói đủ chuyện cho nàng nghe. Chỉ duy nhất người cung nữ ấy sớm tối quan tâm chăm sóc nàng, chỉ duy nhất có tiếng nói dịu dàng và gương mặt đôn hậu của người ấy cho tới năm nàng 11 tuổi.

Tuyệt không biết sức khỏe của cung nữ ấy không tốt nhưng với số tiền chu cấp hàng tháng quá ít ỏi chỉ vừa đủ để nhờ tên thái giám đục nước béo cò mua những nhu yếu phẩm cần bản nhất nên chẳng thể trích ra mua thuốc. Lương thực giao tới mỗi ngày lại quá sức đơn điệu và nghèo nàn càng không thể bồi bổ cho cung nữ ấy chống đỡ được lâu hơn.

Nàng chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời hết sức.

Cung nữ ấy nói nàng ban ngày chỉ được phép ở trong phòng, im lặng ngồi luyện thư pháp, hoặc thêu hoặc vẽ...

Khi bóng tối bao vây mới được dạo quanh khu vườn nhỏ, tuyệt không được đi lung tung, không được nói, không được cười, không được hát...

Chỉ cần cung nữ ấy chịu ở bên cạnh... bảo nàng làm gì cũng được... tuyệt không thắc mắc kêu ca...

Cung nữ ấy vào một đêm đông buốt giá đã trút hơi tàn... bỏ lại nàng khi tuổi vẫn còn nhỏ dại...

Tuyệt không chỉ biết trơ mắt ra nhìn thi thể dần mất đi hơi ấm...

... Chỉ biết bất động mặc nước mắt tuôn rơi...

Vì nàng không ngoan nên cung nữ ấy rời xa sao?

Nàng đã đòi hỏi quá nhiều sao?

Có ai không?

Ai cũng được... làm ơn nói cho nàng biết phải làm gì để sống sót tiếp...

Ai cũng được... nàng không muốn bị bỏ lại một mình...

Tuyệt không chẳng đủ can đảm để sống tiếp nếu chỉ có một mình...

Nước mắt tí tách tuôn rơi, ngoài trời mưa cũng rả rích trĩu hạt.

Đột nhiên sau ngáy nhói một cái, trước mắt liền tối sầm lại, cả người ngã vào vòng tay ấm áp...

Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy bản thân đang ở trên giường, nàng thần thờ nhìn nhìn căn phòng hồi tưởng lại sự việc hôm qua... là ai đã đưa nàng về phòng, đặt lên giường rồi đắp chăn cẩn thận.

Phía bàn, có đặt bữa ăn sáng... này là ai chuẩn bị?

Nàng vội vàng chạy sang phòng kế bên, không có người ở trên giường... người đi đâu rồi? hay nói đúng hơn... xác chết đâu rồi?... có lẽ nào chuyện tối qua chỉ là cơn ác mộng?

Nàng cất tiếng gọi to, gọi hồi lâu cũng không thấy ai trả lời, bèn đi tìm khắp tiểu viện... không có ai hết... Giờ đây nơi vốn cô tịch lạnh lẽo này chỉ còn mình nàng thôi... cung nữ ấy... thật sự đã bỏ đi sao?

Mộ dung tuyệt không trở về phòng của cung nữ, ngồi thần thờ bên cạnh giường, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi... cứ thế khóc chán chê, mệt thì ngủ thiếp, tỉnh dậy vẫn không thấy người lại khóc tiếp...

Ngoài kia vũ hạ, theo tâm trạng bi ai buồn thảm của nàng mà tồ đậm thêm...

Liên tiếp 3 ngày trời nàng cứ như thế lặp đi lặp lại hành động bản năng... không ăn không uống.

Kỳ lạ là mỗi lần tỉnh dậy lại thấy mình đang nằm trên giường, trên bàn có khay đồ ăn... cất tiếng gọi nhưng vẫn tuyệt nhiên chẳng có ai hồi đáp, thế nên nàng lại đi tìm khắp tiểu viện...

Cuối cùng chấp nhận sự thật là cung nữ ấy không còn tồn tại nhưng vì lo lắng cho nên linh hồn cung nữ ấy còn vất vưởng nơi đây, tiếp tục chăm sóc cho nàng.

Nghĩ thế nàng lại khóc lóc ...

Cuồng phong thổi cánh cửa phòng đột ngột mở bung, bên ngoài thì ra mưa gió không biết đã thổi gào tự lúc nào... sấm chớp cũng liên tục rạch ngang vòm trời tăm tối mờ mịt như thể những vết thương...

Những vết thương chồng chất lên nhau... cái cũ chưa lành cái mới đã kịp xuất hiện... không gian buốt giá tới mức như thể mọi thứ rất nhanh chóng sẽ đóng băng dù rằng ở Nam hoa chẳng bao giờ có tuyết rơi.

Một bóng đen không biết đã xuất hiện trong căn phòng lạnh lẽo u tối này từ lúc nào... ánh chớp lại lóe lên chiếu vào cái bóng cứ đứng lù lù ngay cửa chính soi rõ khuôn mặt.

Nàng nhẹ giọng thốt ra như bản năng.

- cô cô...

Cái bóng bấy giờ mới chậm rãi tiến tới rồi bỗng nàng lên, khuôn mặt của nó hiện ra rất gần rõ ràng là mặt của cung nữ đã chết cách đây 3 hôm.

Mộ dung tuyệt không nhẹ chạm tay lên khuôn mặt thân thuộc, giọng vẫn nhẹ nhàng như thình không.

- cô cô... người đừng bỏ mặc Không nhi, đừng bao giờ rời xa Không nhi...

- hảo... tiểu Không nhi của ta, tiểu công chúa của ta... ta sẽ mãi mãi ở bên người...

Bên ngoài mưa đang giảm, gió đang ngừng, chỉ một lát sau liền trời trong lộ ra minh nguyệt sau tầng mây tan loãng, giấc ngủ sâu của chủ nhân căn phòng sẽ được cung nữ như thường lệ đánh thức khi bình minh lên cao.

Nàng được một khuôn mặt ôn nhu thân thiết suốt 16 năm qua gọi dậy, đưa nước súc miệng, rửa mặt, thay đồ, trang điểm và chuẩn bị bữa sáng cho nàng ngon lành.

Nhìn nàng luyện thư pháp một cách hăm hở nhưng vẫn nguệch ngoạc chẳng khá hơn 5 năm về trước, sau đó lại kể chuyện cho nàng nghe dù có rất nhiều câu truyện trùng lặp nhưng nàng vẫn rất hứng thú không hề phát hiện ra.

Trong khi nàng ngồi vẽ vờ linh tinh thì cung nữ ấy ra sau bếp chuẩn bị bữa ăn trưa, khi bữa trưa được dọn ra thì cũng là lúc nàng hí hửng khoe thành quả hì hục tô tô trét trét nhìn mãi mới đoán ra là họa cái gì.

Sau khi ăn xong bữa lại tiếp tục lời đàn tì bà ra gây lung tung dọa cho đám chim chóc hốt hoảng bỏ chạy dù rằng lúc đầu cung nữ đã cố gắng nhẫn lại và kiên trì dạy bảo đâu ra đó hết sức tỉ mỉ.

Còn vụ thêu thùa thì từ lâu lắm đã bị cấm triệt để chẳng qua là vì cái tần suất nàng cho kim cắm vào tay quá thể nhiều đi.

Cung nữ ấy đưa tay bụng trán, cảm thấy càng lúc càng lực bất tòng tâm trước thiên khiếu của công chúa nhà mình.

Khi màn đêm buông hẳn xuống, thỉnh thoảng cung nữ ấy lại đi đâu đó, nàng sẽ trèo lên nóc nhà ngắm trăng cho tới khi nào cung nữ ấy trở lại mới chịu về phòng ngủ.

Tối nay trăng rất sáng dù mới chỉ là một mảnh khuyết, cong cong chênh vênh lưng chừng trời.

Mộ dung tuyệt không bắt đầu cất giọng nhỏ nhỏ ngân nga, một khoảng cách không xa phía đầu mái ngói cong vút, một bóng người xuất hiện như từ hư không bước ra.

Người đó lặng lẽ như một cái bóng, vô thanh vô tức, nàng hoàn toàn không hề hay biết cho đến khi kết thúc bài hát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thâm cung(hạ)

Mộ dung tuyệt không hề quay người nhìn một vị sư...

Một vị hòa thượng mặc áo cà sa đứng yên lặng nhìn thẳng phía trước, cả cơ thể như bất động mặc gió thổi nhẹ tà áo tung bay...

Tuyệt không cứ ngẩn ra ngồi nhìn lâu thật lâu, còn vị sư chùa đó cũng chỉ giữ mãi một tư thế như sắp hóa đá tới nơi.

Dài lụa trắng băng mắt của đại sư hút lấy ánh mắt nàng...

Cuối cùng nàng đứng dậy và tiến về phía nhà sư, dừng lại ở một khoảng cách nhất định, nàng ngập ngừng mở miệng.

-đại sư... người sao lại xuất hiện ở chỗ này?

-đại sư?...

Tuyệt không nhẹ giọng vấn thêm lần nữa, hòa thượng mới nhúc nhích, hơi nghiêng mặt sang, gương mặt nam nhân ngoài 30, trầm ổn, cương nghị...

Mùi của nắng...

Nàng giật mình, muốn tiến gần hơn chút nữa để gửi cho rõ ràng nhưng không dám mạo phạm.

Tuyệt không vô cùng thích mùi nắng, cung nữ nói chỉ cần nàng mỗi ngày đều vui vẻ thì ngày ngày đều có nắng tốt để mang chăn gối ra phơi. Mỗi lần trời tắt nắng cung nữ mang đồ vào, nàng đều lao tới hăm hở ôm lấy, lăn lộn một hồi hít hà chán chê mê mết. Cung nữ nói lúc đó trông nàng rất giống một con mèo đang chơi thật hăng say.

-đại sư...?

Thấy nhà sư chẳng buồn mở miệng, nàng lại do dự tiếp.

-ngài không ở trong chùa sao lại chạy lung tung tới đây?

-ngài có biết đây là đâu không? là hoàng cung đó.

-mặc dù nơi này là lãnh cung nhưng cũng là nơi ở của nữ nhân, đại sư, ngài tới chỗ này có phần không thỏa đáng.

-đại sư, ngài cứ nhìn chăm chăm ta hoài như vậy thật vô lễ.

Nói tới đây nhà sư mới lặng lẽ quay mặt đi, biểu tình đạm mạc không chút gợn sóng khiến nàng càng tò mò không hiểu nên cứ nhìn lom lom. Lại phát hiện trên cổ áo nhà sư có con tắc kè trung ra cặp mắt lồi to đùng mà nhìn khiến nàng sùng sốt mãi không thôi.

Nàng thận trọng dò hỏi.

-đại sư? ngài có nuôi một con sủng vật sao?

Đại sư khẽ gật nhẹ xem như là trả lời.

Nhận được hồi đáp thú vị, nàng và con tắc kè cứ ta nhìn ngóai ngóai nhìn ta mãi, coi bộ rất thích thú.

Mất một lúc nàng mới vấn tiếp.

-đại sư... ngài thật sự không nhìn thấy ta?

Một lúc lâu sau nhà sư mới nhúc nhích cái đầu trục lốc, lại khẽ gật.

Tuyệt không nghiêng nghiêng cái đầu, ngẫm nghĩ, rồi lại nhìn nhìn, do dự mở miệng.

-nhưng bằng cách nào đó đại sư vẫn hành động như người bình thường?

Đại sư gật gật.

-đại sư... ngài dĩ nhiên là nghe thấy ta nói?

Bấy giờ nhà sư mới lại quay đầu ra đối diện nàng.

-nhưng ngài là... không nói được sao?

Nàng càng nhìn đại sư như dán lấy, rồi bất ngờ phát hiện lỗ tai ngài ấy động đậy. Đại sư quay mặt đi hướng khác, nàng cũng nhìn về hướng đó nhưng chẳng cảm thấy gì...

Đại sư bất động, nàng ở bên cạnh cũng không nhúc nhích, khoảng cách này gần hơn, có thể gửi thấy mùi nắng thoang thoang theo gió lùa vào cánh mũi. Nàng không dám hít mạnh, tự hỏi sao con người lại lưu được mùi nắng lâu tới vậy?

Đúng lúc này từ phía xa xa trên mái cong hoàng cung, một bóng đen thoăn thoắt chạy tới, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt 2 người.

Người ấy nhìn đại sư sững người một chút rồi theo bản năng thận trọng gọi nàng.

- lại đây tiểu Không nhi.

Nàng ngoan ngoãn làm theo, khi nàng tới bên người ấy rồi, người ấy lại liếc mắt nhìn ra 4 phía rồi mới cất giọng vấn.

- ta là cung nữ duy nhất của công chúa, đồng thời cũng là người bảo hộ, người là đại sư Hư Không?

Đại sư gật nhẹ, cung nữ mới tiến lại gần hơn, đại sư đưa cho người ấy một phong thư, người ấy đọc luôn, gật nhẹ cảm thán.

- chữ của sư phụ Huyền Không quả nhiên danh bất hư truyền, tiếc là phải hủy nó.

Sau khi đọc xong cung nữ xé lá thư, những mảnh vụn từ trong lòng bàn tay nhanh chóng bị gió mang đi tứ tán. Cung nữ ấy nhẹ giọng thông báo.

- từ giờ vị đại sư kia sẽ là ân vệ đặc lực của công chúa.

Tuyệt không kinh ngạc vấn.

- há? cô cô, có nhầm lẫn không? sao đại sư lại làm công việc này?

- chỉ là tạm thời thôi, giờ thì đi ngủ nào.

Dứt lời cung nữ ấy liền bồng nàng lên, nhẹ nhàng nhảy xuống đất rồi nhanh chóng đi vào phòng.

Nàng sực nhớ ra một chuyện, nhanh chóng vấn.

- cô cô, ban nãy phía hậu cung lại xảy ra chuyện gì à?

Cung nữ ấy cười cười.

- đúng thế, sáng mai sẽ lại có chuyện kể cho tiểu Không nhi của ta nghe, thế nào?

- hảo.

Tuyệt không chỉ loanh quanh trong cái biệt viện nhỏ nhỏ 4 phía tường bao như cái lồng giam cầm ngày qua ngày năm qua năm. Không hề được tận mắt nhìn thấy, nghe thấy bất cứ điều gì, những gì nàng biết tất cả đều thông qua những câu chuyện của cung nữ ấy kể. Càng nghe nhiều lại càng tò mò muốn biết nhiều hơn, rồi đến lúc khao khát được thoát khỏi nơi này, muốn được tận mắt ngắm nhìn thế gian ngoài kia.

Chỉ là, dù có đi tới đâu nàng cũng muốn có cung nữ ấy ở bên cạnh, chỉ cần có người ấy, nàng liền cảm thấy an tâm.

Hôm sau, ăn sáng xong nàng lập tức bắt cung nữ kể chuyện.

Chốn thâm cung, dù là ở triều đại nào, ở quốc gia nào, nơi đó, cũng xảy ra một tình trạng chung thôi.

Nam nhân chỉ có một mà nữ nhân lại quá nhiều, muốn ban ân sủng công bằng thật quá ư ảo tưởng, sao có thể thỏa mãn tất cả. Vậy thì những cung nữ chịu thiệt thòi này hoặc cam chịu chấp nhận, hoặc tranh đấu.

Những đêm khuya thanh vắng, sự cô đơn tịch mịch này có thể chịu đựng được bao lâu? nữ nhân đang độ xuân sắc, đã được trải qua vài lần hoan ai, thì sự trống vắng cần được lấp đầy này như một sự dày vò vô cùng bức bối khó chịu. Có thể chịu đựng được một thời gian ngắn, sao chịu được cảnh lạnh lẽo lâu dài?

Hôm đó chính là màn bắt dâm lạnh lẽ nhưng không kém phần hoành tráng khi mà đôi gian phu dâm phụ là một phi tử xinh tươi mơn mơn và thông dâm lại là đối tượng không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện là khi hoàng đế duyệt xong công văn hôm nay, hỏi lão thái giám xem đêm nay tới lượt phi tử nào thị tẩm thì từ phía cửa sổ lớn để ngõ, có 2 tấm màn buông thả cho gió lùa vào tung bay phất phới. Bất ngờ một vật từ phía đó lao tới bàn của hoàng đế, nhìn kỹ lại là một tờ giấy vo viên.

Ngài nhìn về phía cửa sổ lộng gió, đêm khuya thanh tĩnh tuyệt không có bất kỳ âm thanh xáo trộn nào. Kể đến, là cao thủ phương nào, dễ dàng qua mặt đám thị vệ tuần tra nghiêm ngặt, nếu như ban nãy không phải là cục giấy mà là phi đao thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Ngài vừa tức giận vừa bất an mở tờ giấy ra xem, bên trong có bọc một viên sỏi, trên mặt giấy trắng tinh viết một hàng chữ thảo bút pháp mảnh mai mà phóng khoáng, dụng lực vừa phải, rất tinh tế.

“đến cung của Lệ phi bắt dâm”.

Hoàng đế đưa mắt nhìn thái giám bên cạnh, lão liền hít sâu một hơi trấn định rồi kính cẩn thưa.

-khải bẩm hoàng thượng, ngài hẳn cũng nhận ra trong số các phi tử thì Lệ phi là người sống an phận nhất, rất nhu nhường nhịn và biết điều, cũng đã hạ sinh cho ngài một vị tiểu hoàng tử 7 tuổi, kẻ viết thư tâm địa bất lương này ắt hẳn là muốn gây sóng gió lên đặt điều vu khống Lệ phi. .

Hoàng đế ngẫm nghĩ một chút rồi đứng lên, nhanh chóng khởi giá tới hậu cung, không quên lôi theo một đám thị vệ. Dù phải hay không, cứ đến đó xem có tuồng gì đang diễn ra.

Khi gần tới nơi ngài ra lệnh cho đám thị vệ lặng lẽ bao vây khuôn viên viện uyển của Lệ phi, còn bản thân cùng lão thái giám âm thầm tiếp cận phòng ngủ. Phía ngoài cửa có thị nữ đứng canh, từ xa ngài đã ra dấu cho ả không được lên tiếng, bước tới gần hơn liền nghe loáng thoáng tiếng rên rĩ cùng thở dốc.

Sắc mặt của thị nữ từ lúc nhìn thấy ngài đã không cách gì che dấu được tâm trạng kinh khiếp, khi cả 3 cùng nghe thấy tiếng động nhỏ nhưng vô cùng trấn nhiếp kia, cả 3 cùng lặng người đi.

Thị nữ run rẩy quỳ xuống, ả không hiểu sao đêm nay lại xảy ra cơ sự tồi tệ thế này, ban nãy rõ ràng tiểu thái giám thân tín tới thông tri đêm nay hoàng đế tới cung phi tử khác, mà kể cả nửa đường hoàng đế đổi ý thì tiểu thái giám đó cũng nhất định sẽ chạy tới cho hay.

Xong rồi, xong đời rồi, tên tiểu thái giám đó hẳn đã chết đi ở chỗ nào rồi, hoặc đã phản bội lại Lệ phi theo chủ tử khác, ả lắp bắp nói.

-hoàng, hoàng thượng. .

Sắc mặt của ngài vô cùng tối, nhìn đăm đăm cánh cửa phòng, bên trong dường như nghe thấy câu nói của thị nữ mà đột nhiên trở lên im lặng, rồi tiếng mặc quần áo cuồn cuộn quyết khê vang.

Hoàng đế tức giận đập cửa, bên trong lại chỉ 1 người đang vội vã hành lễ, Lệ phi y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời, sắc mặt trắng bệch cùng hơi thở hỗn loạn không cách gì che dấu được.

-thần thiếp tham kiến hoàng thượng.

Ngài nhìn quanh, bước đến gần giường, gối chăn nhàu nhĩ cùng hương vị đặc trưng, giống như vừa trải qua màn lộn kịch liệt của hoan ai.

Rồi nhìn lên cơ thể trắng nõn có những mảng da thịt lộ ra khỏi tấm áo ngủ mong manh, ngài túm chặt lấy Lệ phi điên cuồng xé nát y phục.

Trên tấm thân ngọc ngà, dấu vết lưu lại rất nhiều, dù mơ hồ nhưng liếc sơ qua cũng biết là vết tích của thứ gì để lại. Ngài tức giận giáng cho nàng một bạt tai, Lệ phi ngã vật xuống nền đất giá lạnh, cơ thể co lại, run rẩy.

Đúng lúc ấy, toán thị vệ bước vào kéo theo một người, chúng hất hấn ngã chúi về phía Lệ phi, một tên lên tiếng báo.

-khải bẩm hoàng thượng, bọn thuộc hạ bắt gặp tên thái giám này ở hậu viện, thấy hắn có thần thái không thích đáng liền mang đến cho ngài định đoạt.

Hoàng đế nhìn hắn, đó là lý công công vẫn theo bên Lệ phi, lại nhìn lần nữa thì thấy y phục của hắn vô cùng không thích hợp, áo quần chẳng những mặc ngược còn không chỉnh tề, lập tức hiểu ra ngay vấn đề. Đến lúc này ngài mới không kiềm chế nổi tâm tính mà rống giận lên.

-hay cho đôi câu nam nữ các ngươi, người đầu, lập tức đưa tên này ra ngoài ngũ mã phanh thây cho ta, còn ả tiện nhân này, ả đã thích hoan ai tới vậy thì ta ban ả cho các ngươi, các ngươi cứ việc vui đùa thỏa thích với ả đến khi nào chán thì giết ả cũng chưa muộn.

Đám thị vệ lập tức to giọng tuân lệnh, một bên lôi tên thái giám kia đi, Lệ phi bấy giờ nước mắt mới tuôn rơi như mưa, bò tới bên chân ngài, dập đầu van xin.

-hoàng thượng xin ngài rủ lòng thương hãy ban chết cho thần thiếp ngay đi.

Hoàng đế đập nàng ra xa, phất tay áo lạnh lùng bỏ đi.

Tiếng Lệ phi gào khóc thảm thiết vang lên phía sau.

-hoàng thượng hãy ban chết cho ta ngay đi, hãy cho ta chết ngay đi.

-bịt miệng ả lại.

Tiếng hoàng đế rống giận hét lên, lập tức âm thanh im bật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Kiếp nạn trời định.

Hành trình 15 ngày từ tồn đi từ kinh thành phồn hoa mỹ lệ thì tới thành Kha lương đông đúc náo nhiệt, 2 ngàn kỵ binh hộ tống do sư trưởng Nguyễn An ngoài 30 chỉ huy.

Thành Kha lương do tướng quân Nguyễn Siêu, thúc thúc gần ngũ tuần của Nguyễn An trấn thủ, dưới trướng có 1 vạn kỵ binh và 2 vạn bộ binh.

Suốt nửa tháng nhàn rỗi ở trong xe ngựa không có việc gì làm ngoài ăn ngon ngủ kỹ, Mộ Dung Tuyết không sắp biến thành con mèo trèo tới nơi rồi. Giờ đến thành Kha lương nàng bèn mèo nheo đôi cung nữ cho nàng thăm thú cuộc sống dân thường, sau vài lần ỉn ỏi này cuối cùng cũng được chấp thuận với điều kiện phải giả trang một chút.

Chuyện này thì không thành vấn đề, mặt trang phục của ti nữ và che mạng (từ lúc khởi hành đã luôn luôn phải đeo mạng che mặt, trừ những khi ở trong xe, hoặc giờ ở trong phòng riêng mới được tháo ra) cùng cung nữ mỗi ngày đều có một canh giờ rong chơi vô cùng vui vẻ, xa xa phía sau một đám lính lều đèo đeo bám cũng không phá hoại không khí.

Với Tuyết không mỗi ngày ngồi gập vạt nghĩ ngợi vẩn vơ trôi qua rất vô vị, chỉ mong chờ giây phút tung tăng ngoài phủ tướng quân. Nhưng mà thời gian rảnh rỗi quá nhiều không tránh khỏi những lúc tự động suy tư miên man. Giả dụ như, cứ thế mà đi làm dâu Bắc kỳ, những tâm lý lo lắng bất an lâu lâu lại nhẩy ra quấy nhiễu nàng, mặc dù chẳng hề muốn nhớ tới.

Nghe cung nữ nói, vị vương gia duy nhất của Bắc kỳ tuổi ngoài 20, là người quyền uy nhất vương triều chỉ sau hoàng đế, cũng là người rất được lòng dân. Chẳng những khí chất cao quý, dung mạo còn như cây ngọc đón gió, lại nghe nói hậu viện chưa từng có bóng dáng nữ nhân.

Một người toàn vẹn như mơ, vị lang quân thâm thương trộm nhớ của toàn bộ thiếu nữ Bắc kỳ, sắp trở thành người của nàng. Hiện thực này đôi khi khiến Tuyết không hồi hộp, háo hức chờ mong. Nam nhân như mộng ảo đó sẽ thuộc về nàng?

Sau một hồi ngẩn ngơ tơ tưởng viễn cảnh tương lai, nàng sẽ nho nhỏ hát, tiếp đó, mùi của nắng ấm sẽ thỉnh thoảng hiện. Tuyết không sẽ hát hết bài mà nội dung đa phần do nàng tự biên tự diễn, sau đó mới từ tốn quay ra nhìn người vừa mới có mặt kia.

Nhà sư đó vẫn im lặng như bức tượng, chỉ có tà áo ca sa khe khẽ lay lay cùng dây lụa bị mất trắng toát. Thần thái tĩnh lặng như mặt gương, đứng trong nhân gian lại tựa như không thuộc về phàm trần.

Tuyết không thường nhìn nhà sư hồi lâu, cảm giác như trên người ngài có vầng hào quang của mặt trời, nhàn nhạt lại lắng đọng. Nàng muốn tiến tới bên, nhưng chỉ cần nàng vượt qua phạm vi 1 tấc, người đó sẽ lập tức rời xa. Nhớ lúc đầu, khi nàng tiếp cận khoảng cách còn nửa trượng, ngài cũng không hề có bất cứ phản ứng gì.

Tuyết không quay mặt đi, lại nho nhỏ cất tiếng hát, nhà sư vẫn lặng lẽ đứng nơi xa xôi, nhìn trời nhìn đất, nhưng không hề nhìn nàng.

Hôm nay đại tướng quân Nguyễn Siêu cho người mời nàng tới chính đường bàn việc. Thứ nhất là thông báo đội quân của sứ giả Bắc kỳ còn cách thành Kha lương chỉ 3 ngày đường nhưng hiện giờ đang bị Hắc phong kỳ của Đông hải chặn lại. Thứ 2 là hôm qua ngoài thành Kha lương trăm dặm có 3 vạn Hắc phong kỳ do trung nam tướng hồ kỳ Từ lam chỉ huy.

Thứ 3, sáng nay, tướng Từ lam dẫn theo 500 lính tới ngoài cổng thành xin được yết kiến thành chủ. Tướng Từ lam lấy thân phận là sứ giả của Đông hải, thay mặt hoàng đế muốn cầu thân công chúa Mộ Dung Tuyết không hiện đang tạm lưu trú trong tướng phủ.

Tuyết không vẫn ngồi im bất động, mọi chuyện từ trước tới giờ hề xảy tới liên quan với nàng, nàng thường trong tư thế bị động mặc người sắp xếp.

- thành chủ, vậy ý ngài thế nào?

Người lên tiếng là vị cung nữ luôn theo sát bên cạnh và theo như tướng quân Nguyễn Siêu để ý thì thường công chúa chẳng thấy mở miệng mấy, mọi chuyện lớn bé hầu như đều do một tay vị cung nữ sắc xảo kia quán xuyến.

- tướng quân Từ lam cho bốn quân 10 ngày để suy tính, bốn quân đã tức tốc gửi thư bằng mã nhũ về kinh đô, mọi chuyện còn tùy ý thánh thượng phán xét.

Chờ thư hồi âm còn chưa thấy tới thì mấy ngày sau hay tin 1 vạn Hắc phong kỳ do phó tướng Từ ngọc chỉ huy bị sứ giả bên Bắc kỳ bày trận pháp diệt sạch.

Bắc kỳ vốn là nước yếu nhất trong tứ quốc, không những binh lực không đông không tinh nhuệ mà ngay cả tiền của và lương thực cũng chẳng đủ để gây chiến.

Cho lên hành động vang dội trên chỉ mang tính bộc phát nhất thời chứ về lâu dài là sự ngu xuẩn, tin rằng hoàng đế Bắc kỳ vốn nổi tiếng được lòng trăm họ mà như rồng bước, tránh cho sinh linh lầm than oan uổng.

Nhưng cũng phải nói lại, từ lúc nào Bắc kỳ có được một người tài ba tới vậy, có thể bày trận pháp mà diệt được 1 vạn Hắc phong kỳ, bản thân vốn là tướng quân dày dạn trận mạc đây cũng thâm hãm mộ.

Liệu Bắc kỳ sẽ xử trí việc này thế nào? thật ra đã làm đến bước này e rằng không còn đường rút lui, nếu lúc đầu cứ thế quay về, dù bị mất thể diện một

chút những sẽ tránh được cảnh khói lửa binh đao.

Nhưng mà bây giờ đã ở thế cưỡi cọp, chỉ có thể đương đầu không thể trốn tránh, nếu như Bắc kỳ nhất quyết hôn sự này tới cùng, phía Nam hoa chẳng lẽ lại dâng công chúa cho Đông hải.

Dù sao vẫn còn mấy ngày nữa để suy xét.

Trở lại doanh trại nơi Bắc kỳ hạ, sau khi chôn vùi gần 9 nghìn Hắc phong kỳ xuống 3 tấc đất, Huyết vân lững thững đi bộ ra khỏi thạch trận, trên lưng đeo cây cỏ cầm. Liếc mắt liền nhìn thấy Tư không tuyết son đã đứng chờ bên cỗ xe ngựa từ bao giờ, bên cạnh cả đám lính đông đúc như thể kéo ra hết đây.

Giống như hoàng hôn mấy ngày trước đó, đỏ ối và rực rỡ đến nhức mắt nhưng dường như lần này có khác biệt đôi chút, nó nhuộm thêm màu bi ai và tang thương tới mức tâm ân ân đau buốt.

Tư không tuyết son nhìn kẻ xơ xác tiều tụy như một cây khô di động từ tốn từ tốn bước về phía mình, tên phó sư trưởng cuồng quyết xuống ngựa hành lễ, nói đã chuẩn bị sẵn nước tắm và đồ ăn.

Khi vào trong xe, Huyết vân liền ngả lưng trên chiếc trường kỷ thấp có lót lớp đệm êm, nhắm mắt lại dưỡng thần, mặc kệ cái nhìn của vương gia rọi tới như keo dán.

Một đường trở về vào tận trong lều trại cao to nhất doanh, 2 người lại ngồi đối diện, trên bộ bàn ghế thấp có lót đệm êm, vẫn chẳng ai chịu mở lời trước. Huyết vân mệt mỏi nhấp môi chút nước lọc, Tư không tuyết son nhìn nhìn hần từ đầu tới cuối chẳng chịu dời mắt, lời cũng chẳng chịu rời môi.

Cho đến khi Huyết vân ngồi ngâm mình trong dục bồn nóng hôi, hơi nước tung bay mờ mịt phía sau bình phong. Ngồi bất động ở bên ngoài bấy giờ Tư không tuyết son mới không kìm nén được tiếng thở dài.

Huyết vân nhắm mắt hồi lâu, tập trung cảm nhận cơ thể suy kiệt được mặc ngọc tắm bỏ sinh khí.

Khi trở ra, thấy đồ ăn đã bày biện thơm tấp, thấy tâm trạng của vương gia khi nhìn thần thái khá khảm hơn của Huyết vân thì dường như cũng dịu đi, bớt khó chịu không đâu.

Hần ngồi xuống, 2 người cùng lúc mở lời.

-ngươi thế nào rồi/ngài thế nào rồi?

2 người cùng nhìn rồi cùng nhoen miệng cười nhẹ, Huyết vân cầm lấy đôi đũa gấp thức ăn vào bát đối diện, sau đó đặt đũa xuống, sắc mặt của vương gia lại trở lên khó coi.

-ngài ăn đi!

-ngươi không ăn?

Huyết vân lắc nhẹ, chỉ nhấp chút nước trắng.

-vẫn chưa ăn được.

Vương gia cười nhạt, lạnh giọng nói.

-ngươi xem ngươi, như bộ xương bọc da, còn định tuyết thực tới khi nào?

Một lúc lâu sau Huyết vân mới nhẹ giọng thốt ra.

-diệt tiếp 2 vạn quân Hắc phong kỳ.

Vương gia cố không nóng nảy, nhưng vẫn gấp gáp vẫn ngay.

-ai cần ngươi làm? ngươi không phải tướng quân, cũng không phải quân sư, hoàng huynh bảo ngươi phải giết giặc?

Huyết vân chậm rì rì nhả lời.

-vương gia, chúng ta vẫn chưa đón được công chúa

-không đón được thì thôi, chẳng lẽ lại chỉ vì một nữ nhi mà gây chiến. Trở về, ngày mai lập tức nhổ trại hồi Bắc kỳ.

-Muộn rồi... đã quá trễ rồi vương gia của ta...

Ngon nên nhấp nháy đùng đưa phản chiếu bóng hình 2 người lên tấm bạt, Huyết vân nhìn nhìn chúng, phía cửa lều buông kín ngăn chặn những luồng kinh phong cuối thu đang vùn vù khi đêm xuống. Căn lều luôn luôn ấm áp, mọi thứ được chuẩn bị cho người rất chu toàn cẩn thận, để người dù trong hoàn cảnh nào cũng không thấy lạnh.

-ngươi...nói vậy nghĩa là sao?

Nói dứt lời vương gia liền lâm vào trầm tư,đã giết 1 vạn Hắc phong kỳ,đông hải quốc lại chịu để yên...

-chiến tranh chính thức bắt đầu rồi...đã không còn đường lui...

Vương gia lắc đầu,cương quyết phản bác.

-hoàng huynh sẽ không để chuyện này xảy ra...chỉ cần bên Đông hải quốc chịu ngừng chiến,chúng ta sẽ chấp nhận mọi yêu cầu...

-nếu điều kiện là giang sơn Bắc kỳ?

Vương gia giật mình trước câu nói thân nhiên của Huyết vân,yếu ớt bác bỏ.

-không thể nào...đang yên đang lành làm sao lại gây chiến...

-đã qua thời kỳ đó rồi...từ giờ chính là khói lửa binh đao...ngăn cản vương gia không cho đón công chúa Nam hoa chỉ là cái cớ...dù cho khi ấy chúng ta nhường bước cũng sẽ bị 1 vạn hắc phong kỳ của phó tướng Tử ngọc truy sát...đến khi ấy hoàng thượng hay tin tất cả đều vong mạng...thì sẽ thế nào?...không làm gì hết?...cho qua mọi chuyện...?

-nếu điều này là sự thật...vậy thì cuộc hôn nhân này ngay từ đầu...đã là cái bẫy?nhưng là...ai đã giăng ra?là Nam hoa?hay là Đông hải?

Huyết vân nhìn nhìn vương gia hồi lâu,rồi lại gấp đũa thức ăn vào bát đối diện,nhẹ giọng nói.

-ngài ăn đi.

Vương gia bực bội nói.

-ta còn lòng dạ nào mà ăn uống...

Huyết vân lại nhìn vương gia một chút rồi nhìn đi nơi khác,không nói gì nữa.Rồi bước tới bên cây cỏ cầm,ngồi xuống tám đẽm ở góc lều,bắt đầu so dây lụa khúc.Vương gia dõi theo,nhìn một lúc vẫn thấy hần loay hoay mãi không gây được khúc nào chọn vẹn.

Tư không tuyết son bực dọc lên tiếng

-ngươi còn định trên tức ta tới khi nào,đánh tử tế vào.

Huyết vân vẫn cúi đầu cặm cụi gây gây,lơ đãng cất tiếng.

-ngài ăn đi.

Vương gia nghe mà sùng sốt,nghẹn họng hồi lâu bèn tức tối nói.

-ta ăn là được chứ gì?

Nói rồi ngài bắt đầu ăn ăn,tiếng đũa cũng tính tang vang lên êm mượt,không gian trở lên dễ thở hơn.Vương gia vừa từ tốn nhấm nháp vừa lắng nghe tiếng đũa,tiết tấu chậm rãi,thong dong nhưng âm hưởng lại sâu lắng da diết,tới mức ngài dừng đũa,nhìn Huyết vân,cảm thấy tâm can trĩu nặng,nhức nhối.Vương gia buột miệng tò mò vấn.

-điều khiển trận pháp cứ nhất thiết phải tuyệt thực thể à?không còn cách nào khác sao?

Huyết vân vẫn không ngước nhìn,một lúc sau mới nhàn nhạt đáp.

-ngoài phương pháp đó ra thần cũng không biết phải làm sao,kỳ thực...thần không giỏi chuyện này...

Vương gia cười nhạt.

-ngươi mà nhận kém cỏi thì ai mới dám xưng tài giỏi đây?

-vương gia của ta,có câu thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân...

Vương gia nghiêng đầu ngẫm nghĩ,cảm thấy cũng có lý,rồi nhận ra hình như lâu lắm rồi 2 người không có trò chuyện được nhiều.Hay chính xác hơn ngài biết rất ít về tên họ vệ này,nói hiểu hần,thực chất lại chẳng hiểu gì hết.

Vương gia dè dặt câu hỏi.

-thế ngươi công nhận ai giỏi giang hơn bản thân?

Huyết vẫn không nhìn vương gia, chỉ tập trung chăm chú nhìn từng sợi đàn đang rung lên tạo ra âm thanh vang vọng khắp căn lều. Còn vương gia lại nhìn như dán vào những ngón tay gầy gộc, trắng xanh, thon dài đang nhảy múa trên sợi đàn với tiết tấu nhanh nhẹn mạnh mẽ.

Giờ khúc nhạc đang chuyển sang giai đoạn cao trào, âm hưởng dồn dập mà uy vũ, nhưng vẫn mượt mà giống như một con gió ào ào chạy băng băng trên những đụn cát vàng giòn. Từng con từng con nối tiếp nhau đuôi bắt, những ngọn sóng cát cũng theo đó chuyển động, triền miên, bất tận, cảm giác vừa hào hùng vừa bi thương.

-mỗi người đều có ưu khuyết điểm, khó tìm được ai toàn vẹn.

-theo ngươi, ai mới là cao thủ bầy trăn đỏ?

...thần biết 1 người...

-ai?

-ngươi đó...sau này ngài sẽ được gặp...

-y có quan hệ gì với ngươi không?

...là đồng môn, cũng là bằng hữu

Vương gia nhìn chăm chăm hần, thân thể của người này ngài vẫn rất mơ hồ. Vương gia chỉ biết hần tên độc có chữ Văn, là người Đông hải quốc, hần không còn cha mẹ, không còn họ hàng. Từ nhỏ sống trong một môn phái mà cách đây 10 năm đã tuyệt tích trên giang hồ nên hần chẳng muốn nhắc tới danh tính. 6 năm trước hần đột ngột xuất hiện và từ đây có một chỗ đứng vững chắc trong lòng dân chúng kinh thành Bắc kỳ.

Dù sau này hần là ngư tiền hộ vệ nhưng mọi người lại chỉ nhớ tới thân phận y sư của vương gia, về sau mọi người càng yêu mến hần hơn bởi những bản cảm được hần cho phổ biến miễn phí rộng rãi. Cuộc sống dân chúng tuy vất vả cơ cực nhưng luôn vui vẻ bởi những nhạc công được hần điều đi khắp kinh thành đánh đàn gảy khúc cho dân chúng thưởng thức.

Người này bề ngoài thiện lương đơn giản, kỳ thực sâu xa khó dò hơn ai hết, hần rốt cục thâm nhập vào vương phủ có dụng ý gì?

Sau một lúc lâu lâm vào trầm mặc, vương gia chợt nhớ ra vấn đề quan trọng liên vấn.

...nhưng ngươi còn định giết thêm 2 vạn Hắc phong kỳ nữa thì tính khi nào mới được ăn...đến lúc đó e rằng ngươi cũng chết rồi.

Bấy giờ Huyết vẫn mới ngừng gảy đàn, ngược nhìn Tư không tuyết son, khóe miệng khẽ vẽ một đường cong tinh tế, chất giọng nhu hòa cất lên.

-thần cũng không dễ chết vậy đâu...chỉ là nếu ăn vào độc tố ngấm càng nhanh...

Nói xong lại cúi đầu gảy đàn, vương gia bước tới bên cạnh, ngồi xuống tám đăm, do dự hỏi.

-ngươi trúng độc gì? lúc nào?

Tiếng đàn một lần nữa dừng lại, huyết vẫn khẽ thở dài, liếc mắt nhìn vương gia rồi lại bắt đầu từ tôn thông thả gảy tiếp bản nhạc đang dở. Tiếng đàn nhẹ nhàng, ngay bên cạnh lại cảm tưởng xa xôi. Vương gia yên lặng lắng nghe, không nói thêm gì nữa cho đến khi Huyết vẫn chơi xong khúc đàn đó và chủ động lên tiếng.

-1 vạn người chết đó, sản sinh ra rất nhiều độc khí, người pháp lực không đủ cao thâm sẽ bị chúng xâm nhập vào càng nhiều...

Vương gia vừa nghe đến đó lập tức cướp lời chen vào.

-đến một lúc nhất định ngươi sẽ bị chính chất độc do ngươi tạo ra hại chết?

Bầu không lại quay trở về tình trạng căng thẳng, ngột ngạt như lúc mới đầu, Huyết vẫn để đàn ra 1 góc rồi đi ra bàn uống miếng nước. Vương gia vẫn ngồi nguyên vị trí, tro mắt nhìn theo, tiếng Huyết vẫn nhẹ cất lên, rất khẽ khàng nhưng vẫn dễ dàng xuyên vào óc ngài.

-ai rồi cũng đến lúc phải chết...

-nhưng không phải bây giờ...không phải lúc này...ngươi, ngươi, ngươi...nếu giết xong 2 vạn hắc phong kỳ...liệu ngươi còn sống sót?

Hần ngửa đầu nhìn trần lều, cười thật nhẹ, ngay cả ánh mắt cũng lấp lánh ý cười khiến vương gia hồ nghi chẳng hiểu gì.

-sao ngươi còn cười được chứ?

Hần nhìn vương gia, giọng vẫn êm êm lạnh lạnh, khóe miệng vẫn cong cong lộ tiểu ý.

-thần nghĩ...số mệnh mỗi người do thiên thượng sắp xếp hần đều có lý của nó...cần phải làm gì? sống ra sao? khi nào thì buông tay?...mọi sự tùy duyên...

càng cường cầu càng khó đạt...cho nên...đến khi phải ra đi thì ra đi thôi...

Vương gia nghe xong liền ngốc lảng nhìn hấn,mãi sau mới tiêu hóa nỗi niềm đứng phắt dậy,tức giận rống lớn,2 bàn tay run run nắm chặt.

-ngươi nói hay lắm,ngươi chết rồi còn đám Hắc phong kỳ mười mấy vạn đó thì chúng ta phải tính sao?chẳng lẽ ngươi chết Bắc kỳ liền hồng luôn...nếu biết trước như thế...ta,ta,ta...không nên đồng ý hôn sự này...

...nếu biết trước thiên ý...e là cũng không tránh được kiếp nạn trời định này...

Nói xong Huyết vẫn đứng lên,bước lại gần vương gia,bàn tay lưỡng lự một chút mới vươn lên,xoa nhẹ mi tâm đang nhăn tít của Tư không tuyết son.

Hấn cất giọng tựa như than thở,lại như vỗ về.

-vương gia của ta...đây không phải lỗi của ngài...ngài không cần phải dằn vặt trách cứ...đây,vốn là sự vận hành của bánh xe thiên mệnh...

Vương gia cơ hồ kim nén con phần nô sắp bị nội thương đến nơi,ngạt phất bàn tay ôn nhu kia ra,cất giọng run rẩy nhưng cương quyết.

-ngươi bảo ta đổ lỗi cho ông trời?ngươi bảo ta đứng nhìn Bắc kỳ chuẩn bị diệt vong?ngươi bảo ta đây vốn là điều tất yếu...rằng đã đến lúc tứ quốc hợp nhất?có phải đây mới là điều ngươi ám chỉ?

Cả người hấn hơi trần động sau đó thì đứng yên như khúc gỗ,đôi mắt bình lặng phản chiếu lại gương mặt người đối diện trong gang tấc.2 bên trừng trừng gườm gườm hồi lâu thì vương gia lách người đi về giường rồi chui tọt vào chăn trùm kín mít.

Huyết vẫn thờ nhẹ một hơi rồi búng tay thổi tắt nến,nằm xuống cái đệm mỏng lép.Trong đêm khuya vắng vẻ,mọi âm thanh tiếng động đều trở lên vô cùng rõ nét,tiếng hít thở cực kỳ nhẹ của hấn,sâu nhưng nặng nề và không ổn định.Cơ thể tàn tạ của hấn,chẳng biết còn chịu đựng được tới đâu.Huyết vẫn thì thầm nói.

-vương gia của ta...ngài còn nhớ một câu ta nói cách đây đã lâu...ta từng hứa với ngài...rằng sẽ bảo vệ ngài sống yên ổn đến hết đời...giờ ta xin rút lại lời hứa đó...

Mấy ngày tiếp theo,chiến tranh lạnh xảy ra giữa đôi bên,ai cũng tỏ ra thờ ơ hờ hững xem người bên cạnh như không khí.

Chỉ là 2 người cũng chẳng có cơ hội hờn giận lâu vì ngay tối đó,một toán dạ hành lặng lẽ âm thầm xuất hiện trong doanh trại chỉ còn 7 trăm lính Bắc kỳ.

Đây là gần 500 tên tinh nhuệ nhất trong đội ngũ Hắc phong kỳ do chính tả tướng tây hồ kỳ Tử hồng tuyển lựa mà trong đó có một nửa non là sát thủ của Thiên địa cung,cũng chính là thủ vệ đặc lực trước kia của hấn.Chúng tìm ra đường vòng để đến được khu dựng trại,tránh xảy ra tình huống giữa đường bị chết mất xác như mấy lần trước.

Tất cả bọn chúng khi đi được nửa chặng đường thì đều xuống ngựa ở nơi kín đáo,rời cử 5 tên ở lại trông coi,số còn lại rời xa đường lớn tiếp tục dùng khinh công chạy trên những sườn dốc.Cuối cùng bao vây lấy 100 ẩn vệ của Huyết vẫn thủ tiêu sạch sẽ không chừa một tên để chạy về báo tin hoặc kịp bắn pháo hiệu.

Chúng như những bóng ma,không để 7 trăm lính Bắc kỳ vào mắt(đã chết một mớ,1 lần dụ 1 ngàn quân địch và 1 lần đi theo Triệu mã vào trong huyết ma trận),thoát ẩn thoát hiện chạy vun vút trong doanh trại làm đổ những vạc lửa vào lều,khoi dậy những ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Dù sau cuộc chém giết trước đó chúng còn lại hơn 400 tên thì cũng đủ khiến cho đám binh tôm tướng cá Bắc kỳ một trận lao đao khốn khổ.

Trong khi khắp nơi lửa bùng bùng bốc cháy,đám lính đồ xô đi đến những chỗ khác cách xa căn lều to cao nhất để dập lửa thì chính tại nơi đó cũng đang xảy ra kịch chiến ác liệt và dữ dội không kém.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kim ốc tàng kiêu.

Trong căn lều tối om om,Huyết vẫn 1 tay vươn ra trước ngực vương gia,ngăn ngài lại phía sau,cánh tay còn lại cầm sẵn đám phi tiêu thể chuẩn bị phóng tới.Kẻ trước mặt mặc bộ dạ hành,kiếm pháp không tồi dễ dàng gạt bay đám ám khí ném tới lúc đầu khiến hấn hơi kinh nghi.Kẻ có thể trong bóng đêm múa loạn kiếm lại đánh bay luồng phi tiêu đầy uy lực và chuẩn xác của hấn hấn cũng không phải loại vừa đủ là uy lực do nguyên khí bị hao tổn mà giảm đi ít nhiều đi chăng nữa.

Bên ngoài một trận huyền não,coi bộ doanh trại nửa đêm bị tập kích bất ngờ,vậy đám ẩn vệ của hấn đâu,chẳng lẽ toàn bộ bị diệt rồi?là ai ra tay?còn bọn này là ai?mục đích là gì?

Huyết vân nghĩ đến đó lại phóng phi tiêu tới,sau đó dắt vương gia chạy ra khỏi lều,không ngờ phía ngoài một đám dạ hành đứng chờ sẵn rồi,dưới mặt đất xác lính Bắc kỳ nằm ngổn ngang,lập tức kéo ngài ra sau lưng.

Đó là 2 chục tên ẩn vệ của hần giả dạng lính Bắc kỳ luôn túc trực quanh lều lớn hoặc theo sát vương gia bảo vệ ngài(trong trận chiến đi theo Triệu mã vào huyết ma trận cũng có chục tên ẩn vệ trà trộn).

Phía sau,tên ở trong lều chạy ra,không chút sứt mẻ,hắn lại kéo vương gia về hướng khác,cả chục tên đang siết chặt vòng vây tay lăm lăm kiếm sắc.

Huyết liếc mắt nhìn nhanh một vòng,tâm kê không ổn,lính Bắc kỳ đi đâu hết rồi?

Hắn vừa lém phi tiêu vừa rút thanh đoản đao lao lên cận chiến,5 tên vọt tới đối đầu,tập trung quần chiến một hồi, tâm vừa lo lắng một chút,khi lui trở lại người phía sau đã không thấy.

Nhìn lại,phía xa,vương gia bị cái tên khó nhằn kia đánh ngã rồi vác lên vai,hắn vội vàng lao tới,đám dạ hành phi ra ngăn cản.

Tên dạ hành đó xem ra là thủ lĩnh,đứng nhìn hắn lại quần chiến một hồi lâu cuối cùng nhàn nhạt lên tiếng.

-một tên hộ vệ không tồi.

Huyết vân người đầm đìa máu me,là máu của đám người hắn giết được văng lên hay vốn chính là máu của hắn.Hắn đứng giữa vòng vây còn lại vài tên,dưới chân cả đám tử thi dạ hành.

Hắn cơ hồ đứng không vững,ngay cả ánh mắt luôn lấp lánh cũng nhuốm 1 tầng sương mù mờ mịt.Hắn thì thào,có nói với ngữ điệu trầm ổn nhất với cái tên đang nắm giữ vương gia.

-đó không phải là người các hạ muốn mang về đâu...

Tên dạ hành nghe thấy thế không kìm được mở to mắt kinh ngạc rồi cười lớn.

-ngươi biết ta muốn mang ai về?ngươi không phải chỉ là tên hộ vệ nho nhỏ thôi sao?

-tại hạ đích thực là tên hộ vệ nho nhỏ,nhưng người mà các hạ muốn bắt không biết gì hết.Tại hạ mới là người các hạ cần.

-ngươi?

Huyết vân gật nhẹ khẳng định.

Tên dạ hành ngẫm nghĩ mấy giây cảm thấy đây không phải lúc lên dây dưa dài dòng liền ưng thuận,nhân lúc Huyết vân thả lỏng 1 tên dạ hành liền nhanh tay nhanh chân lao tới đánh ngã hắn.

Khi hắn tỉnh dậy lại là chuyện của vài ngày sau.

Huyết vân nằm trên giường,đưa mắt nhìn quanh,đây là 1 căn phòng bình thường và đơn giản,từ tốn ngồi dậy lại phát hiện đang mặc 1 bộ nội y trắng sạch,lập tức liền sờ lên cổ thấy viên ngọc vẫn treo ở đó mới yên tâm.Đưa mắt về phía cuối giường,thấy có đặt sẵn 1 bộ y phục tối màu,trên đó có để kẹp ngọc hần vẫn thường dùng.Hắn kẹp tóc lại ra sau gáy lại mặc đồ vào liền nhận ra đây là trang phục của Đông hải quốc.

Hắn đang ở đâu thế này?chẳng lẽ bọn đó đã đưa hắn tới nội thành của Đông hải quốc,không phải là thành Tân hoài chứ?

Ngẫm nghĩ lại chắc không phải bọn dạ hành đó đều là người của tên tả tướng tây hồ kỳ Từ hồng?

Huyết vân ngồi xuống bàn,ống ngụm nước thì cửa phòng đẩy ra,1 nữ nhân trên tay bưng khay đồ ăn bước vào.

-công tử đã tỉnh rồi?

-xin hỏi cô nương là ai?

-ta tên là Tố như,là thị nữ phủ tướng quân.

Nói rồi nàng ta đặt nhẹ khay đồ ăn trên bàn,đó là một bát cháo thơm,nói tiếp.

-công tử hẳn đói lắm rồi,ăn chút cháo loãng nhé.

Hắn nhẹ giọng từ chối.

-đạ tạ cô nương,nhưng tại hạ không ăn.

-công tử chê cháo đạm bạc quá chăng?

Huyết vân lắc nhẹ, giải thích.

-không phải,tại hạ chỉ cần nước trắng là đủ rồi.

-lúc quân gia giao công tử cho ta chăm sóc,ta còn tưởng người không qua khỏi.Công tử giống như ngọn đèn trước gió,chỉ còn chút hơi tàn thôi thóp... nhìn vô cùng đáng sợ...

Huyết vân nghe thế liền cười cười,ánh mắt lại lấp lánh tinh quang,chất giọng êm nhu vang lên.

-đã khiến cô nương phải sợ hãi...cũng đa tạ cô nương...

-ban đầu quân gia dặn ta phải hầu hạ công tử chu đáo...nhưng sau lại dặn ta chỉ cho người nước trắng...thật khiến ta không hiểu...nhưng giờ nghe công tử nói không ăn...xem ra ta đã lo hảo rồi.

Hắn lại khẽ cười,cô nương đó nói thêm

-quân gia dặn,nếu công tử tỉnh thì đưa người tới gặp tướng quân.

Hắn gật nhẹ.

-vậy làm phiền cô nương dẫn đường.

Dọc đường đi quanh co khúc khuỷu,trồng rất nhiều hoa thơm đang nở xòe khoe sắc lại đối nghịch với rất nhiều cây lớn đang trút lá úa.

Hành lang treo nhất nhiều lồng đèn,nếu đêm xuống nhất định rất đẹp mắt,tuy nhiên cứ cách 2 trượng lại có thị vệ đứng canh và cứ độ 1 khắc lại có toán thị vệ tuần tra,xem ra nơi này vào dễ ra khó,canh giữ sâm nghiêm quả nhiên là phủ của 1 trong ngũ hổ tướng Đông hải quốc,xa hoa hơn phủ vương gia của hần nhiều.

Tiền sảnh rộng lớn,hắn tùy tiện ngồi xuống 1 trong 2 dãy ghế gỗ chạm khắc tinh xảo trong khi chờ vị gia chủ kia xuất hiện.

Trong đầu hiện ra một loạt nghi vấn rất muốn nhanh nhanh được giải đáp nhưng hắn phải dặn lòng tuyệt đối không được nói năng hấp tấp nhờ lộ ra sơ hở rồi bị nắm thóp thì nguy đến đại cuộc.

Bước đầu,coi như diễn biến vẫn theo sát kế hoạch.

Huyết vân lơ đãng nhìn mảnh sân rộng rãi trước mặt,tuy giờ Đông hải quốc đang chuẩn bị vào đông nhưng nơi đây giáp Nam hoa,cái giá lạnh không ảnh hưởng nhiều đến sức sống vạn vật.Thành Tần hoài mang vẻ đẹp man mác của mùa thu nhiều hơn,gióng 1 thiếu nữ đang độ xuân sắc nhất nhưng vì ngóng trông tình lang mà u rú héo tàn,khiến thị nhân nhìn động tâm mà vũ phu thì động tình.

Chẳng bù cho chủ công của hần,quanh năm ở Mạc Bắc giá lạnh.

-các hạ vẫn ổn chứ?

Tiếng nam nhân quen tai thỉnh thoảng vang lên sau lưng khiến hắn hơi giật mình quay đầu lại.

Nam nhân hơn 30,thân thể to cao uy vũ,mặc bộ cẩm y ngọc bào vừa nhìn sơ liền biết thuộc hàng đất giá cùng cao quý.

Không lẽ người này lại chính là gã dạ hành song đấu với hắn lúc ở trong lều?

Huyết vân thông dong đứng dậy,từ tốn thi lễ,nhàn nhạt nhả lời.

-đa tạ quân gia quan tâm,ngài đây phải chăng là gia chủ của tướng phủ?

Người được hỏi liền cười thoải mái,đôi mắt hoa đào của y rất lôi cuốn ánh nhìn người khác,2cái má lúm cũng hiện ra,người không biết còn tưởng y đơn thuần là 1 phú gia phóng khoáng hào sảng.

-các hạ ban đầu chẳng phải đã khẳng định,về sau sao còn vấn?

Hắn nghe thế cũng cười cười.

-thất lễ.

-được rồi,các hạ tỉnh dậy thì tốt rồi,ngồi đi.

Nói xong liền quay lại ghế chủ tọa ngồi xuống,hắn cũng làm theo.Tổ như xuất hiện trên tay bưng khay,đặt tách trà lên bàn gia chủ và tách nước trắng cho Huyết vân sau đó lui ra.

-các hạ thấy tướng phủ của bốn quân thế nào?

-rất khó đào thoát.

Nghe được câu trả lời thẳng thừng của Huyết vân,gia chủ lại cười rộ,ánh mắt hoa đào càng lúng liếng chỉ khiến hấn tâm nổi hết cả gai ốc.

-xem ra các hạ quả thật không đơn giản chỉ là hộ vệ của vương gia.

-xem ra quân gia cũng đã tìm hiểu thỏa đáng cả rồi.

Gia chủ gật gù.

-nếu đã thế ta hấn đã mang đúng người cần mang về rồi.

-nếu đã thế xin hãy thả người không liên can ra.

Gia chủ sừng sốt nhìn hấn,nhìn nhìn hồi lâu,lắc nhẹ đầu.

-các hạ nói sai rồi,sao lại không quan hệ.Có được vị vương gia tuyệt sắc ở đây làm thực khách,bồn quân lấy làm vinh hạnh không hết,lý nào lại từ chối...
cực phẩm của Bắc kỳ...

Ta tính nhâm nước rồi sao?

Tâm Huyết vân nẩy 1 nhịp bất an,nhìn đắm đắm vị gia chủ ngồi bệ vệ nơi chủ tọa.

Chẳng lẽ cái tên nam nhân thân dài vai rộng kia lại có khẩu vị biến thái...thích nam sắc?

Bình tĩnh,luôn có cách để giải quyết...chỉ là...

Thượng sách hay hạ sách thôi.

Huyết vân bình thần nói,ngữ điệu hết sức tự nhiên,nhìn chẳng ra tâm tình rồi rầm trẫm bề của hấn.

-tại hạ...có thể đi gặp vương gia của mình được không?

-dĩ nhiên là được.

Gia chủ vui vẻ đồng ý,uống một ngụm trà thơm rồi thông thả đứng lên dẫn đường.

Hành lang vẫn vòng vèo,treo rất nhiều giỏ hoa đông đưa,gió từ phía trước lùa tới mang theo hương thơm thoang thoang như của hoa sen,dần dần hiện ra trước mặt một hồ nước khoáng đạt.

Hành lang cừu khúc xây trên biển hoa sen nở bung tỏa hương ngào ngạt,ngước đầu nhìn lên là trời xanh mây trắng.

Hấn dừng bước,trước mặt là tòa lầu cao vun vút,sững sững đứng giữa trung tâm vạn vật.

Hấn hít sâu mấy hơi nhưng nhẹ nhàng thôi,giương mặt từ đó càng bình lặng mà nội tâm cũng an tĩnh theo.

Gia chủ dừng bước quay lại cười cười,phán một câu khiến hấn muốn nổi sung thiên.

-kim ốc tàng kiều.

-quân gia đối đãi không tệ.

Hấn cũng rất tươi cười đáp lễ,sau đó phác cử chỉ mời gia chủ tiếp tục dẫn đường.Trong lòng âm thầm rửa xả tên cáo già gian xảo.

Lầu cao 10 tầng,vừa đặt chân vào tiền sảnh đã thấy 2 hàng người đứng cúi chào cung kính,một đám thị vệ trang nghiêm.

Tiếp đó gia chủ dẫn hấn vào một căn buồng nhỏ sau đó có thị vệ đứng phía ngoài nhanh nhẹn đẩy cửa gát,tức thì căn buồng từ từ dâng lên cao.

Căn buồng 3 mặt kín chỉ có đằng trước là hở,lần lượt dâng tới tầng 7 mà mỗi tầng lướt qua đều thấy một đám gia nhân thị vệ đứng nghiêm chỉnh 2 hàng cúi chào kính cẩn hết mực.

Đến tầng 8 thì dừng lại,2 bên lại chỉ có 2 thị nữ vội vàng thi lễ,trước mặt là một gian phòng rộng rãi.

2 bên vách tường có đặt 2 kệ giá sách...

Trước mặt là bộ trà kỷ,treo có để bộ trà cụ...

Phía sau là tấm rèm lớn, phủ kín từ trần nhà xuống, ngăn cách gian bên trong. . .

Mảnh lụa trắng tinh khôi, mỏng tanh, lấp lánh như được dệt cùng những tia nắng. . . theo gió lùa khẽ đong đưa, hé mở chút không gian buồng bên. . .

Gia chủ đã bước ra, quay lại nhìn Huyết vẫn vẫn đứng ỳ không nhúc nhích, hẳn thật không muốn vào gặp ngài mà có cái tên kì đà cản mũi kia khur khur bên cạnh, đành bước lên 1 bước, cười trừ nói.

-quân gia. . .

Gia chủ cười cười.

-các hạ vào đi, bốn quân không làm phiền.

Hắn kinh nghi.

-bốn quân còn có công chuyện.

Dứt lời liền xoay người bước vào buồng nhỏ, thị nữ vội vã kéo cần gạt.

Hắn nhìn theo gia chủ mất hút phía dưới cảm thấy không thể tin được, chẳng lẽ nhọc công đích thân dẫn hắn đi một đường xa xôi vòng vèo tới vậy rồi cứ thế trở về? nếu vậy đề Tô như dẫn đường thì được rồi.

Một trong 2 thị nữ lên tiếng rồi nhanh chóng đưa tay khẽ vén rèm mỏng, khoảng nhỏ lộ ra, chỉ cảm thấy bên đó như được tắm trong ngàn vạn tia nắng.

-Tư không công tử đợi người đã lâu.

Huyết vân bước vào, tấm rèm phía sau buồng nhẹ, ngoài đầu mơ hồ thấy người thị nữ cũng lùi ra xa. Thật sự đề cho bọn họ trò chuyện riêng tư?

Tiếng nói thân quen khẽ vang.

-ngươi tới rồi.

Hắn nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Chỉ thấy bên cửa sổ lớn mở rộng, gió lùa vào tấm rèm trắng tuyết, lộ ra một bóng hình bạch y.

Người đó đứng bên khung cửa sổ, nhìn lên bầu trời nhàn nhạt sắc xanh. . .

Khung cửa sổ lớn phía đối diện, rèm cửa lại được vén gọn sang 2 bên, chuông gió không ngưng kêu đing đang vui tai. . .

Ở bên phải có đề một cây cầm làm từ gỗ ngô đồng lâu năm, tơ tằm dệt làm dây. . .

Cách 1 trượng, chính giữa đặt chậu hoa lớn cắm tú cầu, lá to bản xanh thẫm xen lẫn những chùm hoa li ti mới hé sắc xanh trắng, tím nhạt và phớt hồng. . .

Ở bên trái kê thư án, trên đề văn phòng tứ bảo. . .

Gần cuối phòng có đặt cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên. . .

Tổng thể căn phòng. . .khóang đạt mà xa hoa, trong từng chi tiết nhỏ đều thể hiện được nét tinh xảo cùng sự quan tâm mà gia chủ dành cho khách nhân dùng. . .

Hắn nhẹ bước tới bên nam nhân xa xôi kia. . .ngập ngừng vẫn.

-vương gia của ta. . .ngài thế nào?

Bấy giờ người kia mới quay mặt lại, gương mặt vốn trắng nõn nay không hiểu vì sao 2 gò má lại phớt hồng. Ánh mắt vương gia nhìn, gây cảm giác như có gì không đúng, ngài chưa từng nhìn hắn như thế.

Cái nhìn mê mang như say rượu mà lại không phải, như lơ đãng lại giống cố tình.

Đôi mắt như mặt hồ, sóng sánh gọn nước, phản chiếu lại tinh quang nhưng lại tựa như phủ một lớp sương mù. . .

Có một sự mỉ hoặc khó nói thành lời. . .

-vương gia của ta. . .ngài có ổn không?

Vương gia khe khẽ lắc nhẹ, ngài mặc trang phục Đông hải quốc, tóc xõa dài và cài ngọc quan chứ không thắt bím gọn gàng theo kiểu đầu của người Bắc kỳ. Những lọn tóc đen nhánh theo cử động mà đong đưa mềm mại, như một điệu múa hoặc khó cưỡng, khiến người ta muốn vươn tay chạm nhẹ vào.

-ngài không khỏe chỗ nào?

-ta cảm thấy có lúc thì bình thường...có lúc lại...

-lại sao?

-cả người hư nhược...khô nóng...bức rứt khó chịu...

Hắn nhìn nhìn vương gia, cảm thấy chắc mình nghe lầm...hoặc hiểu sai ý vương gia muốn nói...

Rồi hắn vươn tay bắt mạch cho vương gia...

Huyết vân lại nhìn nam nhân bạch y đang vô thức phát ra sức quyến rũ...liền chỉ muốn lập tức chạy đi giết tên tướng quân biến thái kia.

Huyết vân thả tay ra, rồi lấy sợi dây đeo trên cổ xuống, do dự vẫn.

-tên tướng quân đó có động vào người vương gia chưa?

Vương gia lắc lắc, ngài hẳn không biết, khi làm vậy lại giống như đang quyến rũ người đối diện.

-hắn đối với ta rất tốt, rất chu toàn...ta cơ hồ muốn gì hắn đều đáp ứng ngay. Ta nói với hắn, sau khi nguoi tỉnh lại, hãy đưa nguoi tới gặp ta, gặp riêng, chỉ 2 người...hắn không chút lưỡng lự, lập tức ưng thuận...ta cũng dặn hắn chỉ cho nguoi uống nước trắng...hắn cũng chẳng hề thắc mắc lời thôi...

Sau khi nghe được câu trả lời của vương gia, hắn nhủ cặp mày tập trung suy tính...chuyện này có ẩn tình chi đây...chỉ nội việc tên khốn khiếp đáng chém ngàn đao đó cho vương gia của hắn uống xuân dược là đủ thấy trình độ đen tối khó lường trong việc bày mưu lập kế.

Huyết vân không biết đây là tình dược gì nhưng liều lượng nó ở trong cơ thể vương gia rất thấp chỉ đủ khơi gợi ham muốn nếu được kích thích bằng tâm tư của ngài.

Còn nếu như tâm tình ngài không xao động thì dược liệu đó cũng sẽ ngủ yên bên trong...như thế...tên gia chủ đó chỉ muốn dò xét...xem vương gia khi nào thì nảy sinh cảm giác với tên Từ hồng.

Nếu như thực sự là dụng ý đó...thì trước mắt tên Từ hồng sẽ không chạm tới vương gia...mà đợi cho tới khi nào vương gia động tâm...cũng là lúc xuân dược phát huy tác dụng...

Tên Từ hồng lại kiên nhẫn chờ con mồi tự hiến thân?

Dựa vào tự tin nào mà gã nắm chắc đến một lúc nào đó vương gia sẽ đổ?

Vương gia là nam nhân bình thường, trên thực tế xem như có vương phi tương lai là quốc sắc thiên hương...cái tên già khủ để đó căn cứ vào tài liệu nào mà dám liều lĩnh đánh cược sẽ có được trái tim ngài?

Hoặc giả tên Từ hồng thực sự nhất kiến chung tình với vương gia?

Cho nên cam tâm tình nguyện chờ đợi để có được cả con người ngài?

Tên Từ hồng đó là loại người gì?

Không phải chỉ là một tên võ phu thô tục sao?

Huyết vân không rõ tính cách tên Từ hồng đó rốt cuộc là hạng người như thế nào, cho nên tạm thời không đưa ra được thêm suy luận...tâm, giống như ngồi trên ghế nóng chỉ muốn nhòm dây hành động ngay...

Chỉ là nếu đến một lúc nào đó vương gia lại thật sự rung động trước sự chiều chuộng cùng chu đáo hết mực của tên Từ hồng...vậy thì hẳn phải làm sao?

Không thể nào...hắn lú lẫn mất rồi...sao lại có thể nảy sinh suy nghĩ lẫn thần thế được. Tốt nhất để tránh đêm dài lắm mộng hẳn cần nhanh chóng thoát khỏi chốn hang hùm này...

-Vân...Vân...

Vì mãi mê theo đuổi những tính toán trong đầu Huyết vân cơ hồ trở lên bất động khiến vương gia lo lắng, quan tâm gọi mấy tiếng mới kéo hắn quay trở lại thực tại.

-vương gia...?

-nguoi nghĩ gì mà nhập tâm tới vậy? quên luôn cả sự có mặt của ta?

Huyết vân nở nụ cười sau đó đeo sợi dây lên cổ vương gia, 2 bàn tay nhẹ nắm vào 2 bả vai ngài, ân cần dặn dò.

- lát nữa thần về, ngài lập tức sai thị nữ chuẩn bị nước tắm... sợi dây thần đeo cho ngài... ngài phải luôn mang theo trong người, đặc biệt là lúc tắm...

- sao phải thế?

Vương gia mân mê viên hắc ngọc, dưới ánh nắng mặt trời tỏa sáng màu xanh lam vô cùng rực rỡ.

- nếu ngài ngày nào cũng tắm cùng nó, ngài sẽ không thấy xuất hiện tình trạng trên nữa...

- thật sao?

- đương nhiên... nó là vật trân quý đấy! ngài đừng để ai nhìn thấy nhé!

Vương gia ngắm nghía một lúc nữa liền cất vào ngực áo, nhìn hấn, vẩn.

- vật quý hiếm như vậy... người sao mà may mắn có được nó vậy?

Huyết vân bước tới bên bệ cửa, nhẹ vén màn lụa ra sau lưng, nhìn trời cao xanh lồng lộng, bỗng bình những áng mây trắng xốp, phóng tầm mắt ra xa, có thể nhìn thấy cuộc sống dân chúng nhộn nhịp phía ngoài phủ tướng quân.

Vương gia cũng bước tới bên cạnh, 2 tay đặt hờ lên bệ cửa, cùng hấn nhìn cảnh sắc tươi đẹp. Thật không ngờ một thành quan ngoại lại có cuộc sống phủ trú tới vậy?

Cũng đơn giản thôi bởi vì đây là một trong 2 thành quan ngoại có tuyến đường buôn bán thông thuận với Nam hoa.

4 năm trở lại đây thành Tàn hoài mới có tuyến đường cho xe vận chuyển dễ dàng, chỉ tốn mấy ngày thay vì lúc trước lần mò qua rừng sâu núi hiểm, rất mất thời gian. Nhưng so với thành Thiên lương vẫn không sánh bằng, bởi vì nơi đó có hệ thống đường thủy được trú trọng từ lâu nên số lượng tàu thuyền đánh bắt cá rất phát triển cũng như sản lượng hàng hóa trao đổi với Nam hoa láng giềng rất phong phú mang lại nguồn lợi tức dồi dào.

- thần luôn tin rằng trên đời này không bao giờ có chuyện may mắn từ trên trời rơi xuống, mà phải do bản thân rất nỗ lực mới đạt được... cho nên vật này rất ý nghĩa với thần...

Vương gia nghe âm thanh xa xôi của hấn vọng về tâm trạng càng bức rút không yên, vừa như vui mừng, vừa như thất vọng...

- ta hiểu rồi... ta sẽ cất giữ nó cẩn thận... khi nào khỏe sẽ trả lại người...

Huyết vân giật mình quay lại nhìn nhìn ngài, chợt nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng lại quên không nhắc tới, môi mấp máy mấy lần cuối cùng ngập ngừng vẩn.

- ngài... vào lúc nào thì có cảm giác đó?

Vương gia nhìn vào đôi mắt hấn...

Đôi mắt ngài nhìn hấn tựa như tìm tòi, nhìn xem trong đôi mắt đối diện kia có tia tư tình nào xuất hiện, lại tựa như bọc bạch nổi lòng sâu kín khó thổ lộ...

Huyết vân dường như minh bạch lại tựa như không hiểu... không tin... không muốn biết...

Ánh mắt hấn lảng tránh đi, đắn đo một chút rồi nhẹ mở lời.

- thần... hôm khác sẽ trở lại?

Dứt lời liền xoay người, nhưng mới bước được một bước thì khựng lại, vạt áo bị người lưu giữ. Hấn không quay lại nhìn ngài, chờ vương gia khó khăn mở miệng.

- đêm đó... toàn bộ quân lính đều chết hết... người biết chưa?

- thần... bây giờ mới được hay...

- tình hình Bắc kỳ thế nào... thì nói cho ta... ta... không muốn ở đây...

- thần... nhất định sẽ đưa người rời khỏi nơi này...

Vạt áo gắt gao nắm chặt hồi lâu cuối cùng cũng thả lỏng, Huyết vân lập tức rời đi...

Phía sau, vương gia lặng im nhìn theo... tâm... dường như ngừng đập... lệ... lặng lẽ chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tâm lý chiến.

Lúc hấn xuống tới sảnh đường thì thấy thị nữ Tô như đã chờ sẵn, một đường trở về phòng Huyết vân trở lên lạnh lùng thâm trầm khiến nàng ta không dám bắt chuyện. Khi về đến trước cửa phòng mới khẽ khàng lên tiếng.

- công tử nếu có gì giao phó cứ kêu ta một tiếng. . công tử có thể đi dạo một mình trong tiểu viện này nhưng ra khỏi khuôn viên phải có ta đi theo. . .

- tại hạ hiểu rồi. . . đa tạ cô nương nhắc nhở.

Dứt lời hấn định đẩy cửa phòng bước vào thì Tô như lại tiếp.

- công tử. . . chẳng hay phải xưng hô thế nào đây?

Hấn khựng người một chút rồi quay lại, cười nhẹ.

- cứ gọi tại hạ là Vân công tử thì được rồi.

Cô nương kia khe khẽ nở nụ cười hài lòng, nói thêm.

- Vân công tử, vậy ta không làm phiền công tử nghỉ ngơi.

Hấn trở lại giường, ngồi thiền định đến tận xế chiều.

Thật ra với tâm trạng và tình hình lúc này, trong đầu là trăm dây ngàn rợ vấn đề, hấn chỉ muốn tĩnh lặng để tư tưởng được thông suốt.

Một đường ngồi bất động như thế, không gian im ắng, nhưng tâm tình lại lưu chuyển thiên ti vạn lữ câu hỏi. . . cái hấn cần đã thông lúc này là tên Từ hồng đó. . . đang lập mưu bày kế hiểm gì?

Cổ nhân có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. . .

Bây giờ tất cả hấn có chỉ là nghi vấn. . .

Huyết vân cần thông tin. . . số ẩn vệ đi theo hấn. . . không biết còn sống sót được bao nhiêu. . . có lẽ. . . đều tử vong cả rồi. . .

Khi Huyết vân xuống giường ra bàn uống nước thì tiếng cửa phòng khẽ vang, giọng của thị nữ Tô như nhẹ kêu.

- Vân công tử, ta tới đưa thêm nước uống.

- vào đi.

Cánh cửa khẽ mở, cô nương đó liền bước nhẹ tới bên bàn thay bình nước mới, rồi đi đến bên cây giá nến thấp sáng.

Ngoài sân trời đã tắt nắng, nhiệt độ cũng theo đó giảm mạnh, từng cơn gió xào xạc phía ngoài báo hiệu mùa đông sắp tới, tuy nhiên so với cái giá lạnh Bắc kỳ thì chẳng thấm vào đâu.

- Để ta chuẩn bị nước tắm cho công tử nhé!

Hấn lắc nhẹ.

- không cần, giờ tại hạ thấy trong người vẫn mệt lắm, có lẽ sẽ lại nghỉ thêm.

- a. . . vậy sáng mai ta sẽ quay lại. . . hay để ta sắc chút thuốc bổ cho công tử?

Hấn cười nhẹ, từ chối tiếp.

- Tại hạ không sao, nếu có gì cần sẽ lại làm phiền cô nương

Nàng ta cười cười.

- ban này quân gia có dặn ta tới báo cho công tử hay sáng mai gia chủ muốn gặp Vân công tử.

-được, vậy sáng mai lại nhờ Tổ như cô nương dẫn đường.

Khi trăng khuyết đã lên cao treo chênh vênh lưng chừng thình không thì trong căn phòng lạnh lẽo của Huyết vân, một người mặc đồ dạ hành viếng thăm.

Người đến là một nữ nhân tuổi khoảng 26, nhưng thực chất có thể lớn hơn rất nhiều. Gương mặt nàng thanh tú, hầu như không hề gửi thấy mùi phấn son, toàn thân lại toát ra cảm giác lạnh lạnh cùng cao xa.

Tổng thể mà nói đích xác là một nữ nhân chuyên hành tẩu trên giang hồ luôn bầu bạn với kiếm và ngựa. Nhưng nữ nhân này hoàn toàn không có vẻ là nữ trung hào kiệt hay đi hành hiệp trượng nghĩa, mà ngược lại, giống một nữ sát thủ giết người không ghê tay.

Nữ nhân đứng bên cạnh giường, nhìn nam nhân ngồi trên giường gương mặt tiêu tụy hốc hác, sinh khí như bị hao hụt đi rất nhiều.

Huyết vân cười hiền lành, ánh mắt nhìn nàng ấy cũng trở lên mềm hơn.

-Liên muội, muội đến thật đúng lúc.

-Vân huynh, lâu ngày không gặp.

Nàng khô khan đáp.

Nàng chính là 1 trong 9 trưởng lão của Huyết hải giáo, tên gọi Mặc liên.

-Liên muội, 2 vạn hắc phong kỳ của tá tướng tây hồ kỳ Từ hồng đành giao lại cho muội xử lý vậy.

Mặc liên lạnh nhạt gật nhẹ, nói.

-Vân huynh cần nhanh chóng trở lại Bạch liên sơn. . .

Huyết vân nghe nàng bảo thế cười cười.

-ta biết. . .

Mặc liên bình thản, tiếp.

-thần sắc quá tệ. . .

Huyết vân lại cười, đôi mắt cũng lấp lánh ánh sáng như lúc nào.

-chuyện này ta vốn đầu tài bằng muội. . . muội mà không tới nhanh e rằng ta thật sự trở thành cây khô, không những thế linh hồn còn chẳng được siêu thoát yên ổn.

Nàng ấy gật nhẹ đồng ý, nhưng nói vấn đề khác.

-2 vạn kỳ binh của Bắc kỳ khoảng mấy hôm nữa là tới gần nơi Vân huynh lập huyết ma trận, muội cần có tín vật gì đó từ huynh để điều động bọn họ.

-phải rồi. . . lệnh bài sứ giả, không biết còn ở chỗ đồ nát đó hay đã bị lấy đi. . .

-muội đã phái một toán ẩn vệ tới địa phương đó trước. . .

Ngẫm nghĩ một chút hần bổ sung thêm.

-tối mai muội quay lại, ta sẽ viết một lá thư ủy thác. . . và mượn một vật từ chỗ vương gia. . .

Nàng ấy ngạc nhiên vấn.

-sao vương gia cũng bị bắt tới đây?

Huyết vân tóm tắt nội dung cho nàng hiểu sơ vấn đề.

-ngài ấy khẳng khái đòi đi theo bắt đắc dĩ mới phải để ngài ấy đóng giả hộ vệ của ta. . . tiếp đó lại bắt cóc nhằm vì tương ngài ấy là sứ giả. . . sau khi biết nhằm thì không giết mà trái lại còn đối đãi như thượng khách. . . hiện bị giam lỏng tại nơi khác. . .

Mặc liên gật nhẹ, nhận xét trọng tâm.

-có được con tin giá trị thế trong tay. . . Bắc kỳ coi như một nửa thất thế. . .

Huyết vân im lặng, vương gia có cân lượng thế nào trong lòng hoàng đế Bắc kỳ hẳn là người rõ hơn ai hết.

Mặc liên thấy hấn lâm vào trầm tư thì cất giọng thông báo.

-công chúa của Nam hoa đã tới thành Kha lương từ lâu...trung tướng nam hồ kỳ Tử Lam với 3 vạn Hắc phong kỳ ở ngoài thành 100 dặm dừng trại... còn thân chinh tới yết kiến thành chủ lấy danh nghĩa là sứ giả Đông hải, thay mặt hoàng đế muốn liên hôn với Nam hoa, chính là muốn lấy công chúa Mộ dung tuyệt không... bên Nam hoa chưa có câu trả lời...

Huyết vân cười nhẹ, thần sắc vẫn tái nhợt, nhìn giống hệt một người bệnh lâu ngày không được tiếp xúc với nắng.

-nếu muội diệt được toàn bộ Hắc phong kỳ, đến lúc đó... Nam hoa càng khó đưa ra được câu trả lời... nếu không ưng thuận... coi như cùng Bắc kỳ tuyên chiến với Đông hải, mà ưng thuận thì có khác nào con rùa rụt cổ... sẽ là đề tài để mọi người đàm tiếu trong lúc trà dư tửu hậu...

Mặc liên lại chuyển đề tài.

-Tây hoàng đang rục rịch hành quân... chia làm 2 hướng... một về thành Kha lương... 2 là hướng về huyết ma trận...

-cũng đến lúc rồi... để xem “tên đó” chôn vùi Tây hoàng thế nào?

Huyết vân cười dường như càng tươi nhưng gương mặt vẫn tiều tụy, xanh xám như một cái xác mới chết mà biết cử động.

Sáng hôm sau, Tổ như kinh nghi nhìn thần sắc hấn trông vô cùng thảm tệ, nhưng Huyết vân vẫn đi đứng nói năng bình thường nên nàng ta cũng không dám quá bận tâm, một đường chuyên trú dẫn ra hoa viên. Từ xa đã nghe âm thanh vun vút của vũ khí giao tranh, đến gần liền thấy một màn quân chiến một chọi 4 vô cùng đặc sắc.

Chỉ thấy chính giữa vòng vây 1 nam nhân tuổi ngoài 30 mặc độc 1 cái áo đơn ôm lấy cơ thể to cao săn chắc, ngực áo cơ hồ phanh ra quá nửa lộ ra vòm ngực bảnh mắt bóng bẩy với những giọt mồ hôi lấp lánh. Hấn ta múa thanh đại đao nhẹ như không dễ dàng tả xung hữu đột công thủ những tên vây quanh.

Sáng ra tiết trời se lạnh, Huyết vân đứng ngoài vòng chiến nghe gió vũ vũ đi lại thổi mạnh tới mức cơ hồ muốn cuốn hấn đi thế mà cách đó vài trượng cái đám chủ tớ đánh đấm hăng say tới mức mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Sau khi gạt bay đám thuộc hạ ra xa, tên gia chủ mới quay ra nhìn Huyết vân, cười như càng thâm thúy hơn khiến hấn muốn nổi hết da gà da vịt.

-Vân công tử, tôi qua ngủ không ngon sao? sáng ra thấy thần sắc công tử như rất tệ.

Tên gia chủ đứng sau tấm bình phong, lộ ra cái đầu, hấn đứng yên cho thị nữ thay y phục và làm vệ sinh cá nhân, riêng cái đầu thì ngo ngoáy quay sang hỏi.

Huyết vân cười nhẹ, từ tốn đáp.

-chỉ là chút bệnh vặt, qua một hai hôm nữa sẽ khỏi thôi.

-là vậy sao?

Khi bình phong được dẹp đi thì trên người gia chủ cũng được khoác một bộ cẩm y ngọc bào thêu tay quý giá tinh xảo, gương mặt tinh anh đầy thần thái khi lộ hoàn toàn trái ngược một trời một vực với Huyết vân. Hai thị nữ kính cẩn dẫn đường tới một bộ bàn ghế đá, ăn sáng ngon lành dưới gốc cây cổ thụ đang từ từ trút lá già úa.

Gia chủ vừa nhàn nhã ăn sáng vừa bắt đầu câu chuyện.

-thật tiếc là Vân công tử không ăn gì được. Tay nghề trù sư trong phủ của bốn quân thật sự có thể sánh với ngự trù trong cung, hấn Vân công tử đã rất lâu không ăn đồ của quê nhà?

Huyết vân nghe thế cũng chỉ cười rồi đáp nhẹ.

-cô phụ hảo ý của quân gia tại hạ cũng áy náy.

-Vân công tử vì trị bệnh mà tuyệt thực bốn quân cũng không so đo. Vậy hôm qua Vân công tử gặp vương gia của mình, chẳng hay thấy thần thái người thế nào?

Hấn nhấp một ngụm nước trắng, lơ đãng liếc nhìn vườn hoa rộng bát ngát một vòng rồi mới khe khẽ đáp.

-được quân gia coi trọng, đối đãi như tri kỷ, vương gia dĩ nhiên cảm thấy rất tốt, hấn sẽ sớm đến ngày vì quân gia mà giải bày ưu tư.

Gia chủ nghe thấy thế liền dừng ăn, nhìn hấn càng kỹ lưỡng. Huyết vân cũng chẳng chút nao lúng khảng khái đón nhận cái nhìn soi mói. Thấy biểu tình của hấn như thế gia chủ liền khẽ cười, nói.

-vậy còn Vân công tử thì sao? thấy tướng phủ của bốn quân thế nào?

-thứ cho tại hạ kiến thức còn nông cạn, về mặt kiến trúc không rành rẽ... chỉ cảm thấy nơi này rất bề thế còn xa hoa hơn cả phủ của một quận

vuông, trong mỗi chi tiết vật dụng dù nhỏ nhất cũng đều hết sức tinh tế, tỏ rõ quyền uy đột đỉnh của quân gia... xinh đẹp mà lòng lầy... quân gia thật biết cách tận hưởng.

Quân gia thủng thỉnh đáp.

-đòi người có được bao lâu...so đo tính toán chi chuyen miệng lưỡi thế gian...

Huyết vân bồi thêm

-người không vì mình, trời tru đất diệt...

-Vân công tử nếu đã nói vậy, có muốn sở hữu một phủ viện hoa lệ thế này?

-tại hạ nào đã có công lao gì mà dám to gan mơ tưởng.

-muốn lập chiến công, đối với Vân công tử mà nói nào tính là quá tầm tay...

-quân gia quá lời, tại hạ chỉ là hạng phàm phu tục tử, không dám múa rìu qua mắt thợ.

Từ hồng cười lạnh, giọng âm trầm vang lên.

-Vân công tử còn không tính là thợ sao? trận pháp diệt gọn ghề 1 vạn hắc phong kỳ của phó tướng Từ ngọc, làm bốn quân thất kinh, khiến thế gian hay tin mà kinh đảm, thực sự là danh chấn thiên hạ.

Huyết vân trong lòng cười lạnh, về ngoài mặt vẫn tính bơ, nhìn ngắm thiên địa luân chuyển trong tướng phủ.

-tội tại hạ lớn như thế không biết ý hoàng đế Đông hải quốc tính toán thế nào? ý của quân gia lại ra sao?

Từ hồng nghe thấy thế cười càng lạnh lẽo, tâm nói ta đây là muốn trăm đao từng xẻo người, nhưng hoàng đế lại hạ lệnh chiêu dụ người ta mới phải nhẫn nhịn để lại cho người một mạng. Biết thân biết phận thì ngoan ngoãn nghe lời bằng không ta sẽ cho người sống không được mà chết cũng chẳng xong.

-hoàng đế luôn rộng lượng với người tài, chỉ cần Vân công tử trở thành quân sư của bốn quân, lập tức miễn mọi tội trạng ban thưởng hậu hĩnh...

Huyết vân lại lơ đãng đưa mắt nhìn không gian thoáng đãng, gió lạnh lạnh vì vu thổi qua những tán lá héo úa cuốn chúng nhanh chóng lao vào mặt đất. Những nụ hoa run rẩy trong cơn gió mát lạnh, chỉ dám hé nở trên những cành cây khẳng khiu thưa lá mọc khiến người nhìn vừa thấy liền muốn ngắt về phòng cấm.

Huyết vân nhàn nhạt mở lời.

-hoàng đế đối với thần tử quả nhiên rộng rãi...chỉ mong tại hạ có phúc để báo đáp lại.

Gia chủ nghe vậy cười lớn.

-Vân công tử quả nhiên là anh hùng thức thời...sắp tới sẽ có chiến dịch lớn cho công tử trở tài, đến lúc đó mong công tử thể hiện hết bản lĩnh ra.

-đến lúc đó, quân gia chỉ cần nói một câu, tại hạ nào dám không tuân.

-Vân công tử quả nhiên là anh tài hào sảng, không cậu nệ tiểu tiết, dễ dàng chuyển chủ phò tá.

-quân gia chê cười, tại hạ chẳng qua cũng chỉ muốn có cuộc sống phú quý như bao kẻ tầm thường khác...Đông hải quốc hùng cứ một phương, được ngài đề mắt, trọng dụng là phúc tổ tam đời, có thể ngu ngốc từ chối, chính là có lỗi với bản thân.

-được nghe câu này của công tử bốn quân cảm thấy rất tâm đắc, thà phụ cả thiên hạ cũng không để thiên hạ phụ ta.

Sau khi từ giả Huyết Vân lại trở về phòng tự giam mình tới tận chiều muộn suy tính kế sách.

Thành thật mà nói hiện giờ Huyết Vân không thể lấy cứng đối cứng, phạm làm việc gì đều lấy đại cục làm trọng tránh để tên Từ hồng nảy sinh nghi kỵ.

Nhưng cái tên Từ hồng đó quả nhiên không đơn giản như bản tính dễ dãi bề ngoài...tên đó chắc chắn đang giăng lưới, mà mỗi như...có lẽ chính là vương gia Tư không.

Trời chiều chạng vạng Huyết Vân bảo thị nữ Tố như dẫn đường cho mình tới gặp Tư không công tử, lúc tới sảnh đường của tòa lâu lại được thị vệ cho hay vương gia đang cùng quân gia ăn cơm tối.

Huyết vân đứng thất thần mất mấy giây sau đó bình thần nói bản thân sẽ ra chỗ hoa viên chờ, không cần phải báo cho quân gia hay Tư không công tử biết.

Huyết vân ra bàn ghế đá nơi hoa viên, ngồi dưới gốc cây ngân hạnh chống cằm ngắm trăng tròn trên cao đang lung linh tỏa sáng, thị nữ Tố như yên lặng

đứng phía sau một lúc chợt ngập ngừng đưa ra ngời ý.

- Vân công tử chẳng hay biết gảy đàn tam thập lục?

Huyết Vân đưa mắt nhìn tòa lầu cao vút, lơ đãng trả lời.

- một chút.

Một lát sau Tổ như đưa tới một cây cổ cầm quý giá. Huyết vân nhìn nó một chút rồi mới từ tốn vươn những ngón tay xanh xao gảy gò lướt nhẹ lên.

Tiếng đàn phất chốc vang vọng khắp khu vườn, vươn lên thính không bám vào những tầng mái lưu ly cong vút, rồi leo vào được tầng 7.

Tầng 7, có 2 nam nhân đang thông thả dùng bữa tối, một người nói nói, một người nghe nghe, đột nhiên, có âm thanh xa xôi nhưng quen thuộc vọng tới.

Nam nhân mặc bạch y dùng đũa, hơi nghiêng đầu lắng nghe... bản nhạc này... hình như đã từng nghe ai đánh rồi thì phải... là ai?

Không phải chính là khúc nhạc Vân gảy cách đây ít lâu sao?... một khúc nhạc mang đầy tâm sự... có sự thông dong thanh thoi, vốn đó mới là con người hần, giống như một thi nhân vui cảnh điền viên, không ưu tư chẳng phiền muộn.

Có lúc lại trầm lặng mà gấp gáp, giống như tâm tình bất an, hốt hoảng của hần...

Có đoạn lại dồn dập mạnh mẽ, giống như một con lốc muốn cuốn phăng mọi chướng ngại, muốn gạt bay những phiền não để đến với sự phóng khoáng hào sảng đến với tự tại... giống như con gió tuyết lạnh lẽo quần vũ...

Những con gió tuyết mỹ lệ nhưng vô tình của Bắc kỳ... chúng luôn là nỗi ám ảnh của ngài... nhưng nó cũng gắn liền với hình ảnh quê nhà... nó là sự khao khát ước vọng của ngài.

Khúc nhạc mới này Vân đã đặt tên cho chưa?

Ai đang gảy đàn?

- Tự không? Tự không?

Tự không quay ra nhìn nam nhân có đôi mắt hoa đào trước mặt. Nam nhân này ngày 2 bữa tới dùng cơm với ngài, mỗi câu nói quan tâm, mỗi cử chỉ săn sóc đều vô cùng tự nhiên như thể đã đối đãi thân tình như thế từ lâu với Tự không rồi.

Tự không nói.

- ngài nghe thấy gì không, có ai gảy đàn thì phải?

Từ hồng cũng nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được thứ âm thanh trong trẻo ngân nga của đàn tam thập lục xa xôi vọng lại.

Tự không đứng lên, dời bàn ăn, vươn tay vén rèm lụa ngăn giữa 2 gian, tiến tới bên khung cửa sổ lớn, âm thanh từ phía dưới vươn lên càng rõ ràng. Phía sau Từ hồng cũng lục đục bám theo, cả 2 yên lặng lắng nghe khúc nhạc đang không ngừng vắn vít vào không trung, lưu chuyển bên tai như một thứ âm điệu thanh thuần của thượng thiên khiến lòng người mơ hồ bị cuốn theo lúc nào chẳng rõ.

Ánh mắt 2 người tìm nguồn phát ra âm nhạc phía dưới, ẩn hiện dưới những tán cây lùm hoa che chắn, dưới những ngọn đèn lồng hư ảo, hình ảnh không rõ nét về một người ngồi gảy đàn, kê bên còn có một nữ nhân.

- xem ra hần không chỉ đơn giản là y sư của vương gia... cầm nghệ trác tuyệt như thế... thật khiến người khác hâm mộ.

Từ hồng bên cạnh nhàn nhạt nhận xét, vương gia bấy giờ mới lại quay ra nhìn gia chủ, nhẹ cười rồi cứ thế trở lại bàn ăn tiếp chỗ cơm đang dở.

Từ hồng ngậy ra một chút nhìn ngài dời đi, lại cúi đầu nhìn nam nhân phía dưới đã ngừng gảy đàn... trong đầu lưu chuyển tính toán.

Sau một hồi lâu ngồi thưởng trà ngắm trăng vịnh thơ bên cạnh chậu Cẩm tú cầu thật lớn đang chum chim những nụ hoa be bé phớt hồng, gia chủ hài lòng ra về.

Trăng rằm trên cao vẫn ôn nhu như nước, dịu dàng lan tỏa thứ ngân tinh lỏng lánh như dệt những sợi tơ bằng bạc giăng vào không gian.

Tiếng của một nam nhân vang lên sau lưng khiến Huyết Vân hơi giật mình quay lại nhìn.

- Vân công tử, trăng thanh gió mát, gảy đàn nơi này thật lý tưởng a!

Huyết vân từ tốn đứng lên thì lễ, thị nữ Tổ như cũng lật đặt làm theo.

- Được rồi, bốn quân cũng không lỡ làm mất thêm thời gian của Vân công tử.

Nói xong liền bỏ đi, Tổ như mau chóng dẫn đường cho Huyết Vân trở lại tòa lầu, hắt một đường đi lên còn nàng ta ngoan ngoãn đứng chờ phía dưới.

Trên cao, nguyệt đã lên tới đỉnh điểm, từng cơn gió lạnh lẻo thỏi tung bay những tấm lụa mỏng manh khiến Tư không rung mình, ngài dặn 2 thị nữ để Vân lên tầng 10 sau đó chậm rãi bước lên bậc cầu thang.

Khi Huyết vân lên thì được thị nữ cho hay ngài đang ở tầng trên cùng.

Cầu thang dẫn lên tầng trên cũng được chia làm nhiều gian nhỏ với những tấm rèm lụa mỏng manh trắng muốt rủ từ trần xuống nền nhà làm vật ngăn cách, có rất nhiều giá cắm nến nhưng hiện chỉ được thắp mấy cái, mờ mờ nhận ra đây là tầng để tắm rửa.

Đi đến tầng trên cùng... đầu tiên là tấm rèm lụa mờ mờ lay động để lộ bóng hình một người đang ngồi đối diện Huyết vân, ánh mắt tinh thuần sáng trong...

Huyết vân vén rèm bước tới, trong đôi mắt đẹp của người trước mặt không còn sự mộng lung mê đắm nhưng sức quyến rũ của ngài không hiểu sao vẫn lan tỏa mãnh liệt đối với hấn khiến bước chân khựng lại.

Huyết vân nhìn cặp mắt thanh thuần vốn dĩ, cười nhẹ, người đối diện cũng cười theo, dường như cả 2 không còn bị những sợi tơ rối rắm cuốn lấy, trở lại là đôi chủ tớ hòa thuận như trước kia.

Tư không rót cho hấn cốc nước lọc, thân tình hỏi.

-sao trông thần sắc của ngươi càng tệ hơn vậy?

Hấn chỉ cười cười, nói vấn đề khác.

-vương gia, mấy ngày nữa có biến, chúng ta sẽ rất nhanh rời đi chốn này.

Tư không hơi kích động một chút.

-thật sao?

Huyết vân gật nhẹ khẳng định.

-thần đã liên hệ được với người bên ngoài, mấy ngày nữa 2 vạn kỵ binh Bắc kỳ sẽ tới, không những thế Tây hoàng cũng trợ giúp chúng ta.

-tốt quá! Nhưng sao Tây hoàng lại tự đi tìm đường khó cho mình vậy? bây giờ ta còn không nắm chắc bên phía Nam hoa còn muốn liên hôn nữa hay không?

-không cần phải lo lắng, Nam hoa nhất định vẫn sẽ gả công chúa cho ngài, còn về phần Tây hoàng, thần có vị bằng hữu quyền cao chức trọng bên đó tương hỗ. Vương gia của ta, mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa.

-lại là bằng hữu, người từ lúc nào có nhiều bạn tới vậy?

Hấn cười càng nhẹ, đôi mắt lấp lánh tinh quang, nhìn Tư không cực kỳ âm áp.

-dù ít liên lạc nhưng thần có rất nhiều huynh đệ sinh tử.

-...vậy sao!

-phải rồi, có thể cho thần mượn một vật giá trị của ngài không?

Vương gia không cần suy nghĩ nhiều, gần như gật đầu ưng thuận ngay tức thì.

-được...

Nói rồi Tư không tháo chiếc nhẫn cẩm thạch xanh thẫm được đeo ở ngón cái trao cho hấn, dưới ánh sáng của ngọn đèn cầy như ừng hồng, nhìn rất ma quái. Đây là chiếc nhẫn to bản, mặt có khắc ký tự nổi để đóng dấu lên thư tín và có vô số ký tự cổ khắc tinh tế ở mặt bên trong. Hoàng đế Bắc kỳ ban khi ngài đủ tuổi tham chính, nó có quyền lực tương đương với ngọc bài hoặc ngọc ấn của vương gia.

-thần cần có vật này để đưa cho bằng hữu, có nó làm tin thì mới sai khiến được 2 vạn kỵ binh Bắc kỳ.

-lại là bằng hữu nào?

-chính là cái người có khả năng thao túng trận pháp cao minh hơn thần.

Hấn lại cười hiền hòa, đối với những người Huyết Vân tin tưởng, những chuyện có thể nói tuyệt không cần giấu diếm.

-...là, người đó sao?

Chương 25: Gần trong gang tấc, xa xôi ngàn trùng.

Phía ngoài cửa sổ lớn để ngỏ, vầng trăng tròn vành vạch lung linh lan tỏa thứ sáng sáng hư ảo, từ trong thính không, một bóng dạ hành lao vào.

Người đến là một nữ nhân, khuôn mặt mộc để lộ dung nhan thanh lệ, thần khí lãnh tình lan tỏa làm người nhìn bất giác không lạnh mà run.

Nữ nhân thông thả bước lại gần, lơ đãng nhìn 2 nam nhân, cất chất giọng khô khan cứng nhắc.

- nghe danh vương gia Bắc kỳ đã lâu, bây giờ mới có cơ hội tương kiến chính thức, quả nhiên lời đồn không sai.

Vương gia nhìn Huyết vân, thấy hấn vẫn trấn định bình thản như không. Chẳng những thế gương mặt nhìn nữ nhân đó càng ôn nhu hơn lúc nào hết khiến tâm Tư không chẳng rõ là đang căng thẳng hay trĩu nặng.

Ngài vẫn ngồi yên, nhìn nữ nhân, từ tốn đáp lời.

- bốn vương cũng chỉ giống như bao người bình thường khác, có thể có tiếng tăm gì mà đến cả nữ nhân trung nguyên biết tới.

Nữ nhân thông dong đáp, mắt hơi liếc nhìn Huyết vân.

- có người ví vương gia giống như những bông tuyết, bay lác đác trong ngày ngập nắng. . .

Câu nói vừa dứt, gương mặt Huyết Vân không hiểu sao lại ửng hồng, nàng ta thấy thế lại thêm.

- ta tin trên đời này có nam nhân tinh khiết đơn thuần như thế. . . cho nên đêm nay lại cố tình tới gặp vương gia .

- nghe cô nương nói thế thì có vẻ là đã từng gặp qua bốn vương rồi?

Nàng ta thật thà gạt nhẹ, nói tiếp.

- đích thực có gặp qua vương gia cách đây đã lâu, lần đó ta tới thăm huynh ấy, nhận tiện lên đi coi ngài. . .

Nói đến đây, bấy giờ Huyết Vân mới tham gia câu chuyện, quay sang giải thích với Tư Không.

- vương gia, nàng ấy là sư muội của thần, cũng chính là người có tố chất bẩm sinh thao túng ma pháp trận đồ trăm năm hiếm gặp thần nói lúc trước.

Nói xong quay ra bảo với nàng.

- Mặc liên, muội lại đây ngồi đi.

Vương gia quay lại, nhìn Mặc Liên với con mắt khác, khách quan đánh giá trên dưới, chỉ cảm thấy đó là một cô nương tuổi ngoài 20, toàn thân tỏa ra khí chất thanh lãnh cao xa, không giống nữ nhân tầm thường.

Nàng giống như cái cây, thích chỗ lạnh lẽo nơi vách núi cheo leo, ở nơi đó, hoa sẽ lặng lẽ nở, tao nhã và duyên dáng nhưng lại xa cách ngàn trùng.

Huyết vân đưa cho Mặc liên 2 lá thư cùng chiếc nhẫn, rồi ngồi lại bàn hỏi han qua lại tình hình.

Doanh trại nơi quân Bắc kỳ nửa đêm bị tập kích giờ chỉ còn là đồng tro tàn của trận hỏa hoạn, bọn thuộc hạ của nàng đã bói trong đồng đồ nát đó tìm xác người mạng đi chôn cất tử tế.

Huyết ma trận do Huyết Vân tạo ra có lẽ cần phải giải, tên tá tướng tây hồ kỳ Từ Hồng e rằng sẽ không ngu xuẩn dẫn quân vào khu vực gần trận đồ đó nữa.

Trong khoảng thời gian tới Mặc liên sẽ không đến đây nữa, nhưng dĩ nhiên mọi việc vẫn có ản vệ thường xuyên tới liên lạc.

Đang bàn đại sự đột nhiên Mặc Vân hỏi một câu ngoài luồng.

- Vân huynh, mặc ngọc đâu sao không dùng?

Huyết vân lập tức đứng hình, vương gia cũng tức khắc nhìn sang hấn.

-sắc mặt huynh hôm nay còn tệ hơn hôm qua, chúng tôi huynh không dùng tới mặc ngọc... nó đâu?

Huyết vân đứng lên, bình tĩnh nói.

-Mặc liên, chuyện đó không quan trọng.

Nàng cũng đứng lên, chất giọng hơi bất bình.

-không quan trọng! xem thần sắc huynh không có mặc ngọc e là chẳng trụ nổi tới 3 ngày!

Vương gia lấy sợi dây ngọc, chìa ra, 2 người quay lại nhìn, Tư không khó khăn mở miệng.

-mặc ngọc, phải nó không?

Mặc liên quay ra nhìn Huyết Vân, khó hiểu, vắn.

-sao đưa cho vương gia?

-ngài ấy trúng độc!

-độc gì? vẫn chưa giải xong?

-Tên Tư hồng cho người hằng ngày bỏ độc vào đồ ăn thức uống của vương gia lên phải luôn mang theo bên mình.

-cái gì?

Vương gia kinh nghi vắn, ngài tuyệt không thể tin được cái tên luôn đối xử ân cần tử tế lại nhẫn tâm hại ngài.

-Vắn, lời người nói là thật?

Huyết vân không trả lời vương gia, nhìn Tư không một chút rồi kéo Mặc Liên đi ra xa, đuổi khéo.

-Mặc liên, giờ muội về đi, có gì chúng ta nói sau, được không?

-cũng được, nhưng huynh phải cầm mặc ngọc của muội.

Dứt lời Mặc Liên tháo sợi dây đeo trao cho Huyết Vân, nhưng hấn đẩy lại, từ chối.

-muội cũng sắp phải lập trận pháp, ta sao có thể dùng chứ!

-huynh quên muội bẩm sinh thể trạng mệnh âm, thích hợp để luyện trận đồ hay sao? hơn nữa, huynh vì vương gia trúng độc mà không màng tới sinh mạng bản thân đưa ngọc cho ngài ấy dùng, muội cũng có thể vì huynh sắp mất mạng mà không cần tới nó.

Sau câu nói thẳng thắn kia, Huyết Vân ngây ngốc nhìn nàng, đầu óc tạm thời trống rỗng không biết phải xử trí ra sao. Mặc Liên lạnh lùng bổ sung thêm.

-đôi lại là huynh, huynh cũng sẽ vì muội mà, phải không?

Mặc liên vắn, rồi dừng lại một chút để cho Huyết vân tiêu hóa nội dung, sau đó lại tiếp.

-dù là ai trong 9 người chúng ta cũng sẽ lâm tương tự, đúng không?

Bấy giờ Huyết vân mới khẽ khàng gật nhẹ nhưng nàng lại vắn một câu khiến hấn đứng hình tiếp.

-9 người chúng ta quen thân mấy chục năm tình cảm còn hơn huynh muội ruột thịt, thế nhưng, huynh vì sao lại đối với vương gia nặng lòng tới vậy? huynh đừng quên... vương gia chỉ là quân cờ để chúng ta lợi dụng...

Mặc liên thản nhiên nói, rồi lặng yên nhìn phản ứng của Huyết vân, một lát sau mới thêm.

-rồi sau này chân tướng phơi bày... người đau khổ nhất chưa chắc là huynh đâu... muội thấy gã Tư hồng đối với vương gia không tệ, chỉ bằng...

-đừng nói nữa...

Huyết vân gằn giọng, gương mặt tối sầm lại cơ hồ đang kìm nén xúc cảm. Mặc Liên vẫn đứng đung nhìn hấn, lại một lúc sau chất giọng bình thản mới vang lên.

-huynh... không buông bỏ được? huynh định đưa ngài ấy về Bạch liên sơn? sau đó phong tỏa mọi thông tin? làm vậy ngài ấy sẽ yên ổn được cả đời?

-được đến đâu hay đến đấy...

-ngài ấy đáng để huynh phải lao tâm khổ tứ tới vậy sao?có thể che dấu được bao lâu?...cuối cùng ngài ấy chỉ càng hận huynh nhiều thêm...

-liên muội,đủ rồi...

Huyết vân mệt mỏi nói, gương mặt thể hiện nhiều tâm tình phức tạp.Hắn vốn hay suy nghĩ,nên nhiều khi tự tạo áp lực thêm cho bản thân,dù biết rằng mọi sự phải tùy duyên,thuận theo tự nhiên.Hắn luôn cố gắng sống và làm theo như vậy,nhưng có những việc không phải cứ mình muốn thế nào thì có thể làm như thế đó.Có những chuyện biết là không được nhưng lại không thể làm khác...đã không còn đường để quay lại rồi...

Thánh nữ,rất cuộc người vì có gì lại điều ta tới thân cận với Tuyết son mà không phải là kẻ khác?

Huyết vân quay ra nhìn vương gia,chất giọng nhẹ như phiến lá trôi lênh đênh trên mặt hồ,lại sâu lắng tựa phù sa trong lòng sông.

-hận cũng được,không sao cả...

Mặc liên nghe thấy vậy thì chỉ còn biết thở dài,rồi nàng đặt sợi dây ngọc vào tay Huyết vân,sau đó tung người bay đi.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại 2 người,vương gia vẫn ngồi tại chỗ cũ,hắn thì đứng ở nơi thật xa.

Chuyện của 2 người đó tạm gác lại giờ nhắc tới sự kiện thăm sát trong khu rừng gần Nam cung sơn trang.

Đêm hôm đó đám người áo tím nhanh chóng lôi mấy chục cái xác ra khỏi lớp đất khô hanh rồi vội vã đưa đến núi Mây,tới tận ngoài khu rừng đào bao vây tứ hợp viên của lão quái độc tiên y liền có người ra đón vào.Lại trải qua nhiều ngày điều trị cùng tinh dầu,đám hồng y đó cũng hồi phục bảy tám phần.

Thuốc lão quái độc cho bọn họ uống là một loại độc có dược tính làm tê liệt mọi cơ quan cảm giác, khiến tim như ngừng đập và lão ngừng hoạt động.Bọn họ rơi vào trạng thái chết giả 12 canh giờ và cần uống thuốc đó trước khi hành sự 2 canh giờ để phát huy đúng thời điểm.

Gần 50 tên nằm chen chúc trong biệt viện vốn rộng rãi của lão nhân gia,sau khi đỡ bệnh cả đám lại lập tức khởi hành,mặc từ y được chuẩn bị sẵn và theo như lời tiểu Hoa nói thì chủ tử đang trên đường tới biệt viện Minh kính.

Minh kính là một trong số vô vàn biệt viện của Huyết hải giáo,nằm rải rác khắp tứ quốc,từ thời kỳ thánh nữ ra ngoài lang bạt đã bắt đầu thu mua tu sửa,để tiện bề nghỉ ngơi làm việc khi có chuyện cần tới địa phương đó.

Người còn ở lại có Hải đường đang trau dồi thêm dược liệu và phụng bồi bên cạnh có thanh y khuyên quốc khuyên thành đợi Bạch linh luyện xong cùng một đám từ y.

Nhắc tới đám từ y này,tên cầm đầu lại chỉ là một cậu nhóc khoảng 14 với khuôn mặt đẹp như trăng rằm cùng khí chất linh động tựa Kim đồng bên Quan âm.Thật giống viên bảo ngọc hoàn hảo hiếm có khiến kẻ ngắm nhìn nhất thời ngây ngốc tới mức quên đi cả bản thân.Mà cái người đang ngốc lăng nhìn mỹ thiếu niên ngồi vắt vẻo trên cây hoa thụ nhắm mắt dưỡng thần là Hải đường nhà ta.

Nàng mới từ trong rừng về,trên lưng đeo một cái giỏ đựng thảo dược bên cạnh còn có tiểu muội từ a Lan đang đắm đuối nhìn còn mắt hơn cả Hải đường.

Đột nhiên người trên cây bất thình lình nhảy xuống,cười tươi hơn cả đám hoa đào đang bay bay khắp chốn.

-Đường tỷ!

Nàng lại mê mẩn nhìn một trận cuối cùng chép miệng cảm thán.

-ta nói a tiểu Hoa,đệ đừng có gặp ai cũng cười toe toét như thế,để gây tội lỗi lắm.

Nói rồi Hải Đường đảo bước,người được gọi là tiểu Hoa chính là Huyết hoa 1 trong 9 trưởng lão của Huyết hải giáo.Cách đây mấy ngày sau khi tiểu Hoa tiễn đám Mặc liên,Mặc vân nửa đường thì quay trở lại núi Mây,sau đó theo kế hoạch của Mặc phong đi tác động tới Không Sơn phái và nhóm lâm tặc.Mọi chuyện đều tiến hành thông thuận,cận kề không chút sơ hở,bảo đảm không thể tra ra.

Tiểu hoa vui vẻ đi sóng bước bên nàng,gương mặt khá ái vô ngần như phát ra lân quang,để dành để người ngoài nhìn thấy ánh sáng hạnh phúc trong con người mỹ thiếu niên đang không ngừng lan tỏa xung quanh

-Đường tỷ yên tâm,không phải ai đệ cũng thân thiết đâu.

-nhưng chẳng phải lúc vừa mới gặp mặt đệ đã lao tới ôm cứng ta hồi lâu,3 hồi thì cười 4 hồi thì khóc,Phong ca phải mất một lúc mới kéo đệ ra,làm ta vừa lo vừa sợ,chẳng hiểu gì cả.

-tại Đường tỷ quá khác biệt,chính là vừa gặp liền cảm thấy thân thiết a.

-đệ đừng làm ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

-tỷ nên tập quen dần cảm giác này đi là vừa vì về sau sẽ còn nhiều người nữa xuất hiện,xúm xít lấy tỷ làm trung tâm.

-à,thật sự thì ta thích đứng bên lề xem náo nhiệt của người khác hơn.

Khi đám Hải đường bước vào tiền sảnh liền thấy lão nhân gia đang tiếp chuyện một vị khách,bên cạnh còn có phụ tử Trần thị phụng bồi.Khách nhân quay ra nhìn,sau đó gương mặt liền xuất hiện kinh nghi mà vẻ mặt của tiểu Hoa lập tức cũng trở lên kém tươi.

-tiểu quý chết tiệt.

-a đầu thôi!

2 người cơ hồ thốt ra cùng lúc,mọi người tức thì lần lượt nhìn 2 người.

-tiểu Hoa đệ quen cô nương đó?

Hải đường quay sang vấn,lão nhân gia cũng hỏi khách nhân của mình.

-Liên nhi,cháu quen tiểu tử này?

Người được hỏi là một nữ nhân tuổi tầm 18,khuôn mặt tú lệ,toàn thân toát lên thần thái linh động cùng tươi tắn.Mặc một bộ hồng y nhìn rực rỡ như một đóa hoa nở giữa trồn u mê hắc ám khiến cho người ta bất tri bất giác bị cuốn hút.Nàng chính là Nam cung u liên.

Chuyện là mấy bữa trước tiểu Hoa dẫn đám thuộc hạ xuống thị trấn dưới chân núi Mây mưa ít vật dụng thì phát hiện một đám người đang dò hỏi tin tức về phái Không sơn,sau đó khi trở về lại cố tình đi đến khu vực của toán sơn tặc đã bị bỏ hoang quả nhiên liền phát hiện nhóm người hồng y lớn vốn điều tra.

Tiểu hoa bảo một nửa đám thuộc hạ mang đồ về trước,số còn lại âm thầm bám theo bọn hồng y bí ẩn đó.

Sau một hồi tìm kiếm không kết quả bọn chúng buộc lòng di chuyển dẫn đám tiểu Hoa tới gặp tên thủ lĩnh.

Bây giờ đang tầm chạng vạng,đám tử y núp sau mấy bụi cây rậm rạp,dù cách một khoảng khá xa nhưng vẫn cẩn thận dấu khí và nhìn khẩu hình bọn hồng y bàn luận để đoán mò xem chúng đã biết được đến đâu rồi.

Sau một hồi báo cáo tình tình bọn thuộc hạ hồng y di tản,chỉ còn người thủ lĩnh đứng trầm ngâm một lúc rồi cũng bỏ đi.Tiểu Hoa bảo bọn thuộc hạ về còn bản thân thì bám theo.

Thân pháp di chuyển của người này nhìn vô cùng quen thuộc,là Thượng thảo phi thiên của Mặc Liên đây mà.Trình độ cũng đạt đẳng cấp không tồi nhưng so với Liên tỷ đương nhiên vẫn kém một bậc.Tuy nói cách biệt không đáng bao nhiêu nhưng để tiểu Hoa bám theo mà không bị phát giác thì cũng đòi hỏi cậu ta phải phát huy tới đa thực lực.

Trời nhanh chóng tối đen như mực,chân nhẹ điểm lên ngọn cỏ lấy chút phản lực lao đi vun vút,đột nhiên người phía trước đổi hướng,rồi tiểu Hoa nhanh chóng nhận ra phương hướng này là dẫn tới đâu.

Hướng tới khu đào thụ?

Tiểu hoa vội vã tăng tốc vọt lên chặn đường.

Mượn ánh trăng tròn lung linh tỏa sáng trên cao,2 người đứng đối diện cách nhau 1 trượng nhìn đối phương mà tựa mộng bao trùm.

Nữ nhân khoảng 18,gương mặt thanh lệ,đặc biệt là đôi mắt toát lên vẻ thông minh linh lợi cùng nụ cười tươi tắn nhưng đầy giao hoạt,khiến tâm vừa nhìn liền bị cuốn hút vào.Toàn thân mảnh mai mặc hồng y đỏ tươi như huyết,trông càng ẩn tượng.Nữ nhân nhìn cậu,đôi mắt rực sáng đẹp tựa viên dạ minh châu hoàn mỹ,nụ cười như cang ẩn chứa mưu mô.

Mỹ thiếu niên đó gương mặt mình điểm như trăng rằm,mặc bộ tử y đứng yên lặng nhìn nàng trông tựa một vị tiểu thần tiên theo bên đức phật.

Thiếu niên tĩnh lặng nhìn nữ nhân,thần thái bình thản cùng đôi mắt an tường nhìn không ra tuổi tác là 14 non nót mềm mại hay đã trưởng thành chín chắn can trọng.

Thiếu nữ sau vài giây mắt hồn liền nhoen niện cười tươi tỉnh.

-vị tiểu ca này,đêm hôm lại chặn đường bốn cô nương,có ý đồ gì vậy?

Mỹ thiếu niên nhàn nhạt mở miệng,giọng nói thanh nhẹ giống như một ngọn gió lạnh lạnh vuốt ve tâm can người ta.

-khu vực quanh đây có cạm bẫy,thỉnh cô nương đi đường khác.

-ta đương nhiên là biết.

Dứt lời nữ nhân đó bước tới vài bước, thiếu niên cũng bước tới vài bước, kéo khoảng cách đôi bên gần hơn.

-cô nương vẫn lên đi đường khác an toàn hơn.

Nàng ta cười, âm thanh khanh khách trong veo vang lên.

-một cô nương đêm hôm đi lại trong rừng hiển nhiên phải tự tin vào công phu bản thân, chuyện nhỏ đó chẳng làm khó bản cô nương.

Nói rồi nàng ta lách người đi tiếp, thiếu niên lại buống bình ngăn cản, cất giọng.

-cô nương, khu vực này cấm người lạ xâm phạm.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt thiếu niên hồi lâu, cảm thấy bất khả tư nghị.

-bản cô nương cũng biết điều đó...ngươi rốt cuộc là ai chứ?

-ta đương nhiên là người của trang viên Bách lý đào.

Nữ nhân đó dạo một vòng quanh thiếu niên thấp hơn bản thân nửa cái đầu, xăm xoi từ trên xuống dưới sau đó đột ngột vọt bỏ chạy, thiếu niên lập tức đuổi theo.

Một màn rượt đuổi cùng giao tranh gay cấn bắt đầu, vũ khí của cô nương đó là những cái boomerang được làm từ ngà voi cầm vừa tay, lần lượt được lém về phía thiếu niên rồi lại cua một vòng trở về với chủ nhân. Thiếu niên chỉ một đường né tránh, khi tiếp cận gần mới dùng cây cung ngà voi đối kháng với 2 cái vũ khí hình chữ V của đối thủ.

2 bên dừng lại đánh qua đánh lại, vừa động thủ vừa động khẩu, ngôn từ chẳng còn kiêng dè nể nang.

Cứ thế người đánh ta thủ, người mắng một câu ta cũng trả một câu.

-ngươi từ lúc nào trở thành người của trang viên Bách lý đào, lại dám lừa bản cô nương.

-ta có phải là người của trang viên hay không lại còn cần ngươi giám định? lừa ngươi thì đã sao? chẳng lẽ ngươi mới là người của trang viên?

-bản cô nương chính là người của trang viên Bách lý đào, ngươi vốn không phải lên không biết ta.

-tức cười bộ cứ ngươi nói phải liền chính là phải, ngoan hiền liền rồi đi cho ta.

-ngươi mới tức cười, nói rồi đi ta liền rồi đi? ta càng muốn tiến vào coi sao!

-a đầu thôi, ta vốn không thích đánh nữ nhân.

-tiểu quý chết tiệt, ngươi tưởng ta ham bắt nạt con nít lắm sao?

-xem thường con nít mà để ta đánh bại thì mất mặt lắm đó.

-coi thường nữ nhân mà để ta đánh bại thì ngươi còn thê thảm hơn.

Náo động một hồi toán tử y của tiểu Hoa xuất hiện tương trợ, nàng ta thấy tình hình trước mắt bất lợi cho bản thân, rất thức thời mắng lại một câu cho bỏ tức rồi mới bỏ đi.

Một khi đã dả thảo kinh xà như thế ắt hẳn nàng ta còn quay trở lại.

Thế là để chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống được nàng ta viếng thăm, tiểu Hoa sai đám thuộc hạ canh phòng nghiêm ngặt vòng ngoài khu rừng đào. Hiện giờ đám hồng y đang trị thương vẫn chưa rời khỏi, nếu để yêu nữ đó biết được vậy thì không phải kế hoạch viên mãn đã đổ bể.

Cho nên dạo gần đây khu vực này thường xuyên xảy ra ẩu đả.

Tiểu hoa cũng hơi lo lắng việc nàng ta sẽ tìm thấy thân nhân của Không Sơn Phái hoặc của Đám Sơn Tặc, mặc dù hẳn đã điều người áp tải bọn họ đi xa cả ngàn dặm.

Cuối cùng cũng đến ngày đám hồng y rách nát đó cuốn gói, cái đám đó được khoác tử y hòa chọn cùng đám tử y của hắn, rồi một vụ kịch chiến lại diễn ra như thường lệ nhưng lần này có một nhóm tử y nhân cơ hội lộn xộn liền đào thoát thành công.

Sau đó, hắn không cần phải cho người trấn giữ nữa, muốn vào liền cứ vào đi, vì thế mới có màn gặp mặt bất đắc dĩ đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thiên Nguyên.

Giờ nhắc đến Vô danh, trước đó tiểu Hoa nói có người quan trọng cần gặp chàng ở Minh Kính biệt viện, cho nên giờ chàng đã có mặt ở nơi này, dù sao cũng tiện đường về Bạch liên sơn.

Bây giờ khắp nơi đã vào mùa đông, trời khá lạnh, trên đường người dân đi lại hối hả, mua nhanh bán nhanh chỉ mong mau mau trở về căn nhà bé nhỏ nhưng ấm cúng.

Vô danh đang lững thững cưỡi ngựa trên đường đột nhiên từ xa tiến tới một nhóm người chặn lại.

Chỉ thấy đứng đầu là một tên ngoài 20 y phục đắt giá mặt mũi ngỗ ngáo, phía sau là đám gia nhân khí thế跋扈.

-tên to gan kia, dám cưỡi ngựa lớn chặn đường của bổn thiếu gia.

Thật là cái đám nhân cư vi bất thiện, rõ ràng là cản hàng ngang chặn đường chàng đi thể mà lại trắng trợn nói ngược lại.

Vô danh dừng ngựa để bọn chúng tùy ý bao vây xung quanh, tên hoa phục phú quý nhìn chăm chú Noãn Noãn với vẻ thèm thuồng.

-ngươi suýt nữa là tông vào bổn thiếu gia, khôn hồn thì xuống ngựa bồi tội, bằng không đừng trách thiếu gia đây ý đông ức hiếp.

Cái tên ếch ngồi đáy giếng ngoác miệng ngạo lên.

-muốn gì?

Vô danh lười biếng nhả lời, thật không muốn dài dòng với đám súc trối gà không chặt lại ti toe phách lối.

-nể tình ngươi thức thời biết điều, để lại con ngựa này ta liền không tính toán với ngươi, thế nào?

Tên thiếu gia vừa nói vừa đưa tay chạm vào con ngựa, Noãn Noãn tức thì thở phì phò ra chiều không thích.

Vô danh mất lạnh liếc qua đám phé vật, tay cầm cương khẽ vung, con ngựa lập tức lồng lên đạp bay tên thiếu gia đi xa rồi lại điên loạn vung chân với đám gia nhân. Cả lũ nháo nhào bỏ chạy tới bên tên thiếu gia, dân chúng xung quanh đã bu đồng lại xem náo nhiệt tự lúc nào.

-sao ngươi dám, có biết thiếu gia nhà chúng ta là ai không? thiếu gia là nhi tử của tri huyện đại nhân, ngươi thật rượi mòi không uống lại muốn rượi phạt.

Vô danh liếc cũng không buồn liếc, liền cứ thế vung cương phóng đi.

Noãn noãn là giống ngựa xích thố theo chàng mới 3 năm nay do Dạ Nguyệt tìm về. Noãn Noãn dài 1 trượng cao 8 thước toàn thân màu đỏ như lửa, tuyệt không có 1 sợi lông tạp, ngày đi ngàn dặm trên non vượt suối dễ dàng. Hơn nữa cặp mắt thon dài tuyệt đẹp với hàng mi nâu thẫm rủ bóng xuống đôi con ngươi đen nhánh tràn đầy linh khí, vừa nhìn liền cảm thấy là bảo mã hiếm có khó tìm.

Dạ nguyệt rất cuồng ngựa, cứ nghe ở đâu có ngựa quý là chạy tới đi lùng mua, chỉ cần vừa gặp liền thích thì bao nhiêu cũng bỏ ra, tuyệt không tính toán.

Số lượng mấy năm qua mua về cũng không nhiều, tìm được ngựa tuyệt phẩm thật khó khăn còn hơn đi tìm nhân tài.

Mua về được rồi lại mất công bỏ sức chăm bẵm thuần hóa, xong xuôi lại đem tặng bằng hữu. Nhắc đến bằng hữu cũng chẳng có mấy ai, quay đi quẩn lại cũng chỉ là đám trưởng lão trong Huyết Hải giáo.

Khi đến gần Minh Kính biệt viện thì cổng lớn rộng mở cho ngựa chàng phóng vào.

Vô danh xuống ngựa, đưa dây cương cho lão quản gia dắt ra chuồng, bên cạnh có một nữ nhân từ y thanh tao yếu điệu cung kính thi lễ.

-chủ nhân an khang!

-ừm, người đâu?

-Bẩm, đang ở tiền sảnh.

Nữ nhân y phục thanh nhã toàn thân cao thấp toát ra quy củ mực thước, tựa như một khuê nữ danh gia. Nàng trang điểm nhẹ nhàng, áo quần thướt tha, dáng dấp bước đi tựa như chậm rãi thực chất lại rất nhanh nhẹn.

-chủ nhân, vết thương ngài thế nào rồi?

-đã khỏe,ngươi thì sao?

-đa tạ chủ nhân quan tâm,Mặc Vân rất tốt!

Mặc vân là 1 trong 9 trưởng lão của Huyết hải giáo.Nàng tạm thời ở Minh Kính biệt viện vì có người cần bảo hộ.

Vô danh gạt nhẹ,bước chân vào tiền sảnh,bên trong,có một đôi lão nhân đang ngồi,vừa nhìn thấy chàng cả 2 liền run rẩy đứng lên.

Mặc vân nhẹ giọng giới thiệu.

-Đường đại nhân,đây là chủ tử của tiểu nữ

2 lão nhân chăm chăm nhìn chàng, gương mặt Vô Danh chưa biểu lộ gì hết,Mặc Vân lại tiếp.

-chủ nhân,Đường đại nhân đây hẳn ngài còn nhớ?

-nhớ,vẫn chưa chết?

Vô danh lạnh lùng thốt ra,2 lão nhân nghe thấy thể thoáng té xỉu,Mặc Vân vội nói thêm

-Đường đại nhân vốn là nguyên lão tam triều làm tới chức thừa tướng,có ái nữ duy nhất là Nguyên phi của hoàng đế Cảnh Khang,có ngoại tôn duy nhất là tam hoàng tử Thiên Nguyên,cũng...tức là ngài...

Sau câu nói bình lời địa chấn của Mặc Vân,không khí tức thì trở lên đặc quánh,không ai nhúc nhích hay thở mạnh,chi có ánh mắt không ngừng cảm nhận nhau.

Cuối cùng,chàng đưa mắt nhìn Mặc vân giống như cầu cứu.

Mặc Vân cười nhẹ,giải thích.

-chuyện này do tiểu Hoa nói a,mà những gì tiểu Hoa biết đều là do Phong huynh dặn a.

-dựa vào đâu?

Vô danh lạnh nhạt vấn.

-chủ nhân không tin Phong huynh?

Chàng gạt nhẹ xác nhận.

-ta tin,chi là..2 lão nhân này dựa vào đâu tin ta là ngoại tôn của mình?

Bấy giờ tướng gia mới chậm chạp lên tiếng.

-trên người công tử đây có một vết bớt hình ngọn lửa ở sau lưng?

Vô danh nghe thế thì ớ người ra,bớt hình ngọn lửa?ở sau lưng?

-ta có thì sao?không có thì sao?trên đời này chẳng lẽ lại không có một người nữa cũng có bớt hình giống vậy?ngài không sợ bị gạt sao?

-gạt lão phu thì có lợi lộc gì,giờ lão phu đã là kẻ thất thế,một kẻ đang sống phải coi như chết rồi,có thể lợi dụng ta được gì chứ?hơn nữa,Thanh y thánh đã nhận định người là ngoại tôn của lão phu,lão phu liền cứ thế tin tưởng thôi.

-ngài là quan trọng triều,lại tin trọng thanh y thánh như vậy không phải rất vô lý sao?

-thanh danh của Thanh y thánh thế nào,ngay cả Cảnh Đế cũng không dám phát ngôn xằng bậy.Hơn nữa lão phu không tin trên đời này liệu còn có nhân nào sở hữu dấu vết đặc biệt đó.

-Đường đại nhân,ta còn chưa cởi áo mà,ngài nhận định hấp tấp như vậy không sợ sau khi được nhìn lại thất vọng?

-vậy thỉnh công tử cởi áo.

Đã đến nước này chàng cũng đành chiều lòng 2 lão nhân,phía sau bờ vai rộng,tám lưng trần thon dài,ở vị trí Đại trùy quả thật có dấu vết như thế.

-thế nào?

Thấy 2 lão nhân im lặng hồi lâu,chàng sốt ruột lên tiếng vấn,chất giọng nhu mì của Mặc Vân nhẹ vang.

-Chủ nhân,có thể mặc áo lại được rồi.

Lời còn chưa dứt chàng đã kéo áo lên,chỉnh trang lại y phục sau đó quay lại nhìn 2 sắc mặt lão nhân.

-ta là ngoại tôn của 2 người?

Tướng gia khẽ gật nhẹ xác nhận,Mặc Vân lập tức diu 2 người ngồi xuống ghế,sau đó rót trà Thiết quan âm lần lượt vào 2 tách sứ thanh hoa,rồi đưa một tách cho Vô danh,nhẹ nhàng nói.

-chủ nhân,tuy hơi đột ngột nhưng ngài vẫn lên làm đại lễ để nhận lại người thân...

Vô danh nhìn Mặc vân,nhìn tách trà rồi chuyển ánh mắt tới 2 lão nhân.Nhìn nhìn 2 người đó hồi lâu chàng lại quay xuống nhìn tách trà,chất giọng nhu mì của Mặc vân khẽ vang.

-chủ nhân,bái kiến ngoại công đi a!

Nàng ta có cần phải cười tươi đến thế không?chàng phiến muộn ngấm song vẫn vờn tay đón lấy tách trà,khẽ hát vạt áo phía trước rồi quỳ 2 chân xuống.Dáng lưng vẫn thẳng tắp,chàng nâng cao đầu cung kính dâng tách trà về phía tướng gia bằng 2 tay,ngắc ngứ một hồi chất giọng khô khan cũng phải cất lên.

-bái kiến ngoại công!

Tướng gia mắt hoe đỏ,tay run run đón lấy,nhấp một ngụm nhỏ rồi gật gật đầu.Từ từ ngài đặt tách trà trở lại mặt bàn,bấy giờ mới mở miệng,gọng nghẹn nghẹn.

-Hảo,ngoại tôn của ta...Nguyên nhi của ta...

Vô danh nhìn nhìn lão nhân đã ngoài thất tuần,không biết phải nói gì mà dường như tâm lại muốn nói gì đó,cả người cũng bồn chồn bứt dứt...cảm giác rất áy náy.

Chàng áy náy?

-chủ nhân?

Tiếng nhỏ nhẹ của Mặc vân lại vang,chàng nhìn tách trà khác nàng ta đưa...

-bái kiến ngoại mẫu a,chủ nhân...bà chính là mẫu thân của Đường nguyên phi a.

Chàng từ từ đón lấy rồi hướng tới tướng gia phu nhân,dâng tách trà,ngập ngừng một chút rồi mờ lời.

-bái kiến ngoại mẫu...

Bà cũng run rẩy đón lấy tách trà,nhấp một ngụm rồi đặt lại bàn,bấy giờ bà mới đứng lên tiến tới bên Vô danh đỡ chàng đứng dậy.Đôi mắt bà đầm lệ,môi mấp máy mãi rồi nghẹn ngào nói.

-Nguyên nhi...chúng ta hảo nhớ con,chúng ta hảo nhớ con...

2 bàn tay bé nhỏ nhăn nheo nhưng trắng trẻo của bà không ngừng ôm lấy 2 bàn tay to thô ráp của Vô danh vuốt ve.Đôi mắt bà nhìn chàng đầm đìa như thể ngắm hoài không chán rồi lão tướng gia cũng đứng lên tiến về phía 2 bà cháu.Tướng gia đặt bàn tay lên vai chàng,nhẹ đập đập.

-Nguyên nhi...từ lúc ngoại tôn mất tích...mẫu thân của cháu...vì quá nhớ thương và đau lòng mà trở lên điên loạn...giờ đang ở trong lãnh cung...Nguyên nhi,ngoại công sẽ đưa cháu về kinh thành...lấy lại thân phận vốn dĩ thuộc về cháu...

Vô danh buột miệng vẫn.

-khôi phục lại thân phận?

-hảo,chúng ta cần bí mật tới gặp thái thượng hoàng Cảnh khang,nếu ngài biết Nguyên nhi còn sống...hắn sẽ vô cùng cao hứng...

Tại biệt viện Minh Kính,Thiên Nguyên sống trong tình thân mấy ngày cảm giác lạ lẫm nhưng rất tốt.

2 lão nhân đó đối với chàng từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ hành động đều là ân cần quan tâm nhưng không thái quá.Như thế đã được Mặc Vân tư vấn cho trước,2 lão nhân luôn nhìn chàng với ánh mắt tha thiết,có những thứ cần nói thì cứ nói nhưng không lên đồng dài,có những việc cần làm thì cứ làm nhưng không lên cường cầu miễn cho chàng cảm giác áy náy tới nghẹt thở.

Sau nhiều ngày sống chung,2 lão nhân cảm thấy ngoại tôn của mình nói dễ tính thì cũng không hẳn dễ tính,nói khó tính thì cũng chẳng phải.Trong mọi thứ hầu hết ngoại tôn không thích cũng chẳng ghét,dường như xem nhẹ mọi vấn đề,guơng mặt thờ ơ và lạnh nhạt.Duy chỉ có một chuyện,khi tiến vào phạm vi 1m,2 hàng lông mày của chàng sẽ khẽ nhú lại.Nhưng cũng chỉ có thế,guơng mặt không biểu lộ cảm xúc gì thêm.

Còn một vấn đề khác nữa là ngoại tôn quá kiêu kỳ, khiến phu thê tướng gia không rõ tâm tình chàng rốt cuộc như thế nào?

Hỏi dò Mặc Vân thì được cho hay, mũi của ngoại tôn rất thính, nhạy hơn mũi của người thường mấy lần lên vô cùng mẫn cảm với mùi cơ thể người. Vì thế ngoại tôn rất ghét có nhân bước vào phạm vi 1m, nhưng vì 2 người là thân nhân lên chàng chỉ khẽ nhíu mày. Thế là 2 người biết ý tự động lùi ra xa một chút.

Còn việc ngoại tôn nói ít thì đó vốn dĩ do bản tính không thích, cộng việc lười suy nghĩ, khiến cho khả năng giao tiếp xử dụng ngôn từ của chàng cực kỳ tệ. Vấn đề đó cũng không cần để ý nhiều, thật ra chàng rất dễ đoán, 2 lão nhân gia không cần quá lo lắng, phạm mọi chuyện Thiên Nguyên yêu cầu rất đơn giản, hay nói đúng hơn không để tâm nhiều.

Ví dụ như trong vấn đề ăn uống, hầu như Thiên Nguyên không kén chọn, phu nhân tướng gia chẳng mấy khi có dịp trở tào làm bếp, liền nấu mấy món sở trường, hỏi chàng cảm nhận.

Thiên Nguyên chỉ nói một từ ngắn gọn.

“ngon”.

Hỏi từ vô số các món ăn mặn như cá chiên, thịt kho, tôm rim, mực xào, chân giò hầm, đậu hũ sốt... đến vô vàn các loại bánh ngọt cùng chè mát. Thiên Nguyên đều ăn được tốt.

Lại ví dụ như chuyện, khẩu vị đồ ăn thì chàng không khó tính nhưng mấy món như tôm hấp, cua sốt, cá rán... mà phải động tay trực tiếp vô thì xin miễn, có ai làm dùm thì ăn. Tướng gia phu nhân đặt một chậu nước ấm rửa tay với lá trà, rồi nhiệt tình lột vỏ dùm ngoại tôn.

Thiên Nguyên ăn rất nhiệt tình.

Rồi vụ tướng gia phu nhân cho gọi thợ may tới lấy số đo của ngoại tôn, vài là loại lụa tốt nhất thì không nói, nhưng màu sắc cùng hoa văn nhiều bộ quá sức rườm rà sắc sỡ.

Thiên Nguyên vẫn không cho ý kiến.

Chỉ tội cho vị đại thúc đang hăm hở định nhào vô đo đo thì đôi mắt như lưỡi đao của Thiên Nguyên phóng tới khiến y tức thì khựng lại, toàn thân không lạnh tự run. Y quay ra đưa mắt cầu cứu tới phu thê tướng gia, phu nhân tướng gia thấy y căng thẳng như thế chuẩn bị tiếp cận ác thú thì không nhẫn tâm, cất giọng nhỏ nhẹ.

- Nguyên nhi... đại thúc đó lấy số đo rất nhanh thôi.

Đại thúc nghe thế liền gật gù khẳng định.

- sẽ rất nhanh.

Bấy giờ Thiên Nguyên mới thu hồi ánh mắt sát thủ, đại thúc thấy thế liền nhanh nhẹn đo đo rồi đọc cho tên giúp việc ghi. Trong khi ấy 2 hàng lông mày của chàng khẽ nhăn lại cơ hồ ngừng thở.

Mọi việc xong xuôi chóng vánh, đại thúc hứa hẹn 3 ngày sau toàn bộ cỡ y phục đặt may sẽ được giao đủ rồi chuồn nhanh.

Trước đó phòng dành cho chàng đã được quét dọn sạch sẽ và đốt hương trầm mùi rất nhẹ, chăn gối cũng được giặt giũ thơm tho mùi của nắng. Y phục đã được Mặc Vân chuẩn bị sẵn sàng, chứng tỏ nàng biết số đo của Thiên Nguyên nhưng lại không nói cho vị đại thúc kia hay mà đứng nhìn một màn chịu đựng thú vị của chàng.

Lại ví dụ như thị nữ bưng trà nóng cho bữa ăn nhẹ, chẳng may vấp té, chàng liền xoay người vớt né. Diện vô biểu tình nhìn thị nữ làm bẽ mặt tách gốm sứ đất tiền.

Nhưng thêm một vị thị nữ đi phía sau phản ứng chậm cùng toàn bộ số bánh ngọt liền cứ vô tư suýt đáp cả vào người Thiên Nguyên.

Vẫn là chàng phản ứng lẹ lại phóng vọt đi.

2 hàng lông mày chàng khẽ nhăn rồi giãn ra. Hữu kinh vô hiểm.

Không sao.

2 thị nữ tuy ngã đau nhưng vẫn nhanh chóng quỳ xuống, luôn miệng xin tha tội, tướng gia phu nhân cao giọng trách mắng, dù gì ngoại tôn của nàng cũng là vương gia nhà.

Mà khoan, không tính tới danh phận chưa chính thức đó, ngoại tôn của nàng chẳng phải là tiên phong bắc hồ kỳ thống lĩnh 3 vạn hắc phong kỳ uy quyền có thừa hay sao? quan trọng hơn là chủ tử của Mặc cô nương nhà. Vì thế có dư điều kiện để mà xử phạt đám thị nữ vụng về này.

Nhưng Thiên Nguyên không có phản ứng gì bất bình cả, chỉ là xoay người bỏ về phòng. Mặc Vân cũng chẳng giận dữ, chỉ nói dọn dẹp xong rồi mang lại

trà bánh,nàng lẻo đẻo theo sau.Tướng gia phu nhân thấy thế,nói cho hạ giận một trận dùm ngoại tôn rồi thôi.

Cả 2 không hề nhắc đến chuyện trách phạt thị nữ khiến phu thê tướng gia hồ nghi,này là ngoại tôn quá dễ tính?thế nhưng còn Mặc cô nương kia cũng vậy?

Khi về phòng Thiên nguyên lại phát hiện mùi hương đốt không đúng.Chàng liền dừng bước,2hàng lông mày nhăn tít lại.

Mặc vân nhìn thấy nét mặt đó liền đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng rồi phát hiện mùi hương nồng hơn,tức thì nói.

-chủ tử,trước cứ vào phòng đã,Mặc Vân sẽ cho thị nữ thay hương trầm khác ngay.

Nhưng chàng không nói gì,xoay người rồi đi,nàng bèn gắt nhẹ.

-người đâu!

Tức thì có một ả vệ mặc tử y từ thềm không xuất hiện.Trừ bỏ một số ít người làm sống tại nơi này là dân thường ví dụ như 2 thị nữ hậu đậu kia,số còn lại đều là người của Huyết hải giáo,tức là đều có võ công.

-lập tức thay hương đốt có mùi nhẹ hơn,tổng người đã đốt sai hương trầm vào nhà kho,3 ngày không cho ăn uống.

Sau khi mang hương đốt đi và thắp mới lại,Thiên nguyên đứng nhìn trời nhìn đất một hồi rồi bước vô phòng.

Chàng ngồi xuống bàn nhẹ nâng tay bưng tách trà thơm,nhấp một ngụm rồi lại cắn miếng bánh ngọt.Bấy giờ Mặc vân đứng bên cạnh mới thông thả hầu chuyện,được một lát thì có người tới bẩm báo sự vụ.

Thì ra ngoài cửa có đám thị phi tới kiếm chuyện,chính là cái đám lông bông lang bang lần trước thấy ngựa đẹp của Thiên Nguyên liền tìm cớ gây sự.Sau nhiều ngày bọn chúng cũng dò hỏi được nơi chàng tạm tá túc,liền tụ tập tay chân tới trút giận.

Có ngờ đâu khi tới lại được diện kiến một vị tiểu thư nhu nhu nhược nhược khiến tên thiếu gia lại nổi lên xuân tâm quên ngay đi con tuấn mã.

-tiểu thư,mấy hôm trước cái tên cười con xích thố đã làm ngã thiếu gia của tri huyện đại nhân,khiến thiếu gia đến bây giờ đi lại vẫn còn khó khăn,phiền tiểu thư gọi tên vô lại đó ra đây bồi tội.

-nga,lại có chuyện này sao?

-tiểu thư,tên đó đã gây thương tổn đến thân thể tôn quý của thiếu gia tri huyện,chuyện này nhất định không thể bỏ qua,mong tiểu thư thành toàn cho chúng ta gọi tên to gan lớn mật đó ra đây.

Chuyện này đương nhiên đám thuộc hạ của nàng có báo cáo cho hay,Mặc Vân vốn không muốn chuyện bé xé to định bụng sẽ bỏ qua cho đám ngu xuẩn đã đắc tội với Thiên Nguyên.Không ngờ bọn tôm tép này lại còn vác xác tới.Đúng là tự đào hố chôn mình mà không biết.

Mặc vân cười cười,tên thiếu gia liền nhìn đến chảy nước miếng.

-vị thiếu gia này,người đó hiện không rảnh ra đây,ta sẽ thay mặt đền bù,như vậy có thể hay không?

-a,có thể,dĩ nhiên là có thể.Vị tiểu thư đây,xinh đẹp động lòng người,chi cần nàng dùng thân báo đáp,ta liền bỏ qua.Thế nào?

-nga?vậy cũng được sao?

Dứt lời nàng liền đành giọng gọi lớn.

-người đâu!

Tức thì một toán tử y xuất hiện bao vây lấy đám tôm tép.

-thiếu gia của tri huyện đại nhân sao?chắc là không muốn tại chức nữa rồi!đánh cho ta!

Lại dứt lời đám tử y liền a lê hấp tấp cho bọn vô công dôi nghề kia một trận thừa sống thiếu chết.

Mấy ngày sau bọn Tử kỳ lò dò dẫn xác tới hộ tổng Thiên nguyên cùng Đường đại nhân khởi hành về kinh đô.Còn ngoại mẫu thì vẫn ở lại cùng đám Mặc vân,trước đó toàn bộ gia nhân thân tín của tướng gia đi theo đã được nàng tổng đi tử xứ kèm khoản tiền không nhỏ để sinh sống.

Trong đám trưởng lão,luận về y thư Mặc vân là đứng đầu bảng,ngay đến Cẩm lệ chi cũng phải nể 3 phần.Cho nên vị thiếu gia tri huyện ngổ ngáo kia tới làm loạn,tuy đã bị ả vệ của nàng đánh cho mặt mũi không ra hình người nhưng vẫn cần phải làm thêm một chuyện nhỏ nữa cho chu toàn.

Chính là khiến cho toàn bộ đám rảnh rồi sinh nông nổi đó thành ngốc lẳng hết,ngây ngây ngô ngô như mấy cái hải tử,về sau không còn ra đường gây hại.

2 tên ám vệ của lục cung chủ bám theo Thiên nguyên bị thuộc hạ của Mặc vân đánh hội đồng rồi vắt tới nơi đồng không mông quạnh.Khi tỉnh dậy liền

mất dấu tích của ngũ cung chủ dành ngậm ngùi trở về báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: đường xưa,lối cũ.

Hải đường ngày đêm vẫn chăm chỉ “ngón ngấu” y thư,được Mộc y chỉ điểm phối chế thêm nhiều loại dược mới lạ,thỉnh thoảng lẳng xẵng tới xem tình hình luyện Bạch linh tới đâu,rãnh rỗi hơn lại vác giỏ mây đi thám hiểm rừng sâu núi thẳm.

Tóm lại là lúc nào cũng khiến bản thân bận rộn rộn,rộn,mà thật ra bên cạnh Hải đường hầu như lúc nào cũng có người đeo bám,đặc biệt là mỹ thiếu niên tiểu Hoa kia,bám còn hơn keo dính.

Hễ ngẩng mặt lên,hễ liếc mắt sang liền được ngắm mỹ nam thỏa thích,đương nhiên đó cũng là một trong các cách nhằm giải tỏa stress hữu hiệu của Hải đường,tội tình gì không sử dụng.Nhất là khi tiểu mỹ nam ấy còn chủ động quần quýt như mèo con bên cạnh,không ngừng meo meo cọ cọ.

Haizzz,thật sự là iu không chịu nổi.

Đại mỹ nam khuynh thành thanh y kia thì không có dùng cách trẻ con đó để gây sự chú ý với Hải đường.Mặc phong đơn giản chỉ lẳng lẽ bên cạnh nàng,cũng chẳng nói năng nhiều,thường thì Hải đường hỏi gì thì hần đáp lấy.

Chất giọng của Mặc phong vừa ấm áp lại có cả sự mát lịm,trong từ tốn thông dong lại có cả cứng rắn nghiêm nghị,khiến cho mỗi lần nghe hần trò chuyện Hải đường như bị mê đi.Sự lồi cuồn trong cách nói như thế là tự nhiên vốn dĩ,làm cho nàng hâm mộ không thôi.

Hải đường hiện giờ rất bằng lòng với những gì thiên thượng đã an bài,tuy nhiên đôi lúc lại trỗi dậy ham muốn được lang bạt đó đây.Chi là muốn là một chuyện còn làm được hay không lại phụ thuộc vào nhiều yếu tố khác tác động,đặc biệt là,cần có ngân lượng a.

Những tháng ngày tươi đẹp đó tưởng chừng như chỉ luôn có vui vẻ không thôi,nhưng bản thân luôn tự nhủ rằng nàng vốn không thuộc về chốn này.Chi là ở tạm bợ,một ngày nào đó Hải đường sẽ trở về thế giới hiện đại nơi đó mới là quê hương,có ông bà nội hần vẫn đang ngày đêm mong chờ mòn mỏi.Nàng nhớ đến họ lại không cầm được nước mắt,lại muốn bằng mọi giá phải tìm cách quay trở về hiện đại.

Nhưng là,lệu có cách trở về không?hay là sẽ chết già ở đây?lấy một nam nhân cổ đại nào đó,rồi sinh con dưỡng cái...vậy là hoàn thành xong nghĩa vụ của kiếp người?

Lấy một ai đó...cụ thể là gả cho ai?ở thế giới hiện đại Hải đường đã chẳng thể tìm thấy tên đàn ông nào khiến bản thân muốn được i vào,dựa dẫm.Xuyên không tới địa phương vừa xa lạ lại thân quen này,nàng sẽ tìm thấy một nam nhân tốt?

Nghĩ tới đây,hình ảnh một hồng y chen ngang vào...người đó có mang đến cảm giác an toàn cùng bình yên cho nàng không?

Nghĩ đến bóng dáng tựa như mộng ảo bao trùm đó,Hải đường cảm thấy trái tim đập trật đi một nhịp...tâm tư rối rắm như lạc vào mê cung bởi vì nàng vẫn chưa thể xác định rõ được,tự trung có lên đặt tình cảm vào người ta.

Hải đường đứng từ xa,nhìn cửa hang động có mấy cái góc chuối quen thuộc,lại nhìn cả lối mòn nhỏ vẫn ngự trị một đám cây phong sinh sống từ lâu.Bất tri bất giác lại ngây ngốc nhìn cho đến khi có tiếng nói nam nhi vang lên đánh thức.

-đường tỷ,con đường này có gì đẹp đâu,sao mỗi lần đi ngang qua đều khiến tỷ thất thần?

Hải đường nghe thế thì chỉ cười nhẹ với tiểu Hoa sau đó bỏ đi.

Nàng nhìn con đường trước đây từng đi chung với một người,giờ người đó đi rồi,con đường này tại sao vẫn lúu kéo nàng thỉnh thoảng lui tới?

Xuân đến thu đi,hoa nở hoa tàn,vạn vật luân hồi,nơi đây chỉ còn lại mình ta chờ người?

Hải đường khẽ cười khô,từ lúc nào trở lên đa sầu đa cảm thế này?thật tình nàng không muốn trở thành cái kẻ ngốc nghếch đó.

Si mê một người tới mức đánh mất trái tim sao?Hải đường lắc nhẹ đầu...nàng tự nhận mình là kẻ lý trí,trái tim dù yêu cũng sẽ không trao hoàn toàn hết...

Trong khi ấy tại tòa phủ to nhất thành Tần Hoài,tại sảnh lớn,tả tướng tây hồ kỳ Tử Hồng đang cùng các thuộc tướng bàn nghị sự.Theo tin tức của toán lính trinh sát,chi vài ngày tới nhất định 2 đội quân từ 2 hướng Tây Hoàng và Bắc Kỳ sẽ đánh tới nơi này.

Sự việc trên khiến hần vô cùng kinh nghi,thứ nhất Bắc kỳ điều quân tới nơi này còn cách vài ngày đường hần là đã xuất phát ít nhất cũng nửa tháng trước.

Điều gì khiến Bắc kỳ lại xuất phát ngay sau vài ngày đội ngũ sứ giả khởi hành mà không phải là cùng lúc? Điều gì khiến lão hoàng đế đó lại cử đi những 2 vạn quân?

Thứ 2, Tây Hoàng lại vì lý do gì mà giúp Bắc kỳ? Bắc kỳ là nước nghèo nhất trong tứ quốc, một nước chỉ biết tới lợi nhuận như Tây Hoàng tuyệt đối phải là nhận được gì đó có giá trị.

Còn nữa, theo tin tức nhận được, tên thái tử đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia lại muốn đích thân cầm quân đánh trận? này thật bất khả tư nghị, trừ khi đã nắm chắc phần thắng, dựa vào đâu?

Cho rằng tả tướng tây hồ kỳ Tử hồng là mèo con sao? Đưa một tên không có kinh nghiệm trận mạc, trừ phi muốn mượn tay hãn đường hoàng giết thái tử?

Còn cánh quân hướng tới thành Kha Lương cũng ngây ngô không kém, là tên phò mã gia bạch diện thư sinh sức trời gà không chặt. Thật không thể hiểu nổi, Tây hoàng lại cử một kẻ như thế để đối đầu với trung nam tướng hồ kỳ Tử Lam.

Quá xem thường hãn sao?

Không thể nào, những chuyện bất lợi mà ngay cả đến đứa trẻ lên 3 cũng nhìn ra sao tên hoàng đế tham thâm kia lại ưng chuẩn được. Trong này nhất định có gian trá... chỉ là đến tột cùng kẻ trong kẻ, mưu trong mưu này ai mới là người hưởng lợi?

Tử hồng thăm dò ý tứ kẻ bên cạnh.

- Vân công tử, chẳng hay có cao kiến gì?

Huyết Vân đứng đỉnh đáp.

- quân gia đã hỏi, tại hạ mạn phép múa rìu qua mắt thợ, xin dâng một kế nhỏ, chư vị nghe thử.

Tạm không nói tới kế hoạch của Huyết vân ra sao, nhưng hãn biết từng đường đi nước bước đều phải thật chu toàn cẩn trọng, bởi vì vương gia đang ở trong tay Tử Hồng, vạn nhất sơ sẩy tên biến thái đó lại đem Tử không ra làm tấm lá chắn thì hồng bát. Không những phải làm sao triệt hạ binh lực của tả tướng tây hồ kỳ đến mức thấp nhất còn phải tách Tử không ra khỏi cái tên đang bám dính lấy vương gia như bạch buốc.

Trong tứ quốc, Bắc kỳ là nước rất hà khắc trong vấn đề hôn nhân, khuyến khích mỗi hộ gia đình chỉ nên 1 phu 1 thê bằng cách giảm thuế hoặc ban ngân lượng, còn nếu vi phạm thì tăng thuế hoặc nộp tiền gấp 5. Ngay đến bậc đế vương hậu cung cũng chỉ có mỗi vị hoàng hậu thì ai dám không noi theo.

Trái ngược với Bắc kỳ thì Tây hoàng là quốc gia phóng khoáng tới mức phóng túng. Quốc gia này cực kỳ trọng nam khinh nữ, coi nữ nhân không khác một món hàng, dễ dàng trao tay cho người. Nam nhân ở đây đa phần đều tam thê tứ thiếp, giàu có phú quý hơn thì còn ưa chuộng cả nam sắc.

Nuôi nam sủng được xem là thú vui chơi thời thượng mà hầu như chỉ dành cho tầng lớp quý tộc và nó mang lại nguồn lợi nhuận béo bở tới mức trong các khu nhà chứa, nhà thổ, nô lệ nam luôn là mặt hàng đắt khách cùng đắt tiền hơn cả.

Trước kia Tử mã phi long chỉ đơn thuần là một vị hoàng tử ngu ngơ khờ trong vô vàn đám con của lão hoàng đế hoang dâm vô độ.

Hãn cũng có tam thê tứ thiếp, ngày đêm đắm chìm trong nữ sắc cho đến khi gặp mặt phò mã gia. Thì từ đấy mỗi khi hãn mây mưa với các nàng hãn đều phải tự kỷ ám thị bản thân rằng mình đang ân ái với phò mã gia.

Cho đến khi nắm được tư vị mất hồn do phò mã gia mang lại thì hãn không còn thiết tha gì đến nữ sắc nữa, nếu như buộc phải quan hệ thì cũng là do bất đắc dĩ thôi. Đột nhiên thú tính trời dậy mà ái nhân không có ở bên thì đành dùng tạm các nàng thay thế vậy.

Nữ nhân chỉ là món đồ chơi, dùng chán thì tặng cho kẻ khác, nhiều nhất cũng chỉ là công cụ để duy trì nòi giống.

Trong suy nghĩ của vị hoàng đế Tây hoàng, những mỹ nhân hãn xài chán chê rồi mà chưa hoài thai rất nhanh sẽ được tặng cho các vị đại thần luôn hau háu nhìn các vị phi tử bằng cặp mắt dâm tà.

Không chút tôn kính.

Mà nếu như các vị đại thần có ái thê ái thiếp nào sắc nước hương trời thì cứ việc dâng cho hoàng đế, bởi rất có thể sau vụ tặng giai nhân vị đại thần đó sẽ được thăng chức.

Một nơi nhờ nhuộm, dơ bẩn...

Nơi như thế... rồi sẽ được ai đó thanh tẩy...

Tây hoàng cử 2 đạo kỵ binh, một đạo nhằm hướng thành Tần hoài do thái tử Tử mã phi long chỉ huy 2 vạn quân cùng một vị quân sư thân thế bí ẩn.

Vị quân sư này luôn mặc đồ kín mít, không một tấc thịt nào lộ ra ngoài, thậm chí ngay cả khi toàn thân được bao bọc cẩn thận thì y vẫn khoác thêm chiếc áo choàng có mũ rộng vành trùm lấy đầu vào bóng tối. Kỳ quái là bên cạnh luôn có một con cú mèo lông trắng như tuyết bám trên bả vai mất lìm dim gà gât, một đen một trắng luôn kề cận, nhìn càng quái dị.

Vị quân sư này giống như con chó săn của thái tử, trong bóng đêm y lặng lẽ đi loại bỏ tất cả mọi chướng ngại vật có thể đe dọa tới ngôi vị tối cao kia.

Tuy thân tín là thế nhưng lai lịch về kẻ này thái tử hầu như cũng chẳng biết được gì, chất giọng của y nghe rất kỳ lạ đoán không ra đến từ vương quốc nào.

Thái tử còn nhớ, cách đây 3 năm, vào một tối âm u hắn đang ngồi than thở cho tương lai mờ mịt của bản thân thì một bóng đen thỉnh linh xuất hiện.

Thái tử tuy đầu óc hơi ngu si nhưng tư chí rất phát triển, đánh võ đi quyền xem như cũng có chút thực tài thể mà không hề cảm nhận được chút sự sống nào ngay cả khi cái bóng đó lù lù đứng trước mặt. Âm thanh y phát ra thập phần cổ quái, nghe giống như tiếng của u linh, vô cùng ớn lạnh.

Cuộc nói chuyện kỳ quái tới đó thái tử cảm thấy mơ hồ không chân thực, dù sau này từng bước từng bước tên đó đã thực hiện đúng như những gì cam kết khiến hắn không thể không tuân theo.

Trên thực tế có vẻ như Tư mã phi long là chủ nhưng thật ra là ngược lại, mọi việc tên đó làm đều là vì muốn dành ngôi vị thái tử kia cho hắn và quả thật y đã làm được. Nhưng hầu như mọi việc đều do y tự quyết, nói với thái tử chỉ là thông báo không phải là xin ý, còn Tư mã phi long nói với y không phải là hạ lệnh.

Ngay cả việc lần này dẫn quân đi Tàn Hoài viện trợ cho Bắc kỳ, cũng là ý muốn của tên đó. Y cam đoan sau khi sự việc này thành thì ngôi vị tối thượng kia sẽ là của hắn. Những gì y nói y đều thực hiện được cho nên lần này thái tử cũng vẫn tin tưởng nghe theo.

Tên cổ quái đó là ai? từ đâu đến? mục đích thật ra là gì? từ lâu thái tử đã sớm quên đi rồi. Tư mã phi long chỉ cần biết y tên là Mộc, vậy là đủ.

Lần đầu dẫn quân đi chinh phạt không tránh khỏi có xúc cảm lâng lâng đầy khoái sảng, tuy rằng có chút bất an nhưng nhiều hơn cả vẫn là hưng phấn mong chờ được thỏa tay chém giết. Chỉ là thái tử không hiểu sao đi đánh một trận nho nhỏ này lại có thể giúp hắn thông thuận lên kế vị? quên đi, Tư mã phi long không giỏi suy nghĩ, mọi chuyện cứ để tên Mộc đó giải quyết.

Chỉ vài ngày nữa là tới thành Tàn Hoài, nghe Mộc nói tên tả tướng tây hồ kỳ Từ hồng đang giam cầm một nam nhân tuyệt sắc trong tòa kim ốc 10 tầng, chuyện kích thích này khiến thái tử liên tưởng tới vị mỹ nam tử của bản thân nhưng giờ cũng đang dẫn quân đi nơi khác. Tư mã phi long cũng muốn đón ái nhân về rình, hằng ngày ân ái ái không cần phải quan hệ vụng trộm lén lút như bây giờ.

Đúng rồi, chỉ cần đánh xong trận này thái tử liền có thể lên ngôi, đến lúc ấy cướp ái nhân về là xong. Ai dám dị nghị, lập tức mang đi chém, còn vị muội tử kia nếu không thức thời thì cũng chẳng cần nề nang, trực tiếp đuổi ra khỏi Tây Hoàng.

Khi còn cách thành Tàn Hoài 2 ngày đường thì đội quân dừng lại hạ trại, cùng lúc đó một đại đội kỵ binh khác cũng rầm rộ tiến tới, theo lính trinh sát thì đó là kỵ binh của Bắc kỳ.

4 vạn kỵ binh tụ tập, cờ xí tung bay ngập trời, khí thế hùng hục, ở trong đại trướng, các chỉ huy ngồi lại bàn luận một chút cho trận đánh.

Phía bên Bắc kỳ có thống lĩnh Triệu Hoàng cùng 2 vị tướng quân khác, cả 3 đều tuổi ngoài tứ tuần khí độ dương cương và một người trông thật trẻ măng, nhìn thập phần ấn tượng. Tên đó mặc tử nhuyễn giáp, lạnh lùng ngồi nhìn mọi người thảo luận, trước sau không hé một lời, khí chất toát ra cao xa lạnh lạnh như thể vốn dĩ như vậy khiến cho đám tướng lĩnh không ai muốn lên tiếng hỏi chuyện.

Sau một hồi thảo luận, vốn binh lính đường xa vất vả hành quân đã lâu, định cho mấy ngày nghỉ ngơi hồi sức thì phía Bắc kỳ nói như thể không ổn. Đoán chắc bên Đông Hải hẳn cũng nhận được tin tức bọn họ hành quân tới, có lý nào lại để yên cho thời gian lại sức, nhất định tên Từ hồng cáo già kia cũng đã cho quân chờ sẵn.

Chính là chủ động đón đường tấn công, là chiêu lấy gần đợi xa, lấy nhàn đợi mệt. Nếu đã thế ta cũng phải tương kế tựu kế phối hợp cho phải nhé.

Nhưng giờ binh lực của 2 quốc gia đều mỏi mệt như nhau, chỉ có thể tuyển chọn trong đám đó nhanh nhất 1 vạn quân sức khỏe tốt chút rồi lập tức đi nghênh chiến.

Để lừa bọn Hắc phong kỳ, 1 vạn quân kia mỗi người không những đi cách xa một chút mà trên mỗi lưng ngựa đều cần cắm 2 ngọn cờ. Làm thế để bọn chúng tưởng lầm có ít nhất 3 vạn lính đang hành quân, còn 3 vạn quân sẽ lặng lẽ đi đường vòng vài ngày sau mới tấn công thành Tàn Hoài.

Đến lúc đó 3 vạn quân sức khỏe đã tốt hơn, mà trong thành nhiều nhất cũng chưa tới 1 vạn trấn thủ, tin chắc khi ấy thực lực chênh lệch như thế sẽ công phá thắng lợi.

Không những thế, chiến trận nơi sắp diễn ra đã được bày trận pháp, nên hơn 1 vạn quân Hắc phong kỳ cam đoan sẽ không thể trở về tiếp ứng cho Tàn Hoài được. Như thế, trận chiến giải cứu vương gia của Bắc kỳ không những chắc chắn sẽ thành công mà còn khiến cho lực lượng tinh nhuệ của Đông Hải quốc bị tổn thất nặng nề.

Điều kế như thế lập tức ưng chuẩn, ban quân lệnh chọn 1 vạn quân điều đi tiên phong.

Trước đó mấy ngày cách thành Tàn Hoài độ một ngày đường Mặc liên đã bày xong thạch trận. Thạch trận này không lộ liễu như của Huyết Vân, mà được chôn dưới đất sa thạch, đá dùng cũng là loại chuyên dụng, chính là đá được lấy từ Bạch liên sơn được hơn trăm ân vệ của Mặc liên luôn mang theo.

Đội ân vệ của Mặc liên cũng giống như nàng đều giỏi khinh công và thạo bày trận pháp. Trận đồ lần này có sự tham gia gần như của toàn đội, trải dài trên diện tích rộng ngút ngàn, hơn nửa bề mặt phía trên rất thoáng hầu như không có bất cứ thứ gì ngoại trừ sa thạch. Bảo đảm không khiến tên Từ hồng nghi

ngờ mà đặt chân lọt sàng.

Nàng nhờ thư tay ủy thác của Huyết vân có đóng ấn dấu của vương gia mà những tính toán trên đều được tướng quân Triệu hoàng sau một hồi nghiền ngẫm ưng thuận.

Trong trận chiến kinh hoàng sắp diễn ra, nàng cũng theo vào khiến tướng quân Triệu hoàng không hiểu. Có thể ngầm xem như 1 vạn quân kia chính là mối nhử cầm chân, xem như là nắm chắc cái chết rồi, hà cớ gì lại theo vào?

Nhắc tới cánh quân nhằm hướng thành Kha lương, chủ tướng do một vị mỹ nam tử tuổi hơn 20 đảm đương. Vị mỹ nam này xem dáng vẻ hoàn toàn không giống người Tây Hoàng, vẻ đẹp phi giới tính của nam nhân này sức quyến rũ vô đối lên cả nam lẫn nữ.

Dáng y thon dài cao ráo, thích nhất là mặc hắc phục, khoác lên người cực kỳ thích hợp, như thể màu sắc đó vốn dĩ dành riêng cho y.

Trên gương mặt thanh tú vô ngần là cặp mắt phượng hẹp dài thâm thúy đầy ẩn tình, khi cười giống như vàng trắng non vô cùng hấp dẫn ánh nhìn. Y hay cười nhếch mép, nụ cười giễu cợt chứng sinh, coi khinh tất cả, sự cao ngạo của y mang theo dự hoặc khiến kẻ khác ngầm coi là lẽ đương nhiên.

Y xuất hiện cách đây 5 năm, ngắt xiu vì đói khát giữa sa mạc mênh mông những đụn cát khô nóng chết chóc, chúng nối đuôi nhau đuổi bắt xa ngút ngàn.

Khi y tỉnh lại thì phát hiện mình ở trong một kiến trúc khác lạ, xung quanh cũng có mấy nữ nhân túc trực ăn vận không giống y. Hỏi ra thì được biết y đang ở trong tòa lâu của phủ thất công chúa Tây hoàng, y chính là được nàng ta trong chuyến đi buôn bán với Nam hoa trở về tiện tay cứu.

Nàng công chúa này tuổi cũng ngoài 20, xem như là gái ế, quanh năm suốt tháng chỉ thích đi ra ngoài làm ăn buôn bán, tính cách khoáng hoạt, thông minh có thừa lên sống rất thuận lợi.

Sau một khoảng thời gian ngắn chùng đưng, lửa gần rom lâu ngày cũng bén, nàng công chúa suốt ngày lắc đầu từ chối kết hôn dùng một cái thông báo với phụ hoàng mình muốn thành thân. Mà kẻ sắp trở thành phò mã gia tương lai lại chính là tên ngoại nhân được nàng curu mang mấy tháng nay. Thôi thì thấy công chúa bướng bỉnh cứng đầu cuối cùng cũng chịu gả đi, mặc kệ tên đó là ai hoàng đế lập tức ưng chuẩn, chỉ nội nửa tháng sau hôn lễ linh đình đã được cử hành.

Đến lúc đó, cái người suốt ngày bị giam lỏng trong phủ công chúa cuối cùng cũng được ra mắt mọi người. Đến lúc đó dung nhan tuấn mỹ kiều mị của phò mã gia mới được dân tình thế thái biết tới, lập tức gây ra sóng gió không nhỏ đối với quốc gia thịnh hành chơi nam sắc.

Từ lúc ấy, quyền lực ngầm của phò mã gia mới chính thức được bắt đầu.

Hành trình tiến về thành Kha lương mất nhiều thời gian hơn so với tên thái tử ngu ngốc kia cho nên để tránh tình trạng đến sau bị trung nam tướng hồ kỳ Từ Lam hắt tay trên, đội quân này đã phải xuất phát trước.

Theo như tin tức nhận được thì có vẻ nội bộ Nam hoa đang ngày càng lục đục khó bề văn hồi, nhất là khi hoàng đế Mộ dung lại ốm nằm liệt giường.

Này thật quá trùng hợp đi, vào cái thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này mà lại nằm một chỗ sao? Chẳng bù cho cái lão già khù phong lưu thành tính của Tây hoàng tuổi cũng tương đương mà vẫn sung sức hùng hực, đi lại thông dong mà bề nghệ.

Theo tin tức thì từ mấy năm nay sức khỏe của hoàng đế Nam hoa biến đổi chậm dần theo hướng đi xuống mà không tìm ra nguyên nhân. Rồi dùng một cái mấy ngày trước còn mạnh khỏe, sau khi ngủ dậy lại đột ngột bị liệt nửa người. Thế là từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới một đường loạn thất bát tao vô cùng thuận lợi, có muốn ngăn chặn cũng muộn rồi.

Như thế có bàn tay ai vô hình thao túng?

Trong triều rối ren chia làm 2 phe, một phe chủ trương vẫn gả công chúa Mộ Dung cho Bắc kỳ. Dù sao hôn sự trọng đại này, là bộ mặt là thể diện quốc gia, có lý nào lại yếu nhược tới mức không thể đương đầu nổi? Binh lực và tiền của của Nam hoa không hề thua kém Đông Hải là bao, so với Bắc kỳ càng hơn hẳn, có lý nào Bắc kỳ đòi đầu được còn Nam hoa lại rút đầu lại?

Một phe lại cho rằng chỉ vì một nữ nhân mà ngu ngốc đi gây chiến với quốc gia hùng mạnh nhất tứ quốc là hành động sai lầm nghiêm trọng. Lại vì một cái nữ nhân nho nhỏ mà khiến cho binh lính phải đổ máu, khiến cho sinh linh lầm than vô ích. Tướng sĩ chết trận trên sa trường, vinh quang nhất là được hi sinh vì bảo vệ biên cương nước nhà, không phải vì cá nhân nào hết. Nếu có thể gả một nữ nhân mà tránh được hồi binh đao khói lửa, ấy chẳng phải là hành động khôn ngoan?

Nhưng suy nghĩ của hoàng đế Nam Hoa thế nào? Ngài nằm trên giường bệnh, cơ thể liệt nửa thân dưới, vô cùng tức tối buồn bực, tuy thế lại nhìn ra rõ ràng các thế lực bấy lâu nay ngầm tranh đấu. Trí óc ngài vẫn minh mẫn, ngay từ đầu hoàng đế nếu muốn gả công chúa cho Đông Hải thì đã gả rồi.

Ngay từ khi Đông Hải quốc thiết lập Hắc phong kỳ, thì ngài cũng đã lo mơ nhận ra ý đồ to lớn muốn xâm chiếm thiên hạ, thế nên mới không gả công chúa cho Đông hải. Nhờ đâu chẳng những không dựa dẫm được chút nào mà ngược lại còn là hành động dẫn voi về cây mã tổ. Vì thế ngài muốn kết liên minh với một trong 2 nước còn lại nhằm hiệp lực chống Đông hải.

Giờ thấy Bắc kỳ không chịu khoan nhượng, ngài cần phải hợp lực cùng chống đỡ, lý nào lại phui tay bỏ đi. Thế cho nên đã hạ chiếu thư hỏa tốc cho thành chủ Kha lương cùng đội quân Bắc kỳ chống lại Đông hải tới cùng, ngài cũng phái thêm 2 vạn kỵ binh cùng 3 vạn bộ binh tới tiếp ứng.

Quân Tây Hoàng 2 vạn kỵ binh hạ trại phía tây cách thành Kha lương 1 canh giờ, sau đó chủ tướng đích thân dẫn 500 quân tới chân thành xin được yết

kiến thành chủ.

Tướng Nguyễn Siêu hay tin cảm thấy bất khả tư nghi, này tranh chấp giữa Nam Hoa và Bắc kỳ, Tây Hoàng tham chiến có lợi lộc gì?

Muốn biết ân tình liền cứ gặp thôi, dù sao đối phương là diện kiến trong thiện chí, xem xem đến tột cùng, mê trận này có thể nhìn ra được chút gì.

Kẻ dẫn đầu mặc hắc thiết giáp, cười một con ô vân đạp tuyết vừa nhìn liền khiến ngài mất không nổi dãi.

Một con ngựa ô, đen bóng tuyệt đẹp, bốn vó phủ một lớp lông trắng tựa mây, bước đi đầy khí khái và kiêu ngạo. Một đôi con ngựa thon dài kiêu mị, giống như chủ nhân, lướt ánh mắt bề trên nhìn chúng nhân nho nhỏ như đám cỏ dại mọc ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.